Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 41-46
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

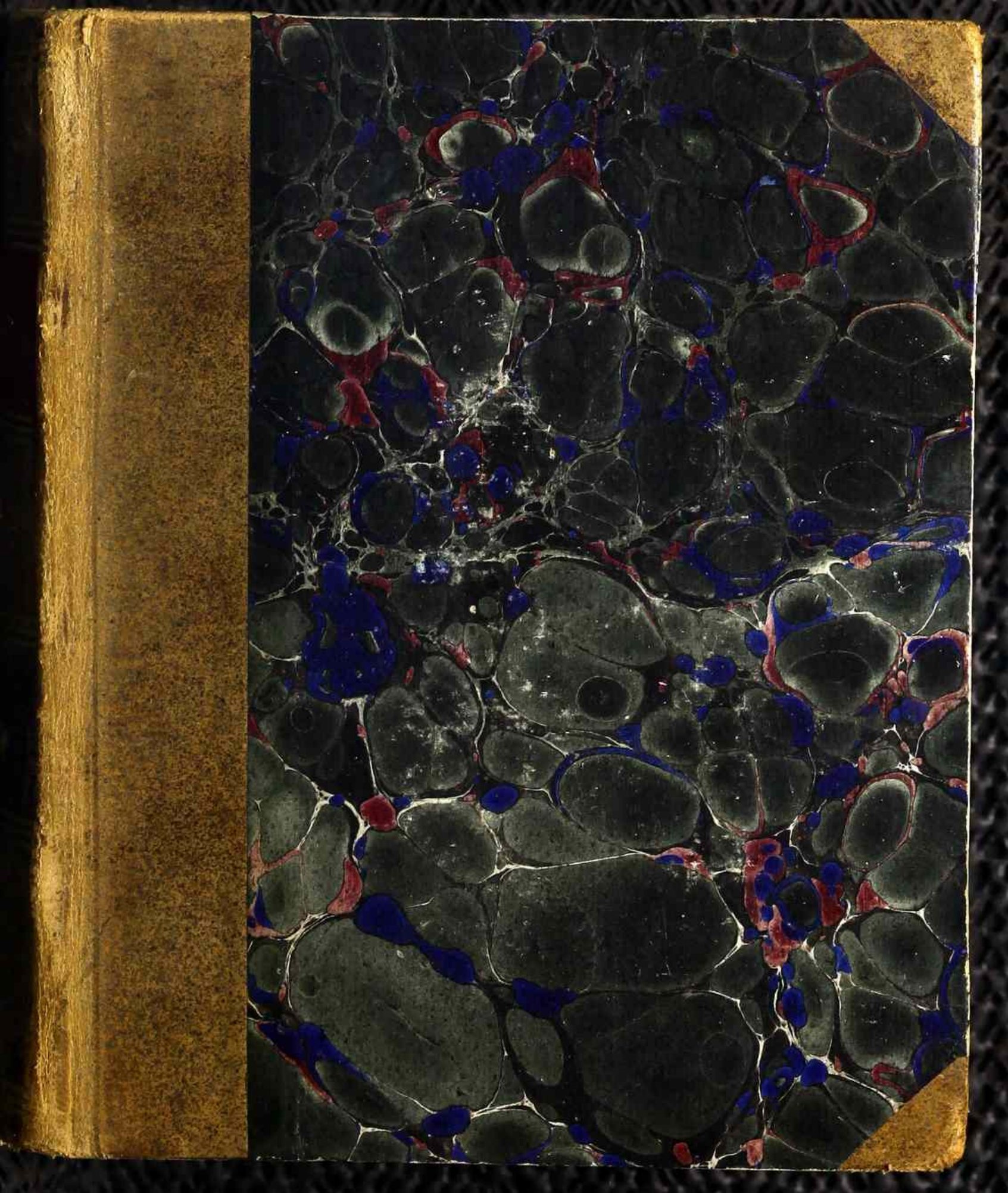

58,- 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02056 X

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Eet = til tre og syvogtyvende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1834.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Skarpretteren,

eller

Vinhöstfesten.

En Fortælling.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Første Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1834.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indledning.

Tidligt i October 1832 standsede en Reisevogn paa Toppen af den lange Skrændte, hvor Veien gaaer fra den høie Slette ved Meudon i Sveitserland, ned til Genfersøen, umiddelbart ovenfor den lille Stad Vevey. Kudsken var stegen af for at sætte Stoppejern for Hjulet, og dette Ophold satte dem, han kjørde for, i Stand til at kaste et Blik paa den mærkværdige Skueplads lige for dem.

De Reisende vare en amerikansk Familie, der i lang Tid havde gjennemvandret Europa og som nu vilde drage, jeg veed ikke selv hvorhen, efterat den paa sin Tour havde gjennemreist nogle hundrede Mile af Tyskland. Fire Aar i Forveien havde den samme Familie holdt stille paa den samme Plet, næsten paa samme Dag i October og netop i den samme Hensigt. Den var paa Reisen til Italien, og da Medlemmerne nød Synet af Lemansøen tilligemed de omliggende Stæder, Chillon, Chatolard, Blanay, Meilleri, Bjærgspidserne i Savoyen

og Alpernes vilde Rækker, smertede det dem ret, at de saasnart maatte forlade denne Tryllescene. Tilfældet var nu ganske forskjelligt, thi efterat de havde betragtet en Natur, der var saa ophøiet og tillige saa blid, blev Vognen bragt i Skuret, en Bolig valgt, Bagagen pakket af, og de Reisendes Huusguder opreiste tyvende Gang i et fremmed Land.

Vor Amerikaner, thi Familien havde et Hoved, var fortroelig med Oceanet, og Synet af Vandet vakde gamle, behagelige Minder hos ham. Han havde neppe nedsat sig i Vevey, som Huuseier, førend han søgde en Baad. Tilfældet bragde ham til en vis Jean Desclour, — vi stave Navnet paa Slump — med hvilken han snart sluttede en Overeenskomst, og de seilede strax ud paa Søen sammen.

Dette tilfældige Møde var Begyndelsen til en behagelig og venskabelig Samtale. Jean Desclour var baade en god Sømand og en respectabel Philosoph paa sin Maneer, da han besad et taaleligt Forraad af almindelige Kundskaber. Hans Kjendskab til Amerika i Særdeleshed var just ikke synderligt; han vidste at det var et Fastland, der laa Vesten for den Deel af Verden, hvor han selv opholdt sig; at det havde en By, der blev kaldet Ny-Vevey, at alle de Hvide, der vare gaaede derhen, endnu ikke vare blevne sorte, og at der var Sandsynlighed for at det engang i Tiden vilde blive civi-

liseret. Da Amerikaneren fandt ham saa oplyst betræffende en Gienstand, i Henseende til hvilken saa mange af de østlige Lærde tage Feil, ansaae han det for bedst at bringe ham paa en anden Materie. Den værdige Sømand viisde at han var en Mand af særdeles god Dømmekraft; han forstod temmelig godt at bedømme Vandet; havde adskillige Viunder at fortælle angaaende Begivenheder paa Søen; holdt for at Staden gjorde ilde i, at den ikke anlagde en Havn paa den store Plads; paastod, at Vinen fra St. Saphorin var meget behagelig at drikke for dem, der ingen bedre kunde faae; lo ad dem, der bildte sig ind, at der var Tougværk nok i Verden til at naae Bunden paa Genfersøen; var af den Mening at Forellen var en bedre Fisk end Gjeden; talede med megen Maadehold om sine forrige Herrer, Borgerne i Bern, skjøndt de, som han paastod, vedligeholdt Landeveiene slet i Vaudlandet, medens de omkring deres egen By vare de bedste i Europa — og paa mange andre Maader viisde han, at han var en god og forstandig Jagttager. Kort sagt, den ærlige Jean Descloux var et smukt Mønster paa den ægte, indfødte sunde Fornuft, der synes at danne Mængdens Instinct, og som det er Skik og Brug at udlee i de Kredse, hvor mystisk Snak ansees for dyb Tænkning, dristig Gisning for Vished, Griin for Vid, særegen personlige Fordele for Frihed, og i hvilke det ansees for en døde-

lig Fornærmelse mod gode Sæder at give et Vink om at Adam og Eva vare Menneskeslægtens første Forældre.

„Monsieur har valgt en beleilig Tid til at besøge Vevey," — bemærkede Jean Desclour en Aften, da de drev lige ud for Byen, hvis hele Omegn lignede et Tryllemaleri snarere, end en Deel af denne meget misbrugte Jord; — „det blæser undertiden i denne Ende af Søen, saa at Maagerne ere nær ved at forlade den af Skræk. Naar Maaneden er ude, ville vi ikke see mere til Dampbaaden."

Amerikaneren kastede et Blik paa Bjærgene, erindrede sig adskillige Orcaner og Hvirvelvinde som han selv havde været Vidne til, og fandt Sømandens Maade at tale paa mindre besynderlig, end den først var forekommet ham.

„Dersom eders Baade her paa Søen vare bedre byggede, vilde de bedre udholde Veiret;" — bemærkede han roligt.

Monsieur Desclour havde ingen Lyst til at trættes med en Kunde, der brugde ham hver Aften, og der foretrak, at lade sig drive af Strømmen, end at roes med en kroget Aare. Han viisde derfor sin Klogskab ved at give et forsigtigt Svar.

„Der er ingen Tvivl om, Monsieur!" — sagde han; — „at de Folk, der boe ved Havet, gjøre bedre Skibe, og bedre forstaae sig paa at seile med dem. Vi

har havt en Prøve derpaa i Vevey sidste Sommer, hvis det behager Dem at høre det. En engelsk Herre — man siger, at det var en Søkapitain, — havde bygt et Skib i Nizza og bragt det over Bjærgene til vor Sø. Han gjorde en smuk Morgen en Tour over til Meillerie, og aldrig har nogen Baad svømmet lettere og hurtigere paa Vandet! Han var ikke den Mand, der vilde høre et Raad af en sveitserisk Sømand, thi hau havde passeret Linien og seet Vandhoser og Hvalfisk. Godt, han var paa Tilbageveien i Mørket, og der reisde sig en Storm fra Bjærgene, og han lod staae kjækt ind mod Kysten, og brugde Loddet, eftersom han drev nærmere mod Land, som om han krydsede ind til Spithead i et Snesog, — Jean lo ved Tanken om at peile i Lemansøen; — medens han fløi afsted som en stolt Sømand, hvilket han ogsaa var."

„Og landede, tænker jeg, blandt alt Skramleriet paa det store Torv?" — sagde Amerikaneren.

„Monsieur tager Feil. Han rendte Næsen af Baaden itu mod Kysten, saa at der Dagen efter ikke fandtes et Stykke saa stort, at der kunde gjøres en Aaretold af det. Han kunde ligesaa godt have peilet Himmelen."

„Søen har vel dog en Bund?"

„Om Forladelse, Herre! Søen har ingen Bund. Havet kan have en Bund, men her have vi ingen Bund."

Det nyttede ikke at trættes om dette Punkt.

Nu taelde Monsieur Desclour om de Revolutioner, han havde seet. Han erindrede den Tid, da Vaud var en Provinds af Bern. Hans Bemærkninger i denne Anledning vare fornuftige og røbede en god sund Forstand. Hans Mening var ganske simpelt denne: „Dersom een Mand herster, vil han herske til sin egen Fordeel, og til sine Snyltegjæsters; dersom et lille Antal herster, have vi mange Herrer istedet for Een, der alle maae fødes og tjenes og dersom Mængden herster, og herster slet, gjøres dog de færreste Ulykker. Han tilstod at Folket kunde blive bedraget til sin egen Skade, men han troede ikke at dette saa let kunde skee, som at det vilde blive undertrykt, dersom det blev regjeret, uden at det selv tog Deel i Statens Styrelse. I Henseende til disse Punkter var Amerikaneren og Vaudlænderen fuldkommen enige.

Fra Politikken var Overgangen til Digtekunsten naturlig, fordi Opdigtelsen synes at være en fælleds Bestanddeel af Begge. I Henseende til sine Bjærge var Monsieur Desclour en fuldkommen Sveitser. Han udbredte sig med Veltalenhed over deres Størrelse, deres Storme, deres Høide og deres Gletschere. Den værdige Baadfører havde den samme Mening om sit Lands Fortræffelighed, som de pleie at have, der aldrig have besøgt andre Lande. Han dvælede ved Festerne i Abbediet Vignerons, med en Bevarsoners Smag, og syn-

tes at tænke, at det vilde være en meget stor og klog Handling at indrette disse Fester igjen saa hurtigt som mueligt. Kort sagt, Verden og dens Interesse blev fuldstændigt afhandlet mellem disse to Philosopher under et Bekjendtskab der varede een Maaned.

Vor Amerikaner var ikke den Mand, der saa let lod en Leilighed til at lære noget undslippe. Han laa i hele Timer paa Sædet i Jean Desclouz' Baad, betragtende Bjærgene eller stirrende efter et nølende Seil paa Søen, og grubblende over den Viisdom, der saaledes af en Hendelse var meddeelt ham. Hans Udsigt var paa den ene Side begrændset af Gletscherne paa Mont Velan, en Nabo til den berømte Top af St. Bernhard; og paa den anden Side kunde hans Øine trænge lige til de smilende Marker, der omgive Genf. Denne Strækning indeholdt et af de prægtigste Malerier, som Naturen nogensinde har frembragt, og han erindrede sig de menneskelige Handlinger, Lidenskaber og Interesser, for hvilke det engang havde været Skuepladsen. Ved en Forbindelse, der var naturlig nok, forestillede han sig et Afsnit af Livet tilbragt indenfor disse vide Grændser, og den Maade, paa hvilken Mænd kunde lytte til de utrættelige Indgivelser af deres Drivter i den umiddelbar Nærværelse af Skaberens Majestæt. Han erindrede sig den Ligheд, der finder Sted mellem den livløse Natur og vore egne besynderlige Uregelmæssigheder, den

frygtelige Blanding af Godt og Ondt, hvoraf vi ere sammensatte; den Maade paa hvilken de Bedste forraade, at de ere underkastede Djævelen, og paa hvilken de Værste røbe en Straale af den evige Følelse af det Rette, hvormed Gud har begavet dem; de Storme, der undertiden ligge slumrende i vort System, lig en slumrende Sø i Blikstille, men som, naar de vækkes, ligne deres Raseri, der oprøre Havet; Fordommenes Magt; den værdiløse og foranderlige Charakteer hos de meest yndede af vore Meninger, og den forunderlige ubegribelige, men dog tillokkende Blanding af Modsigelser, af Bedragerier, af Sandhed og Løgn, der udgjør Summen af vor Tilværelse.

De følgende Sider ere Resultatet af disse Drømme. Hvad Moralen angaaer, da overlade vi den til Læsernes egen Indsigt.

En engelsk Skribent har bemærket: „Alle Sider af det menneskelige Liv ere værd at læses; den Vise underviser os; den Munter morer os; den Uforsigtige lærer os hvad vi skulle sige; den Taablige curerer Spleen."

Förste Kapitel.

Frem straalde Dagen og jeg seiled', mens
En sagte Luftning krused' Lemansøen.

Rogers.

Aaret var i sit Fald, hvis jeg maa bruge et poetisk Udtryk, og Morgenen klar, da den skjønneste og hurtigste Baad, der beseilede Lemansøen, laa ved Bolværket i den gamle og historiske By Genf, færdig til at afseile til Vaudlandet. Dette Skib var kaldet Winkelried, til Erindring om hiin Arnold af dette Navn, der saa ædelmodigt opoffrede Liv og Haab for sit Fædrenelands Frelse og som med saa megen Ret berømmes blandt de Herligste af de Helte, om hvilke vi have velgrundede historiske Beretninger. Det var løbet af Stablen i Begyndelsen af Sommeren, og bar endnu paa Spidsen af den forreste Mast en Busk af Eviggrønt, rigeligt prydet af Sløifer og Strimler af Baand, Foræringer

fra Skipperens Veninder, og Forvarsler for tilkommende Held. Brugen af Dampen og Nærværelsen af de mange ledige Sømænd af forskjellige Nationer, under Stilstanden, har langsomt ledet til nye Opfindelser og Forbedringer i Seiladsen paa Søerne i Italien og Sveits, men Tiden havde endogsaa da kun gjort lidt til at forandre deres Skikke og Meninger, der for at vinde deres Livsophold befoer disse indenlandske Vande. Winkelried havde de to lave frastaaende Master, den lille maleriske latinske Raa; det lette, trekantede Seil; den udstaaende, skraanedløbende Bagstavn, den høie, spidse Forstavn, og i Almindelighed det samme classiske og nette Udseende, som de Skibe, der sees paa gammelt Maler- og Billedhugger-Arbeide. En forgyldt Kugle glindsede paa Toppen af hver Mast, thi der var intet Seil udspændt høiere end de smækkre Raaer, der holdt sig i fuldkommen Ligevægt, og det var ovenover en af disse at Urtekosten med dens nette Tilbehør bølgede og flagrede i den friske Vestenvind.

Skroget var denne smukke Udrustning værdigt, thi det var rummeligt, bequemt, og, i Forhold til Søfartens Mangler, af fortrinligt Stof. Ladningen laa for det meste tydeligt for enhver, da den største Deel var opstablet paa Dækket og bestod af det enhver Sømand vilde kalde en assorteret Ladning. Den indeholdt det, man den Tid kaldte Luxusartikler, skiøndt Vane nu har

gjort dem uundværlige og som bleve fortærede, med megen Sparsomhed af dem, der boede dybere inde blandt Bjærgene, og af de to fornemste Produkter af Mælken; disse skulde føres til et Torv i en mindre græsrig Egn Syd paa. Til disse Varer kan man lægge det Stykgods, der tilhørde en usædvanlig Mængde Passagerer; det var opstuvet ovenpaa den tungere Deel af Ladningen, med en Orden og Omhu, som det neppe syntes at være værd. Men denne Indretning var alligevel nødvendig for de Reisendes Bequemmelighed og Baadens Sikkerhed; hvorfor Skipperen havde anviist enhver af Passagererne Plads ved hans egen Vadsæk, da der derved blev undgaaet Forvirring blandt Mængden, og Skibsmandskabet fik Plads til at udføre deres Forretninger.

Da Skibet var ladet, Seilene klar til at heises, Vinden god, og det allerede var høit op paa Dagen, var det naturligt, at Skipperen paa Winkelried, der ogsaa var dets Eier, længdes efter at reise. Men en uforudseet Hindring viisde sig just paa Broen, hvor den Embedsmand opholdt sig, der havde det Hverv at paasee hvad det var for Folk der kom og reisde. En Skare af henimod halvtredsindstyve Repræsentantere for halv saa mange Nationer klyngede sig sammen om ham i en larmende Trængsel og fyldte Luften med en Forvirring af Tungemaal, der sandsynligviis havde megen Lighed med den Tummel, der forstyrrede Arbeiderne paa det

babylonske Taarn. Det viisde sig af de Foreſtillinger og afbrudte Phraſer, der deels bleve henvendte til Skipperen, hvis Navn var Baptiſt, deels til Haandthæveren af Genfernes Love, at denne Tummel var opſtaaet blandt disſe raae Reiſende, fordi Balthazar, Bøddelen eller Skarpretteren for det mægtige og ariſtocratiſke Canton Bern, var nær ved at blive ſmuglet ind i deres Selſkab, ved den Førſtes Begjærlighed, tværtimod ikke alene hvad man ſkylder ſaadanne Menneſkers Følelſer og Rettigheder, der ere af et hæderligere Kald, men, ſom man med Hæftighed og ikke uden Grund paaſtod, tværtimod deres Sikkerhed der havde i Sinde at betroe deres Skjæbne til Elementernes Omværlinger.

Tilfældet og Baptiſts Snildhed havde ved denne Leilighed forſamlet en ſaa broget og ulige Skare af menneſkelige Lidenſkaber, Intereſſer, Tungemaal, Ønſker og Forhaabninger, ſom nogen Beundrer af Forſkjellighed i Charakterer kunde ønſke. Der var forſkjellige Kræmmere, hvoraf nogle vendte tilbage fra Eventyr i Tyſkland og Frankrig og Andre drog Syd paa med deres ubetydelige Vareforraad, nogle faa Studentere, der vare paa deres lærde Pilegrimsreiſe til Rom; en eller to Kunſtnere, der vare bedre forſynede med Enthuſiasme, end med Kundſkaber og Smag, men ſom med en poetiſk Længſel beſtandigt ſtirrede paa Italiens Skyer; en Flok Gjøglere, der havde viiſt deres neapolitanſke

Kunststykker for den eenfoldige og raaere Deel af Indbyggerne i Svaben; adskillige Tjenere, der ingen Pladser havde; sex til aatte Kapitalister, der levede efter deres Lune, og en navnløs Flok af det Slags, som Franskmændene kalde slette Subjecter, en Titel, om hvilken der nu, selsomt nok, disputeres af Bærmen af Samfundet, og en Classe, der gjærne vilde være dets Herrer og Styrere.

Disse og nogle faa Andre, som det ikke er nødvendigt at opregne her, udgjorde den væsentlige Egenskab ved enhver god Repræsentation — Maioritæten. De Øvrige vare af et ganske forskjelligt Slags. Nær ved den urolige Skare af bevægede Hoveder og udstrakte Arme indenfor og rundt omkring Porten var et lille Selskab, der indeholdt den skjønne ærværdige Skikkelse af en fornem Mand i Reiseklæder, og som ikke behøvede de to eller tre Personers Vidnesbyrd, der stod tæt ved ham i Livree, for at vise, at han hørde til en lykkeligere Stand, end hans Reisekammerater. Til hans Arm holdt en Qvinde sig, saa ung, saa elskværdig, at hun vakde Medlidenhed hos enhver, der saae hendes blege Farve, hendes søde, men tungsindige Smiil, der af og til forklarede hendes milde, yndige Ansigtstræk ved Synet af de Største af Mængdens Taabligheder, og hendes Skikkelse, der uagtet hendes falmende Skjønhed næsten kunde kaldes fuldkommen. Skjøndt disse Tegn til et svagt

Helbred ikke forhindrede den smukke Pige i at more sig ved de forskjellige Taleres Tungefærdighed og Argumenter, yttrede hun dog oftere Misfornøielse over at befinde sig i et Selskab af Mennesker, der vare saa udannede, saa voldsomme, saa næsvise og af en saa plump Uvidenhed. En ung Mand, der var klædt som en Sveitser i udenlandsk Tjeneste, en Haandtering der paa den Tid hverken kunde vække Opmærksomhed eller Interesse, stod ved Siden af hende og svarede paa de Spørgsmaal, som de Andre Tid efter Anden henvendte til ham, saa at man kunde see, at han var en fortroelig Bekjendt, skjøndt man af hans Reiseequipage kunde slutte sig til, at han ikke ganske hørde til deres daglige Selskab. Af alle dem, der ikke umiddelbart vare indviklede i den larmende Trætte ved Porten, var den unge Soldat, som de, der stode hos kaldte Hr. Sigismund, den der tog meest Deel i Udfaldet af den. Skjøndt han var af herkulisk Gestalt og, som man tydeligt kunde see, af usædvanlig physisk Styrke, var han dog overordentlig bevæget. Hans Kinder, der endnu ikke havde tabt den Fasthed, der er en Følge af Bjærgluften, bleve undertiden saa blege som den yndige Blomst ved Siden af ham; medens Blodet til andre Tider foer over hans Pande i en Strøm, der truede med at sprænge de svulmende Aarer, i hvilke det flød saa voldsomt. Alligevel sagde han intet, naar man ikke taelde til ham, og

han søgde lidt efter lidt at dæmpe sin Hæftighed, indtil den alene røbede sig ved en Bevægelse med Fingrene, der uvilkaarligt greb efter Hæftet af hans Sværd.

Larmen havde varet i nogen Tid; man havde skreget sig baade tørre og hæse, da Tummelen pludseligt holdt inde, ved et Tilfælde, der stod i Samklang med Oprøret selv. To uhyre store Hunde, befandt sig i Nærheden, formodentlig ventende paa deres Herrers Bevægelser, som de havde tabt af Syne i den Masse af Hoveder og Legemer, der stoppede Gjennemgangen gjennem Porten. Det ene af disse Dyr var bedækket med en tyk Pels af korte Haar, hvis fornemste Farve var guulbruun, men hvis Hals og Been tilligemed Bugen vare af et smudsigt Hvidt. Paa den anden Side havde Naturen givet hans Rival en sortebruun langhaaret Kjole, hvorpaa der hist og her saaes nogle mørkere Pletter. I Henseende til Størrelse og Styrke var Forskjellen imellem dem just ikke betydelig, skjøndt den maaskee heldede lidt til Fordeel for den Første, der lod til at have Fortrinnet i Længden af Lemmerne, om ikke i Styrke.

Det vilde langt overgaae vore Kundskaber, dersom vi skulde forklare hvorvidt disse Dyrs Instinct sympathiserede med Menneskernes Lidenskaber rundt omkring dem, eller om de vidsde, at deres Herrer havde taget modsatte Partier i Trætten og at det tilkom dem som

trofaste Følgesvende at bryde en Landse sammen, for at hædre dem, de ledsagede; men efterat de i sædvanlig Tid havde maalt hinanden med Øinene, foer de med Hæftighed mod hinanden, efter deres sædvanlige Maade. Sammenstødet var frygteligt og Kampen, der fandt Sted mellem to Dyr af en saadan Størrelse og Styrke, var hæftig. Deres Tuden lignede Løvens Brøl og overdøvede Menneskernes Skraal. Enhver Tunge forstummede og hvert Hoved vendte sig om efter de Kjæmpende. Den skjælvende Pige gjøs tilbage med bortvendt Ansigt, medens den unge Mand hurtigt gjorde et Skridt fremad for at forsvare hende, thi Striden fandt Sted ikke langt fra dem; dog tog han, hvor stærk og virksom han end saae ud, i Betænkning at blande sig i saa vild en Kamp. I det critiske Øieblik, da det lod til, at de rasende Dyr vare i Færd med at rive hinanden i Stykker, blev Skaren pludselig skilt ad og to Mænd brød ved Siden af hinanden ud af Massen. Den Ene bar sorte Klæder, en kegleformig, østerlandsk Fløiels Hue og Augustinermunkenes hvide Belte, og den Anden var klædt saaledes, at man kunde tage ham for en Sømand, skjøndt hans Dragt dog ikke med Vished tilkjendegav, at han var af det Slags Folk. Den Første var en smuk, rødmusset Mand, med et ovalt, lykkeligt Ansigt, paa hvilken indvortes Fred og Kjærlighed til hans Medmennesker dannede de fornemste Træk, medens

den Anden havde en Italieners mørke Farve, dristige Ansigtstræk og funklende Øine.

„Uberto!" — sagde Munken i en bebreidende Tone, i det han yttrede den Fortørnelse, man vilde vise et mere fornuftigt Kreatur, skjøndt man paa samme Tid var bange for at komme nærmere til den rasende Strid; — „Skam Dig, gamle Uberto! Har Du glemt din Optugtelse, har Du ingen Respekt meer for dit gode Navn og Rygte?"

Paa den anden Side holdt Italieneren ikke op med at skjænde og kaslende sig med uforfærdet Dristighed mellem begge Hundene, lykkedes det ham ved Hjælp af Stød og Slag, hvoraf den største Deel tilfaldt Augustinerens Ledsager, at adskille begge de Kjæmpende.

„Ha, Neptun!" — skreg han med en Strænghed, der røbede at han var vant til at udøve en alvorlig, uindskrænket Myndighed, saasnart han var færdig med sit dristige Arbeide og igjen havde faaet Aande efter sin voldsomme Forretning, — „hvad har Du for? Kan Du ikke finde paa nogen bedre Moerskab, end at yppe Kiv med en af Sanct Bernhards Hunde? Fy, skam Dig, dumme, Neptun! Jeg maa skamme mig ved Dig, Hund! Hvor kan Du, der har seilet saa mangen Sø, tabe din Fatning ved en smule sødt Vand!"

Hunden, der endelig ikke var andet, end et ædelt

Dyr af den velbekjendte Nyfundlandske Race, hængde med Hovedet og yttrede Tegn til Anger, i det han nærmede sig til sin Herre og slæbde Halen efter sig, medens hans forhenværende Modstander satte sig rolig med en Munks Værdighed og kastede snart et Blik paa den Talende, snart et paa sin Fjende, som om den stræbde at forstaae de Bebreidelser, som hans stærke og dristige Modstander tog saa ydmygt imod."

„Fader!" — sagde Italieneren; — „vore Hunde ere alt for brugelige i deres forskjellige Kald og af alt for god en Charakteer til at de skulde være Fjender. Jeg kjender Uberto fra gammel Tid, thi Stierne over St. Bernhard og jeg er ikke ubekjendte for hverandre, og dersom Rygtet ikke gjør Hunden andet end Ret, har han ikke været et unyttigt Dyr i Sneen deroppe."

„Han har været et Redskab til at frelse syv Christne fra Døden," — svarede Munken, i det han igjen begyndte at betragte sin Dogge med venlige Blik, thi i Førstningen havde han yttret alvorlig Bebreidelse og strængt Mishag; — „ikke at tale om de Lig, der ere blevne fundne ved hans Virksomhed, efterat Livsaanden havde forladt dem."

„Hvad det Sidste angaaer, Fader! kan vi ikke skrive stort mere paa Hundens Regning, end en god Hensigt. Skulde man bedømme Tjenester efter den Maalestok, kunde jeg selv gjerne være den hellige Fader,

eller i det mindste en Cardinal; men syv Liv frelste, saa at deres Eiere kunne døe roligt i deres Seng og faae Leilighed til at slutte Fred med Himmelen, er ingen slet Anbefaling for en Hund. Neptun her er alle Dage værd at være en Ven af den gamle Uberto, thi jeg har selv med mine egne Øine seet ham frie tretten Mennesker, der vare nær ved at drukne, fra Haifiskens graadige Svælg og fra andre Uhyrer i Dybet. Hvad siger Du? Skal vi mægle Fred imellem Dyrene?»

Augustinermunken udtrykde sin Beredvillighed, saavel som sin Længsel efter at være behjælpelig ved en saa ædel Bestræbelse, og ved Hjælp baade af det Onde og af det Gode viisde Hundene, der ikke vare uvillige til Fred, eftersom de Begge have smagt en Deel af Krigens Bitterhed, og nu følde den Respect for hinanden, som Mod og Styrke pleie at indgyde, de Kjendetegn paa god Forstaaelse, der ere almindelige hos dette Slags Dyr, naar de ikke have nogen særdeles Grund til Strid.

Embedsmanden benyttede sig af den Rolighed, der var bleven frembragt ved dette lille Tilfælde, for igjen at erhværve sig en Deel af sin tabde Myndighed. I det han drev Mængden tilbage med sin Stok, gjorde han en Plads fri omkring Porten, gjennem hvilken kun een af Passagererne kunde gaae ad Gangen, medens han selv erklærede, at han ikke alene var rede til, men end-

ogsaa havde fast besluttet at udøve sin Pligt, uden mindste Opsættelse. Baptist, Baadføreren, der saae at de kostbare Øieblik bleve spildte, og som, ved denne Opsættelse, forudsaae, at han vilde forsømme den gode Vind, hvilket var det samme som at miste Penge, anmodede nu alvorligt Passagererne om at følge Anordningerne, og at tage deres Pladser i Baaden saa hurtigt som muligt.

„Hvad vil det ogsaa sige," — vedblev den beregnende Skipper, der var almindeligt bekjendt for den Begjærlighed efter en Fordeel, der pleier at tillægges Beboerne af disse Egne; — „hvad vil det sige om der er een Skarpretter eller tyve i Baaden, saa længe det gode Skib kan flyde og styres? Vore Vinde her paa Lemansøen ere ubestandige Venner og den Vise tager dem, medens de ere i god Lune. Giv mig en god Vestvind, og jeg skal lade Vinkelried lige til Rælingen med Bødler eller saa mange andre skadelige Kreaturer, som I vil, og I kan tage den letteste Baad, der nogentid svømmede i en Nordostvind, og lad os see, hvem der først naaer Havnen i Vevey!"

Den meest høirøstede, og følgelig ogsaa den vigtigste Taler i denne Ordstrid, var Formanden for den neapolitanske Trop, der ved Hjælp af sine gode Lunger, en Egenskab, hvori han ikke fandt sin Mage, og en vis Blanding af Overtro og Opskjæreri, der tilsammentagne

udgjorde Hovedbestanddelene af hans Charakteer, var i Stand til at opnaae en stor Indflydelse paa dem, der formedelst deres Uvidenhed og slette Opdragelse havde en dybt indprentet Kjærlighed til det Viunderlige, og en dyb Respect for alle dem, der viisde sig mere dristige i deres Handlinger, og vare begavede med en større Lettroenhed, end dem selv. Pøblen holder af Spektakler, om de end ere nok saa gale, thi i dens Øine er en høi Grad af en eller anden Egenskab et Kjendemærke paa dens Forfængelighed.

„Det er godt nok for den, der modtager, men den rene Død for den, der betaler;" — skreg Manden fra Syden, der ikke vandt lidet hos sine Tilhørree ved denne Distinction, thi Argumentet var snildt nok; — „Du vil faae Sølv for det Du vover, og vi ville faae en Grav i Vandet for vor Eftergivenhed. Af et slet Selskab kan der ikke komme andet end Ondt, og forbandede vil de være, der i en ond Time ere komne i Broderskab med en, hvis Haandværk det er at slænge Christne ind i Evigheden, førend den Tid er kommen som Naturen har bestemt dem. Santa Madre! Jeg vilde ikke være Reisekammerat med saadan en Nidding over denne vilde, foranderlige Sø, om jeg endogsaa derved kunde opnaae at vise mine stakkels Kunster for der hellige Fader selv og det hele hellige Conclave!"

Denne høitidelige Erklæring, der blev gjort med

passende Gebærder og et Slags Bestemthed, der ret var skikket til at tilkjendegive Talerens Oprigtighed, frembragde en tilsvarende Virkning paa de Fleste af Tilhørerne, der tilmumlede ham deres Bifald paa en Maade, der var tilstrækkelig til at overtyde Skipperen om at han ikke med skjønne Ord alene var istand til at overvinde Vanskelighederne. I denne Forlegenhed fandt han paa en ny Plan til at overtyde de Tilstedeværendes Skrupler, hvori han ogsaa blev kraftigt understøttet af Embedsmanden, og til hvilken det andet Parti, efter mange Indvendinger, der havde sin Oprindelse i Mistillid, varmt Blod og Lyst til Modsigelse, tilsidst blev overtalt til at give sit Samtykke. Der blev fastsat, at Undersøgelsen ikke længere skulde opsættes, og at et Slags Deputation fra Skaren skulde tage Plads indenfor Porten, hvor enhver, der kom igjennem, nødvendigt vilde blive udsat for deres Undersøgelse, og i det Tilfælde at deres Aarvaagenhed opdagede den afskyede og forhadte Balthazar, skulde Skipperen give ham hans Penge tilbage, og nægte ham Deeltagelse i et Selskab, der var altfor samvittighedsfuldt til at optage ham. Neapolitaneren, hvis Navn var Pippo; en af de fattige Studentere, af det Slags der for eet Aarhundrede siden snarere vare Støtter for Overtroen, end Fjender af den, og en vis Nicklaus Wagner, en tyk Berner, der var Eier af det Meste af Lasten i Baaden, blev ved denne Leilighed

valgte af Mængden. Den Første havde sin Hæftighed og Lungefærdighed, Egenskaber, som den uvidende Mængde gjerne tager for Overbeviisning og Kundskaber, at takke for sit Valg; den Anden sin Taushed og alvorlige Mine, der af den ringere Classe ansees for det dybe Vands Stilhed; og den Sidste sin Rigdom, da han var en Mand, der var bekjendt for sin Formue; en Fordeel, der trods alt hvad Alarmisterne spaae paa den ene Side og Sværmere paastaae paa den anden, altid vil faae større Vægt end dem, der ere mindre begunstigede i denne Henseende, end det er enten fornuftigt eller moralsk gavnligt, forudsat at den ikke bliver misbrugt ved Hovmod eller ved Anmasselse af ufornuftige og byrdefulde Forrettigheder. Ifølge Tingenes Gang maatte disse Jagttagere af de fælleds Rettigheder først lade deres Papirer undersøges af Genseren. *

Neapolitaneren, den største Skjælm af alle dem, der

* Da vi saa ofte have hentydet paa denne Undersøgelse, er det nødvendigt at bemærke, at den nærværende Indretning med Gensdarmer og Pas ikke den Tid var almindelig i Europa, da den først er opkommet næsten eet Aarhundrede senere end det, hvori disse Begivenheder foregik. Men Genf var en lille Stat af en vanskelig Beliggenhed, og den Indretning her tales om, blev gjort fra Tid til anden for at beskytte de Friheder og den Uafhængighed, hvorover Borgerne vare saa skinsyge.

den Dag viisde sig ved Vandporten, kom ikke uden at have taget alle de Forsigtighedsregler, som en lang Erfaring lærer Langstrygeren og han fik Tilladelse til at gaae igjennem. Den stakkels Vestphaler fremrakde et Document smukt skrevet paa Munkelatin, og undgik al videre Ophold ved den ulærde Embedsmands Forfængelighed, der i en Hast yttrede, at det var en sand Glæde at træffe Dokumenter i en saa fuldkommen Form. Men Berneren var ifærd med at tage Plads ved Siden af de to Andre, som det lod til i den Formening at der i Henseende til ham ingen Undersøgelse behøvedes. Medens han i høitidelig Taushed nærmede sig til Gjennemgangen, beskjæftiget med at binde sin Pung sammen, som han just havde taget en lille Kobbermynt af til Drikkepenge for Tjeneren i det Gjæstgiversted, hvor han havde tilbragt Natten, og som havde været nødt til at følge med ham lige ned til Havnen for at faae det Par Skilling, var Genferen af den Mening, at han over denne vigtige Forretning havde glemt de Formaliteter, som enhver, der vilde forlade Byen, var forbunden til at iagttage.

„Du har et Navn og en Haandtering?" — bemærkede den Sidste med en Embedsmands Korthed.

„Gud hjælpe Dig, Ven! — Jeg troede ikke, at en Genfer var saa fortroelig med en Sveitser — og en Sveitser, der er saa fordeelagtigt bekjendt ved Aar,

ja, jeg kan sige, over det hele Canton. Jeg er Nicklaus Wagner, et Navn af liden Betydning maaskee, men som er agtet nok hos velhavende Folk og som endog har en Ret til Borgerskabet; — Nicklaus Wagner fra Bern; mere behøver Du vel ikke?"

„Nei, men beviis, at det er sandt! Du vil erindre at Du er i Genf; Lovene i en lille Stat, af en saa farlig Beliggenhed nøde os til at være nøiagtige i saadanne Forretninger."

„Jeg har aldrig spurgt om denne Stad er Genf; og jeg maa undres over, at Du tvivler om at jeg er Nicklaus Wagner. Jeg kan reise den mørkeste Nat, der nogensinde kastede en Skygge ned fra Bjærgene, hvor jeg vil, mellem Jura og Overlandet, og ingen skal sige, at man tvivler om mit Ord. Se engang, der er Skipperen, Baptist, der vil sige Dig, at dersom han igjen skulde bringe den Fragt i Land, der er indladet i mit Navn, vilde hans Baad flyde en stor Deel lettere."

Imidlertid havde Nicklaus slet intet imod at fremvise sine Papirer, der fuldkommen vare i Rigtighed. Han holdt dem, i det han aabnede dem, frem for Havneofficianten. Hans Nølen havde sin Oprindelse i en Følelse af saaret Forfængelighed, der gjerne vilde vise, at en Mand af hans Vigtighed og velbekjendte Rigdom, var fri for de Omstændigheder, der fordredes af

Folk af en ringere Formue. Havneofficianten, der var vel bevandret i saadanne Forretninger, og kjendte den Charakteer, han havde at gjøre med, saae ingen Grund til at afslaae at føie sig efter en saa uskyldig, skjøndt taablig Lune, der smigrede Bernerens Forfængelighed.

„Du kan gaae frem," sagde han, i det han anskrev sig denne Føielighed høit; — „og naar Du igjen kommer hjem til dine Medborgere, saa gjør os her i Genf den Tjeneste, at sige dem hvor høfligt vi behandle vore Medforbundne."

„Jeg blev lidt for hidsig ved dit Spørgsmaal!" raabde den rige Bonde, oppustede sig som en, man lader vederfares Ret, skjøndt kun sildigt; — „Lad os nu komme til den hæslige Sag med Skarpretteren!"

I det han stillede sig ved Siden af Neapolitaneren og Vestphaleren antog Nicklaus en Dommers alvorlige Mine og en Strænghed, der viisde, at han agtede at begynde sin Pligt ved det faste Forsæt at gjøre Ret og Skjæl.

„Du er velbekjendt her, Pilegrim!" — sagde Havneofficianten, i en stræng Tone, til den, der nu nærmede sig til Porten.

„Takket være St. Francicus! Det vilde ellers være et Under, Mester! thi Aarstiderne komme og gaae neppe mere regelmæssigt, end jeg.

„Der maa være en saaret Samvittighed etsteds, siden Rom og Du saa tit trænge til hinanden?"

Pilegrimen, der var indhyllet i en pjaltet Kittel, bestrøet med Muslingskaller, bar et langt Skjæg og var et ækelt Billede paa menneskelig Forvorpenhed, der blev endnu mere ækelt ved et sletdulgt Hykleri, lo uden nogen Hensyn og ganske offentligt ad denne Bemærkning.

„Du følger Calvins Lære, Mester!" — svarede han; — „ellers vilde Du ikke have sagt dette. Mine egne Synder volde mig ikke megen Sorg. Jeg er af nogle Sogne i Tyskland bleven hyret til at tage deres physiske Onder paa min stakkels Person, og man kan ikke let nævne nogen, der med bedre Beviser for Troskab og saa ofte har paataget sig denne Forretning. Dersom Du vil offre en Smule, skal Du faae smukke Papirer at see til Beviis paa det jeg siger — Papirer, som St. Peder selv vilde erkjende for gyldige."

Havneofficianten mærkede, at han havde at gjøre med en af de aabenbare Hyklere — dersom saadan et Ord kan bruges om en, der ikke engang troede at Forstillelse var nødvendig; — der paa den Tid drev Handel med Udsonelser af den Natur, en Haandtering, der var almindelig nok ved Slutningen af det syttende og i Begyndelsen af det attende Aarhundrede, og som endnu ikke ganske er forsvundet af Europa. Han gik med isie-

faldende Afsky hen imod Slynglen, der, efterat have faaet sit Papir igjen, uopfordret tog Plads ved Siden af de Tre, der vare blevne udvalgte for at afgjøre hvem der burde tilstedes Adgang til Baaden.

„Pak Dig!" — skreg Embedsmanden i en Opbrusen af Ergrelse; — „Du har sagt ganske rigtigt, at vi ere Disciple af Calvin; Genf har kun lidet tilfælleds med dem med de røde Kapper, og Du vil gjøre vel i at erindre dette paa den næste Valfart, hvis Du ikke vil at Bøddelen skal gjøre Bekjendtskab med din Ryg. — Holdt! Hvem er Du?"

„En Kjætter, haabløs fordømt iforveien, dersom hiin hyrede Forbeders Tro er den sande!" svarede en, der trængde sig frem med en rolig Selvtillid, og nær havde naaet Maalet, uden efter Skik og Brug at blive spurgt om Navn og Haandtering. Det var Neptuns Herre, hvis Sømands-Mine og fuldkomne Selvbeherskelse nu fik Havneofficianten til at tvivle om han ikke havde standset en af de Sømænd, der befoer Søen, en Classe, der havde det Privilegium, at de kunde komme og gaae som de vilde.

„Du kjender vore Skikke;" — sagde den halvtilfredsstillede Genfer.

„Ellers var jeg en Tosse. Selv Æslet, der ofte vandrer en og samme Vei, bliver vant til at kjende dens Bugter og Krumninger. Er Du ikke tilfreds

med at have fornærmet den værdige Nicklaus Wagners Stolthed ved at gjøre den bemidlede Borger Uleilighed med at komme frem med sine Beviser — men Du vil ogsaa udspørge mig? Kom hid, Neptun! Du skal svare for os begge, thi Du er en fornuftig Hund. Vi ere ingen Kobblere mellem Himmel og Jorden, veed Du, men Kreaturer, der kommer deels fra Vandet, deels fra Landet!"

Italieneren taelde høit og tillidsfuldt og som en, der mere henvendte sig til deres Lune, der stod omkring ham, end til Genferens Indsigt. Han lo og saae sig om, som om han ventede et Echo fra Skaren, men ikke en Eneste af dem Alle kunde sandsynligviis have angivet en gyldig Grund, hvorfor han skulde være saa beredt til at tage Parti med den Fremmede mod en Øvrighedsperson, undtagen det skulde være af den blotte Lyst til at sætte sig mod Lovene.

„Du har et Navn?" — vedblev den halvt eftergivende, halvt tvivlraadige Havneofficiant.

„Troer I da at jeg er værre deran, end Baptists Baad der? Jeg har ogsaa Papirer, hvis I vil, at jeg skal gaae til Skibet for at hente dem. Denne Hund er Neptun, et Dyr fra et fremmed Land, hvor Dyrene svømme som Fisk, og mit Navn er Maso, skjøndt fletsindede Mennesker oftere give mig den Titel, Il Maledetto, end nogen Anden."

Alle i Skaren, der forstod Betydningen af det Italieneren sagde, opflog en Skoggerlatter, og som det lod af Hjertens Lyst; thi for den plumpe Pøbel har en overordentlig Dristighed en uimodstaaelig Ynde. Embedsmanden følde, at Fordelen ikke var paa hans Side, skjøndt han neppe vidste hvorledes; og ukyndig i det Sprog, hvori den Anden havde nævnt sit overordentlige Tilnavn, blev han smittet af de Andre og lo tilligemed dem, som en, der forstod Spøgen fra Grunden af. Italieneren benyttede sig af denne Fordeel, nikkede fortroeligt med et godmodigt Smiil og gik frem. Fløitende Hunden til sig, slæntrede han hen til Baaden, og han var den Første, der traad ned i den, med en Mands Rolighed, der føler sig selv privilegeret og fri for al fjernere Undersøgelse. Denne kolde Dristighed gjorde den tilsigtede Virkning, skjøndt en, der længe og skarpt var efterstræbt af Lovene, undslap Stadens Øvrighed, da dette selsomme Væsen tog Plads ved den lille Pakke, der indeholdt hans tarvelige Klædningsstykker.

Andet Kapitel.

Jeg beder for en Riddersmand
Saa gjæv, min ædle Drot!
Der om han end har handlet slet,
Dog vist har meent det godt.

Chatterton.

Da en gammel Synder paa en saa uforskammet Maade var undsluppet Øvrighedens Aarvaagenhed, viisde de tre Skildvagter tilligemed deres frivillige Medhjælper Pilegrimen den største Engstlighed for at forekomne at dette saa forunderligt sammensatte Selskab skulde blive smittet ved at en Skarpretter tog Deel i det. Ikke saasnart tillod Genferen en Reisende at passere, førend det begyndte sin egen, private Undersøgelse, der var stræng nok, thi flere end eengang havde de truet den Frygtsomme og Uvidende til at træde tilbage. Den listige Baptist var med en Demagogs Snildhed af samme Mening, som de, og lod som om han var besjælet af samme Iver, medens han paa samme Tid gjorde sig Umage for at vække deres Mistanke der, hvor der var mindst Fare for at den skulde blive bekræftet. Gjennem denne Ildprøve passerede den Ene efter den Anden, indtil de Fleste af de navnløse Landstrygere vare

befundne uskyldige, og Trængselen omkring Porten var formindsket saa vidt, at Gjennemgangen var bleven friere. Herved blev den ærværdige Adelsmand, som vi allerede have fremstillet for Læseren sat i Stand til at nærme sig til Porten, ledsaget af Fruentimmeret og af en Tjener, der fulgde tæt bag efter. Politiofficianten hilsede den Fremmede med Agtelse, thi hans rolige Udvortes og ærefrygtbydende Udseende stod i en besynderlig Modsætning til den støiende Skrigen og raae Opførsel, som Skaren viisde, der var kommen i Forveien.

„Jeg er Melchior af Willading fra Bern;" — sagde den Reisende i det han fremviisde Beviserne for det han sagde, med en Rolighed, der røbede hvor sikker han var, — „dette er mit Barn, mit eneste Barn; — den gamle Mand gjentog disse Ord med et melancholsk Eftertryk; — „og denne, der bærer mit Livrée, er et gammelt, trofast Tyende i mit Huus. Vi gaae til St. Bernard, for at ombytte den raaere Side af vore Alper med den, der er mere behagelig for den Svagelige — for at see om den italienske Soel har Varme nok til at oplive denne smægtende Blomst, og faae den til at reise sit Hoved mere muntert, end den hidindtil har gjort i sine Fædrenehaller."

Embedsmanden smilde og gjentog sine Komplimenter, medens han undslog sig for at modtage Papi-

rerne; thi den gamle Fader gav efter for sine overstrømmende Følelser paa en Maade, der vilde have vækket en endnu sløvere Sympathi.

„Frøkenen har Ungdom og en øm Fader ved sin Side;" — sagde han; — „dette er meget, naar Helbredet fattes os."

„Hun er virkelig for ung til at synke saa snart!" — svarede Faderen, der, som det lod, havde glemt sin umiddelbare Forretning, og stirrede med et taarefuldt Øie paa den unge Qvindes falmede, men endnu henrivende Ansigtstræk, medens hun gjengjældte hans Omhyggelighed med et Blik fuldt af Kjærlighed; — „Men Du har endnu ikke seet om jeg er den Mand, jeg udgiver mig for."

„Dette er ikke nødvendigt, ædle Baron! Staten er underrettet om eders Nærværelse og jeg har en særegen Ordre, at gjøre alt hvad der kan gjøre Reisen gjennem Genf behagelig for en saa hædret Bundsforvant."

„Denne Stats Høflighed er velbekjendt;" — sagde Baron Willading, i det han igjen stak Papirerne i sin Tegnebog og modtog denne Artighed, som en, der var vant til saadanne Æresbevisninger; — „er Du Fader?"

„Himlen har ikke været karrig mod mig med saa-

danne Gaver; mit Bord føder Elleve, foruden dem, der gav dem deres Tilværelse."

„Elleve? Guds Villie er en frygtelig Hemmelighed! Og hun, Du seer her, er min Stammes eneste Haab — den eneste Arving, der er tilbage til Navnet og Godset Willading. Er dine Omstændigheder gode?"

„Jeg takker for deres venlige Efterspørgsel, men der er mange i vor Stad, der sidde værre i det."

En svag Rødme overfoer Adelheid af Willadings Ansigt — thi saaledes heed Baronens Datter — da hun traad et Trin nærmere til Embedsmanden.

„De, der have saa saa ved deres Bord, bør tænke paa dem, der have saa mange;" — sagde hun i det hun trykde et Guldstykke i Genfernes Haand; derpaa lagde hun til med en Stemme, der neppe klang høiere end en Hvidsken. „Dersom de Unge og Uskyldige i dit Huus ville offre en Bøn for en stakkels Pige, der meget trænger til Hjælp, vil det blive erindret af Gud, og det vil tjene til at lindre en Mands Smerte, der trues med at blive barnløs."

„Gud velsigne Eder, Frøken!" — sagde Manden, der ikke var vant til at omgaaes med saadanne Gemytter, og som var truffet af den Talendes Hengivenhed og Fromhed, hvis simple, men fortryllende Væsen rørde ham fast til Taarer. — „Alle af mine Familie baade Gamle og Unge skulle erindre baade Dem og Deres!"

Adelheids Kind blev atter saa bleg som før, og hun fulgde roligt med sin Fader, da han langsomt gik ned til Baaden. En Scene af denne Natur manglede ikke at ryste deres Forstokkethed, der holdt Vagt ved Porten. Imidlertid havde de intet at sige til en Mand af Melchior af Willadings Rang, og han steeg ned i Baaden uden Modsigelse. Skjønhedens og Standens Indflydelse forenet med saa megen simpel Ynde, som den, den smukke Skuespillerinde i det lille Mellemspil, vi just have berettet om, lagde for Dagen, var meget for stærk for Neapolitanerens og hans Kammeraters Følelser: De lode ikke alene alle Tjenestefolkene passere uden Undersøgelse, men det varede endnu nogen Tid førend deres Aarvaagenhed igjen fik sin forrige Strænghed. De to eller tre Reisende, der fulgde efter, nød Fordelen af denne lykkelige Forandring i deres Sindelav.

Den næste, der kom til Porten var den unge Kriger, hvem Baronen af Willading saa ofte havde tiltaelt, som Hr. Sigismund. Hans Papirer vare i deres Orden, og der var ingen Hindring for hans Afreise. Det kunde være underkastet stor Tvivl om hvorvidt den unge Mand vilde have været tilbøielig til at underkaste sig denne Extraundersøgelse af de tre Udvalgte af Skaren, om de havde fordret det, thi han gik lige ned til Bolværket med et Blik, der udtrykde

det Modsatte af Venskab og Beredvillighed. Agtelse, eller en mere tvetydig Følelse, tjende til hans Beskyttelse, thi ingen uden Pilegrimmen, der viisde en ganske usædvanlig Iver i at udføre sit Hverv, vovede en halv undertrykt Bemærkning, da han gik forbi.

„Der gaaer en Arm og et Sværd, der nok kan forkorte en Christens Dage;" — sagde den tøileløse og uforskammede Deeltager i Kirkens Misbrug; — „og ikke een spørger om hans Navn eller Kald."

„Det var meget bedre om Du selv gjorde Spørgsmaalet," — svarede Pippo spodsk, — „siden Pønitence dog er dit Haandværk. Hvad mig angaaer, da har jeg ikke Lyst til et Svar af denne unge Kjæmpes Haand."

Den fattige Student og Borgeren fra Bern syntes at være af samme Mening, og der blev ikke sagt mere betræffende denne Materie. Imidlertid var der en Anden ved Porten. Denne havde kun lidet i sit Udvortes, der kunde forny det overtroiske Tretals Aarvaagenhed. En stille Mand med et ydmygt Blik, som det lod til af Middelstanden og med en Mine, der baade var blid og fordringsløs; han rakde Stadens trofaste Bevogter sit Pas. Denne Sidste læsde Dokumentet, kastede et hurtigt og forskende Blik paa dets Eier, og gav Papiret tilbage paa en Maade, der rø-

bede Hastværk og at han ønskede at blive af med dets Eier.

„Det er godt!" — sagde han; — „Du kan gaae din Vei!"

„Hvordan?" — skreg Neapolitaneren, hvem Gjøgleri var en anden Natur; — „Hvordan? Have vi Baltazar tilsidst i denne blodgjerrige, stoute Reisende?" — Som den Talende havde ventet blev denne Vittighed belønnet med en almindelig Latter; der opmuntrede ham saaledes, at han blev ved: „Du kjender vor Forretning, Ven! og maa vise os dine Hænder; Ingen passerer, der bærer en eneste Blodplet." Den Reisende syntes forlegen, thi han var en Mand af jævne, fredelige Sæder, der, ved et saadant Tilfælde, som saa ofte tilstøder de Reisende, var kommet i Berørelse med en, der var øvet i et saa ufølsomt Slags Vittighed. Han fremviisde sin aabne Haand med en tillidsfuld Eenfoldighed, der aflokkede de Omkringstaaende en Skoggerlatter.

„Dette er ikke nok. Sæbe og Aske, og Slagtofferets Taarer kan have afvadsket Kjendetegnene paa et Haandværk og paa Baltazar selv. De Pletter vi søge, ere paa din Sjæl, Mand! og vi maa see ind i den, førend Du faaer Lov til at tage Deel i dette ædle Selskab."

„Du gjorde ikke hiin unge Krigsmand saadanne Spørgsmaale;" — svarede den Fremmede, hvis Øie

funklede, thi selv den Blideste harmes over uforskyldt Fornærmelse, medens hans hele Legeme skjælvede, fordi han blev fornærmet af saa raae og slette Mennesker; — „Du vovede ikke at spørge hiin unge Krigsmand saaledes!"

„Ved St. Januars Bønner, der som man veed kan standse den smæltede Lavastrøm, jeg vilde hellere, at Du skulde paatage Dig denne Forretning, end jeg. Hiin unge Soldat er en hæderlig Hovedafhugger, og det er en Glæde at være hans Reisekammerat, thi uden al Tvivl bede sex eller aatte Helgener dagligt for ham. Men den, vi søge, er et Udskud af alt, Godt eller Ondt, baade i Himlen og paa Jorden, og i det andet hede Opholdssted, hvorhen han udentvivl bliver sendt, naar hans Time engang kommer."

„Og dog gior han intet andet end bringe Loven i Udøvelse."

„Hvad er Loven imod Fordomme, Ven? Men gaae din Vei. Ingen har Dig mistænkt for at være den frygtelige Fjende af vore Hoveder. Gaa din Vei, for Himlens Skyld! og beed en Bøn om at blive befriet for Balthazars Øxe!"

Den Fremmedes Ansigtstræk arbeidede, som om han vilde have svaret; men han forandrede pludseligt sit Forsæt og forsvandt i Baaden. Efter ham kom Munken fra St. Bernhard. Baade Augustine-

ren og hans Hund vare gamle Bekjendte af Officieren, der ikke forlangde at den Første skulde komme frem med noget Beviis for hans Stilling eller Ærinde.

„Vi ere Livets Beskyttere og ikke dets Fjender," — bemærkede Munken, da han forlod den sædvanlige Vægter paa Pladsen, og nærmede sig til dem, der selv havde anmasset sig denne Post; — „Vi leve mellem Sneen, for at Christne ikke skulle døe uden Kirkens Trøst."

„Æret, hellige Augustiner! være Du og dit Embede!" — sagde Neapolitaneren, der, hvor ubekymret og letsindig han end var, dog besad det Instinct af Ærbødighed for dem, der fornægte deres Natur for at gavne Andre, der er fælleds for Alle, skjøndt de selv ere smittede af Lidenskaber; — „Du og din Hund kan begge passere frit, og vore bedste Ønsker ledsage Eder!"

Der var ingen flere at undersøge og efter en kort Raadslagning blandt de meest overtroiske af de Reisende, kom de til den meget naturlige Mening, at den forhadte Bøddel havde, skrækket af deres retfærdige Harme, sneget sig ubemærket bort fra Skaren, og at de nu lykkeligt vare blevne befriede fra hans Nærværelse. Ved Forkyndelsen af denne lykkelige Tidende udbrød de forskiellige Lemmer af dette brogede Selskab i Glædesyttringer og alle ilede med at komme ombord, da Bap-

tist erklærede høit og hæftigt, at han ikke vilde tøve et Øieblik længer.

„Hvad tænker I paa, Mennesker?" — raabde han med hæftige Gebærder; — „Ere Vindene paa Lemanssøen Tjenere i Livree, der komme og gaae efter Eders Godtbefindende, og blæse fra Østen eller fra Vesten eftersom I behøve det, for at fuldføre Eders Reise? Tag et Exempel af den ædle Melchior af Willading, der alt længe har været paa sin Plads, og beed til Helgenerne, hvis I har Lyst, hver paa sin Maade, at denne skiønne Vestenvind ikke forlader os, for at straffe Eders Forsømmelighed!"

„Der nede kommer der endnu flere, der ville være med!" — raabde den snilde Italiener, — „Skynd Dig, Baptista! og gjør Tougene løs, eller ved St. Januar! vi blive opholdte endnu!"

Nu standsede Skipperen selv pludseligt, og skyndte sig tilbage til Porten, for at forvisse sig om hvad han havde at vente af dette uforudseete Lykketilfælde.

To Reisende, der vare klædte som Mænd, der vare vante til at reise, ledsagede af en Tjener og en Sjouer, der stønnede under Byrden af deres Reisetøi, nærmede sig til Porten, som om de vare sikkre paa at endog den mindste Hindring skulde blive hævet for deres Skyld. Foran gik en Mand, der var betydeligt

over Livets Meridian, og som aabenbar mere var skikket til at fremhæve sin Magt ved sine Ledsageres Agtelse, end ved physisk Styrke. Han bar en Kappe paa den ene Arm, medens han i den anden Haand bar en Kaarde, som paa den Tid enhver Adelsmand ansaae for et nødvendigt Tilbehør til sin Rang.

„I vare nær ved at gaae glip af den sidste Baad, der seiler til Abbediet Vignerons, Signore!" — sagde Genferen, der med eet Blik blev vaer fra hvilket Land de Fremmede vare; — „hvis, som jeg dømmer af Eders Gang og Sil, I ellers have i Sinde at bivaane Festen."

„Det er vor Hensigt;" — svarede den Ældste af de Reisende; — „og vi komme, som Du siger, temmelig sildigt. En pludselig Afreise og slette Veie ere Skyld deri — men dog er det heldigt, at vi endnu kunne benytte os af Baaden; vil I være saa god at eftersee vore Passer?"

Officeren gjennemlæsde det fremrakte Papir med sædvanlig Omhyggelighed, vendte og dreiede det, som om Alt ikke var saa ganske rigtigt, men paa en Maade, der viisde, at han ikke gjerne vilde være altfor nøiseende.

„Signore! eders Pas er vist nok i Rigtighed for saavidt det angaaer Savoyen og Districtet Nizza, men det mangler Paategning her i Staden."

„Ved San Francesco! det er jo dog en Ubety-

delighed. Vi ere retskafne Folk, Adelsmænd fra Genua, der ile for at være Vidner til Høitidelighederne i Vevey, om hvilke Rygtet giver en tillokkende Beretning, og vi ønske blot at komme og gaae i Fred. Som Du seer, ere vi komne for sildigt, thi da vi ved at stige af Postvognen hørde, at Baaden var ifærd mee at gaae under Seil til den anden Ende af Søen, havde vi ikke Tid til at iagttage de Formaliteter, som denne Stads Love gjøre nødvendige. Der er saa Mange, der vende deres Ansigt den samme Vei, for at være tilstede ved disse gamle Lege, at vi ikke havde tænkt at vor hurtige Reise gjennem Staden skulde være vigtig nok til at besvære Øvrigheden med at kige i vore Papirer."

„Deri, Signore! har I taget Feil. Det er min eedsvorne Pligt, at forhindre Enhver, der mangler Republikens Tilladelse, i at tage bort."

„Det er uheldigt, for ikke at sige mere! Er Du den, der fører Baaden, min Ven?"

„Og tillige dens Eiermand, Signore!" — svarede Baptist, der lyttede til denne Samtale med ligesaa megen Længsel, som Tvivl; — „Jeg vilde være meget lykkelig, ved at tælle saadanne ærede Reisende blandt mine Passagerer."

„Du vil da opsætte din Reise indtil disse Herrer have været hos Stadens Øvrighed og erholdt Tilladelse

til at forlade den? Din Føielighed skal ikke blive ubelønnet."

Da Genueseren havde sagt disse Ord, stak han i en Haand, der var vel øvet i at modtage Drikkepenge, en Sequin, der var møntet i den berømte Republik, hvis Borger han var. Baptist havde længe dyrket en Tilbøielighed til at lade Guldet udøve en vis Indflydelse paa sig, og det var med uforstilt Modbydelighed at han i dette Øieblik tilstod Nødvendigheden af at lade være med at benytte sig af sine egne gode Anlæg. Alligevel beholdt han Pengen, thi han vidste ikke hvorledes han skulde overvinde sin Ulyst til at skille sig ved den og svarede paa en Maade, der var forvirret nok til at vise den Anden, at han i det mindste havde vundet en materiel Fordeel ved sin Gavmildhed.

„Deres Excellence veed ikke hvad De forlanger;" — sagde Skipperen i det han befølede Stæmplet med to Fingre og Tommelfingeren; — „vore Borgere her i Genf holde af at blive hjemme til Solen er staaet op, for ikke at brække Halsen, ved at gaae i Mørke paa de ujævne Gader, og det vil vare to lange Timer, førend et eneste Comptoir i Staden aabner sine Vindver. Desuden ere Herrerne ikke som vi paa Søen, der ere lykkelige, naar de kunne tage en Bid, eftersom Veir og Leilighed tillade det; men de ere regelmæssige Ædere, der maae have deres Frokost og deres Viin førend de

bruge deres Vid i Stateas Tjeneste. Winkelried vil sikkert kjede sig ved at gjøre ingen Ting, mens den friske Vestenvind suser mellem dens Master, medens den stakkels Adelsmand staaer og bander udenfor Raadstuedøren over Embedsmændenes Ladhed. Jeg kjender disse Karle bedre, end eders Excellence og vilde hellere raade til en anden Udvei."

Baptist saae, med et vist Udtryk til Havneæmbedsmanden, og paa en Maade, der gjorde hans Mening tilstrækkeligt tydeligt for den Reisende. Denne Sidste studerede, et Dieblik Genferens Ansigt, og mere erfaren end Skipperen, eller en mere oplyst Dommer af Charakterer, forsmaaede han heldigviis at nedværdigede sig selv ved at stræbe at vinde Embedsmandens Velvillie. Om der end er Mange, der gjerne ville fristes til at glemme deres Pligt for Penges Skyld, er der dog nogle Faa, der føle en større Tilfredshed ved at ansees for ubestikkelige. Opsynsmanden ved Porten var just en af dette Slags, og ifølge en af de mange uforklarlige Virkninger af menneskelige Følelser, ledede den samme Forfængelighed, der havde formaaet ham til at lade il Maledetto passere uden at spørge ham, hellere end at røbe sin Uvidenhed, ham til at ønske, at han kunde gjengjælde den Fremmedes gode Mening om hans Ærlighed.

„Vil I lade mig see eders Pas igjen, Signore?" — spurgde Genferen, som om han tænkde, at der i Docu-

mentet selv kunde findes en lovlig Grund til at gjøre det, han nu saa inderligt ønskede.

Men Undersøgelsen var unyttig, og han fandt intet andet, end at den ældre Genueser heed Signor Grimaldi og at hans Reisekammerat bar Navnet Marcelli. Rystende paa Hovedet gav han Papiret tilbage paa en Maade, der røbede hans Misfornøielse.

„Du kan ikke have læst det Halve af det, Papiret indeholder," — sagde Baptist ærgerlig; — „eders Læsen og Skriven er ikke saa let en Sag, at et Øiekast er tilstrækkeligt. Se i det engang endnu, og Du finder det maaskee i Rigtighed. Det er ufornuftigt, at tænke at Signori af deres Rang vilde reise som Landstrygere, med mistænkelige Papirer."

„Der mangler intet uden vor Stads Paategning, uden hvilken det strider mod min Pligt, at antage nogen for umistænkelige Reisende."

„Dette kommer, Signore! af den forbandede Skrivekunst, der er meget udbredt og misbrugt i vore Tider. Jeg har hørt de gamle Sømænd paa Lemansøen prise den gode gamle Tid, da Pakker og Baller kom og gik uden at der blev sat Pen til Papir mellem dem, der sendte dem og dem, der tog dem ind; og nu er det kommet saa vidt, at en christen Sjæl ikke maa beforre sig selv paa sine egne Been uden at bede Skrivere om Tilladelse!"

„Vi spilde Tiden med Ord, det var bedre, at vi handlede;" — sagde Signor Grimaldi; — „Passet er lykkeligviis i Landets Sprog og behøver kun et Diekast for at blive erkjendt for rigtigt af Øvrigheden. Du vil gjøre vel i, at sige os om Du kan vente saalænge til vi faae det afgjort."

„Om deres Excellence endog vilde forære mig Dogens Krone, kunde jeg ikke gjøre det. Vore Vinde her paa Lemansøen vente hverken paa Konge eller Adelsmand, paa Biskop eller Præst, og Pligten mod dem, jeg har i Baaden, befaler mig at forlade Havnen saasnart som muligt."

„Du er allerede vel ladet med levende Fragt;" — sagde Genueseren, i det han betragtede den stærk ladede Baad med et halvt mistænksomt Blik; — „Jeg haaber at Du ikke har overladet dit Fartøi med at tage for Mange ombord?"

„Jeg vilde gjerne formindske Antallet en Smule, Excellence! for alle de, I see sammenstuvede mellem Pakkerne og Kasserne ere ikke meget bedre, end nogle Prakkere, der mere ere skikkede til at volde Forvirring og yppe Kiv angaaende Indskibningen af dem, der ere mere villige til at betale, end de selv. Den ædle Sweitser, som I seer sidde nær ved Bagstavnen hos sin Datter og sine Folk, den værdige Melchior af Willading,

betaler en bedre Fragt for sin Overfart til Vevey, end alle disse navnløse Landstrygere tilsammen."

Genueseren gjorde en hurtig Bevægelse henimod Skipperen, med en Hæftighed i Blik og Miner, der røbede en pludselig og besynderlig Deeltagelse i det, han hørde.

„Var det de Willading, Du sagde?" — raabde han hæftigere end en af langt yngre Alder vilde have gjort ved en uventet Efterretning om en behagelig Begivenhed; — „Melchior hedder han tillige?"

„Signore, ganske rigtigt! Ingen Anden bærer nu dette Navn, thi den gamle Linie, siger man, er nær ved at uddøe. Jeg husker denne samme Baron lige fra den Tid, da han var lige saa rede til at lade sin Baad pløie en oprørt Sø, som Nogen i Sweitserlandet."

„Lykken har staaet mig trofast bi, gode Marcelli!" — afbrød den Anden ham, i det han greb sin Ledsagers Haand i hæftig Bevægelse; — „Gaa ned til Baaden, Skipper! underret din Passageer — hvad skal vi sige til Melchior? — Skal vi sige ham ligefrem hvem der venter ham her, eller skal vi prøve en Smule om hans Hukommelse endnu er god? Ved San Francisco, det vil vi gjøre; vi ville sætte ham paa Prøve. Det vil være moersomt, at see ham undre sig og gjætte; imidlertid tør jeg sætte mit Liv paa at han kjender mig

ved det første Øiekast. Jeg er virkelig kun lidt forandret for en, der har seet saa meget."

Signor Marcelli slog fuld af Ærbødighed Øinene ned ved denne Yttring af hans Ven, men han havde ikke Lyst til at tilintetgjøre en Tro, der alene var en pludselig Opbrusen, frembragt ved Mindet om yngre Dage. Baptist blev i Øieblikket sendt afsted med den Begjæring, at Baronen vilde gjøre en fremmed Standsperson den Fornøielse at komme til Vandporten.

„Fortæl ham at det er en Fremmed, der seer sig skuffet i det Haab at nyde hans Selskab;" — gjentog Genueseren; — „Det vil være tilstrækkeligt; jeg kjender hans Høflighed; og han er ikke min Melchior, gode Marcelli! Dersom han betænker sig et Øieblik; — Du seer, at han allerede er ifærd med at forlade Baaden; thi jeg har aldrig seet ham afslaae en Tjenstbevisning — kjære, kjære Melchior! — Du er den samme i dit Halvfjerdsindstyvende, som Du var i dit Tredivte!"

Her overvældede Genueserens Følelse ham og han gik tilside, skammende sig paa en Maade over at vise en umandig Blødhed. Paa samme Tid nærmede Baron de Willading sig nede fra Vandet, uden at ahne at hans Nærværelse blev forlangt, af andet end af blot Høflighed.

„Baptist fortæller mig, at der her er Adelsmænd fra Genua, der ønske at besøge Festlighederne i Vevey" —

sagde han og tog Hatten af; — „og at min Nærværelse kan være nyttig for at erholde den Fornøielse at see dem i vort Selskab."

„Jeg vil ikke aabenbare ham noget, førend vi ere komne ombord, Enrico!" — hvidskede Signor Grimaldi; — „nei, ved den hellige Messe! ikke førend vi ere komne vel af Baaden igjen. Den Spøg med ham vil aldrig blive forglemt. Signore!" — han henvendte sig til Berneren med en paatagen Alvorlighed, og bestræbde sig for at antage en Fremmeds Maneer, skjøndt hans Stemme sittrede ved hver Stavelse; — „vi ere virkelig fra Genua, og længes meget efter at være i eders Selskab, men — det ahner ham ikke hvem det er, der taler med ham, Marcelli! — men, Signore! der er en lille Forhindring betræffende Øvrighedens Underskrivt paa vore Passer, og vi behøve en venskabelig Hjælp, enten for at komme igjennem Porten, eller for at faae Baaden til at vente indtil hine Formalitæter ere opfyldte."

„Signore! Staden Genf maa nødvendigt være aarvaagen, da det er en lille Stat med en farlig Beliggenhed, og jeg har kun lidet Haab om, at min Indflydelse kan faae denne retskafne Embedsmand til at afvige fra sin Pligt. Hvad Baaden angaaer, da vil en lille Erstatning udrette meget hos den ærlige Baptist, hvis

der ingen Fare er for at Vinden skal vende sig, thi i dette Tilfælde vilde han tabe meget derved."

„I siger Sandheden, ædle Melchior!" — faldt Skipperen ham i Talen; — „dersom Vinden var imod; eller det var to Timer tidligere om Morgenen, skulde denne lille Opsættelse ikke koste disse Fremmede en Skilling — det vil sige, ikke nogen ubillig Erstatning; men som Sagerne staae, har jeg ikke tyve Minutter mere at spilde, om saa hele Statens Øvrighed i egne høie Personer vilde tage Deel i Seiladsen."

„Det gjør mig meget ondt, at det er saaledes!" — sagde Baronen, i det han vendte sig til den Fremmede med den Artighed, hvormed den dannede Mand pleier at krydre et Afslag; — „men disse Søfolk have deres hemmelige Tegn, paa hvilke det lader til at de kjende det Øieblik, Forsigtighed tillader dem at opholde sig."

„Ved den hellige Messe, Marcelli! jeg vil sætte ham en Smule paa Prøve — Jeg kunde have kjendt ham endog i en Karnavalsforklædning .— Signor Baron! det er sandt vi ere kun nogle fattige italienske Adelsmænd fra Genua. I har hørt om vor Republik uden Tvivl, den fattige Stat Genua?"

„Skjøndt jeg ikke giver mig ud for at være lærd, Signore!" — svarede Melchior smilende, — „er jeg dog ikke ganske uvidende om at der er en saadan Stat

til. I kunde ikke have nævnet en Stad ved Kysten af Middelhavet, der snarere vilde opvarme mit Hjerte, end just den I taler om. Mange af mine lykkeligste Timer ere henrundne indenfor dens Mure, og ofte selv i den senere Tid, gjennemlever jeg atter mit Liv, ved at tilbagekalde hine lykkelige Dages Glæder i min Hukommelse. Var her Tid dertil kunde jeg opregne Eder en Liste paa hædrede og høit agtede Navne, der ere Eder velbekjendte, til et Beviis paa Sandheden af mine Ord."

„Nævn dem, Signor Baron! for alle Helgeners og den velsignede Jomfrues Skyld, nævn dem, jeg beder Eder!"

En Smule forundret over den Andens Hæftighed betragtede Melchior de Willading alvorligt hans furede Ansigt, og for et Øieblik laa der et Udtryk af Uvished i hans Træk.

„Intet er lettere, Signore! end at nævne en Mængde. Den Første i min Erindring, som han altid har været den Første i min Kjærlighed, er Gaetano Grimaldi, som jeg ikke tvivler om, at I begge har hørt tale om."

„Det har vi! Det har vi! Det er — ja, jeg mener, at vi maae sige, at vi ofte har hørt tale om ham, og det ikke paa en ugunstig Maade. — Godt, hvad vil I sige om denne Gaetano?"

„Signore! Lysten til at tale om eders ædle Landsmand er naturlig, men skulde jeg give efter for min Tilbøielighed til at tale om Gaetano, frygter jeg for at den ærlige Baptist vilde faae Aarsag til at beklage sig."

„Fanden i Vold med Baptist og hans Baad, Melchior! har Du da virkelig forglemt mig?"

Her aabnede Genueseren sine Arme og stod beredt paa at modtage sin Vens Omfavnelse. Baronen af Willading var ganske forvirret, men han var saa langt fra at ahne Sagens Sammenhæng, at han ikke let kunde have angivet Aarsagen til sin Forundring. Han stirrede tankefuld paa den smukke gamle Mands arbeidende Ansigtstræk, der stod for ham, og skjøndt hans Hukommelse syntes at flagre rundt omkring Sandheden, var det i saa korte ustadige Straaler, at de fuldkommen skuffede hans Ønsker.

„Fornægter Du mig, de Willading? — Undslaaer Du Dig for at gjenkjende din Ungdoms Ven, — Deeltageren i dine Glæder — i dine Sorger — din Kammerat i Krigen — ja, hvad der er mere, din Fortrolige i et ømmere Forhold?"

„Ingen uden Gaetano selv kan gjøre Fordring paa disse Navne!" — udbrød det fra den sittrende Barons Læber.

„Er jeg da nogen Anden? Er jeg ikke denne Gae-

tono? — denne Gaetano — din Gaetano — gamle, dyrebare Ven?"

„Du Gartono!" — raabde Berneren, i det han traad et Skridt tilbage, istedet for at træde frem, for at møde Genueserens hæftige Omfavnelse, hvis voldsomme Følelser Tiden ikke havde afkjølet; — „Du den smukke, livfulde, dristige, blomstrende Grimaldi — Signore! I spøger med en gammel Mands Kjærlighed!"

„Ved den hellige Messe; jeg bedrager Dig ikke! Ha, Marcelli! Han er ligesaa langsom til at troe, som før, men fast og sikker, som en Geistligs Løvte, naar han er overbeviist. Skulde vi mistroe hinanden for nogle Rynkers Skyld, vil Du finde Indvendinger nok mod din egen Identitæt, saavelsom imod min, Ven Melchior! Jeg er ingen Anden, end Gaetano — din Ungdoms Gaetano, — den Ven, som Du — ikke har seet i disse mange, lange Aar."

Det varede længe inden Gjenkjendelsen banede sig en Vei til Baronens Sind; omsider gjenkjendte han Træk efter Træk, men Røsten især var det, der tjende til at vække de slumrende Minder. Men som langsomme Naturer siges at have mindst Selvbeherskelse, naar de ganske blive opvakte, saaledes yttrede Baronen den voldsomste Bevægelse, da han tilsidst var overbeviist om Sandheden af sin Vens Ord. Han slog sine Arme

om Genueserens Hals, og den gamle Mand græd saaledes, at han maatte gaae tilside for at skjule de Taarer, der saa pludseligt og voldsomt brød ud af Kilder, som han for længe siden havde anseet for udtørrede.

Tredie Kapitel.

Ha, Fætter Taushed, at Du det har seet,
Som jeg og denne Ridder have seet!

Kong Henrik IV.

Den snilde Skipper paa Winkelried havde taalmodigt og med den største indvortes Tilfredshed opbebiet Udfaldet af den foregaaende Scene, men nu da de Fremmede syntes at være sikkre paa Melchior af Willadings mægtige Understøttelse, følde han sig tilbøielig til at benytte sig heraf uden videre Opsættelse. De to Gamle stode endnu Haand i Haand, efter endnu engang at have omfavnet hinanden med Hæftighed, og med Taarer, der rullede ned over deres rynkede Kinder, da

Baptist traad frem for at gjøre sine egenkjærlige Forestillinger.

„Ædle Herrer!" — sagde han; — „dersom en Mands Lykønskninger kan forøge Glæden over dette lykkelige Møde, da beder jeg Eder at modtage dem; men Vinden har intet Hjerte for Venskab eller nogen Tanke om vi Sømænds Vinding eller Tab. Jeg føler, at det er min Pligt, som Fører af denne Baad, at erindre eders Velbaarenheder om de mange stakkels Reisende, der fjernet fra deres Hjem og deres længselfulde Familier, vente paa at I blive færdige, ikke at tale om fromme Pilegrimme og andre værdige Æventyrere, der ere utaalmodige i deres Hjerter, skjøndt Ærbødighed for deres Overmænd binde deres Tunger, medens vi nu spilde den bedste Vør."

„Ved San Francesco! Manden har Ret!" sagde Genueseren, i det han i en Hast viskede Kjendetegnene paa sine Følelser af sine Kinder; — „vi have glemt alle disse værdige Mænd, medens Glæden over vort Møde var saa hæftig, og nu er det paa Tiden at vi ogsaa tænke paa Andre. Kan Du hjælpe mig til at blive fritaget for at faae vore Passer underskrevne her i Staden?

Baronen af Willading taug; da han altid gjerne vilde staae en Adelsmand bi, der befandt sig i en ubehagelig Stilling, er det let at gjætte, at han ikke mindre

ønskede det nu, da han fandt, at hans ældste og bedste Ven var den, der trængde til hans Indflydelse. Men det var lettere at føle Styrken af denne nye, uventede Grund, end at finde Midler til at give Sagen et heldigt Udfald. Embedsmanden var altfor aabenbar udsat, til at han saa let skulde give sit Samtykke. Det var alligevel nødvendigt at gjøre et Forsøg, og Baronen henvendte sig derfor med mere Varme til Opsynsmanden over Vandporten, end han før havde gjort, til Fordeel for de Fremmede.

„Det strider mod min Embedspligt; der er ingen af vore Syndicusser, som jeg med større Glæde vilde tjene, end Eder, ædle Baron! men en Embedsmands Pligt er at holde sig strængt til deres Befalinger, der have sat ham paa hans Post."

„Gaetano, vi ere ikke de Mænd, der beklage os herover! Vi have staaet alt for længe i den samme Løbegrav, og vi have altfor ofte sovet fast i Stillinger, hvori en Feil mod denne Lærdom kunde have kostet os Livet, til at vi skulde trættes med den ærlige Genfer om hans Aarvaagenhed. For at være oprigtig vilde det være forgjæves at søge at forføre en Sveitsers eller hans Allieredes Troskab."

„En Sveitsers, der er godt betaelt for at være aarvaagen!" — svarede Genueseren, i det han lo paa en Maade, der viisde, at han blot oplivede en af de

staaende, men bidende Vittigheder, som de, der elske hverandre, maaskee ere meest vante til at bruge."

Baronen af Willading optog sin Vens Spøg paa det bedste, og besvarede den paa en Maade, der viisde, at den gjenkaldte Mindet om Dage, da deres Timer randt hen under gjensidig Overbærelse med Udbruddene af deres Lune.

„Var dette dit Italien, Gaetano! vilde een Sequin ikke alene træde i Stedet for et Dusin Underskrifter, men ved din Yngling, San Francescos Navn, den vilde gjøre den ærlige Opsynsmand ved Porten saa fremsynet, som nogen skotsk Seer roser sig af at være."

„Vel, de to Sider af Alperne ville altid beholde deres Charakteer, endskiøndt de trættes om deres Dyder — men vi ville aldrig mere komme til at see de Dage, vi før have kjendte. Hverken Legene i Vevey eller Brugen af gammel Spøg, vil gjøre os saa unge igjen, som vi have været, kjære Willading!"

„Signore, tusinde Gange om Forladelse!" — afbrød Baptist ham; — „men denne Vestenvind er mere ustadig, end selve Ungdommens Luner."

„Manden har Ret, og vi glemme den Ladning af ærlige Reisende, der ønske os begge i Abrahams Skjød, fordi vi holde Baaden i Uvirksomhed her ved Bolvær-

ket. Gode Marcelli, kan Du give os et Raad i denne Nød?"

„Signore, I glemmer; at vi have et andet Document, der maaskee kan findes tilstrækkeligt," — sagde den Anden, den syntes at være en Mellemting mellem en Tjener og en Staldbroder.

„Du har Ret — og dog vilde jeg gjerne undgaae at vise det — men bedre er det dog, end at miste dit Selskab, Melchior!"

„Tael ikke derom. Vi ville ikke skilles ad, om saa Winkelried skulde raadne, hvor det ligger. Det vilde være lettere at adskille vore trofaste Cantoner, end to saadanne Venner."

„Nei, ædle Baron! I glemmer de trætte Pilegrimme, og de mange ængstlige Reisende i Baaden."

„Dersom tyve Kroner kan vinde dit Samtykke, ærlige Baptist! behøve vi ingen videre Underhandling."

„Det staaer neppe i et Menneskes Magt at modstaae Eder, ædle Herre! — Godt, Piligrimmene have trætte Been, og Rolighed vil bekomme dem bedre, end en Vandring over Bjærgene, og hvad de Andre angaaer, kan de forlade Baaden, hvis de ikke kunne finde sig i Vilkaarene. Jeg er ikke den Mand, der lader mig tvinge af Nogen."

„Nei, nei! saaledes skal det ikke være! Behold

dit Guld, Melchior! og lad den ærlige Baptist beholde sine Passagerer, for ikke at bebyrde hans Samvittighed."

„Jeg beder Eders Excellencer," — afbrød Baptist ham, — „at I ikke generer eder selv, af Godhed for mig. Jeg er rede til at gjøre endnu meget mere, for at tjene saa retskaffen en Adelsmand."

„Der behøves slet ikke noget, Hr. Officier, gjør mig den Tjeneste at kaste et Blik paa dette?"

Med disse Ord overrakde Genueseren Opsynsmanden ved Porten et Papir, der var forskjelligt fra det, han først havde viist ham. Opsynsmanden gjennemsaae dette nye Papir med den største Opmærksomhed, og, da han havde læst Halvparten af det, hævede han sit Øie og mønstrede den ventende Italieners Ansigt med Forundring og Agtelse. Derpaa læsde han Passet til Ende, og i det han ærbødigt tog Huen af, aabnede han Porten, og bukkede dybt for de Fremmede.

„Havde jeg vidst dette før," — sagde han, — „vilde jeg ikke have gjort nogen Vanskelighed. Jeg haaber, at eders Excellence vil undskylde min Uvidenhed!"

„Tael ikke derom, Ven; Du har handlet rigtigt; og til Beviis derpaa, beder jeg Dig modtage et ringe Beviis paa min Agtelse."

Genueseren lod en Sequin glide ned i Opsynsmandens Haand, i det han gik forbi ham, for at begive sig til Bolværket. Da den Andens Vægring for at

modtage Guld, mere var en Følge af hans Kjærlighed til sin Pligt, end af nogen særegen Modbydelighed for Metallet selv, mødte dette nye Tilbud en mere gunstig Modtagelse, end det Forrige. Baronen af Willading var ikke lidet forundret over denne pludselige Forandring, men han var for forsigtig og klog til at yttre hvad han følde.

Enhver Hindring for Winkelrieds Afreise var nu ryddet af Veien, og Baptist og hans Folk vare nu beskjæftigede med at gjøre Seilene klar og at løse Tougene. Skibets Bevægelse var i Begyndelsen langsom og træg, thi Vinden blev hindret af Bygningerne i Staden; men da de bortfjernede sig mere fra Kysten, begyndte Seilene at flagre og bugnes, og inden kort Tid fyldtes de med en Lyd, lig Knaldet af et Gevær; og nu begyndte de Reisende, hvis Taalmodighed næsten var udtømmet, igjen at blive rolige.

Strax efter at det Selskab, der saalænge var bleven opholdt ved Vandporten, var bleven indskibet, fik Adelheid Efterretning om Grunden til denne Forsinkelse. Hun havde forlænge siden hørt Signor Grimaldis Navn og tidligere Historier af sin Fader; hun vidste at han var en Genueser af en berømt Familie, der havde været Melchior af Willadings gode Ven og Kammerat, da denne Sidste deeltog i Feldttogene i Italien. Dette var forgaaet længe førend hun selv var født, ja end-

ogsaa førend hendes Forældres Givtermaal, og da hun var den Yngste, og den eneste Overlevende af en talrig Børneflok, vare hine Begivenheder, hvad hende angik, noget, der allerede begyndte at antage Farven af en Historie. Hun modtog den gamle Mand oprigtigt, ja endogsaa med Ømhed, skjøndt hun i hans bøiede, skjøndt endnu smukke Skikkelse, havde ligesaa megen Vanskelighed, som sin Fader, i at gjenkjende den unge, muntre, skjønne og glimrende Gaetano Grimaldi, som hendes Indbildningskraft havde dannet sig af den Beskrivelse, hun saa ofte havde hørt af sin Fader. Da han pludseligt og med Ømhed tilbød hende et Kys, steg Blodet op i hendes Ansigt, thi ingen Mand, undtagen den, hun skyldte sin Tilværelse, havde nogensinde taget sig denne Frihed; men efter et Øiebliks qvindelig Forvirring smilde hun, og fremrakde blufærdigt Kinden, for at modtage hans Hilsen.

„De sidste Efterretninger, jeg havde om Dig, Melchior!" — sagde Italieneren, — „var det Brev, som Du sendte mig med den helvetiske Ambassadør, der reisde igjennem vor Stad for at drage Syd paa, og det var skrevet i Anledning af denne Piges Fødsel."

„Ikke i Anledning af hendes, kjære Ven! men i Anledning af en ældre Søsters, der for lang Tid siden er en Engel i Himmelen. Du seer den niende kostbare

Gave, som Gud har skjænket mig, og Du seer alt, hvad han har ladet mig beholde af sin Godhed."

Signor Grimaldis Ansigt tabde sin Munterhed og en dyb Pause fulgde efter. De levede i en Tidsalder, da det var sjeldent og uvist for Venner, der vare langt fra hverandre, og i forskjellige Stater, at faae Efterretninger fra hverandre. Ægteskabets nye Glæder havde først afbrudt en Forbindelse, der var bleven fortsat, under saadanne Hindringer, som udmærkede hiin Tidsalder, længe efter at deres Pligter havde kaldet dem til forskjellige Egne; og Tiden med sine Forandringer og Krigen med sine Forhindringer havde tilsidst forstyrret næsten hvert Led af deres Brevvæxling. Begge havde derfor meget Interessant at meddele hinanden, og Begge vare de bange for at tale, da de frygtede for, at faae et Saar, der endnu ikke var fuldkommen helbredet, til at bløde paa ny. Det svære Indhold af de faa Ord, Baronen af Willading havde yttret, viisde Begge, paa hvor mange Maader, de kunde saare uden Hensigt, og hvor nødvendigt det var at være vaersomme i deres Samtale i de første Dage af deres fornyede Bekjendtskab.

„Pigen er i det mindste en Skat, hvis Besiddelse jeg maa misunde Dig," — sagde Signor Grimaldi efter et langt Ophold.

Sveitseren giorde en af disse hurtige Bevægelser,

der røber Overraskelse, og det var tydeligt, at han, i dette Øieblik, mere følde Deeltagelse med sin Ven, end den Angst, der i Almindelighed greb ham, naar nogen kom frem med en directe Yttring betræffende hans overlevende Barn. „Gaetano, Du har en Søn?"

„Han er tabt, — haabløst — uigjenkaldeligt tabt — i det mindste for mig!"

Paa disse korte, men pinefulde Blik i hinandens Anliggender, fulgde en anden sørgelig og forvirret Pause. Da Baronen af Willading bemærkede den Sorg, der saaledes mørknede Genueserens Ansigt, følde han dybt, at Forsynet, ved at bortkalde hans egne Sønner til en tidlig Grav, havde sparet ham den endnu langt bittrere Kummer, at græmme sig over en uværdig, levende Søn.

„Dette er Guds Beslutning, Melchior!" vedblev Italieneren; — „og vi som Soldater, som Mænd, og endnu mere som Christne, maae vide at bøie os under hans Villie. Det Brev, jeg taelde om, indeholdt de sidste paalidelige Tidender, jeg erholdt om dit Velbefindende, skjøndt adskillige Reisende have taelt om Dig, som en æret og agtet Mand i dit Land, uden dog at kunne give mig Underretning om dit private Liv."

„Vore Bjærges eensomme Beliggenhed, og den ubetydelige Samfærsel mellem Sveitserne og fremmede Nationer have nægtet mig denne Fornøielse i Henseende til

Dig og din Skjæbne. Siden den Coureer, som Du ifølge vor gamle Overeenskomst, sendte for at tilkjendegive mig —"

Baronen standsede, fordi han følde, at han igjen var ifærd med at berøre en øm Side.

„For at forkynde min ulykkelige Drengs Fødsel;" — vedblev Signor Grimaldi med Fasthed.

„For at forkynde denne saa længselsfuldt forventede Begivenhed, har jeg intet Nyt hørt fra Dig, undtagen paa saa usikker en Maade, at det mere opflammede min Længsel efter at høre fra Dig, end tilfredsstillede den."

„Saadanne Tvivl er den Straf Venskab betaler til Skilsmissen. Vi følge vore Tilbøieligheder i Ungdommen med haabløs Sorgløshed, og naar Pligt eller Fordeel kalder os til forskjellige Sider, begynde vi først at blive vaer, at Verden ikke er den Himmel, vi tænkde, men at enhver Glæde har sit Værd og enhver Sorg sin Trøst. Du har baaret Vaaben siden vi vare Krigskammerater?"

„Blot som Sveitser."

Dette Svar drev et Glimt af hans sædvanlige Lune frem af Italienerens dristige Die, hvis Ansigtstræk forandrede sig ligesaa hurtigt som hans Tanker.

„I hvilken Tjeneste?"

„Nei, stille med din gamle Spøg, gode Grimaldi!

og dog vilde jeg neppe elske Dig, som jeg gjør, dersom Du var anderledes end Du er. Jeg troer, vi komme tilsidst til at prise deres Svagheder, som vi agte høit."

„Det maa være saaledes, unge Frøken! thi ellers vilde barnagtige Taabligheder for længe siden have adskilt din Fader og mig. Jeg har aldrig sparet ham for Spot, over hans Sne og Penge, og dog har han havt en beundringsværdig Taalmodighed med mig. Ja, sand Kjærlighed taaler meget. Har Baronen ofte talt til Dig om den gamle Grimaldi — unge Grimaldi, burde jeg sige, og om vore mange Pudser i vore ubesindige Dage.

„Saa meget, Signor!" — svarede Adelheit, der vexelviis havde grædt og smilet under denne afbrudte Samtale mellem hendes Fader og hans Ven; — „at jeg kan gjentage det meste af Eders Ungdoms Historie. Slottet Willading ligger langt inde mellem Bjærgene, og det er virkeligt sjeldent at en Fremmed sætter sin Fod over vor Dørtærskel. I de lange Vinteraftener har jeg ofte lyttet til Fortællingen om de Fleste af Eders felleds Eventyr, og saaledes har jeg ikke alene lært at kjende, men ogsaa at agte en Mand, der med Rette er min Fader saa dyrebar."

„Saa tvivler jeg ikke om, at Du ogsaa har hørt Historien om Faldet i Kanalen, da vi seilede over for at see den venetianske Skjønhed?"

„Jeg erindrer et saadant vaadt Galanteri;" — svarede Adelheit leende.

„Har din Fader fortalt Dig, Barn! hvordan han hjalp mig bort, med ædel Selvopoffrelse, under Angrebet af det keiserlige Rytteri?"

„Jeg har hørt en let Hentydning til saadan en Begivenhed;" — sagde Adelheid, der tydelig nok gjorde sig Umage for at erindre Historien om denne Handling; — „men —"

„Let kalder han den og ubetydelig? Jeg ønsker aldrig at see nogen alvorligere. Er det Upartiskheden i dine Fortællinger, gode Melchior! og berører Du med en let Haand saadanne Begivenheder, som et frelst Liv, modtagne Saar og et Angreb, der fik Tyskerne til at standse?"

„Om jeg ogsaa gjorde Dig denne Tjeneste, saa er den mere end betaelt ved den Maade, paa hvilken Du for Mailand —"

„Godt, lad nu alt dette være! Vi ere gamle Daarer, unge Frøken! og skulde vi blive snaksomme til hinandens Priis, kunde man antage os for Pralere, et Navn, som jeg i Sandhed troer, at Ingen af os fortjener. Har Du nogensinde fortalt Pigen, Melchior! om vor gale Udflugt i Skovene paa Appenninerne, for at opsøge en spansk Lady, der var falden i Hænderne paa Røverne; og hvorledes vi tilbragde Uger paa dette taab-

lige Ridderæventyr, som vi ikke havde behøvet, dersom vi itide havde anvendt nogle Sequiner paa Verten, førend vi drog ud paa dette ridderlige, for ikke at sige barnagtige Tog."

„Siig ridderlige, og ikke barnagtige;" — svarede Adelheid med et ungt og ærligt Gemyts Oprigtighed; — „om dette Æventyr har jeg hørt, men mig er det aldrig forekommet latterligt. En ædelmodig Bevæggrund kan vel undskylde et Foretagende af et mindre lykkeligt Udfald."

„Det er lykkeligt," — svarede Signor Grimaldi tankefuld, — „at der, naar Ungdom og overdrevne Følelser forlede os til at begaae dumme Streger, under Navn af Aand og Ædelmodighed, er andre ungdommelige og ædelmodige Gemytter, der skatte vore Følelser og smile ad vor Taablighed."

„Dette smager mere af den forsigtige, graahaarede Viisdomslærer end af den heftige Gaetano Grimaldi fra gamle Dage!" — raabde Baronen, skjøndt han lo medens han yttrede dette, som om han følde, i det mindste en Deel af den andens Ligegyldighed mod disse overdrevne Følelser, der vare fælleds for dem begge i deres Dage; — „den Tid har været, da Ord, og Beregninger som disse, vilde have skilt en Staldbroder ved din Yndest."

„Man siger, at en Ødeland paa Tyve gjør en

Tigger paa Halvfjerds. Det er vist, at vor sydlige Soel opvarmer ikke Blodet af et Dusin saa hurtigt som det heder en Enestes. Men vi ville ikke formørke din Datters Udsigter i Fremtiden med et Maleri, der er saa lignende, at det vil gjøre hende viis før Tiden. Jeg har ofte undersøgt, Melchior! hvad der er Naturens kosteligste Gave, en varm Fantasi, eller den kolde Fornuft. Men dersom jeg skal sige hvilken jeg holder meest af, vil Spørgsmaalet blive mindre vanskeligt at afgjøre. Jeg vilde foretrække hver af dem til sin Tid, eller, rettere sagt, dem begge forenede, med en gradeviis Afvæxling i deres Indflydelse. Lad Ungdommen begynde med den Første og slutte med den Sidste. Den, der begynder Livet, som en kold Tænker, vil ende det som en beregnende Egoist; og den, der alene lader sig lede af sin Indbildningskraft, staaer i Fare for at hans Gemyt, naar det modnes, frembringer Frugter som en Drømmer. Dersom det havde behaget Himlen, at lade mig beholde den dyrebare Søn, jeg eiede i saa kort Tid, vilde jeg hellere have seet ham hælde over til Overdrivelse i hans Vurdering af Mennesker, førend Erfaring kom for at myrde hans Haab, end i hans Ungdom see ham maale sine Kammerater med et altfor philosophiskt Øie. Man siger, at vi ere i det høieste kun Dynd, men Jordbunden fremskyder, førend den er bleven vel dyrket, de Planter, der ere meest passende for

den, og skjøndt de ikke er af nogen stor Værdi, giver den mig den frivillige og yppige Vext af Ukrudet, der viser Dybden af Grunden, snarere end en sparsom Efterligning af det, som Dyrkningen udentvivl kan gjøre mere nyttigt, om ikke mere behageligt."

Denne Hentydning paa hans tabte Søn gjorde at en anden Sky svævede hen over Genueserens Pande.

„Du seer, Adelheid!" — vedblev han efter en Pause, — „thi Adelheid vil jeg kalde Dig, i Følge en anden Faders Rettighed, at vi gjøre vort Galskab agtværdigt, i det mindste for os selv — din Baad er vel ladet, Skipper!"

„Jeg takker eders Naader!" — svarede Baptist, der stod ved Roret, nær ved Gruppen af de fornemste Reisende; — „Saadan en uventet Lykke træffer sjeldent den Fattige, og vi maae benytte os af den, naar den tilbyder sig. Festen i Vevey har kaldet alle Skibene paa Lemansøen til den øverste Ende af Søen og en Smule Menneskeforstand har faaet mig til at stole paa den sidste Omdreining af Hjulet, der, som I seer, Signore! heller ikke har bragt mig en Nit."

„Er der passeret mange Fremmede gjennem eders Stad for at besøge hine Lege?"

„Mange Hundrede, ædle Herrer! og Rygtet siger, at der er flere Tusinde forsamlede i Vevey og i Nabo-

byerne. Vaudlandet har ikke havt en rigere Høst af sine Lege i mange Aar."

„Det er lykkeligt, Melchior! at vi paa en og samme Tid have faaet Lyst til at see disse Høitideligheder. Haabet om dog engang at faae visse Efterretninger om dit Velgaaende, var den fornemste Bevæggrund, der fik mig til at stjæle mig fra Genua, hvortil jeg er nødt til at vende tilbage strax igjen. Der er virkelig en Slags Forudbestemmelse i dette Møde."

„Jeg er af samme Mening," — svarede Baronen af Willading; — „skjøndt Haabet om at omfavne Dig snart var levende i mig. Du tager meget Feil, hvis Du troer, at det er Nysgjerrighed eller det Ønske at blande mig med Mængden i Vevey, der har drevet mig fra mit Slot. Italien havde jeg i Syne, og det har længe været i mit Hjerte."

„Hvad! — Italien?"

„Intet mindre. Denne skrøbelige Plante fra Bjærgene har i den senere Tid skrantet i sin Fædreneluft og fornuftige Raadgivere have tilraadet den soelrige Side af Alperne, som et Opholdssted der kan fornye hendes Livskraft. Jeg har lovet Roger af Blonay at tilbringe en Nat eller to indenfor hans gamle Mure, og saa havde vi i Sinde at benytte os af Munkenes Gjæstfrihed paa St. Bernhard. Ligesom Du, har jeg haabet, at denne usædvanlige Bortsjærnelse fra mine fire

Vægge skulde lede til Efterretninger om en Mands Befindende, som jeg aldrig har ophørt at elske."

Signor Grimaldi henvendte et mere forskende Blik til deres qvindelige Ledsagers Ansigt, hendes fine, henrivende Skjønhed glædede ham; men med en Opmærksomhed, der var bleven skjærpet ved det Par Ord, Faderen just havde ladet falde, betragtede han med taus Smerte Tegnene paa en tidlig Henvisning, der truede med at indeslutte hans Vens sidste Haab i Familiens fælleds Skjæbne. Men endnu havde Sygdom alligevel ikke trykt sit Segl paa Adelheids yndige Ansigt, i den Grad, at en almindelig Jagttager kunde mærke det. Hendes blege Farve, det Tungsindige i hendes milde Dueøie, og et tankefuldt Blik under en Pande, som han før havde kjendt som fri for Sorger og aaben som Dagen, med ungdommelig Vid, vare de Symptomer, der først foruroligede hendes Fader, hvis tidlige Tab og hvis Eensomhed, i Henseende til hans Forbindelse med Verden, havde gjort ham særdeles følsom for Indtryk af dette Slags. De Betragtninger, der vakdes ved denne Undersøgelse, fremkaldte smertelige Erindringer, og det varede længe førend Samtalen blev fortsat.

Imidlertid var Winkelried ikke doven. Da Skibet var kommet saa langt ud, at Bygningerne og Høiene ikke længere afholdt Vinden, følde det Virkningerne af Kulingen, og foer hurtigere afsted, medens

Søfolkene ofte betragtede Maaden hvorpaa det foer sin Vei gjennem Bølgerne, med en Ryften paa Hovedet, der udtrykde deres Tanker, at der var bleven fordret for meget af Skibet. Baptists Begjærlighed havde virkelig ladet hans Fartøi til det yderste. Vandet var næsten i en Linie med den lave Bagstavn, og da Skibet naaede en Deel af Søen hvor Bølgerne rullede med nogen Voldsomhed, fandt man, at den svære Vægt var for stor til at løftes af disse Smaaovers svage og afbrudte Kræfter. Følgerne vare alligevel mere besværlige, end frygtelige. Nogle vaade Fødder, en Styrtesø mod Rælinden og følgelig en Sky af Skum over den Mængde Hoveder i Midten af Skibet, vare de umiddelbare ubehagelig personlige Følger. Alligevel var det en uundskyldelige Graadighed efter Vinding, der havde fristet Skipperen til at begaae denne Feil, at overlade sit Skib. En mindre Hurtighed var en anden vigtigere Følge af hans Gjerrighed, da den kunde volde at Skibet ikke naaede Havnen førend Vinden havde vent sig.

Genfersøen har næsten Skikkelse af en Halvmaane og strækker sig fra Sydvest til Nordvest. Dens nordre, eller den helvetiske Bred, er for det meste det, der i Landets Sprog kaldes en côte, eller en Skraaning, der tillader Dyrkelse, og, med nogle faa Undtagelser, har den lige siden vor Histories tidligste Perioder, væ-

ret beplantet med ædle Vine. Her havde Romerne mange faste Poster, af hvilke der endnu er Spor tilbage. Den Forvirring og de Blandinger af Interesser, der fulgde paa det romerske Riges Fald, gav Anledning til, at der i Middelalderen opstod forskjellige friherlige Borge, Stæder og faste Pladser, der deels stode paa Bredden af denne yndige Vandflade, deels smykkede Høiene længere inde i Landet. Paa den Tid, vi skrive om, var den hele Kyst af Lemansøen, dersom dette Ord kan anvendes paa Bredderne af en saa lille Vandbeholdning, i de tre Stater, Genf, Savoyen og Berns Besiddelse. Den Første bestod alene af en Landstrimmel ved det vestre, eller lavere Horn af Halvmaanen; den Anden indtog næsten den hele sydlige Side af Søen eller Huulningen af Halvmaanen; medens den Sidste var Herre over den convexe Bred og det østlige Horn. Savoyen bestaaer, med nogle ubetydelige Undtagelser, af fremskydende Grene af de høie Alper, mellem hvilke Mont-Blanc throner som en Konge midt iblandt et glimrende Hof, medens Klipperne for det meeste vise sig fra Floden af Søen i lodrette Masser. Ingen af Søerne i dette mærkværdige Land eier en større Forskjellighed af Udsigter, end Genfersøen, der afvexler fra det smilende Syn af Frugtbarhed og Dyrkning ved dens laveste Ende, til en vild og ophøiet Naturs Majestæt ved

dens Overste. Vevey, den Havn, til hvilken Winkelried var bestemt, laa et Par Mile borte fra Hovedet af Søen, eller fra det Punkt, hvor den modtager Rhonen; og Genf, den Havn, fra hvilken Læseren har seet Skibet seile ud, bliver gjennemskaaren af den samme Flod, naar den igjen kommer ud af Lemansøens blaae Vandbækken, for at gjennemstrømme Frankrigs frugtbare Marker, paa dens hurtige Løb til det fjernere Middelhav.

Det er velbekjendt at Luftstrømmene over alle de Vandmasser, der ligge mellem høie og afbrudte Bjærge, ere uvisse baade i Henseende til deres Retning og deres Styrke. Det var denne Vanskelighed, der meest ængstede Baptist, medens Skibet blev opholdt, thi den erfarne Sømand vidste meget vel, at der behøvedes den høieste og frieste Anstrængelse af Vinden for at undgaae de Luftstrømme, der saa ofte nedstige fra de Bjærge, der omgive Havnen. Foruden denne Vanskelighed var Skikkelsen af Søen en Anden Grund til at Vinden sjeldent blæsde i samme Retning over hele dens Overflade paa een og samme Tid. Stærke og vedholdende Vindstød foer tit hen over det dybe Vandbækken, og fortsatte deres Vei, trods al Modstand ind i ethvert Kløft mellem Klipperne.

Som en Følge af disse Omstændigheder mærkede Passagererne paa Winkelried snart at de havde spøget

for længe med den ustadige Vind. De naaede i god Tid Høiden af Lausanne, men her begyndte Indflydelsen af Bjærgene at formindske Vindens Magt, og paa den Tid, da Solen begyndte at dale en Smule mod den lange, mørke, jævne Linie af Jurabjærgene var det gode Skib nødt til det sædvanlige Middel at lade Seilene falde.

Baptist havde sin egen Begjærlighed at takke for denne Ubehagelighed; og Bevistheden om at, dersom han havde opfyldt den Overeenskomst, som han Aftenen i Forveien havde truffet med de Fleste af sine Passagerer, at reise saasnart Dagen brød frem, vilde han ikke nu have været i denne Stilling, gjorde ham ærgerlig. Som det pleier at være Tilfældet med de Halsstarrige og Egennyttige, naar de have Magten, maatte Andre nu bøde for den Feil, som han selv alene havde begaaet. Hans Folk bleve plagede med modsigende og unyttige Ordrer, de ringere Passagerer bleve bestyldte for, at have forsømt at opfylde hans Befalinger, hvilket han paastod var Aarsag til, at Skibet havde seilet mindre hurtigt, end det pleiede, og han besvarede ikke længere deres Spørgsmaal, som han ellers pleiede at have Ærbødighed for, med den forrige Agtelse og Hurtighed.

Fjerde Kapitel.

Tre Gange til Dine, Tre Gange til Mine,
Tre Gange igjen, saa gjør det Ni.

Macbeth.

Deels Modvind, deels Vindstille holdt Winkelried længe paa eet og samme Sted, og det var alene ved at anvende den største Opmærksomhed paa at passe Seilene og paa alle de smaa Omstændigheder, der høre til Sømandens Kunst, at Skibet havde arbeidet sig hen til det østlige Horn af Halvmaanen, da Solen naaede de taagede Linier af Jurabjærgene. Her blev det Blikstille; Søens Overflade blev saa blank og jævn som et Speil, og der var intet Spørgsmaal meer om, i det mindste for Øieblikket, at komme videre frem. Da Søfolkene saae hvor unyttige deres Anstrængelser vare, og da de vare trætte af det foregaaende Arbeide, kastede de sig mellem Ballerne og Kasserne, og søgde at sove en Stund, for at faae Kræfter til at tage mod Nordenvinden, der paa denne Tid af Aaret pleier at blæse fra Kysterne af Vaudlandet, een eller to Timer efter Solens Nedgang.

Dækket var nu overladt til de Reisendes Besiddelse alene. Eftermiddagen havde været varm, for den

Aarstid, thi Vandet havde kastet de hede Soelstraaler tilbage, og da det blev Aften, kom en forfriskende Kjøling og vederqvægede de tæt sammenpakkede Reisende. Virkningen af en saadan Forandring lignede den, man bemærker blandt en Flok klippede Faar, der efter at have gispet efter Luft under Træer og Hække, medens Solen brænder stærkest, snart udbrede sig over Græsgangen for at æde eller for at lege, naar en behagelig Skygge afkjøler deres stønnende Sider. Baptist havde, som det pleier at være Tilfældet med Mennesker, der besidde en kortvarig Myndighed, hele Dagen spillet Tyran mod alle de Passagerer, der vare under en vis Rang og mere end een Gang var det nær ved at komme til Yderligheder med Adskillige, der havde yttret Utaalmodighed med den Tvang, som deres uvante og ubehagelig Stilling paalagde dem. Maaskee er der Ingen, der føler mindre for den Uvantes Klager, end en befaren og hærdet Sømand; thi, fortrolig med Ubehageligheder paa et Skib, og vant til selv at søge Lettelse i Opfyldelsen af sit Kalds Pligter, kan han neppe føle de samme Savn og den samme Ubehagelighed, som de, for hvilke alt dette er nyt og qvalfuldt. Men Skipperen paa Winkelried besad en naturlig Ligegyldighed imod Andres Lidelser, og en smudsig Egennytte, der var en Følge af et Liv fuldt af Møisommeligheder og Farer. Han betragtede de almindelige Pas-

sagerer, som en besværlig Fragt, der vel gav en større Fordeel end et ligesaa stort Kubikindhold af livløse Ting, men som tillige havde den ubehagelige Egenskab at den havde Villie og Bevægelse. Uagtet denne almindelige Lyst til at herske og indjage Frygt, havde den forsigtige Skipper dog i Stilhed gjort en Undtagelse med den Italiener, der havde fremstillet sig for Læseren under det uheldspaaende Navn il Maledetto, eller den Forbandede. Denne frygtelige Person var bleven fuldkommen fritaget for Virkningerne af Baptists Tyranni og dette havde han en meget simpel og rolig Fremgangsmaade at takke for. Istedetfor at slaae Øinene ned ved den raae Skippers uforskammede Blik, eller at trække sig tilbage for hans grove Angreb, valgde han den Tid, da den Anden var i et af sine hæftigste Udbrud af Harme, og da Forbandelser og Trusler flød strømmevis ud af hans Mund, til at stille sig paa den selvsamme Plet, som den Anden havde forbudet, og der blev han staaende saa roligt og med en saadan Fatning, at det vilde have været vanskeligt at sige, om hans Opførsel var en Følge af en overordentlig Uvidenhed eller af en umaadelig Foragt. I det mindste var dette Tilskuernes Tanker, i det Nogle meende, at den Fremmede vilde gjøre en hurtig Ende paa Sagen, ved at trodse Skipperens Raseri, og Andre vare godmodige nok til at troe, at han ikke for-

stod det bedre. Men saaledes tænkde Baptist ikke. Han saae af Passagererens rolige Die og bestemte Opførsel, at han foragtede ham, hans foregivne Vanskeligheder, hans Trættekjærhed og hans Trusler; og han var bange for at give sig i Færd med saadan et Gemyt, netop af samme Grund, der gjorde at de øvrige Reisende vare bange for at give sig i Færd med ham selv. Fra dette Øieblik blev il Maledetto, eller, som Baptist selv kaldte ham, Maso, saa fuldkommen Herre over sine egne Bevægelser, som om han havde været en af de meest Agtede i Bagstavnen af Skibet, eller endogsaa dets Herre. Han misbrugde ikke denne Fordeel, eftersom han sjeldent forlod sin Plads ved Siden af sine Sager, hvor han, ligesom de Andre, hendøsede Tiden i uvirksom Rolighed.

Men Scenen var nu ganske forandret. I det Øieblik da den trættekjære, misfornøiede og skuffede Skipper tilstod, at det var ham umueligt at naae Havnen førend den forventede natlige Vind kom, og slængde sig paa en Balle Tøi for at dæmpe sin Misfornøielse med Søvnen, reisde Hoved sig efter Hoved i Flokken af Passagererne, og Legeme paa Legeme fulgde det ædlere Lem, indtil den hele Masse var levende af menneskelige Væsner. Den styrkende Kjølighed, den rolige Time, Udsigten af at komme sikkert, om ikke just hurtigt i Havnen, og Hvilen efter en overordentlig Mat-

hed frembragde en pludselig og behagelig Forandring i Alles Følelser. Endogsaa Baronen af Willaöing og hans Venner, der ikke havde været udsatte for nogen af de nysnævnte Ubeqvemmeligheder, tog Deel i Yttringerne af den almindelige Glæde og Tilfredshed, i det de snarere understøttede ved deres Smiil og Venlighed, end forstyrrede ved deres Nærværelse, de Løier og spøgefulde Indfald, som adskillige af deres navnløse Reisekammerater kom frem med. Fartøiets Stilling og Udseende, saavelsom deres, der vare ombord, behøver ikke mere at omtales. At Skibet var ladet ligeindtil Randen, have vi allerede mere en een Gang bemærket. Den hele Midte af Dækket, den Deel af Winkelried, der i Følge de udhængende Gange, havde, ligesom det er Tilfældet med alle lignende Skibe paa Lemansøen, en større Brede, end Fartøier af samme Læstedrægtighed ellers pleier at have, var saa fuldpakket af Fragtgods, at der alene var en smal Gang for Skibsfolkene, saa at de kunde gaae frem og tilbage mellem de Baller og Kasser, der vare opstablede høit over deres Hoveder. Et lille ledigt Rum var der i Nærheden af Bagstavnen, hvor det var mueligt for dem, der opholdt sig paa den Deel af Dækket, at bevæge sig, skjøndt inden meget snævre Grændser, fordi den uhyre Seilbom bevægede sig i en Halvcirkel over Bagstavnen. I den anden Ende, var, som det er aldeles nød-

vendigt ved enhver Seilads, Forstavnen temmelig klar, skjøndt denne vigtige Deel af Dækket var forsynet med ikke færre end ni Ankere, der laae i en Række tværs over dens Brede, da de farlige Rheder i denne Ende af Søen gjøre et saadant Forraad aldeles nødvendigt for ethvert Fartøis Sikkerhed, der vover sig til det østlige Horn af Søen. Virkningen af det Hele, seet saaledes som det nu befandt sig i fuldkommen Stilhed, gav Winkelried Udseende af en lille Høi midt i Vandet, der var bedækket med menneskelige Væsner, og, som det lod, saaledes forenet med Elementet, paa hvilket den flød, at det syntes som om den var skudt op af dets Bryst; et Billede, som Fantasien ikke var seen til at skabe, ved Hjælp af Gjenskinnet af Massen, som den speilklare Sø kastede tilbage, saa fuldkommen dannet, saa plumt og næsten ligesaa tydeligt, som Originalen. Ved dette Billede af en ubevægelig Klippe eller Ø, gjorde Stængerne, Seilene, og den høie, spidse Forstavn alligevel nogle Undtagelser. Raaerne hang i skjødesløse og maleriske Stillinger, medens Seilene var i udspændte i skjønne, naturlige Former, saaledes som Tilfældet havde dannet dem eller de vare skadesløst kastede af Matrosernes Hænder. Forstavnen reisde sig stolt i Veiret, og lignede en smuk Svanehals, der gyngede med en næsten umærkelig Bevægelse, eftersom Strømmen virkede paa Skroget.

Da altsaa den store Masse af Fragtgods, saa at sige, begyndte at føde, og den ene Reisende efter den Anden forlod sin Vadsæk, fandtes der intet Rum for dem, hvorpaa de kunde strække deres trætte Lemmer, eller søge den Forandring, de trængde til. Men Sorg er en god Forberedelse paa Glæde, og Friheden har intet sødere, end en foregaaende Tvang. Ikke saasnart hørde man Baptist snorke, førend den hele Plads, hvor Ladningen laa, var besat med opreiste Legemer og udstrakte Arme og Been, ret saaledes som man veed, at Musene stjæle sig ud af deres Huler, naar deres dødelige Fjende, Katten, sover.

Læseren er allerede i det første Kapitel bleven tilstrækkelig bekjendt med den moralske Beskaffenhed af Winkelrieds levende Fragt. Da denne ikke havde undergaaet nogen anden Forandring, end den, der var frembragt ved Træthed, er han allerede forberedt paa at fornye sit Bekjendtskab med dens forskjellige Medlemmer, der alle vare rede til at vise deres særegne Charakterer ved den første gode Leilighed. Den vilde Pippo, der hele Dagen havde været den vanskeligste at holde i Tømme, var ogsaa den Første, der stjal sig ud af sin Krog, nu da Baptists Argus-Øie tillod denne Frihed og Tusmørkets vederqvægende Kjølighed indbød til Munterhed. Hans Exempel opmuntrede Andre; og, inden kort Tid havde Hansvursten en Kreds af Beundrere

omkring sig, der vare færdige til at lee ad hans Vittigheder og beklappe hans Bajasstreger. Narren, der lidt efter lidt fik mere Mod, skred gradeviis fra den ene Frihed til den Anden, indtil han tilsidst fik Plads paa det, man kunde kalde et Forbjærg af Niclaus Wageners Baller, og udøvede der sin Kunst, medens en Skare af gabende og glade Tilskuere, der besatte enhver Høide, ja endogsaa i deres Længsel efter at see og beundre, ikke skaanede det mere priviligerede Dæk. Skjøndt han ofte ved Uheld blev bragt til de laveste Grene af hans Kald, for Exempel en Policinels grove Spads, og Efterligningen af selsomme Stemmer, der lignede ingen Ting, hverken i Himlen eller paa Jorden, var Pippo dog en fiffig Karl i sit Fag, og endog i Stand til at gjøre Lykke i de høiere Grene af sin Kunst, naar Skjæbnen gav ham Tilskuere, der forstode at skatte hans Duelighed. Ved nærværende Leilighed var han nødt til, at henvende sig baade til de Dannede og Udannede; thi Nærheden saavelsom en vis venlig Godmodighed, der ikke undslog sig for at lægge Mærke til de Pudser, der vare saa behagelige for de Fleste af deres Medreisende, havde bragt den finere Deel af Selskabet til ogsaa at lægge Mærke til hans Vittighed.

„Og nu, illustrissimi Signori!" — vedblev den forslagne Gjøgler, efterat have faaet et uhyre Bifalds-

klap for et af sine lykkeligste Indfald, — „jeg kommer til den meest forbausende og meest hemmelighedsfulde Deel af min Videnskab — den, at see ind i Fremtiden og forudsige tilkommende Begivenheder. Dersom der er Nogen iblandt Eder, der har Lyst til at spise sit Brød i sit Ansigts Sved, da lad ham komme til mig; dersom der er en Yngling, der ønsker at vide om hans Herskerindes Hjerte er gjort af Kjød eller af Steen — eller en Pige, der vil lære at kjende en Ungkarls Troskab eller Bestandighed, medens hendes lange Øiehaar bedække hendes Syn, som et beskedent Silkeslør, — eller en Adelsmand, der ønsker at faae Underretning om sin Medbeilers Ränker ved Hoffet eller i Raadet, saa lad dem kun alle henvende deres Spørgsmaal til Pippo, der har et Svar paa rede Haand til enhver, og et Svar, der er grundigt, at den meest erfarne blandt Tilhørerne vil være rede til at sværge paa, at en Løgn fra hans Mund er langt mere værd, end en Sandhed fra en anden Mands."

„Den, der vil faae Folk til at troe at han kjender det Tilkommende," — bemærkede Signor Grimaldi, der havde lyttet til denne hans Landsmands pralende Lovtale over sine egne Fortjenester, med et godmodigt Smiil; — „gjør bedst i at begynde med at vise, at han er fortrolig med det, der er foregaaet. Hvem og

hvad er den Mand, der nu taler til Dig? Siig os nu det, til en Prøve paa din Dueligheb i at spaae."

„Hans Excellenze er mere, end han synes; mindre end han fortjener at være, og saa meget som Nogen af dem, der ere nærværende her. Han har en gammel, høitagtet Ven ved sin Side; er kommen hid fordi det saaledes var hans Godtbefindende at see Legene i Vevay — vil reise af samme Grund, naar de ere forbi, og drage hjem igjen i sin Magelighed — ikke som en Ræv, der stjæler sig til sin Hule, men som et stateligt Skib, der seiler stolt og i det klare Soelskin ind i sin Havn."

„Det vil ikke forslaae, Pippo!" — svarede den lunefulde gamle Mand; — „det er noget, der neppe ligner mig. Du skulde fortælle os noget, der er mindre sandsynligt, fordi det er mere sandt."

„Signore, vi Spaamænd holde af at sove sikkert. Dersom det behager eders Excellenza eller eders ædle Selskab at høre paa noget, der virkelig er Vidunderligt, vil jeg fortælle nogle af disse agtbare Mænd Ting der angaae deres egen Fordeel, og som de ikke engang kjende selv, og dog skal det blive saa klart for enhver af dem som Solen paa Himlen ved Middagstid."

„Du vil formodentlig fortælle dem deres Feil?"

„Eders Excellenza har Ret til min Plads, thi ingen Prophet kunde bedre have gjættet min Mening;" — svarede Gavtyven og lo; — „Kom nærmere, Ven!" —

vedblev han i det han vinkede ad Berneren; — „Du er Nicklaus Wagner, en feed Bonde fra det store Canton og en Mand, der sidder varmt inden Dørre, der bilder sig ind, at han har Fordring paa Agtelse hos alle dem, han møder, fordi nogle af hans Forfædre kjøbde sig ind i Borgerskabet. Du har en anseelig Part i Winkelried, og tænker i dette Øieblik paa hvilken Straf der er stor nok for en uforskammet Sandsiger, der vover at kige saa aldeles uden alle Ceremonier ind i en saa rig Borgers Hemmeligheder, medens hver Mand omkring Dig ønsker at dine Øste aldrig havde forladt Mælkekammeret, til stor Besværlighed for vore Lemmer og til en ikke ringe Hindring for Skibets Hurtighed."

Denne Vittighed paa Nicklaus' Bekostning frembragde en Skoggerlatter blandt Tilhørerne; thi den Egenkjærlighed, han hele Dagen havde yttret, havde ikke gjort ham yndet af den største Deel af hans Reisefæller, der havde alle de ædelmodige Tilbøieligheder, der i Almindelighed ere saa overflødige hos dem, der have lidet, eller intet at give bort, og som i dette Øieblik vare saa opsatte paa at more sig, at der vilde have hørt meget mindre til at anspore deres Lattermildhed.

„Dersom Du var Eier af denne gode Ladning, min Ven! vilde Du finde dens Nærværelse langt mindre ubeqvem, end Du nu synes at finde den;" — svarede den lærde Bonde, der ikke forstod Spøg, og for hvem

en Spads betræffende hans Eiendom syntes en Bespottelse. „Østene ere vel nok der, hvor de befinde sig; ønsker Du ikke at være i Selskab med dem, veed Du jo hvor Vandet er."

„Lad der være Stilstand mellem os, ærværdige Borger! og lad vor Strid endes med noget, der kan være nyttigt for os begge. Du har det, der vilde være ønskeligt for mig, og jeg har det, ingen Eier af Oste vilde forsmaae, dersom han vidsde hvorledes han skulde komme til det paa en ærlig Maade."

Nicklaus mumlede nogle faa Ord, der skulde røbe Mistillid og Ligegyldighed, men det var klart at Gjøglerens tvetydige Sprog, som sædvanligt, havde vækket hans Nysgjærrighed. Med en Tvang, der røbede et Sind, der hemmeligt kjendte sin egen Svaghed, lod han som om han var ligegyldig mod det den Anden viisde sig saa redebon med at aabenbare, medens han med en gjærrig Aands Graadighed rødede Længsel efter at faae mere at vide.

„Først vil jeg fortælle Dig" — sagde Pippo med et Slagt godmodig Spot; — „at Du fortjende, at forblive i din Uvidenhed, til Straf for din Hovmod og Mangel paa Tro; men det er eders Propheters Feil, at de aabenbare hvad de egentlig burde dølge. Du smigrer Dig med, at denne Ladning Ost er den Fedeste, der i Aar vil sætte over Vandene i Sveits, paa sin

Vei til et italiensk Marked? Ryst ikke paa Hovedet! — Det er unyttigt at nægte det for en Mand af mine Kundskaber!"

„Nei, jeg veed, at der er Andre ligesaa betydelige, og maaskee lige saa gode, men denne har den Fordeel, at den er den Første; en Omstændighed der gjør at man selv kan bestemme Prisen."

„Ja, saa blind er en Mand, som Naturen har sendt til Verden for at handle med Ost!" — Herren af Willading og hans Venner smilede ved denne Marktskrigers kolde Uforskammenhed; — „Du bilder Dig ind, at det er saaledes, og i dette Øieblik er en velladet Baad dreven for en gunstig Vind nær ved den øverste Ende af Vierwaldstædter-Søen, medens en lang Linie af Muulæsler vente ved Fluellen, for at bære deres Ladning over St. Gotthard til Mailand og andre rige Torvepladser Syd paa. Ved Hjælp af min hemmelige Kraft seer jeg, at de til Trods for al din Anstrængelse, ville komme først."

Nicklaus blev urolig, thi Pippos omstændelige Beretning fik ham til at troe, at hans Spaadom kunde være sand.

„Havde denne Baad seilet ifølge vor Overeenskomst" — sagde han, med en Eenfoldighed, der røbede, hans Uro, — „vilde de Muulæsler, som jeg har be-

stilt, nu have været belæssede i Villeneuve, og dersom der er Retfærdighed i Vaudlandet, skal Baptist komme til at erstatte mig den Skade, jeg kommer til at lide ved hans Forsømmelighed."

„Lykkeligviis sover den ædelmodige Baptist," — svarede Pippo; — „ellers vilde han nok komme med sine Indvendinger. Men, Signori! jeg seer, at I ere tilfredse med dette Blik ind i den rige bernske Bondes Charakteer, der, for at sige Sandheden, ikke har meget at skjule for os, og jeg vil henvende mit forskende Blik til denne fromme Pilegrims Sjæl, til den ærværdige Conrado, hvis Salvelse næsten vil være Suurdeig nok til at lette alle i Baaden Byrden af deres Udskeielser. Du bærer mange Synderes Bod og Bønner, foruden nogle af dine egne Varer af samme Natur."

„Jeg er paa Reisen til Loretto, med aandelige Offre fra nogle Christne, der ere altfor beskjæftige med deres egne Forretninger, til at de kunne gjøre denne Reise i egen Person;" — svarede Pilegrimmen, der aldrig ganske aflagde sin paatagne Charakteer, skjøndt han i Almindelighed kun brød sig lidt om, at man mærkede hans Hykleri; — „Jeg er fattig og ydmyg af Udseende, men jeg har seet Mirakler i mine Dage."

„Dersom Nogen betroer Dig Offre af Værdi, er Du et levende Mirakel i egen Person. Jeg kan for-

udsee, at Du vist ikke vil komme til at bære stort andet, end Bønner."

„Jeg paastaaer heller ikke, at jeg har med Andet at gjøre. Den Rige og Store, de der sende Guldkar og kostbare Klæder til vor Frue, bruge deres egne begunstigede Sendebud. Jeg er kun en Overbringer af Bønner og en Substitut for de Bodfærdige. De Trængsler jeg taaler i Kjødet, komme mine Principaler tilgode, der nyde godt af mine Lidelser og Piinsler. Jeg paastaaer ikke at jeg er Andet, end deres Mellemmand, som hiin Sømand nylig kaldte mig."

Pippo vendte sig pludseligt, og i det han fulgde Retningen af den Andens Øie, kastede han et Blik paa den, der selv havde kaldt sig il Maledetto. Denne Person var den Eneste i hele Flokken, der ikke havde forenet sig med den gabende Skare, der morede sig med Gjøgleren. Hans Tilbageholdenhed eller Mangel paa Nysgjærrighed havde ladet ham i rolig Besiddelse af den lille ledige Plads, der var bleven ovenpaa de opstablede Pakker, og han stod nu paa Toppen af Dyngen i en ret iøiefaldende Stilling og med en Mine der røbede en ubevægelig Rolighed.

„Vil Du høre Historien om dine tilkommende Farer, Ven Sømand?" — raabde den lystige Gjøgler; — „en Dagbog over dine forestaaende Streger og Storme, for at more Dig i disse rolige Timer? Saa-

dan et Maleri af Søuhyrer og af Coraller, der groe i Oceanets Huler, hvor Sømænd sove, der vil skaffe Dig Nattemarren paa Halsen i hele Maaneder, og faae Dig til at drømme om Vrag og blegede Been, for hele Resten af dit Liv? Du behøver blot at ønske det, saa lægger jeg alle Eventyrerne paa din næste Reise for Dig, som et Landkort."

„Du vilde skaffe Dig mere Tiltro hos mig, som en, der er erfaren i sin Kunst, dersom Du vilde meddele mig Historien om den Sidste."

„Din Begjæring er fornuftig, og den skal blive opfyldt; for jeg holder af den dristige Eventyrer, der kjækt sætter Liv til sig selv paa det vilde Hav;" — svarede den uforskammede Pippo; — „Min første Underviisning i Negromantien modtog jeg i Havnen ved Neapolis blandt plumpe Engelsmænd, snæverhjertede Grækere, sortebrune Sicilianere, af Maltesere, med et Snille saa fiint, som Guldet i deres egne Kjæder. Dette var den Skole, i hvilken jeg lærde min Kunst, og som en oplagt Discipel gjorde jeg Fremgang i alt, hvad der angaaer mit Haandværks Philosophi og Kundskaber. Signor, din Haand!"

Maso udbredte sin stærksenede Haand imod Gjøgleren, uden at stige ned fra sin ophøiede Plads, og paa en Maade, der viisde, at han, skjøndt han ikke vilde forstyrre den fælleds Morskab, dog var ophøiet over de-

til at meddele hver Moders Søn iblandt os et Slags Braad, der bestandigt prikker os, for at vi skulle see paa vor egen Fordeel. Her er Dyr, hvis Beskaffenheder ere mindre tydelige, og vi ville anvende et nyttigt Minut, for at undersøge deres Egenskaber. Ærværdige Augustiner, den Hund der bliver jo kaldet Uberto?"

„Han er bekjendt under dette Navn i alle Cantoner og hos deres Bundsforvante. Denne Hunds Rygte naaer endogsaa lige til Turin, og til de Fleste af Stæderne paa Lombardiets Sletter."

„Nu, Signore! I bemærker, at det kun er en underordnet Skabning i Dyrenes Kjæde. Gjør ham godt, og han vil være taknemmelig; gjør ham ondt, og han vil tilgive; fød ham og han er tilfreds. Han vil gjennemstreife Stierne paa St. Bernard Nat og Dag, for at gjøre sin Opdragelse Ære, og naar hans Arbeide er forbi, er alt hans Ønske saa meget Kjød, som der er nok til at fylde hans Tarme. Havde Himlen givet Uberto en Samvittighed eller nogen mere Forstand, vilde den Første have viist ham hvor ugudeligt det er, at arbeide for Reisende om Søndagen og paa Festdage, medens den Sidste vilde have været i Stand til at sige ham at han var en Daare, der gjorde sig saa megen Uleilighed for Andres Sikkerhed."

„Og dog have hans Herrer, de gode Augustinere ikke saa egenkjærlig en Tro;" — bemærkede Adelheid.

„Ak! De have Himmelen i Syne; jeg beder de ærværdige Augustinere om Forladelse, — men, Lady! Forskjellen er i Længden af Beregningen. Ve mig, Brødre! Jeg vilde ønske, at mine Forældre havde opdraget mig til Biskop, eller til en Vicekonge, eller til nogen anden beskeden Forretning, at denne min lærde Kunst maatte være faldet i bedre Hænder. I vilde tabe i Kundskaber, men jeg vilde være bortfjærnet fra Ærgjærrighedens svimle Høider og tilsidst døe med Haab om at blive en Helgen. Skjønne Frøken, Du reiser i et unyttigt Ærinde, hvis jeg kjender Grunden, der bevæger Dig til at gaae over Alperne, saa silde paa Aaret."

Den pludselige Tiltale fik baade Adelheid og hendes Fader til at studse, thi, trods Stolthed og Fornuftens Magt, er det dog sjeldent, at vi ganske kunne løsrive vort Sind fra Overtroens Lænker, og fra det Frygtelige ved den ukjendte Fremtid, der synes at være kjædet til vor Natur, som en uafladelig Paaminder om alle Væsners evige Tilstand, hvilken vi Alle ile imøde med saa umærkelige, men dog saa sikkre Skridt. Pigen skiftede Farve, og hun kastede et hurtigt, ufrivilligt Blik til sin ængstlige Fader, som for at erfare hvad Virkning denne saa pludselige Yttring havde gjort paa ham, førend hun svarede.

„Jeg gaaer for at søge den velsignede Sundhed;" — sagde hun, — „og det skulde smerte mig at tænke, at din Spaadom vil blive opfyldt. Med min Ungdom, en god Legemsbeskaffenhed, og ømme Venner ved min Side er der Grund til at troe, at Du, i det mindste i dette, har været en falsk Prophet."

„Frøken, har Du Haab?"

Pippo vovede dette Spørgsmaal, ligesom han havde fremsat sin Mening, det vil sige sorgløst, dumdristigt, og med den største Ligegyldighed for, hvad Virkning det vilde have, naar det blot tjende til at befæste hans Anseelse blandt Skaren. Alligevel lod det til, at han, ved et af de besynderlige Tilfælde, der saa ofte træffe ind i det virkelige Liv, havde, uden at vide det, berørt en øm Streng hos hans smukke Medreisende. Hendes Øie sank ned ved hans pludselige Spørgsmaal; Farven stjal sig igjen op i hendes Kinder, og selv den der mindst kjendte til Kjønnets Følelser, vilde have opdaget en pinefuld Forlegenhed i hendes Miner. Hun blev alligevel sparet for den Ubehagelighed at svare, ved Masos uventede og hurtige Mellemkomst.

„Haabet er den sidste af vore Venner, der forlader os;" — sagde Sømanden — „ellers vilde Manges Forfatning være slem nok, din egen iberegnet, Mester

Pippo; thi hvis man skal dømme efter de udvortes Tegn har dit Feldtog i Svaben ikke været rigt paa Bytte."

„Forsynet bestemmer Viddets Høst, ligesom det bestemmer Høsten paa Marken;" — svarede Gjøgleren, som følde Stikpillen i den Andens Bemærkning, med al den Bitterhed, der var en Følge af det Sande i den, eftersom han, for at tilkjendegive hans sande Forfatning, alene havde et overordentligt Anfald af Ædelmodighed hos Baptist at takke for at han kom over Søen; — „det ene Aar vil Du finde Viingaarden fuld af de skjønneste, kosteligste Druer, medens Tørken næste Aar har fordærvet Høsten. I Dag vil Bonden beklage sig over, at Fattigdom forbyder at bygge de nødvendige Lader til at gjæmme hans Sæd, medens han i Morgen høres sukke over tomme Forraadskamre. Overflod og Mangel følge i Hælene paa hverandre, og det er ikke forunderligt, at den, der lever af sit Bid sommetider faaer en flet Høst, ligesaavel som han der lever af sine Hænder."

„Dersom bestandig Vane kan fremme en Sag, vil den fromme Conrad blive lykkelig," — svarede Maso; — "thi af alle Slags Handel er den med Synd sjeldent ufordeelagtig; den kan i det mindste aldrig slaae feil af Mangel paa Kunder."

„Du har truffet det, Signor Maso! og det er just af denne Grund, at jeg ønskede at mine Forældre

havde opdraget mig til et Bispedømme. Den, der har det Hverv, at bebreide sine Medmennesker deres Laster, behøver aldrig at have en ledig Time."

„Du forstaaer ikke selv hvad Du siger" — faldt Conrad ham i Talen; — „Kjærlighed til Helgenerne har taget meget af siden mine unge Dage, og hvor der nu er een Christen rede til at udgive sit Sølv, for at vinde Velsignelse ved en eller anden Skytshelgens Grav, var der dengang ti. Jeg har hørt de Ældste af os Pilegrimme sige, at det, for halvtredsindstyve Aar siden, var en Fornøielse at bære et heelt Kirkesogns Synder, for i vor Haandtering er Byrden ikke saa meget afhængig af Mængden, som af Beskaffenheden; og i deres Dage gav man dem, der paatog sig dette Arbeide frivillige Gaver og behandlede dem med Ædelmodighed."

„Jo mindre Du i saadan en Forretning har at svare for Andre, desto mere vil den komme Dig tilgode i Henseende til dine egne Synder;" — bemærkede Nicklaus Wagner, der var en trodsig Protestant, og klog nok til at henvende disse Sidehug til en, der hørde til en Tro, der var udsat for Angreb af alle dem, der ikke erkjendte Roms aandelige Herredømme.

Men Conrad var et sjeldent Bevis paa hvad der kan bevirkes af rodfæstede Fordomme. Ved at fremstille denne Mand for vore Læsere have vi ikke i Sinde

at bekjæmpe den særegne Kirkes Lærdomme, til hvilken han hørde; men alene at vise, hvilket Sandheden vil fuldkommen stadfæste, til hvilken Grad af anmassende og uforskammede Fordringer et Menneskes Sind, der ikke tæmmes af en stærk velgjørende Tro, kan bringe det, endog ved de alvorligste og meest høitidelige Gjenstande. I hiin Tidsalder havde Skikkene en stor Magt, og man var altfor vant til dem, til at de vakde enten Eftertanke eller Betænkninger, der nu vilde lede til Revolutioner og en almindelig Opstand for at forsvare Grundsætninger, der ere anseete for ligesaa klare, som den Luft, vi indaande. Skjøndt vi ikke nære nogen Tvivl om den Sandhed, der gjennemtrænger det Hele, og til hvilken alle Ting sigte, troe vi at Verden i dens Theori og Praxis og dens antagne Rettesnor for Sandt og Falskt, er i et Slags bestandig Afvæxling, hvilken det skulde være den Gode og Vises Pligt at begunstige, saalænge der bæres Omsorg for, at Fordelen ikke kjøbes for en Reaction af det Onde, der mere end beviser dets Modvægt. Conrad var en af den laveste Klasse af disse aandige Paddehatte, der voxe op af Moralens forfaldne Dele, ligesom deres mere materielle Forbilleder skyde frem og bevise en raaden Tilstand i Planteverdenen; og Sandsynligheden af det Lignende af dette Portræt, kan man ikke være saa ubesindig at nægte, naar man lægger

Mærke til lignende Anomalier, der endnu findes rundt omkring os, og naar man studerer Historien om de Misbrug, der paa den Tid skadede Christendommen, og som virkelig bleve saa utaalelige og fik et saa afskyeligt Udseende, at de bleve den fornemste Aarsag til deres egen Undergang.

Pippo, der besad den rigtige Takt, der sætter et Menneske i Stand til at gjætte andres Følelser, var ikke seen i at bemærke, at den mere oplyste Deel af hans Tilhørere begyndte at blive kjed af hans Gjøgleri. Han tog derfor sin Tilflugt til et rimeligt Paaskud og ved Hjælp af et af sine Kunstgreb lykkedes det ham at faae dem af hans Tilhørere, der morede sig ved hans Spads, hen i den anden Ende af Skibet, hvor de toge Plads mellem Ankerne, beredte, som altid, til at nedsluge en Føde, som Pøblen synes at have en uudslukkelig Appetit efter. Her vedblev han sine Kunster, i det han snart moraliserede paa den vittige og undertiden kraftige Maade, der gjør de sydlige Landes Gjøglere saa meget fortrinligere, end deres nordlige, sløvere Medbeilere, snart kom frem med en forvirret Mængde gavnlige Sandheder, frie Sentenser og snilde Vink, af hvilke de Sidste aldrig manglede at vække Skoggerlatter hos alle dem, der ikke vare Gjenstandene for dem.

En eller to Gange hævede Baptist sit Hoved og

saae sig om med søvnige Blikke, men, da han saae, at man ikke kunde gjøre noget for at faae Skibet frem, lagde han sig igjen til at sove, uden at blande sig i deres Tidsfordriv, som han hidindtil syntes at have moret sig med at plage. Overladt ganske til sig selv, frembrød Skaren paa Forstavnen altsaa et af disse hverdags, men lærerige Malerier af Livet, som vi see saa mange af, men som, skjøndt de ere rige paa Lærdomme, blive behandlede med en Ligegyldighed, der synes at være den uundgaaelige Følge af Vanen.

Dette overladede og af Mennesker propfulde Fartøi kan sammenlignes med et menneskeligt Livs Skib, der seiler bestandigt, udsat for de tusinde Tilfælde, der fremspringe af et skrøbeligt og forvikklet Maskineri; Søen, der i sin nærværende Tilstand var saa stille og tillokkende, men saa let i Stand til med Raseri at pidske dets jernbundne Sider, med en forræderisk Verden, hvis Smiil næsten er ligesaa farligt, som dens Vrede; og, for at gjøre Maleriet fuldstændigt, den letsindige, leende, tankeløse, og dog saa let antændelige Gruppe, der omgav Gjøgleren, med den uforklarlige Blanding af menneskelige Sympathier, af pludselige, stærke Lidenskaber, af Spads og Lystighed, saa uforklarligt blandet med den plumpeste Egenkjærlighed, der nogensinde bemægtiger sig et Menneskes Hjerte; kort sagt, med saa meget der er

skjønt og guddommeligt, med saa meget, der kunde synes at have sin Oprindelse ligefra Djævelen, en Blanding, der udgjør denne Tingenes hemmelighedsfulde og frygtelige Tilstand, og som baade Aabenbaring og Fornuft lærer os, er alene en Forberedelse for en anden endnu mere ubegribelig og underfuld.

Skarpretteren,

eller

Vinhöstfesten.

En Fortælling.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Andet Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1834.

Femte Kapitel.

Hvor han er lig en listig Tolder! —

Shylock.

Forandringen af Gjøglerens Skueplads lod Selskabet i Bagstavnen af Fartøiet i rolig Besiddelse af denne Deel af Skibet. Baptist og hans Matroser sov endnu mellem Ballerne; Maso vedblev at gaae omkring paa den ophøiede Flade ovenover deres Hoveder; og den godmodige Fremmede, hvis Indtrædelse i Skibet havde aflokket Pippo saa mange Vittigheder, stod lidt affides, som en taus, lønlig, affondret Jagttager, paa det samme Sted, hvor han havde opholdt sig hele Dagen. Med disse Undtagelser var hele Resten af de Reisende forsamlet omkring Gjøglerens Person. Maaskee have vi alligevel ikke gjort vel i at indbefatte de to Sidst-

nævnte under den mere almindelige Hob, thi der var vigtige Punkter, hvori de Begge vare forskjellige fra Mange af deres Reisekammerater.

I Henseende til sit Udvortes var den ubekjendte Reisende, der saa mærkeligt foer tilbage ved Neapolitanerens Stikkleries, langt over enhver Anden i Skibet, der i Rang var under Adelsmændene, ikke engang med Undtagelse af den velhavende Bonde Nicklaus Wagner, Eieren af den største Deel af Ladningen. Han havde en saa ærværdig Mine, at den paabød mere Agtelse, end man ellers pleier at vise en, man ikke kjender; en Rolighed i sine Miner, der tilkjendegav Eftertanke, og at han var vant til at studere sig selv og selv at rette sine Feil, tilligemed en Agtelse for Andre, der var vel skikket til at erhverve Venner. Midt under al den larmende, høirøstede Glæde rundt omkring ham, vandt hans tilbageholdne og dadlende Maneres ham de mere Fornæmmes Gunst, der uundgaaeligt maatte bemærke denne Forskjel, og banede Veien til en mere fri Omgang mellem de Adelige og en, der, hvorvel ikke deres Lige, efter den almindelige Maalestok, dog var langt ophøiet over dem, de ved et almindeligt Tilfælde paa Reiser, vare komne i Selskab med. Saaledes var det ikke med Maso; han, lod det til, havde kun lidet tilfælleds med det tilbageholdne og tause Væsen, der stod

saa nær hans Vei, paa de korte Vandringer han gjorde frem og tilbage paa Ladningen. Sømanden var meget yngre; da han neppe var tredive Aar gammel, medens den ubekjendte Reisendes Hoved allerede begyndte at blive besprængt med Graat. Den Førstes Gang, Stillinger og Manerer vare derfor lig en Mands, der havde Tillid til sig selv, var en Smule ligegyldig imod Andre og langt mere tilbøielig til at føre, end til at følge. Det er Egenskaber, som man skulde troe, at hans nuværende Stilling neppe var skikket til at røbe, men de bleve tydelige nok ved de kolde, beregnende Blik, som han fra Tid til Anden kastede til de Manøvrer, som Baptist befalede, det udtryksfulde Smiil med hvilket han bedømde hans Ordrer og nogle faa bidende Bemærkninger, der den Dag vare undslupne ham og som havde indeholdt alt andet, end Lovtaler over Skipperens og hans Færskvandsmatrosers Sømandskunst. Alligevel var der Tegn til et bedre Stof i hans mistænkelige Person, end man sædvanligt seer hos Mænd, hvis Paaklædning, Haandtering og Stilling tilkjendegive, at Verden trykker dem haardt, som det var Tilfældet med denne fattige og ubekjendte Sømand. Skjøndt han var slet klædt og fremviisde de almindelige Kjendetegn paa et omflakkende Liv, og den skjødesløse Forbindelse med Selskabet, der i Almindelighed bliver anseet for et Tegn til Mangel paa Fortjeneste, røbede hans Ansigt dog

undertiden Eftertanke, og under hele Reisen havde hans Blik ofte vandret fra den ene til den Anden af hans mere forstandige Medreisende, paa en Maade, der røbede, at han tog mere Deel i deres Samtale, end i den nærmere Persons Spads og Gjøglerier.

Mennesker af Stand ere altid høflige, undtagen i Tilfælde, hvor Fordomme forhindre deres Artighed; thi de, der ere vante til deres Rangs Forrettigheder, tænke langt mindre paa deres Fortrin, end de, der ved at være udelukte fra dette indbildte Gode, overdrive et Fortrin, som en kort Erfaring vilde vise dem, var af en meget tvivlsom Værdi. Uden denne billige Indretning af Forsynet vilde Lovene i det dannede Selskab blive aldeles utaalelige; thi dersom Sindsro, Fornøielse, og hvad der i Almindelighed kaldes Lyksalighed, vare et udelukkende Gode for de Rige og Ærede, vilde der virkelig være en saa skrigende Uretfærdighed i Tingenes Indretning, at den ikke længe kunde modstaae Fornuftens og Retfærdighedens Angreb. Men lykkeligviis for den Mindrebegavede og til Fred for Verden, forholder Sagen sig ganske anderledes. Rigdom har sine særegne Plager; Ære og Forrettighed kjede i Tidens Længde; og maaskee kan man antage det som en Regel, at der er mindre af den Tilfredshed, der danner det nærmeste Trin til den Lyksalighed, for hvilken denne vor Tilværelses urolige Tilstand er modtagelig, blandt

de, der i Almindelighed er meest misundte af deres Medskabninger, end i nogen anden af de talrige Grader, hvori den selskabelige Trappe er bleven deelt. Den der læser vor nærværende Fortælling med de Øine, vi kunde ønske, vil i dens Moral finde denne Sandhed oplyst; thi, om det end er vor Hensigt at beskrive nogle af de Onder, der udspringe af den Mægtiges og Adeliges Misbrug, haabe vi tillige at vise, hvor fuldkommen de forfeile deres Hensigt, ved at undlade at meddele den udelukkende Lykke, der er det Maal, som alle kjæmpe for at naae.

Hverken Baronen af Willading eller hans Ven, Genueseren, vare skjøndt opdragne i deres Stands Fordomme, og under deres Tidsalders Indflydelse, besmittede af deres Rangs sædvanlige Overmod. Den største Deel af deres Reisekammerater havde røbet en Plumphed, hvorved de ækledes, og de vare glade ved at slippe fri for dem ved det Middel, som Pippo fandt paa; men ikke saasnart faldt den tilbageblevne Fremmedes beskedne, sømmelige Mine dem i Øinene, førend de følde Lyst til at erstatte ham de Savn, han allerede havde lidt, ved at vise ham en Høflighed, som deres egen Rang gjorde saa let og behagelig. I denne Hensigt, løftede Signore Grimaldi, saasnart den støiende Skare var borte, paa Hatten, med hiin forsigtige og kloge Høflighed, der paa een Gang tiltrækker og ind-

gyder Agtelse, og henvendende sig til den eensomme Fremmede, indbød han ham til at stige ned og udstrække sine Been paa den Deel af Dækket, der hidindtil var bleven betragtet, som hans eget Parties udelukkende Eiendom. Den Anden studsede, rødmede, og saae sig om, som en, der tvivlede paa at han havde hørt ret.

„Denne værdige Adelsmand vilde glæde sig, hvis I vilde komme ned og benytte Eder af den gode Leilighed til at hvile eders Lemmer;" — sagde den unge Sigismund, i det han udstrakde sin athletiske Arm mod den Fremmede, for at hjælpe ham ned paa Dækket.

Alligevel nølede den ubekjendte Reisende, som en, der frygtede for at overskride Beskedenhedens Grændser. Han kastede et stjaalet Blik i Veiret til det Sted, hvor Maso havde taget Plads, og mumlede noget om han havde i Sinde at klattre derop, da der nu var Rum nok.

„Dette Sted er taget i Besiddelse af en, der ikke synes at have Lyst til at tillade nogen Anden at komme der;" — sagde Sigismund smilende; — „Eders Sømand har en Fatning, naar han er ombord, der giver ham den samme Overlægenhed, som en velbevæbnet Pralhans blandt de Frygtsomme paa Gaden. I vil gjøre vel i, at modtage denne ædle Genuesers Tilbud."

Den Fremmede, der af Baptist to eller tre Gange med et vist Eftertryk var bleven kaldt Hr. Møller,

som om Skipperen havde i Sinde at lade sine Tilhørere vide at han havde Folk, der i det mindste bar agtværdige Navne iblandt sine almindelige Passagerer, kunde nu ikke længere undslaae sig. Han reisde sig af sit Sæde, og gik over Dækket, paa sin sædvanlige, rolige, ydmyge Maade, skjøndt saaledes, at han følde en behagelig Lettelse ved at kunne gjøre denne Forandring. Sigismund blev belønnet for sin godmodige Handling med et Smiil af Adelheid, der var af den Mening, at hans varme Omhyggelighed for en, der, som det lod, var saa langt ringere end han, ikke skadede hans Rang. Det er mueligt at den unge Soldat havde en vis hemmelig Følelse af den Fordeel han vandt ved sin venlige Deeltagelse for den Fremmede, thi hans Pande rødmede og han saae mere selvtilfreds ud efterat han havde udøvet denne lille menneskelige Handling.

„Det er bedre for Eder iblandt os her!" — bemærkede Baronen venligt, da Hr. Møller havde taget sin nye Plads i Besiddelse; — „end imellem den ærlige Nicklaus' Wagners Pakker, der, Himlen hjælpe den værdige Bonde! har nedtrykt os lige til Vandskorpen med Producterne af sine Landsmænds Mælkeforraad. Jeg holder meget af at være Vidne til Borgernes Velstand, men det vilde have været bedre for os Reisende, i det mindste, om der havde været mindre af den ærlige Ni-

klaus' Formue i vort Selskab. Er I fra Bern eller fra Zürich?"

„Fra Bern, Hr. Baron!"

„Jeg burde have gjættet det, ved at finde Eder paa Genfersøen, istedet for paa Wallenstættersøen. Der er Mange med Navnet Møller i Emmerdalen."

„Herren har Ret. Dette Navn er meget almindeligt, baade i Dalen og i Etlibuch."

„Det er hyppigt blandt os af tysk Stamme. Jeg havde Mange, der hed Møller i mit Kompagni, Gaetano! da vi laae for Mantua. Jeg erindrer, at to af disse brave Karle bleve begravne i Moradserne i dette lave Land; thi Feberne hjalp Fjenden lige saa meget som Sværdet, under det ødelæggende Felttog, det Aar, da vi beleirede Pladsen."

Den mere opmærksomme Italiener, saae, at den Fremmede ikke yndede denne Samtale, og medens han roligt bifaldt sin Vens Bemærkning, greb han Leiligheden til at give den en anden Retning.

„I reiser, ligesom vi selv, Signore! for at see de berømte Festligheder i Vevey?"

„Dette tilligemed Forretninger har bragt mig i dette ærede Selskab;" — svarede Hr. Møller, hvis frygtsomme og ydmyge Maade at tale paa, de Andres Venlighed dog ikke ganske kunde forandre. „Og Du, Fader!" — vendende sig til Augustineren; — „reiser

til din Bolig paa Bjærget efter et kjærligt Besøg i Dalene og hos deres Beboere?"

Munken fra St. Bernhard stadfæstede denne Bemærkning og forklarede den Maade, paa hvilket hans Samfund hvert Aar var vant til at tage sin Tilflugt til de Ædelmodiges Gavmildhed i Sveitserland, for at vedligeholde en Indretning, der var stiftet til Menneskehedens Fordeel, uden Hensyn til Forskjel i Tro.

„Det er et velsignet Broderskab," — svarede Genueseren, i det han korsede sig, maaskee ligesaa meget af Vane, som af Andagt; — „og enhver Reisende maa ønske, at det maa gaae det vel. Jeg har aldrig taget Deel i ebers Gjæstfrihed, men Rygtet taler godt om den og den Titel, en Broder fra St. Bernhard, burde være et Fripas hos enhver Christen."

„Signore!" — sagde Maso, der pludseligt standsede og uindbuden tog Deel i Samtalen; dog uden at det saae ud som en uforskammet Indblandelse; — „Ingen veed dette bedre, end jeg. Som den, der i mange Aar har vandret omkring, har jeg ofte seet det gjæstfrie Steenhuus med ligesaa megen Glæde, som jeg nogensinde har følt ved at see Indløbet i en Havn, naar Modvinden susede i mine Seil. Hæder og en rig Indsamling ønsker jeg derfor dette Kloster, thi det bringer den Fattige Hjælp og den Mødige Hvile!"

Som Maso sagde disse Ord, lettede han siirligt

Huen, og vedblev sin indskrænkede Vandring, med en indspærret Tigers Iver. Det var saa usædvanligt, at et Menneske af hans Stand trængde sig ind i de Riges og Adeliges Samtale, at Selskabet vexlede overraskede Diekast; men Signor Grimaldi, der mere end hans Venner var vant til Sømandens frie Opførsel og trohjertige Tale, eftersom han længe havde opholdt sig paa Kysten af Middelhavet, følde snarere Fornøielse i at opmuntre, end afvise hans Lyst til at tale.

„Du er en Genueser, efter din Udtale at dømme!" — sagde han, i det han brugde sin Ret til at spørge en, der var saa meget yngre, og af saa meget ringere Stand, som en Anledning til at fortsætte Samtalen.

„Signore!" — svarede Maso, i det han atter tog Huen af, medens hans Forhold snarere røbede dyb personlig Ærbødighed, end den Agtelse, som Mængden sædvanligt føler for den Fornemmere; — „Jeg er fød i Paladsernes Stad, skjøndt det var min Lod først at see Lyset under et ringe Tag. Den' Fattigste af os er saa stolt af **Genova la superbas** Glands, som om dens Hæder er kommen fra vore egne Sukke."

Signor Grimaldi rynkede Panden. Men skamfuld over at lade sig forvirre af en Hentydning, der var saa ubestemt, og maaskee aldeles ufrivillig, og det især da de kom fra saa ubetydelig en Kilde, fik hans Pande snart igjen sin forrige Glathed.

Et Øieblik's Overlæg sagde ham, at det vilde være bedre at fortsætte Samtalen, end at afbryde den saa uhøfligt for saa ringe en Aarsags Skyld.

„Du er for ung til at have havt mange Forbindelser, enten til Fordeel eller til Skade;" — vedblev han, — „med Opførelsen af de prægtige Paladser som Du sigter til."

„Det er sandt, Signore! undtagen at en er bedre eller værre for deres Skyld, der ere gaaede foran ham. Jeg er det jeg synes, mere for en Andens Handlinger Skyld, end ved mine egne Feil. Jeg misunder allige-vel ikke de Rige og Mægtige; thi en, der har seet saa meget af Livet, som jeg, kjender Forskjellen mellem Klæ-dernes muntre Farver og det visne og sammenskrumpede Skind, som de skjule. Vi gjøre vore Felukker glind-sende og smukke, ved at male dem, naar deres Tømmer er meget raadent, og naar deres forræderiske Planker lade saa meget Vand trænge ind, at vi kunne drukne."

„Du har ogsaa din Philosophi; og har sagt dem en bidende Sandhed, der øde deres Ungdom med at jage efter et Skyggebillede. Du har overveiet denne Sag vel, thi dersom Du er fornøiet med din Lod, vilde intet Palads i vor Stad gjøre Dig lykkeligere."

„Dersom, Signore! er et betydningsfuldt Ord. Fornøiet er ligesom Nordstjærnen — vi Sømænd styre efter den, skjøndt Ingen nogensinde kan naae den."

„Har jeg da alligevel taget Feil i Dig? Er din

tilsyneladende Beskedenhed alene paataget; og vil Du være Fører af det Skib, i hvilket Skjæbnen blot har gjort Dig til Passageer?"

„Og det en meget slem Skjæbne," — svarede Maso leende; — „det lader til at det bliver vor Bestemmelse at tilbringe Natten her, for, det er langt fra at man seer det mindste Tegn til den Landvind, Baptist har talt om med saa megen Selvtillid, at det snarere lader til at Vinden har lagt sig til at sove tilligemed Matroserne. Du er vant til denne Himmelegn, ærværdige Augustiner! er det sædvanligt at see saa dyb en Rolighed paa Lemansøen, paa denne sildige Tid af Aaret?"

Et saadant Spørgsmaal var vel skikket til, efter Talerens Ønske, at forandre Samtalen, thi det fravendte naturligviis de Tilstedeværendes Opmærksomhed fra et Emne, der slet ikke var interessant, men som man blot talde om af Mangel paa bedre, til de forskjellige Naturphænomener, der omgav dem. Solen var nu gaaet ned, og de Reisende vare nu ved det fortryllende Øieblik, der gaaer forud før Dagen fuldkommen forsvinder. En saa dyb Rolighed hvilede paa den klare Sø, at det ikke var let at kjende den Linie, der adskilde de to Elementer paa de Steder, hvor det Blaae af Landet blandede sig med Lemansøens særegne og velbekjendte Farve.

Winkelried laae næsten midtveis mellem Kysterne af Vaud og Savoyen, dog nærmere den Første, end den Sidste. Intet andet Seil var synligt paa den hele udbredte Vandflade, med Undtagelse af et eneste, der hang slapt paa sin Raa i et lille Skib, der saa sagte drev hen mod St. Gingoulph, ladet med Savojarder, der vendte tilbage til deres Hjem fra den anden Side af Søen, og som, i dette indsluttede Landskab forekom Øiet blot et Steenkast fra Foden af Bjærgene, skjøndt det i Grunden var et godt Stykke fra Landet.

Naturen har i dette Land udstrøet sine Værker efter en saa prægtig Maalestok, at Øienbedragerier af dette Slags ere meget hyppige, og der fordres Tid og Øvelse til at dømme om Afstande, som man i andre Egne strax formaaer at angive. Ligesom Baaden under Bjærgene i Savoyen laa der en Anden, en plumptdannet Baad, næsten i Linie med Villeneuve, der syntes at flyde i Luften, istedetfor i dens eget Element, og hvis Aarer man saae hæve sig og falde, neden under en Høi, som Reftractionen gjorde ganske uformelig. Det var en Baad, der bar Hø fra Mundingen af Rhonen til Eierne i Landsbyerne paa den sveitserske Kyst. Nogle faa lette Baade gled sagte hen ligefor Staden Vevey, og en Skov af lave Master og latinske Raaer, saaes i hundrede maleriske Stillinger sammenpakkede paa Ankerpladsen, der endte Havnen.

En Linie trukken fra St. Saphorin til Meillerie vilde have gaaet imellem Winkelrieds Master; dens Afstand fra Havnen var følgelig lidt mere end en Sømil. Dette Rum kunde man let have lagt tilbage i een Time eller to, ved Hjælp af Aarerne, dersom ikke det bepakkede Dæk havde gjort Brugen af dem vanskelig, eller Skibet ikke havde stukket saa dybt, at det var altfor besværligt at roe. Saaledes som vi have seet, foretrak Baptist at oppebie Nattevinden for at tage sin Tilflugt til et saa møisommeligt og langsom Middel.

Vi have allerede sagt, at det nylig beskrevne Punkt just var det Sted, hvor Lemansøen træder ind i den østlige Horn, og hvor dens Kyster erholde deres stolteste og skjønneste Udseende. Paa den Side, hvor Savoyen laa, dannede Kysten en høi Vold af Klipper, hist og her bedækkede med Kastanietræer, eller gjennemskaarne af Kløfter og mørke Bjærgdale, og nøgne og vilde langs den hele Linie af deres skyhøie Toppe. De Landsbyer, der saa ofte ere blevne omtalte, og som ere blevne lovpriiste i den senere Tid af Digterne, syntes at hænge paa de ujævne Skrænder, saa at deres inderste Huse bleve beskyttede af Søen, og de Øverste blandede sig med de raae Sider af Bjærgene. Hen over Grændserne af Lemansøen, reisde Alperne sig til høie Spire, der hist og her fremviisde en af disse nøgne Udvæxter

af Granit, der skyde flere tusinde Fod op over Rækken, og som i Landets Sprog ikke saa upassende kaldes **dents**, fordi de syntes at ligne menneskelige Tænder. De grønne Enge ved Noville, Aigle og Bex strække sig hen mellem de snedækkede Piller, og ere saa utydelige for Øiet at Tilskuerne troe at det er blot en Afgrund, hvad der virkelig er en reen og frugtbar Slette. Paa hiin Side disse kommer det berømte Pas ved St. Mourice, hvor den dampende Rhone bruser mellem to Klippemasser, som om den var ængstlig for at slippe ud førend Fjeldene styrte ned, og udelukke den for bestandigt fra den indbydende Vandkumme, til hvilken den stræber med et evigtvarende Døn. Bag ved denne Kløft, der er saa berømt som Nøglen til Valiserlandet, ja endogsaa til Alperne, den Tid Verdenserrobreren levede, antog Baggrunden et Udseende af hellig Hemmelighedsfuldhed. Aftenens Skygge laae tykt paa denne uhyre Dal, der var stor nok til at indeholde en souverain Stat, og de mørke Klippepiller paa hiin Side, bleve seete i en taaget, forvirret Uorden. Baggrunden var en graae Række af Klipper, paa hvilken de uldagtige Skyer hvilede, som om de vare trætte af deres lange og høie Flugt, og paa hvilken den forsvindende Dag nølede, mild og skinnende. En Kegle af brændende Hvidhed taarnede sig over Alt. Den lignede en glindsende Milepæl mellem Himmel og Jord. Tvert over Toppen af

denne glimrende og skylige Top, der udgjorde den fjerneste Gjenstand paa denne Skueplads, løber den indbildte Linie, der skiller Italien fra de nordlige Lande. Ved at henvende sig til den nærmere, modsatte Bred møder Øiet en Række Klipper, der ligner en Vold, og rager ud over Villeneuve og Chillon; den sidste af dem ligner en sneehvid Pille, der synes at hvile deels paa Landet og deels paa Vandet. Paa de uhyre Klippemasser hang Landsbyerne Clarens, Montreux, Chatelard og alle disse andre Steder, der siden ere gjorte saa bekjendte for den phantasifulde Læser ved Rousseaus levende Pen. Ovenover den sidste Landsby, veeg den hele, vilde Klipperække tilbage og overlod Kysten til viinklædte Høie, der strakde sig langt henimod Vesten.

Denne Scene, der til enhver Tid er stor og tillokkende, blev nu betragtet i sit gunstigste Lys. Dagens Glands havde nu forladt alt, hvad der henhørde til det, man kan kalde den lavere Verden, og i dets Sted var traadt Tusmørkets behagelige Skygge og afvexlende Skjær. Det er sandt at et hundrede Mælkehytter betegnede Alperne, eller de græsrige Bjærge, der udstrække sig et tusinde Favne over Lemansøen paa den Klippegrund, der ligger ligesom en Vold bag Montreux, men Alt nedenunder var beklædt med Timens mørkere Farver.

Da Overgangen fra Dag til Nat blev mere tyde-

lig, bleve Byerne i Savoyen graae og som indhyllede i Taage; Skyggerne bleve dunklere omkring Foden af Bjærgene, saa at disses Skikkelser bleve ganske utydelige, og Scenens milde Glands blev overført til Toppene af Bjærgene. Seete ved Soellyset vise disse ædle Høie sig som en lang Række af nøgne Granitmasser, der hvile paa en Grund af Bjærge bedækkede med Kastanietræer, og ere understøttede af nogle faa fremspringende Piller, der maaskee ere nødvendige for at give dens Skraaninger Forskjællighed og en behagelig Skygge. Dens Omrids var ikke saadanne bølgende Linier, som Raphaels Pensel vilde have udkastet — mørke, tydelige og af et Udseende, som om de vare dannede ved Kunst. Den høiede og lunefulde Klipperand hævede sig paa en Baggrund af perlegraae Skyer, og lignede Ibenholtsmasser, der vare høiede paa alle de phantasiske Maader, som en vild og levende Indbildningskraft kan opfinde. Blandt alle de skjønne og underfulde Udsigter i dette overordentlige Land, er der maaskee ingen, i hvilken der er saa udsøgt en Blanding af det Ædle, Skjønne og Fortryllende, som i Udsigten over Savoyens Arabesker, seete i Tusmørkets høitidelige Time.

Baronen af Willading og hans Venner stode ubedækkede, af Ærbødighed for dette høitidelige Maleri, der alene kunde komme fra Skaberens Hænder, og i ublandet Nydelse af denne skjønne Time. Glædesudraab und-

slap dem, eftersom denne Forestilling skred frem, thi Synet forandredes bestandigt, lig omskiftende Scener, under det aftagende og foranderlige Lys, og hver af Tilskuerne ilede med at gjøre opmærksom paa en eller anden særegen Skjønhed ved Synet. Dette var i Sandhed af den Natur, at det udelukkede al Egenkjærlighed, thi ikke en opfattede et Glimt, som han ikke ønskede at alle de Andre maatte tage Deel i. Vevey, deres Reise, de bortsvindende Minuter, og deres Misfornøielse vare glemte ved Behageligheden af dette Aftenlandskab, og Tausheden blev alene afbrudt, for at udtrykke den Følelse af Velbehag, der for længe siden opfyldte enhver Barm.

„Jeg tager min Hat af for Sveitserlandet, Ven Melchior!" — raabde Signor Grimaldi, efterat have henvendt Adelheids Opmærksomhed paa en af de Fjældspidser i Savoyen, om hvilken han just havde bemærket, at den synes at være en Plet, hvor en Engel kunde faae Lyst til at stige ned paa sine Besøg paa Jorden; — „Dersom Du har mange saadanne, maae vi i Italien tage os i Agt, eller — ved vore Forfædres Skygger! vi ville tabe vor Berømmelse for naturlige Skjønheder. Hvordan er det, unge Frøken? Har I mange saadanne Aftener paa Willading? Eller er denne kun en Undtagelse fra hvad I pleier at see? da den synes at være en Gjenstand for din egen Beundring, som vi —

ved San Francesco! gode Marcelli! maae tilstaae at den er baade for Dig og mig!"

Adelheid smilede ved den ædle gamle Mands lunefulde Udbrud, men hvor meget hun end elskede sit Fødeland, kunde hun dog ikke forvende Sandheden, ved at paastaae, at et saadant Syn var almindeligt der.

„Men har vi ikke dette, have vi vore Gletschere, vore Søer, vore Hytter, vore Mælkehuse, vort Overland og vore Bjærgdale, der have et evigt Tusmørke."

„O, min trohjertede og brave Sveitserinde! dette er godt for Dig, der vilde paastaae, at en Draabe af eders Søvand er ligesaameget værd, som tusinde sølvklare Kilder, eller Du er ikke et ægte Barn af den gamle Melchior af Willading; men dette er spildt for et koldere Hoved, der har seet andre Lande. Fader Xavier, Du er upartisk, da Du boer paa den Linie, der adskiller begge Lande, jeg henvender mig til Dig, for at erfare om Sveitserne have mange af dette Slags Aftener."

Den værdige Munk optog dette Spørgsmaal i samme Aand, som det var gjort, thi den elastiske Luft, og Tidens dybe Rolighed og fortryllende Blidhed havde sat ham i et muntert Lune.

„For at vedligeholde min Charakteer, som en upartisk Dommer," — svarede han; — „vil jeg sige, at hvert Land har sine egne Fordele. Dersom Sveits er det meest majestætiske og underfulde, er Italien det meest

tillokkende. Det Sidste efterlader mere levende Indtryk og bliver mere afholdt. Det Ene virker kraftigt paa Sandserne, medens det Andet langsomt finder Veien til Hjertet; og den, der i det Ene har udgydet sin Beundring i Udraab, vil tilsidst mangle Ord til at udtrykke den hemmelige Længsel, og de glade Erindringer, han har beholdt fra det Andet."

„Vel taelt, Ven Melchior! som en dygtig Voldgifsmand, der lader enhver hans Trøst og Forfængelighed. Hr. Møller! bifalder I en Dom, der giver dit saa vidt berømte Sveitserland saa frygtelig en Medbeiler?"

„Signore!" — svarede den stille Reisende; — „Jeg seer nok til at elske og beundre dem Begge, hvilket altid er Tilfældet med det, Gud har skabt. Denne er en prægtig Verden for den Lykkelige, og de Fleste vilde være saaledes, dersom de kunde fatte Mod nok til at være uskyldige."

„Den gode Augustiner vil fortælle Dig, at dette strider stærkt mod visse Punkter i Theologien, i hvilken vor fælleds Natur bliver behandlet under et ganske forskjelligt Synspunkt. Den der vilde forblive uskyldig, maatte stride haardt mod sine Tilhøieligheder."

Den Fremmede var tankefuld, og Sigismund, hvis Die havde hvilet alvorligt paa hans Ansigt, troede, at det røbede mere end sædvanlig Fred.

„Signore!" — vedblev Hr. Møller, da han havde betænkt sig lidt; — „Jeg troer, at det er godt for os at kjende Ulykken. Den Lykken føier alt for meget, bliver gjerne halsstarrig, og, ligesom den altfor fede Oxe, vanskelig at tæmme; medens den, der lever under sine Medskabningers Tryk, bliver nødt til at have et opmærksomt Øie med sig selv, og kommer tilsidst til at spæge sin Aand, ved at opdage dens Feil."

„Er Du en Discipel af Calvin?" — spurgde Augustineren pludseligt, overrasket ved at høre saa heldbringende Meninger i en Kjætters Mund.

„Fader! jeg hører hverken til Rom, eller til den Religion, der er den herskende i Genf. Jeg er en ydmyg Tilbeder af Gud, og en, som troer paa hans hellige Søns velsignede Megling."

„Hvad? — Hvor kunde Du finde saadanne Meninger udenfor Kirkens Grændser?"

„I mit eget Hjerte. Det er mit Tempel, hellige Augustiner! og jeg træder aldrig ind i det, uden at beundre dets almægtige Stifter. En Sky var over min Faders Hytte og over min Fødsel; og det var mig aldrig tilladt, at have megen Omgang med Mennesker; men mit Livs Ensomhed har drevet mig til at studere min egen Natur. Jeg veed, at jeg er en uværdig og syndefuld Mand, og jeg haaber at andre ere

saa meget bedre, end jeg, som deres Tanker om dem selv give mig Grund til at troe."

Hr. Møllers Ord, der ikke tabde noget af deres Vægt, ved hans utvungne og rolige Maade, opvakde Nysgjærrighed. I Førstningen vare de Fleste af Tilhørerne tilbøielige til at antage ham for en af disse sværmeriske Aander, der ophøie sig selv ved en foregiven Nedværdigelse; men hans naturlige, rolige, og tankefulde Væsen frembragde snart en mere gunstig Mening. Der var noget Tankefuldt, noget Selsomt i hans Øine, der røbede en Mand, der mere var vant til at see ind i sig selv, end paa Andre, og som virkede forunderligt til hans Fordeel.

„Vi maae ikke have disse smigrende Tanker om os selv, som dine Ord synes at indbefatte, Signor Møller!" — bemærkede Genueseren, i det han forandrede Tonen saaledes, at den var bedre skikket til at berolige dens Følelser, som han henvendte sig til, medens en Skygge umærkeligt stjal sig hen over hans egne ærværdige Træk; — „desværre ere ikke alle de rolige, der synes saa. Dersom det kan være Dig til nogen Trøst at vide, at Andre sandsynligviis ikke ere mere lykkelige, end Du selv, vil jeg lægge til, at jeg har megen Kummer, og det, under Omstændigheder, som de Fleste vilde ansee for lykkelige, og som, frygter jeg,

den største Deel af Menneskerne vilde have misundt mig."

„Jeg vilde virkelig være meget nedrig, hvis jeg søgde Trøst i en saadan Kilde. Jeg beklager mig ikke, Signore! skjøndt mit hele Liv er henrundet saaledes, at jeg neppe kan sige at jeg glæder mig ved det. Det er ikke let at smile, naar vi vide, at alt seer suurt til os; ellers kunde jeg være tilfreds. Saadan som det er, føler jeg mere, end jeg knurrer."

„Det er en meget besynderlig Sindsforfatning;" — hvidskede Adelheid til den unge Sigismund; thi Begge havde de lyttet meget opmærksomt til Hr. Møllers rolige, men haarde Yttringer. Den unge Mand svarede ikke, og hans smukke Medreisende saae, med Forundring, at han blev bleg, og kun med Vanskelighed kunde nøde sig til et Smil.

„Menneskets Misfornøielse, min Søn!" — bemærkede Munken; — „yttrer sig i Almindelighed mod dem, der overtræde dets Skikke. Dette er vel ikke altid retfærdigt, men der er en fælleds Følelse, der undslaaer sig for at vise Uskyldigheden, endog i den mere indskrænkede Betydning, hvori vi tage dette Ord, en ufortjent Misfornøielse."

Hr. Møller saae alvorligt paa Agustineren og syntes i Begreb med at svare, men han tvang sig og buk-

kede dybt. I samme Øieblik smilde han vildt og smerteligt.

„Jeg er af samme Mening som Du, gode Chorherre!" — sagde den oprigtige Baron; — „vi have megen Tilbøielighed til at beklage os over Verden, men naar vi tilsidst see nøiere ind i Tingen, ville vi i Almindelighed finde, at Aarsagen til vor Misfornøielse ligger i os selv."

„Er der ikke et Forsyn, Fader?" — raabde Adelheid, med mere Bebreidelse, end hendes ærbødige Opførsel og barnlige Ømhed syntes at tillade; — „Kan vi kalde de Døde til Livet, eller opvække dem, det har behaget Gud at tilintetgjøre?"

„Du har Ret, Pige! — Der er en Sandhed heri, som ingen bedrøvet Fader kan nægte."

Denne Bemærkning frembragde en Pause, under hvilken Hr. Møllers Blik gled frygtsomt fra det ene Ansigt til det Andet, som om han søgde et, som han kunde betroe sig til. Men derpaa vendte han sit Blik til hine Høie, der vare dannede saa forunderligt af den Almægtiges Finger, og syntes at tabe sig i deres Betragtning.

„Det er et Gemyt, der er bleven saaret ved en tidlig Ubesindighed;" — sagde Signor Grimaldi sagte; — „og hvis Anger er paa en forunderlig Maade blandet med Hengivenhed. Jeg veed ikke om man hellere

skal misunde, end beklage saadan en Mand. Der er en frygtelig Blanding af Hengivenhed og Lidelse i hans Miner."

„Han seer hverken ud som en Landstryger eller Snigmorder;" — svarede Baronen; — „Dersom han virkelig hører til Møllerne i Emmenthal eller Entlibuch, skulde jeg kjende noget til hans Historie. Det er velhavende Borgere og for det meste af et godt Navn og Rygte. Det er sandt, at i min Ungdom en af denne Familie kom i Unaade hos Raadet, i Anledning af et Underslæb, men han betaelde en Bøde, og dermed var Sagen forglemt. Det er ikke sædvanligt, Hr. Møller! at møde Borgere i vort Canton, der hverken kjende til Rom eller til Calvin."

„Det er ikke sædvanligt, min Herre! at møde Mennesker i min Stilling. Hverken Rom eller Calvin ere tilstrækkelige for mig, — jeg trænger til Gud."

„Jeg frygter for, at Du har besudlet Dig med Blod?"

Den Fremmede bukkede sig, og hans Ansigt blev guult, der var klart at han led under den hæftigste Sjæleangst. Melchior af Willading blev saa forfærdet ved dette Udtryk, at han bortvendte sine Øine af Modbydelighed. Den Anden stirrede hen paa Forstavnen af Skibet, og det lod til at han kjæmpede for at komme til at tale, uden at være i Stand til faae et Ord frem.

Tilsidst tog han Hatten af og sagde med Fasthed, som om han var for stolt til at lyve, skjøndt han fuldkommen følde det Vigtige ved denne Meddelelse, men med en Stemme, som han af Forsigtighed dæmpede:

„Jeg er Balthazar, fra eders Canton, Hr. Baron! og jeg anraaber Eder om eders mægtige Beskyttelse, dersom hine utæmmede Gemytter paa Forstavnen skulde opdage Sandheden. Mit Blod har isnet i mig i Dag, ved at høre deres hjerteløse Trusler og skrækkelige Forbandelser. Havde denne Frygt ikke været, vilde jeg have bevaret min Hemmelighed — thi Gud veed, at jeg ikke er stolt af min Bestilling."

Den almindelige og pludselige Overraskelse, ledsaget af en fælleds Modbydelighed, bevægede Signor Grimaldi til at spørge om Aarsagen.

„Eders Navn er, som det lader til, ikke meget yndet, Hr. Møller, eller Hr. Balthazar, hvad I helst ønsker at kaldes;" — bemærkede Genueseren, i det han kastede et hurtigt Blik rundt omkring i Kredsen; — „der er nogen Hemmelighed der under, som jeg ikke begriber."

„Signore! jeg er Skarpretteren fra Bern."

Skjøndt Signor Grimaldi var vel vant til sin høie Stands dannede Sæder, der lærde ham i Almindelighed at undertrykke enhver hæftig Bevægelse, kunde han dog ikke dølge den Skræk, som denne pludselige Efterretning

voldte ham, thi han var ikke bleven befriet fra Menneskernes sædvanlige Fordomme.

„I Sandhed, vi have været lykkelige med vort Reiseselskab, Melchior!" — sagde han tørt, og vendte sig uden Ceremoni bort fra den Mand, hvis beskedne, rolige Mine nylig havde interesseret ham saa meget, men hvis Væsen han nu ansaae for antaget; — „her er der spildt megen fortræffelig og nyttig Moral paa en meget uværdig Person!"

Baronen modtog Efterretningen om sin Reisekammerats virkelige Navn med langt mindre Følelse. Han var bleven meget forlegen ved det besynderlige Sprog, som han havde hørt, og han fandt en vis Lettelse ved denne saa korte Opløsning af Vanskeligheden.

„Det foregivne Navn er altsaa et Slør for at skjule Sandheden. Jeg kjender Møllerne i Emmendalen saa vel, at jeg havde ondt ved at passe den Charakteer, som denne gode Mand paatog sig selv, til nogen af dem Alle. Men nu er det altsammen klart nok, og uden Tvivl har Balthazar ikke nogen Grund til at være stolt af det Puds, Skjæbnen har spillet hans Familie ved at gjøre dem til Bødler."

„Er dette Embede arveligt?" — spurgde Genueseren hurtigt.

„Det er det. Du veed, at vi fra Bern have stor Ærbødighed for gamle Skikke. Den der er født til at

være Borger, vil døe i Udøvelsen af sine Rettigheder, og den, der er født uden for denne ærværdige Grændse, maa være fornøiet med at leve udenfor den, med mindre han har Guld eller Gunst. Vore Indretninger ere et Vink af Naturen, der lader Menneskerne, som den har skabt dem, og bevarer Selskabets Orden og Harmoni ved ærværdige og bestemte Love, som det er viist og nødvendigt. I Naturen forbliver den stærk, der er født stærk, og den Svage maa være tilfreds med sin Svaghed."

Signor Grimaldi saae ud som en, der følde Anger. „Er I virkelig ved Arv bleven Skarpretter?" — spurgde han, i det han henvendte sig til Balthazar selv.

„Ja, det er jeg, Signore! ellers vilde min Haand aldrig have taget et Liv. Det er en haard Pligt at udføre, endog under Lovens Befaling og Forpligtelse, — paa anden Maade vilde den være forbandet!"

„Dine Forfædre ansaae det for et Privilegium?"

„Vi lide for deres Vildfarelse, Signor! Fædrenes Misgjærninger ere, i vort Tilfælde, virkeligt blevne hjemsøgte paa deres Børn i sidste Led."

Genueserens Ansigt blev klarere og han antog igjen den høflige Tone, i hvilken han pleiede at tale.

„Du kan gjøre Regning paa vor Beskyttelse," — sagde han; — „dersom den Fare, Du synes at frygte for, virkelig er forhaanden. Vel maae Lovene agtes,

men ikke altid med den strænge Upartiskhed, som vi kunde ønske. Du har tilstaaet den menneskelige Naturs Ufuldkommenhed og det er ikke forunderligt at dens Værker have Feil."

„Jeg beklager mig ikke over det, der nu er blevet mig en Vane, men jeg frygter for disse usidende og lettroende Menneskers Raseri, der engang ere komne i den taablige Indbildning at min Nærværelse bringer Forbandelse over Baaden."

Der er tilfældige Tilstande, der indeholde flere gavnlige Lærdomme, end man kan udsøge af tusinde sindrige Prækener, og i hvilke Handlingerne, i deres nøgne Simpelhed ere langt mere veltalende, end nogen Mening, der kan udtrykkes med Ord. Saaledes var Tilfældet med Balthazars blide og uventede Opfordring. Alle de, der hørde ham, saae hans Stilling under ganske andre Farver, end de, under hvilke den vilde være bleven betragtet, dersom han havde viist sig under almindelige Omstændigheder. En fælleds og piinlig Følelse yttrede sig kraftigt mod den Undertrykkelse, der havde været Aarsag til hans Sorger, og den gode Melchior af Willading selv undrede sig over hvordan en saa himmelskrigende Uretfærdighed kunde finde Sted under Berns Love.

Sjette Kapitel.

Jeg saae, mig tyktes, tusind frygtelige Vrag,
Og tusind Mænd, som Fiske gnaved paa,
Guldklumper, store Ankre, Perlehobe,
Juveler, Stene af umaadelig Værdi,
Alt adspredt rundt omkring paa Havets Bund.

Richard III.

Det flygtende Tusmørke var nu nær ved at forsvinde, og Aftenens Skygger forsamledes næsten over Søens dybe Leie. Masos Skikkelse, der vedblev at spadsere frem og tilbage paa den ophøiede Platform, var bleven mørk og tydelig mod de sydlige Skyer, paa hvilke nogle af Solens sildigste Straaler endnu dvælede; men Gjenstandene paa begge Kyster sammenflød nu med Bjærgenes uformelige Masser. Hist og her tittede en bleg Stjerne frem, skjøndt det meste af Hvælvingen, der udspændte sig mellem den begrændsede Synskreds var bedækket med dunkle Skyer. En Stribe af et mat, unaturligt Lys blev seet i den Egn, der laa ovenover Engene ved Rhonen, og næsten i Retning med Spidsen af Mont Blanc, som man, skjøndt det ikke var synligt fra denne Deel af Lemansøen, vidste laa bag Savoyens Bjærgmasser, lig en Monark over Bjærgene, forskandset i sit Citadel af Klipper og Is.

Den sildige Time, og de ubehagelige Betragtninger, der vare en Følge af den korte Samtale med Balthazar, frembragde en hæftig Længsel hos Alle efter at see Enden paa en Seillads, der begyndte at blive saa besværlig. De Gjenstande, der nylig havde ydet en saa reen Glæde, vare nu blevne sorte og truende, og det Ophøiede ved den Maalestok, efter hvilken Naturen havde kastet sine Elementer mellem hverandre, var bleven en Kilde til Uvished og Frygt. Disse feeagtige, fiintafridsede, naturlige Arabesker, som man saa nylig havde dvælet ved med Henrykkelse, vare nu forvandlede til frygtelige Fjælde, der syntes at rage ud over det hjælpeløse Skib, og minde paa en ubehagelig Maade om deres jernhaarde Grundvolds vilde og ugjæstmilde Egenskaber, der vare bekjendte som ødelæggende for alle dem, der bleve kastede imod dem, naar Elementerne vare i Oprør.

Forandringen i Scenens Charakteer, der i visse Henseender ikke varslede noget godt, var ikke behagelig for dem, der opholdt sig i Bagstavnen, medens den sorgfrie Latter, den raae Spøg, og det larmende Skrig, der fra Tid til anden lod sig høre fra Forstavnen, tilstrækkeligt viisde, at de ubekymrede Gemytter, der opholdt sig der, vedbleve at overgive sig til de Fornøielser, der bedst passede til deres Vaner. En Person saaes alligevel stjæle sig bort fra Skaren, og tage Plads

ved Ladningen, som om hans Sind var mere tilbøieligt til Eftertanke, og mindre hengivet til ufornuftigt Spads end de Flestes af dem, han nylig havde forladt. Dette var den vestphalske Student, der kjed af et Moerskab, der var saa langt under hans Aandsdannelse, og pludseligt opmærksom paa Søens og Bjærgenes imposante Udseende, havde stjaalet sig bort, for at tænke paa sit fjerne Hjem, og de Væsner, der vare ham kjærest. Indtil nu havde Maso spadseret paa den lustige Plads, med Diet for det meste henvendt til Himlen, i den Retning, hvor Mont Blanc laa, skjøndt han af og til henvendte det til den ubevægelige Masse i Baaden, men da Studenten stillede sig lige midt paa hans Vei, standsede han og smilde ad det tankefulde, stive Blik, hvormed det unge Menneske betragtede Stjærnerne.

„Er Du en Stjærnekiger, da Du stirrer saa stivt paa hiin skinnende Verden?" — spurgde Il Maledetto, med den Overlegenhed, som en Sømand ombord er vant til at antage mod en stakkels Landmand, der maa overgive sin Afmagt til det nye, farlige Element; — „Selv en Stjærnekiger vilde ikke studere den mere omhyggeligt."

„Dette er den Time, da en, jeg elsker, er kommen overeens med mig om, at bringe vore Aanders useete Væsen i Forbindelse ved Hjælp af en kraftig Villie."

„Jeg har hørt tale om saadan et Middel til Samqvem. Seer Du da mere ved Hjælp af saadan en Bistand?"

„Jeg seer den Gjenstand, som jeg stirrer paa, i dette Øieblik med smukke blaae Øine, der ofte have betragtet mig med Velbehag. Naar vi ere i et fremmed Land og i en farlig Stilling har et saadant Samqvem sine Glæder."

Maso lagde sin Haand paa Studentens Skulder, som han trykde med Kraft.

„Du har Ret," — sagde han ærgerlig; — „gjør meest af Venskab, og dersom der er en, der elsker Dig, saa træk Knuden fast, ved alle de Midler, der staae i din Magt. Ingen kjender bedre end jeg den Forbandelse, der hviler paa et Væsen, der er forladt i denne egennyttige og grusomme Kamp mellem Interesser. Skam Dig ikke ved din Stjærne, men stir paa den til dit Øie brister. Se hendes klare Øie, der elsker Dig, i dens Blinken, hendes Bestandighed i dens Glands og hendes Kummer i dens Mathed; spild ikke de lykkelige Øieblikke, thi snart vil et mørkt Forhæng skjule den for Dig."

Vestphaleren var truffen saavel af Sømandens særegne Kraft, som af hans Poesie, og han fattede Mistanke til hans Hentydning paa Skyerne, der næ-

sten ganske bedækkede Hvælvingen ovenover deres Hoveder.

„Behager denne Nat Dig?" — spurgde han i det han tvivlsom vendte sig fra sin Stjærne.

„Den kunde være skjønnere. Dette er en vild Egn, og eders kolde Sveitserseer blive undertiden for hede for den stolteste Sømands Hjerte. Betragt din Stjærne, unge Mand, mens Du kan, og tænk paa den Pige, Du elsker, og paa al hendes Kjærlighed; vi ere paa et farligt Vand, og behagelige Tanker burde ikke saa let kastes bort."

Maso gik bort og forlod Studenten bange, urolig, han vidste ikke selv ret hvorfor, og dog stirrende med barnagtig Iver efter det lille Lys, der af og til saaes fremtitte mellem de svære Skymasser. I dette Øieblik hørdes et Udraab af vild Glæde fra Forstavnen.

Il Maledetto blev ikke længere paa Stablen, men overladende den til den, der nylig havde taget den i Besiddelse, steeg han ned til det tause, tankefulde Selskab, der var i Besiddelse af det frie Rum nær ved Bagstavnen. Det var nu saa mørkt, at der behøvedes Opmærksomhed for at kjende Ansigterne, endog i en ubetydelig Afstand. Men, i det han gik frem mellem disse privilegerede Personer med megen Kulde og en tilsyneladende Ligegyldighed, traf det sig, at han fik Plads nær ved Genueseren og Augustineren.

„Signore!" — sagde han paa Italiensk, i det han lettede paa Huen for den Første, med den samme udmærkede Ærbødighed som før, skjøndt det var tydeligt, at det ikke var nogen let Sag, at bibringe ham den Agtelse, som den Fattige pleier at føle for den Store; — „det seer ud til at denne Reise, der begyndte under saa gunstige Udsigter, just ikke vil faae et heldigt Udfald. Jeg vilde ønske, at eders Excellenza, tillige med hele dette ædle Selskab, var vel i Land i Staden Vevey."

„Troer Du at vi have mere at frygte for, end Forsinkelse?"

„Signore! En Sømands Liv er mange Forandringer underkastet; snart driver han i stille Rolighed, snart bliver han tumlet om mellem Himmel og Jord, saa at endogsaa det kjækkeste Hjerte kan blive sygt. Mit Kjendskab til disse Vande er ikke stort, men der er Tegn paa Skyerne, histovenover den Top, der ligger i samme Retning som Mont-Blanc, der vilde forurolige mig, hvis dette var vort eget blaae, men forræderiske Middelhav."

„Hvad mener Du herom, Fader? Et langvarigt Ophold paa dine Alper maa have givet Dig nogen Indsigt i deres Storme."

Augustineren havde været alvorlig og tankefuld fra det Øieblik, da han holdt op med at tale med

Balthazar. Ogsaa han havde studset ved dette Tegn, og da han længe havde været vant til at studere Veirets Forandringer, i en Egn, hvor Elementerne ofte udføre deres Villie, efter en Maalestok, der staaer i Forhold til Bjærgenes Størrelse, havde hans Tanker ofte henvendt sig til de gjæstfrie Tage i den Stad, hvortil han agtede sig, og hvor man altid var rede til at modtage Almisseindsamleren fra St. Bernhard.

„Jeg vilde ønske med Maso, at vi vare lykkelige i Land;" — svarede den gode Geistlige; — „den hæftige Hede, som en Dag som denne, frembringer i vore Dale og paa Søerne, udvider saaledes Luftens Grundlag, at den kolde Masse, der samler sig om Gletscherne, undertiden nedstiger som Laviner, fra sin Høide, for at fylde det tumme Rum. Stødet er frygteligt, endog for dem, der møde det i Bjærgdalene, eller mellem Klipperne; men naar en saadan Luftmasse nedstyrter sig over en af Søerne, ere Virkningerne skrækkelige."

„Og I troer, at man for nærværende Tid kan vente et at disse Phænomener?"

„Jeg veed det ikke, men jeg vilde ønske, at vi vare under Tag. Det unaturlige Lys deroppe, og den dybe Rolighed hernede, der overgaaer en almindelig Stilhed, har allerede drevet mig til mine Bønner."

„Den ærværdige Augustiner taler som en boglærd Mand, og som en, der har tilbragt sin Tid oppe i sit

Bjærgkloster i Studeringer og Eftertanke;" — sagde Maso; — „medens de Grunde, jeg har, smage mere af en Sømands Erfaring. Paa en Stilhed, som denne, følger tidligere eller sildigere, en Bevægelse i Atmosphæren. Det huer mig ikke, at Landvinden, som Baptist gjorde saa sikker Regning paa, blev borte, og naar jeg forener dette Symptom med Tegnene paa hiin hede Sky, venter jeg hvert Øieblik at see denne overordentlige Rolighed forstyrret af en voldsom Kamp mellem Vindene. Desuden har Neptun, min trofaste Hund givet mig et Tegn, ved den Maade, hvorpaa han snuser i Luften, til at vi ikke ville komme til at tilbringe Natten i denne ubevægelige Tilstand."

„Jeg havde haabet at være rolig i Havnen, inden dette indtraf. Hvad betyder hiint klare Lys? Er det en Stiærne paa Himmelen eller skinner det alene paa Siden af hiint uhyre Bjærg?"

„Der skinner Gamle Roger til Blonay!" — raabde Baronen hjerteligt; — „Han veed, at vi ere i Baaden, og han har antændt sin Baun, for at vi kunne styre efter den."

Denne Gisning syntes rimelig, thi da det var Dag havde man tydeligt kunnet see Borgen Blonay paa det Bjærg, der beskytter Vevey mod Nordvest. Man havde beundret dens Beliggenhed i en Egn, der var saa rigeligt besat med Landsbyer og Borge; og Adel-

heid havde viist Sigismund den, som Maalet for deres Reise. Da Herren til Blonay var bleven underrettet om deres Reise, var intet mere sandsynligt, end at han, en gammel, prøvet Ven af Melchior til Willading, viisde dette Tegn til Utaalmodighed, deels for at hilse dem, han ventede, og deels som et Signal, der virkelig kunde blive nyttigt for dem, der seilede paa Lemansøen, i en Nat, der truede med at blive bælmørk.

Signor Grimaldi ansaae med Rette Omstændighederne for alvorlige, hvorfor han kaldte sin Ven og Sigismund til sig, og meddeelde dem, hvad Augustineren og Maso havde yttret. En kjækkere Mand, end Melchior af Willading levede der ikke i Sveitserland, men han hørde ikke denne Genueserens sørgelige Spaadom, uden at alle hans Lemmer rystede.

„Min stakkels svage Adelheid!" — sagde han, henreven af faderlig Ømhed; — „hvad vil der blive af den skrøbelige Plante, dersom den bliver udsat for en saadan Storm i en aaben Baad!"

„Hun vil være hos sin Fader og hos sin Faders Ven;" — svarede Pigen selv; thi det snævre Rum, til hvilket de vare indskrænkede og det pludselige Udbrud af Faderens Følelse, hvorved han var saa uforsigtig at hæve sin Stemme, havde meddeelt hende Aarsagen til hans Skræk. „Jeg har hørt nok af det, den gode Pater Xavier og denne Sømand har sagt, for at vide, at vi ere i

en Stilling, der kunde være bedre; men er jeg ikke blandt prøvede Venner? Jeg veed allerede hvad Sigismund kan gjøre, naar det gjælder mit Liv, og hvad der end kan komme, saa have vi alle en kjærlig Beskytter i Een, der ikke vil lade Nogen af os omkomme, uden at erindre, at vi ere hans Børn."

„Pigen gjør os alle til Skamme;" — sagde Signor Grimaldi; — „men det er ofte saaledes med disse skrøbelige Væsner, der vise sig som de Kjækkeste og Modigste i det Øieblik, da de stoltere Mænd begynde at fortvivle. De sætte deres Lid til Gud, der er en Støtte, som endog kan holde dem i Veiret, der ere svagere end vor smukke Adelheid. Men vi ville ikke overdrive disse Aarsager til Frygt, der maaskee kunne gaae over, ligesom saa mange andre truende Farer, og bringe os den Tid, da vi kunne lykønske os, og lee ad den Skræk, der i nogle Minutter har plaget os."

„Siig hellere da vi kunne takke!" — bemærkede Munken; — „thi Synet af Himmelen seer ud til at blive frygteligt høitideligt. Du, som er Sømand, — har Du intet Raad at give?"

„Vi have det simple Middel at bruge vore Aarer; men da vi have forglemt at bruge dem før, er det nu for sildigt, at tage vor Tilflugt til dem. Ved deres Hjælp ville vi ikke naae Vevey med denne Baad, der er ladet lige til Rælingen, førend Natten er forbi, og,

naar Vandet engang er i Bevægelse, kunne vi slet ikke bruge dem."

„Men vi have vore Seil;" — afbrød Genueseren ham; — „de i det mindste ville gjøre os god Tjeneste, hvis Vinden skulde komme."

Maso rystede paa Hovedet, men gav intet Svar. Efter en kort Pause, i hvilken han syntes at studere Himlen endnu mere ivrigt, gik han hen til det Sted, hvor Skipperen endnu laa og sov, og rystede ham voldsomt. „Hei, Baptist, vaagn op! vi behøve dit Raad og dine Ordrer."

Den søvnige Eier af Baaden gned sine Øine og kom kun langsomt til Brugen af sine Sandser.

„Der er jo ikke et Vindpust!" — mumlede han; — „Hvorfor har Du vækket mig, Maso? En, der har tilbragt sit Liv, som Du, burde vide, at Søvnen er sød for dem, der maae arbeide."

„O, det er deres Fortrin for de Dovne og Forædte! Se paa Himmelen, Mand! og lad os vide hvad Du tænker om dens Udseende. Er der saadan Marv i den Winkelried, at den kan modstaae en Storm, som den, der venter paa os?"

„Du snakker som en gammel Kjælling, der er bleven forskrækket over at hendes egne Høns flagre. Søen har aldrig været mere rolig, og Baaden aldrig i større Sikkerhed."

„Seer Du hiint klare Lys, her ovenover Kirketaarnet i Vevey?"

„Ah, det er en deilig Stjærne og et smukt Tegn for os Sømænd!"

„Tosse! det er den brændende Flamme af Roger af Blonays Baun. De begynde at see, at vi ere i Fare ved Kysten, og de give deres Signaler, for at advare os om at være virksomme. De troe, at vi anstrænge os, som brave Mænd, der ere vante til Søen, medens vi dog i Grunden ere saa rolige, som om Baaden var en Klippe, der kunde lee ad Lemansøen og dens Bølger. Den Mand er en Klods," — vedblev Maso; i det han vendte sig om til de ængstlige Tilhørere; — „han vil ikke see det, der kun er alt for tydeligt for alle de Andre i Baaden."

En anden kaad og almindelig Latter fra Forstavnen syntes at modsige Masos Mening, og at bevise hvor let det er for den Uvidende, at være tryg, endog ved Fordærvelsens Afgrund. Det var i dette Øieblik, at Naturen gav det første af de Tegn, der ere uforstaaelige for almindelige Øyner. Hele Himmelhvælvingen var nu tilsløret, med Undtagelse af den Plet, som vi ofte have omtaelt, og som laa ovenover den brusende Rhone. Denne klare Aabning lignede et Vindue, der indlod frygtelige Lysglimt paa de skrækkelige Tilberedelser, der gjordes blandt de høiere Alpetoppe.

Et Blus af et rødt, sittrende Lys foer ud, og et rumlende Bulder, der ikke var Torden, men snarere lignede Larmen af tusinde Escadroner i en Linie, fulgde paa Blusset. Pludseligt var Forstavnen forladt, og den Stabel, som Ladningen dannede, var igjen besat med krybende menneskelige Væsner. I samme Øieblik hævede Baaden, der saalænge havde ligget i fuldkommen Rolighed, langsomt og tungt sin Forstavn, som om den arbeidede under sin store og usædvanlige Byrde, medens en langsom Bove væltede sig hen under dens hele Længde og løftede den hele Masse, Fod for Fod, hvorpaa den rullede hen under Bagstavnen, for at kaste sig mod Kysterne af Vaudlandet.

„Det er Galskab, at spilde de kostbare Øieblik længere!" — raabde Maso, for hvem det klare, overtydende Vink ikke var spildt, med Hæftighed; — „Signore! vi maa være kjække og hurtige, hvis vi ikke ville overraskes uforberedte af Stormen. Jeg taler ikke for mig selv, thi ved Hjælp af denne trofaste Hund og ved Brugen af mine egne Arme kunde jeg vel haabe at naae Kysten. Men der er een i Baaden, som jeg ønsker frelst, om jeg ogsaa selv skal vove mit Liv. Baptist er ganske kraftløs af Skræk, og vi maae handle for os selv eller omkomme."

„Hvad skulle vi gjøre?" — spurgde Signor Gri-

maldi; — „Skulde den, der kan forudsee Farer, ikke vide noget Middel til at undgaae den?"

„En tidligere Anstrængelse vilde have gjort Brugen af de sædvanlige Midler muelig; men, ligesom de, der døe i deres Synder, have vi paa en taablig Maade spildt de kostbareste Minuter. Vi maae gjøre Baaden lettere, om det saa skal koste den hele Ladning."

Et Skrig af Nicklaus Wagner forkyndte, at Gjærrighedsaanden endnu var ligesaa virksom i hans Barm, som før. Endogsaa Baptist, der havde tabt al sin Dristighed og Lyst til at befale, ved Synet af de frygtelige Barsler, der nu vare tydelige endogsaa for ham, blev høirøstet og modsatte sig Eiendommens Ødelæggelse. Det er sjældent at et pludseligt og overordentligt Forslag, som Masos, møder et hurtigt Bifald hos dem, for hvem Nødvendigheden forestilles saa uventet. Faren syntes ikke saa overhængende, at man skulde tage sin Tilflugt til et saa voldsomt Middel; og skjøndt de vare forbausede og urolige, vare de utæmmede Gemytter, der havde taget Plads paa den Stabel, der saaledes blev truet, snarere i en blot urolig Tilstand, end i den vilde Bevægelse, hvori de saa let kunde bringes, og som paa en vis Maade var nødvendig, for at bevæge disse letsindige og lurvede Mennesker til at være Haandlangere ved saa stor en Ødelæggelse af Eiendom. Den kolde og beregnende Masos Forslag vilde derfor aldeles være

stinct, ifølge hvilket vi bære Omsorg for vore Lemmer i Faren. Denne betimelige Forsigtighed tillod enhver at arbeide med en Iver, der ikke blev svækket af personlig Interesse, og Virkningen var forholdsmæssig. Hundrede Hænder vare virksomme, og næsten ligesaa mange bankende Hjerter længdes efter Udførelsen af denne vigtige Forretning.

Baptist og hans Folk havde i Forening med Sjouerne i Havnen tilbragt hele Dagen med at opstable Ladningen paa Dækket, og nu forsvant den med en Hurtighed der forekom som et Hexeri. Skipperen og Nicklaus Wagner skreg sig hæse, men deres Trudsler og Eder vare unyttige; thi i dette Øieblik havde de, der arbeidede paa dette Ødelæggesværk, faaet en saadan Fart som den rullende Steen faaer ved hvert Øieblik den triller. Pakker, Kasser, Baller og alt hvad der var forhaanden blev kastet i Vandet, og uden at tænke paa andet, end paa Nødvendigheden af at lette den stønnende Baad fra dens Byrde. Søens Bevægelse vorde regelmæssigt, eftersom Bølge fulgde paa Bølge, saaledes, at Skibet hævedes høit i Veiret af den kommende Bølge og sank med den bortvigende. Tilsidst forkyndte et Glædesskrig at man paa et Sted var kommet til Dækket.

Nu blev Arbeidet fortsat med større Sikkerhed for dem, der udførde det, thi hidindtil havde Bevæ-

gelsen af Baaden, og det usikkre Fodfæste gjort deres Stilling meget farlig i Mørket og Forvirringen. Maso holdt op med at tage virksom Deel i Arbeidet, da han saae, at de Andre med Iver lagde Haand paa Værket, og han lod sig nøie med at give Befalinger, der, da de kom fra en erfaren Mand, vare langt mere værd, end det Arbeide, en enkelt Arm kunde udføre.

„Jeg kjender Dig, Signor Maso!" — sagde Baptist træt af sin afmægtige Anstrængelse, for at holde Strømmen tilbage; — „og Du skal være mig ansvarlig for denne, saavelsom for andre af dine Forbrydelser, saasnart vi naae Havn!"

„Gamle Nar! Du vilde ved din Dumhed bringe Dig selv og os Andre med i en Havn, som man aldrig slipper fra, naar man engang er kommen ind i den!"

„I ere begge lige gode!" — raabde Nicklaus Wagner; — „Du er ikke mindre at dadle, end disse Kjæltringer, Baptist! Havde Du forladt Staden paa den Tid, der var fastsat i vore Conditioner, vilde vi ikke være komne i denne Fare."

„Kan jeg befale over Vindene! Jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde seet Dig og dine Øste, eller at Du vilde fric mig fra din Nærværelse, og følge efter dem i Søen!"

„Det kommer af at forsove sin Pligt; jeg veed at vi, ved at bruge Aarerne i rette Tid, havde været

i Sikkerhed, uden at vi havde behøvet at ødelægge andre Menneskers Eiendom. Ædle Baron af Willading! her behøves eders Vidnesbyrd, og som en Borger i Bern beder jeg Eder at give nøie Agt paa Omstændighederne."

Baptist var ikke i Lune til at taale disse velfortjente Bebreidelser og han gik løs paa den forbittrede Nicklaus paa en Maade, der snart vilde have gjort Ende paa deres utidige Strid, dersom Maso ikke var gaaet mellem dem, og havde kastet dem hver til sin Side med Kjæmpekræfter. Dette tilveiebragde Fred for et Øieblik, men Ordstriden blev fortsat med saa megen Bitterhed, og i saa uhøflige Udtryk, at Adelheid og hendes Piger, der vare blege af Skræk over den Scene, der omgav dem, holdt for Ørerne, for ikke at høre Trusler og Skjældsord, der fik deres Blod til at isne. Da Maso havde skildt de Stridende ad, gik han til Arbeiderne. Han gav sine Befalinger med fuldkommen Selvbeherskelse, skjøndt hans erfarne Øie indsaae, at han, istedetfor at overdrive Faren, ikke havde forudseet hvor stor den vilde blive. Bølgerne rullede nu uophørligt, og Vandets hvinende Susen, en Lyd, der er Sømændene velbekjendt, forkyndte at de vare blevne saa store, at Toppene af dem brødes, i det de frembragde en let Taage. Man saae ogsaa Tegn til at de paa Landet bemærkede den Fare, de vare i. Der glimtede Lys langs med Kysten

ved Vevey, og det var ikke vanskeligt at opdage, selv i denne Afstand, at ogsaa Borgerne i Byen toge Deel i deres Skjæbne.

„Jeg tvivler ikke paa at man har seet os;" — sagde Melchior af Willading; — „og at vore Venner ere beskjæftigede med at finde paa Midler til at redde os; ikke heller vil den værdige Amtmand, Peter Hofmeister være uvirksom, naar han veed, at en Broder af Borgerskabet og en gammel Skolekammerat behøver hans Hjælp."

„Ingen kan komme til os, uden at udsætte sig for den samme Fare, som vi ere i;" — svarede Genueseren; — „Det er bedre, at vi blive overladte til vore egne Anstrængelser. Jeg synes om denne ubekjendte Sømands Kulde og sætter min Tillid til Gud."

Et nyt Jubelskrig forkyndte, at man havde naaet Dækket paa den anden Side af Baaden. Den største Deel af Dækslasten var nu forsvunden og Bevægelsen af det lettede Skib var nu mere rask og fri. Maso kaldte to eller tre af de øvede Matroser til sig og i Forening med dem rullede han Seilene op, paa den Maade, der er egen for den latinske Takelage, thi et hæftigt Vindstød, det Første af det Slags, som de havde følt i de sidste Timer, foer hen over Baaden. Da dette Arbeide var forrettet og Seilene vare rebede, begav Maso

sig igjen til Arbeiderne, for at opmuntre dem med sin Stemme og styre deres Anstrængelser med sine Raad.

„Du er ikke det Arbeide voxen;" — sagde han til en, der forgjæves anstrængede sig for at rulle en Balle hen til Rælingen af Skibet, lidt borte fra Resten af den virksomme Hob; — „Du vil gjøre bedre i at hjælpe de Andre, end at spilde dine Kræfter her."

„Jeg føler Kraft til at flytte et Bjærg! Arbeide vi ikke for vort Liv?"

Sømanden bukkede sig forover og saae den Anden i Ansigtet. Denne ilde anvendte Anstrængelse kom fra den vestphalske Student.

„Stjærnen er forsvunden;" — lagde han smilende til; thi Maso havde smilet i Scener, der vare langt farligere, end den, der nu omgav ham.

„Hun stirrer endnu paa den; hun tænker paa en, der elsker hende, der reiser langt borte fra sit Fædreland!"

„Holdt! Siden Du vil have det saaledes, vil jeg hjælpe Dig at kaste denne Balle i Vandet. Hid med din Arm! En Unze vel anvendt Kraft er mere værd, end et Pund, der virker mod sig selv."

I det de bukkede sig paa een Gang, udførde de med forenet Kraft, hvad der havde spottet Studentens Anstrængelse. Ballen rullede hen mod Rælingen, Tyskeren skreg i sin Hæftighed høit, Ballen hævede sig og

foer overbord saa pludseligt, som om den selv længdes efter at udføre den Overgang, som dens uvirksomme Vægt saa længe havde modstaaet. Maso, der ved denne uventede Bevægelse var nær ved at falde, kom igjen paa Benene med en Sømands Behændighed; men hans Medhjælper var ikke længere ved Siden af ham. Knælende ned ved Rælingen saae Sømanden den mørke Balle forsvinde i Elementet, trækkende Vestphalerens Fod efter sig; han bøiede sig forover for at gribe ham, naar han kom op igjen, men han vendte ikke tilbage til Overfladen, fordi han enten var bleven indviklet i Strikkerne, eller hvad der maaskee er ligesaa sandsynligt, fordi han i sin Dødsangst ikke slap Ballen, som han havde grebet.

Il Maledettos Liv havde været underkastet mange Omvæxlinger og Farer. Han havde ofte seet Mennesker gaae pludseligt over i den anden Tilstand af Tilværelsen, og havde selv været rolig midt imellem Skrig, Sukke, og hvad der er langt mere forfærdeligt, de Døendes Forbandelser, men aldrig før havde han været Vidne til saa kort og taust et Endeligt. Mere end i eet Minut hang han udstrakt over de mørke, larmende Bølger, for at vente at see Studenten vende tilbage; og, da han, skjøndt nødigt, maatte opgive Haabet, reisde han sig igjen, forbauset og advaret. Alligevel forlod hans Fatning ham ikke. Han indsaae det Unyttige, ja endogsaa det Farlige i at afvende de Arbei-

dendes Opmærksomhed, og den ulykkelige Student forsvandt uden at hans Skjæbne blev beklaget eller omtalt. Ingen vidsde noget om hans Død, uden den fornuftige Sømand, heller ikke blev hans Person savnet af nogen af dem, der havde tilbragt Dagen i hans Selskab. Ikkun hun, som han havde skjænket sin Tro paa Bredderne af Elben, stirrede længe paa den blege Stjærne, og græd af Kummer over at hendes qvindelige Bestandighed ingen Gjengjæld mødte. Hendes sande Følelser overlevede længe deres Gjenstand, thi hans Billede var dybt gjæmt i et varmt qvindeligt Hjerte. Dage, Uger, Maaneder og Aar forgik for hende i det tvivlsomme Haabs ødelæggende Jammer, men den mørke Lemansø aabenbarede aldrig sin Hemmelighed, og han, der alene kjendte hendes Elskers Skjæbne, tænkde kun lidt paa et Tilfælde, der, om det just ikke var forglemt, kun var een af de mange rædselfulde Begivenheder i hans mærkværdige Liv.

Maso viisde sig igjen iblandt Skaren, med en tvungen Fatning, thi han vidsde, at Myndighed var virksomst, naar den var rolig. Han var nu den, der virkelig førde Commandoen paa Skibet, thi Baptist, der var bleven modløs ved denne overordentlige Fare, og som næsten qvaldes af Harme, var aldeles ude af Stand til at give en tydelig og nyttig Ordre. Det var en Lykke for dem i Skibet, at den, der traad i hans Sted var

saa god en Sømand, thi aldrig hang mere frygtelige Tegn over Lemansøen, end de, der formørkede denne Time.

Vi have været tvungne til at anvende en Deel Tid paa at fortælle disse Begivenheder, da Pennen ikke kan kappes med Tankerne i Hurtighed. Men alligevel vare tyve Minuter ikke forsvundne siden Baadens Rolighed først var bleven forstyrret, og saa stor var Virksomheden paa Winkelried at denne Tid var forekommet Mændene langt kortere. Men medens den var bleven saa vel anvendt, havde Luftens Magter heller ikke været ledige. Den unaturlige Aabning i Himmelen var lukket, og ved korte Mellemrum trak disse frygtelige Rækker af himmelske Hære nærmere. Tre Gange vare varme Vindstød farede hen over Skibet, og som de naaede Søen, der blev mere oprørt end sædvanligt, vare deres Ansigter, der vare ombord, blevne afkjølede, som om det var skeet med uhyre Vinger. Dette var alligevel intet andet, end pludselige Forandringer i Atmosphæren, hvis Aarer forandredes ved den fjærne Kamp mellem den varme Luft over Søen og den Kolde fra Gletscherne.

Det dybe Mørke, der omgav Himmelhvælvingen og gav den indsluttede Lemansø Udseende af en dunkel flydende Bjærgdal, bidrog til Nattens frygtelige Høitidelighed. Bjærgene i Savoyen vare blot kjendelige fra

de henfarende Skyer, ved det at de saae ud som sorte Volde, som man kunde naae med Hænderne; medens de mere forskjellige og mildere Kyster af Vaudlandet laae som en ubestemt og dunkel Masse, rigtigt nok mindre truende, men ligesaa forvirrede og uopnaaelige.

Endnu glimtede Ilden paa gamle Roger af Blonays Jernrist, og flagrende Fakkler bevægede sig langs med Stranden. Kysten syntes levende af menneskelige Væsner, der følde og erkjendte det Farlige ved deres Stilling.

Dækket vare nu klaret, og de Reisende vare forsamlede i en Gruppe mellem Masterne. Pippo havde glemt alle sine Gjøglerier over Tidens frygtelige Tegn, og Conrad, der skjælvede af Overtro og Skræk, tænkde ikke mere paa at hykle. De, tilligemed de Andre, der vare hos dem, snakkede om den Fare, de vare udsatte for, og om de sandsynlige Aarsager til den.

„Jeg saae intet Billede af Jomfru Maria, ikke engang en Smule Lampe for en af Helgenerne, i denne forbandede Baad!" — sagde Gjøgleren, efter at Nogle af de Andre vare komne frem med deres taablige Meninger. — „Lad Skipperen komme frem og gjøre Rede for denne Forsømmelse!"

Af Passagererne hørde omtrent Halvparten til den romerske Kirke, og Halvparten til dens Modstandere. Dette Forslag mødte derfor kun en blandet Modtagelse.

De Første protesterede mod denne Forsømmelse, medens de Sidste, der ogsaa vare henrevne af en ussel Frygt, erklærede lydt, at en saadan Afgudsdyrkelse kunde koste dem alle Livet.

„Himmelens Forbandelse over den onde Tunge, der først yttrede denne Tanke!" — mumlede den skjælvende Pippo i Skjæget, alt for forsigtig til at yttre sig tydeligt mod et saadant Modparti; — „Har Du intet hos Dig, fromme Conrad! der kan gavne en Christen?"

Pilegrimmen udstrakde sin Haand med et Kors og en Rosenkrands. Dette hellige Sindbillede gik fra Mund til Mund iblandt de Troende, med en Iver, der kun var libet ringere end den, de havde viist ved at klare Dækket. Opmuntrede ved denne Ceremoni, kaldte de med høi Røst paa Baptist, at han skulde komme frem. Da Skipperen stod ligeoverfor disse uopdragne Personer, rystede han paa alle sine Lemmer, thi midt i al sin Angst og Harme havde han aldeles tabt alt Herredømme over sig selv. Mod deres gjentagne Fordring, at han skulde skaffe Lys til at sætte foran et Billede af Guds Moder, som Conrad kom frem med, gjorde han den Indvending at han var Protestant, at Skibet bevægede sig alt for hæftigt til at et Lys kunde brænde og at Passagerernes Meninger i denne Henseende vare deelte. Catholikerne erindrede sig Masos

Fædreneland og Indflydelse, og raabde høit paa ham, at han for Guds Skyld skulde komme og understøtte deres Fordring. Men Sømanden var beskjæftiget i Forstavnen med at kaste det ene Anker efter det Andet i Vandet, understøttet af Skibsfolkene, der undrede sig over en saa unyttig Forsigtighed, eftersom intet Reb kunde naae Bunden, skjøndt de ikke vovede at undslaae sig for at adlyde hans Befaling. Nu begyndte man at yttre noget om den Forbandelse der hvilede paa Skibet formedelst Skipperens Hensigt, at tage Bøddelen ombord. Baptist skjælvede som et Æspeløv og hans Blod isnede af overtroisk Frygt.

„Troer I, at der virkelig kan være noget i det?" — spurgde han med tørre Læber og en stammende Tunge.

Nu da Vestphalingeren var borte, var der ikke en af dem, der tvivlede paa at en Seilads i et saadant Selskab vilde blive uheldig. Baptist stammede, mumlede nogle usammenhængende Ord og tilsidst slap den ulykkelige Hemmelighed over hans Læber.

Den Efterretning at Balthazar var iblandt dem fremkaldte en dyb og høitidelig Taushed; men Sagen selv overbeviisde disse dumme Mennesker om Aarsagen til Faren. Et nyt Lys opgik for dem, og paa den uheldspaaende Taushed fulgde en almindelig Opfordring til Skipperen, at han skulde udpege Manden. Denne

Befaling adlød han, deels af Skræk, deels af naturlig Modløshed, og skjød Skarpretteren frem, i det han gav den fredløse Mand sin egen Plads og benyttede sig af Leiligheden for at stjæle sig bort af Klyngen.

Da Hr. Møller, eller som man pleiede at kalde ham, Balthazar, saa voldsomt var overgivet til Overtroens raae Haandlangere, frembragde den tilsyneladende Vigtighed af Opdagelsen en almindelig, aandesløs Taushed. Lig den forræderiske Rolighed, der saa længe havde hersket paa Søen, var den Forbudet for et voldsomt og frygteligt Udbrud. Der blev ikke taelt meget, thi Leiligheden var for uheldspaaende til at yttre almindelige Følelser, men Conrad, Pippo, og een eller to af de Andre løftede, uden at sige et Ord, den formeente Forbryder op i deres Arme, og bar ham hen til Siden af Skibet.

„Beed til Maria for din Sjæls Frelse!" — hvidskede Neapolitaneren, med en forunderlig Blanding af christelig Iver og hjerteløs Grusomhed.

Lyden af saadanne Ord medfører i Almindelighed Forestillingen om Medlidenhed og Kjærlighed, men, uagtet dette Glimt af Haab, følde Balthazar sig baaren sin Skjæbne imøde.

I det han forlod Skaren, der dannede en tæt Hob mellem begge Master, mødte Baptist sin gamle Modstander, Nicklaus Wagner. Det Raseri, der saa

længe havde været indsluttet i hans Bryst, fandt pludseligt en Udvei, og i Øieblikkets Harme, slog han ham. Den stolte Berner greb fat paa Angriberen, og Kampen blev saa hæftig som mellem to vilde Dyr. Forargede ved dette Skuespil, fornærmede over den Ringeagt, det røbede og uvidende om hvad der var foregaaet, — thi Skaren havde yttret sin Beslutning ganske sagte; — traad Baronen af Willading og Signor Grimaldi frem med Fasthed og Værdighed for at forekomme en skammelig Nævekamp. I dette afgjørende Øieblik overdøvede Balthazars Stemme den susende Storm, men han anraabde ikke Jomfrue Maria, som man havde raadet ham, men de to gamle Adelsmænd om Hjælp. Sigismund sprang frem som en Løve ved dette Skrig; men for sildigt til at naae dem, der vare ifærd med at kaste Skarpretteren ombord, kom han betids nok til at gribe Legemet ved Klæderne, just som det svævede i Luften. Ved en mægtig Anstrængelse gav han det en anden Retning. Istedet for at falde i Søen, stødte Balthazar paa de forbittrede Kjæmper, der bleve kastede tilbage paa de to Adelsmænd, saa at alle Fire styrtede overbord og ned i Vandet.

Kampen mellem de to Luftstrømme hørde op; da den paa Vandfladen veeg for den fra oven, og Stormen kom hylende over Fartøiet.

Syvende Kapitel.

Nu stilles
De høie Bjærges Klang fra sine Glæder
Paa Fjældene.

Byron.

Det er nødvendigt i Korthed at gjentage nogle Begivenheder, for bedre at knytte dem til hverandre. Tegnene til Uveiret vare tiltagne gradeviis. Medens Søen var speilglat, herskede der en saa dyb Stilhed, at en Lyd fra den fjerne Havn, saasom Aarenes Pladsken eller en Sømands Latter naaede deres Ører, der befandt sig ombord paa Winkelried, og medbragde en Følelse af Sikkerhed og af det Behagelige ved en saa stille Aften. Paa denne fulgde Skyernes Sammenstrømmen paa Himmelen, Vindenes Døn, da de kom brusende ned af Siderne af Alperne, paa deres første Nedfart over Lemansøens Vandflade. Da man ikke kunde see mere, end i det høieste studere de mørke Tegn paa den nedhængende Hvælving, bleve Høreorganerne dobbelt virksomme, og forstærkede de Reisendes utydelige, men skarpe Jagttagelser. Stormens Hvinen, der i Førstningen hørdes stødeviis, i Mellemrum, der lignede et Fløis Piben naar det blæser, havde snart naaet den frygtelige Høide,

der udmærker de Luftstrømme, vi saa ofte have sigtet til, og gik over til en rædsom Brusen, der, midt i den dybe Stilhed rundt omkring, lignede Buldret og Brændingen ved Kysten. Søens Overflade blev først forandret efter et af disse Symtoner, og det var dette ufeilbare Tegn til en Storm, der overbeviisde Maso om at ingen Tid var at spilde. Denne Bevægelse af Elementet midt i Stilheden er et almindeligt Phænomeen paa Søer, der ere omgivne af høie, uregelmæssige Bjærglande, og det er et sikkert Tegn til at Vinden i nogen Afstand danner forskjellige Strømme. Det indtræffer ofte paa Oceanet, at Sømanden finder en svær Søgang i een Retning, som en Virkning af en fjern Storm, medens Vinden rundt omkring ham blæser fra den modsatte Kant. Derpaa fulgde en enkelt rullende Vove, lig den yderste Kreds af de Bølger, der fremkomme, naar man kaster en Steen i Vandet, og den regelmæssige, voxende Bevægelse af Søen, indtil Elementet opbruusde, som i en Storm, og det som det syntes ved sin egen Villie, siden man ikke mærkede et Vindpust. Dette sidste og frygtelige Kjendetegn paa den kommende Storms Kraft var alligevel saa utvetydigt, at i det Øieblik, da de tre Reisende og Skipperen faldt ombord, Winkelried bogstaveligt væltede sig mellem Bølgebjærgene.

Et svagt, unaturligt Lys gik foran Stormen, og

uagtet det forrige Mørke, var Uheldet fuldkommen tydeligt for dem Alle. Endog de utæmmede Gemytter, der havde været saa forhippede paa et grumt Offer til deres Overtro, udstødte et Rædselsskrig, der tilligemed Adelheids gjennemtrængende Udraab, lød, i dette frygtelige Øieblik, som om overnaturlige Væsner red igjennem Stormen. Sigismunds Navn hørdes tillige i et af disse vilde Udraab, lig dem, der pleie at undslippe de Vanvittige i deres Fortvivlelse. Men Mellemrummet mellem Faldet i Vandet og Stormens Komme var saa kort, at det Hele forekom de Reisende som et frugtbart Øieblikks Værk.

Maso havde fuldendt sit Arbeide i Forstavnen, havde seet efter at andre Forsigtighedsregler, som han havde anordnet, vare rigtigt udførte, og havde naaet Midten af Skibet tidsnok til at bemærke og fatte hvad der var foregaaet. Adelheid og hendes qvindelige Ledsagere vare allerede bundne til den største Mast, og Strikker vare udeelte til de Andre rundt omkring, som nødvendige Forsigtighedsregler, thi Dækket, der nu var klaret for enhver Deel af Ladningen var saa udsat og værgeløst mod Stormens Magt, som et blottet Hoved. Saadan var Winkelrieds Stilling da Nattens Forvarsler forvandlede sig til den frygtelige Virkelighed.

Instinctet maa i pludselige og usædvanlige Farer træde istedetfor Fornuften. Det var ikke nødvendigt at advare den tankeløse, forfærdede Mængde om at sørge

for sin egen Sikkerhed, thi hver Mand i Midten af Baaden kastede sig plat ned paa Dækket, og greb de Toug, som Maso havde forsynet dem med, med den Gridskhed, hvormed ethvert levende Væsen griber efter Midlerne til sin Frelse. Hundene gave skjønne Beviser paa de hemmelige, undersulde Gaver, som Naturen havde tildeelt dem, for at svare til Hensigten af deres Tilværelse. Gamle Uberto krøb, overvældet af en Følelse af Hjælpeløshed, hen til sin Herre; medens Sømandens nyfundlandske Ledsager løb fra den ene Rælling til den Anden, snusede i den hede Luft, og gjøede høit, som om han vilde opfordre Elementerne til at holde inde med deres Kamp.

En uhyre hæftig Luftstrøm var pludseligt faret hen over Baaden et Minut førend man gav sig iværd med at opoffre Balthazar. Det var Forløberen for den Orkan, der drev den fra det Leie, hvor den havde sovet siden den varme, lykkelige Middagstid. Ti tusinde Vogne i fuld Fart kunde ikke have vakt det Bulder, der nu fulgde paa, da Vindene kom for fulde Seil ned over Søen. Altfor hæftige til at lade noget undslippe, der kom indenfor deres Rækning medbragde de et selsomt, dunkelt Lys, der opfyldte Atmosphæren og var bleven modhvirvlet i deres Malstrøm fra de kolde Gletschere, hvor de saa længe havde samlet deres Kræfter til den nærværende Nedfart. Bølgerne vorde ikke,

men bleve nedtrykte ved Vægten af denne Luftmasse, skjøndt Oxehoveder Vand forvandlede sig til Skum paa deres Toppe, og syntes at opfylde Rummet mellem Himmel og Jord.

Winkelried modtog Stødet i det Øieblik, da Læsiden af dens Dæk, dukkede ned i Afgrunden. Vinden traf paa denne Modstand, som om den var forbittret over at noget kom den i Veien, og man hørde en Brølen, som af Løver. Det omtumlende Skib blev løftet saaledes i Veiret, at de, der vare ombord, troede at det heelt blev hævet op over Vandet, men den uophørlige Rullen af Elementet bragde det atter i Ligevægt. Maso erklærede siden efter, at intet andet, end denne tilfældige Stilling, der dannede et Slags Læ, forebyggede, at alle de, der vare i Baaden bleve slængte overbord, før det første Anfald af Orkanen.

Sigismund havde hørt Adelheids hjertegribende Raab, og, uagtet Elementernes frygtelige Kamp og den rædselfulde Nat, var han den Eneste, der blev staaende og trodsede Stødet. Skjøndt hjulpen af et Toug og bøiet som et Rør, skjælvede dog hans Kjæmpestyrke under Stødet, saaledes at det syntes tvivlsomt, at hans Kræfter kunde modstaae det. Men da det første Anfald var forbi, skyndte han sig til Rælingen og sprang uden Betænkning og i hele Besiddelsen af sine Evner, i

Søen. Han havde besluttet at frelse et Liv, der var Adelheid saa dyrebart, eller at døe.

Maso havde iagttaget denne Crisis med en Sømands Blik, en Sømands Hjælpemidler og en Sømands Kulde. Han havde ikke kastet sig ned som de Andre, men knælende ned med det ene Been, havde han gjort et Toug fast, og klyngende sig til den stærke Bom, trodsede han Stormen med en Havguds Standhaftighed. Der var noget Ophøiet i den Forstandighed, Sindighed og velberegnede Duelighed, med hvilken den eensomme, ubekjendte og næsten haabløse Sømand adlød sin Instinct i dette frygtelige Sammenstød af Elementerne, der, befriede fra enhver Tvang, nu syntes ganske overladte til deres egne vilde og voldsomme Uvillie. Han skjød Huen tilside, strøg de tykke, bølgende Lokker fremad, som Slør, der skulde beskytte Øinene, og opbebiede det første Anfald af Vinden, som den forsigtige, men glubske Løve holder Øie med den fiendtlige Elephant. Et fortrædeligt Smiil foer over hans Ansigtstræk, da han følde at Skibet standsede i det skrækkelige Øieblik, da der var Grund til at frygte for, at det skulde blive løftet op af dets eget Element. Nu gjorde den Forsigtighed, der var forekommet de Andre saa unyttig og ubegribelig, sin Nytte. Baaden gjorde en frygtelig Hvirvel, fra den Plet, hvor den havde ligget saa længe, i det den gav efter for Vindstødet, lig et Fløi, der dreier

sig paa sin Stang, medens Vandet sprudede forskjellige Gange over Dækket. Tougene vare ikke saasnart strammede, førend de mange Ankere stode imod og bragde Forstavnen lige mod Vinden. Maso mærkede at Bagstavnen standsede efter at Skibet havde svinget rasende rundt, og han jublede høit. Fartøiets skjælvende Bevægelse, Skvulpet mod den spidse Forstavn, og de høie Vandkast, der skjød op over Boven, faldt voldsomt ned paa Forstavnen og skyllede hen som en Strøm mod Bagstavnen, vare ligesaa mange Tegn til at Tougene vare sikkre. Han gik derfor bort fra sin Post med den samme Værdighed, som en Fægtemester viser, naar han udøver sin Kunst, og kaldte ad sin Hund.

„Neptun! — Neptun! Hvor er Du, brave Neptun?"

Det trofaste Dyr hylede tæt ved ham, uden at høres i denne Elementernes Strid. Det ventede blot paa denne Opmuntring til at handle. Ikke saasnart hørde det sin Herres Røst, førend det spidsede Ører, snusede i Vinden, sprang hen til Rælingen af Fartøiet og styrtede sig i den kogende Sø.

Da Melchior af Willading og hans Ven vendte tilbage til Overfladen, efterat de vare forsvundne i Bølgerne, var det som Mennesker, der traad ind i en Verden, der var overgivet til Mørkets Aanders Helvedes Luner. Læseren vil erindre, at det var i det Die-

blik, da Vindstødet indtraf, som vi nylig have beskrevet; thi det vi have brugt saa mange Sider til at afmale med Ord, behøvede neppe eet Minut for at udføres.

Maso knælde ned ved Rælingen, i det han slog en Arm om en af Vanterne for at holde sig fast, og, bøiende sig forover, stirrede han med et bedrøvet Blik ned i Søens sydende Kjedel. Een eller to Gange syntes han at høre det halvqvalte Aandedrag af en, der kjæmpede mod de rasende Bølger, men i dette Bulder af Stormen var det let at blive skuffet. Han søgde endnu engang ved sit Skrig at opmuntre Hunden, og i det han i en Hast greb et tyndt Toug gjorde han en stor Lykke paa en af Enderne. Dette kastede han langt fra sig med et særeget Sving og megen Behændighed, hvorpaa han halede det ind igjen og kastede det atter ud, og dette Forsøg gjentog han bestandigt med utrættelig Flid. Det var nødvendigt, at han maatte kaste Rebet paa Lykke og Fromme, thi det taagede Lys hindrede Synet mere, end det hjalp det, og Hylet af Luftens Magter opfyldte hans Ører med Toner, der lignede Djævlenes Latter.

Da de to gamle Adelsmænd i deres Ungdom lagde sig efter Legemsøvelser, havde de ikke forsømt den nyttige Kunst at svømme, men begge besad hvad der var langt bedre i en saadan Kamp, end en Svømmers Kunst, nemlig den Selvbeherskelse og Kulde i Farer, som de ere i Stand til at

forskaffe sig, der tilbringe deres Tid i at gaae Krigens Farer imøde og, overvinde dens Vanskeligheder. Hver af dem beholdt derfor, de han igjen kom op paa Vandfladen, Fatning nok til at indsee sin Stilling, og til ikke at forstørre Faren med en rasende, slet anvendt Anstrængelse, der sædvanligt volder den Frygtsommes Undergang. Tilfældet var fortvivlet nok, thi Fartøiet var allerede drevet bort til et Sted, de ikke kunde see, og som var dem aldeles umueligt at naae. I denne Uvished, vilde det have været Galskab at styre ud paa Dybet, eller at vende sig til Høire eller til Venstre; og de indskrænkede derfor deres Bestræbelser til gjensidigt at understøtte og opmuntre hinanden, hvorved de satte deres Lid til Gud.

Saaledes var det ikke med Sigismund. For ham var den bragende Storm stum, for ham havde den kogende og hvinende Sø ingen Rædsler, og han havde styrtet sig i den bundløse Lemansø saa sorgløst, som om han kunde have sprunget paa Land. Adelheids Raab: „Sigismund! O, Sigismund!" var i hans Ører, og hendes Angstskrig foer igjennem hver en Nerve. Den unge kjæmpestærke Sveitser var en duelig og erfaren Svømmer, thi ellers er det usandsynligt at endogsaa denne kraftige Opmuntring skulde have overvundet Selvopholdelsens Drivt. Dersom Vandet havde været roligt, vilde det ikke have været noget vanskeligt Arbeide for ham, at lægge den Vei tilbage, der var imellem Win-

kelried og Vaudlandet. Men ligesom de Andre var han, da han kastede sig i Vandet, nødt til at tage sin Retning paa Lykke og Fromme, og det igjennem saadan en drivende Skum, at det var vanskeligt at trække sin Aande. Som vi have sagt vare Bølgerne snarere sammenpræssede i deres Leie, end forøgede af Vinden, men, havde det været anderledes, vilde de større Vover, medens de standsede den Svømmedes Fil, snarere have understøttet ham, end være ham til Hinder.

Uagtet alle disse Fordele, den Bevæggrund, der drev ham, og de utallige Leiligheder, ved hvilke han havde trodset Middelhavets Bølger, følde Sigismund, da han fattede sig efter sit Fald, hele Størrelsen af den Fare, han udsatte sig for, ligesom den alvorlige Soldat gaaer Slaget imøde, i hvilket han veed, at der baade er Seier og Død. Han arbeidede sig igjennem den oprørte Sø, men han svømmede i Blinde, og enhver Anstrængelse bragde ham længere bort fra Fartøiet, hans eneste Haab om Frelse. Han var imellem mørke, rullende Bjærge, og naar han blev hævet op paa Toppen af dem, gjorde en Orkan af Skum ham glad ved igjen at synke ned i et saadant Ly. De brydende Bølgetoppe, der forvandledes til Taage, vare ham til stor Besvær, thi deres Styrke var saa stor, at han, mere en een Gang, blev omtumlet af dem, hjælpeløs, som et Vrag. Alligevel svømmede han dri-

stigt og med Kraft, da Naturen havde skjænket ham mere end almindelig physisk Styrke. Men uvis om sin Retning, ude af Stand til at see i nogen Afstand, og præsset haardt af Vinden, kunde endogsaa Sigismund Steinbachs Aand ikke længe modstaae saa mange uheldige Omstændigheder. Han var allerede vendt om, da han tænkde at kunne faae et Glimt af Baaden i den Retning, hvorfra han var kommen, da en mørk Masse svømmede umiddelbart for hans Øine og han følde den kolde, vaade Snude af en Hund, der snusede ham lige i Ansigtet. Neptuns beundringsværdige Instinct, eller, rettere sagt, Optugtelse, lærde ham at hans Tjeneste ikke behøvedes her, og gjøende af vild Glæde, som for at spotte Uveirets Helvedes Larm, dreiede han til Siden og svømmede hurtigt forbi. En Tanke gjennemfoer Sigismund som et Lyn. Hans bedste Haab stod til Dyrets uforklarlige Evner. I det han udstrakde en Arm, greb han Hundens laadne Hale, lod sig slæbe med, uden at vide hvorhen, uagtet han understøttede Bevægelsen med sin egen Anstrængelse. En anden Gjøen tilkjendegav at Forsøget var heldigt, og Stemmer, der ligesom hævede sig af Vandet, forkyndte at der var levende Væsner tæt ved. Støbet af Orkanen var forbi og Bølgernes Brusen, der var bleven overdøvet af Vindenes Brøl, begyndte igjen at høres.

De to kjæmpende Oldingers Kræfter begyndte næsten at svigte. Signor Grimaldi havde hidindtil ædelmodigt understøttet sin Ven, der var mindre erfaren i at svømme, end han selv, og han vedblev at opmuntre ham ved det Haab, han ikke selv følede, i det han ædelmodigt afslog at skilles fra ham.

„Hvorledes har Du det, gamle Melchior?" — spurgde han; — „Fat Mod, Ven! — Jeg tænker at der er Hjælp for Haanden."

Vandet boblede i Baronens Mund, der var nær ved at miste Veiret.

„Det er forbi — Gud velsigne Dig, kjæreste Gaetano! — Gud hjælpe mit Barn — min Adelheid! — Arme Adelheid!"

Dette Udraab af et dyrebart Navn, under en Faders Dødskamp, frelsde sandsynligviis hans Liv. Sigismunds senestærke Arm, der ved disse Ord fandt Veien, greb fat i hans Kjole, og han. følde pludseligt at en ny, frelsende Magt var traadt imellem ham og Søens Huler. Det var ogsaa den høie Tid, thi Vandet havde dækket den kraftløse Barons Ansigt, førend Ynglingens kraftige Arm viisde ham denne Tjeneste.

„Hold Eder til Hunden, Signore!" — sagde Sigismund, da han engang var sikker paa sin egen Byrde; — „stoel paa dens Klogskab — og Gud holde sin Haand over os, saa vil det nok gaae godt!"

Signor Grimaldi havde Aandsnærværelse nok til at følge hans Raad, og det var sandsynligviis ligesaa lykkeligt, at hans Ven havde tabt sin Bevidsthed i den Grad, at han blev en ufølsom Byrde i Sigismunds Haand.

„Neptun! Brave Neptun!" — lød det første Gang gjennem Stormen, og de enkelte Pauser mellem Vindstødene tillode Masos klare Stemme at naae saa langt. Lyden styrede Sigismunds Anstrængelser; Hunden derimod var svømmet hurtigt afsted i det Øieblik, da han havde fat paa Genueseren og paa en Maade, der viisde at han meget vel kjendte Retningen.

Men Sigismund havde anseet sine Kræfter for større end de vare. Han, der kunde have trodset en almindelig Sø i hele Timer, var nu fuldkommen udmattet ved denne usædvanlige Anstrængelse, ved Stormens svækkende Indflydelse og den døde Vægt af hans Byrde. Han vilde ikke forlade Adelheids Fader, og alligevel røbede hvert afmægtigt og unyttigt Strøg, at der ikke var noget at haabe. Hunden var allerede forsvunden i Mørket og han var nu atter uvis om Baadens virkelige Beliggenhed. Han bad i sin Dødsangst om et eneste Glimt af de svaiende Master og Raaer, eller om at høre en eneste Stavelse af Masos opmuntrende Stemme. Men hans Ønsker vare forgjæves. Istedetfor det Første, mærkede han intet, uden det matte

taagede Lys, der var kommet med Orkanen, og istedetfor den Sidste fyldtes hans Ører kun af Bølgernes Brusen og Stormens Stønnen. Snart sank Vindene ned paa Søens Overflade, snart foer de hvirvlende og susende opad, saaledes at den Lyttende maattet fristes til at troe at de usynlige Vinde engang bleve seete. I et eneste smertefuldt Øieblik, i et af de nedslaaende Minutter, fulde af Fortvivlelse, der kunne komme over den Kjækkeste, var hans Haand i Færd med at slippe Baronen og at begyndte den sidste naturlige Kamp for sit eget Liv; men det hulde, beskedne Maleri af qvindelig Elskværdighed og Sandhed, der saalænge havde opfyldt hans vaagne Timer og prydet hans Drømme, forekom denne Handling. Efter en kort, forbigaaende Svaghed, syntes den unge Mand opfyldt med ny Kraft. Han svømmede kraftigere og med bedre Udsigt, til et godt Udfald, end før.

„Neptun! Brave Neptun!" — lød det igjen hen over ham, og medbragde den skrækkelige Vished, at han, dreven bort af sin Kours ved de rullende Vande, havde spildt sin fortvivlede Anstrængelse, ved at tage en Retning, der førde ham fra Baaden. Da der var den mindste Udsigt til et lykkeligt Udfald, kunde Vanskeligheder, hvor store de end vare, ikke aldeles udslukke hans Haab; men da den skrækkelige Overbeviisning, at han havde forøget istedetfor formindsket Faren, nedtrykde

Sigismund, ophørde han med sine Anstrængelser. Det høieste han prøvede paa, eller haabede at fuldføre, var at holde sit eget Hoved og sin Kammerats over det ulykkelige Element, medens han besvarede Masos Raab med et Fortvivlelsesskrig.

„Neptun! Brave Neptun!" — lød det igjen gjennem Stormen.

Enten var dette Raab et Svar, eller det var blot en Opmuntring til den fra Italieneren til at bære det Legeme, som den allerede var belæsset med. Sigismund udstødte endnu et Skrig, som han følde maatte blive det Sidste. Han kjæmpede fortvivlet, men forgjæves; Verden og alle dens Tillokkelser forsvandt af hans Tanker, da en mørk Linie hvirvlede hen over ham og faldt pladskende paa den Bølge, der overskyllede ham. Instinctet drev ham til at gribe den og den unge Soldat følde sig hævet op. Han havde grebet det Toug, som Sømanden ikke havde ophørt med at kaste ud, ligesom Fiskeren udkaster sin Snoer, og han var ved Siden af Skibet, førend hans forvirrede Sandser vare i Stand til at fatte ved hvilket Middel han var bleven frelst.

Maso gjorde en hurtig Vending med Touget, og bukkende sig fremad, trak han, begunstiget af Skibets Dreining, Baronen af Willading op paa Dækket. Passende paa Tiden gjentog han Forsøget, bestandigt med

en beundringsværdig Behændighed og Kulde, og bragde Sigismund ligeledes i Sikkerhed. Den Første blev strax trukket sandsesløs hen i Midten af Fartøiet, hvor han modtog den Hjælp, man nylig med megen Omsorg havde ydet Signor Grimaldi, og med det samme lykkelige Udfald. Men Sigismund fik de Andre til at forlade ham selv, da han vidsde at deres Omhu behøvedes andetsteds. Han ravede nogle Skridt fremad, derpaa faldt han, da hans Kræfter vare fuldkommen udtømte, saa lang han var, ned paa de vaade Planker. Han laa længe stønnende, maallos, ude af Stand til at røre sig, og med en Følelse af Døden i hele sit Legeme.

„Neptun! Brave Neptun!" — skreeg den utrættelige Maso, der endnu stod paa sin Post ved Rælingen, og kastede Touget med uforandret Vedholdenhed. Vindstødene, der allerede havde spillet saa mange hæslige Streger i denne paa Begivenheder saa rige Nat, aftog lidt efter lidt, og, i det de gav et eller to Suk, som om det bedrøvede dem, at de igjen vare ifærd med at tæmmes af hiin almægtige Mæster, hvis velgjørende Haand de saa hemmeligt vare undslupne, holdt pludseligt op med at blæse. Raaerne knagede i det de bevægede sig saa løseligt over Dækket, og Vandets Brusen fyldte Øret. Til disse formindskede Toner maa man lægge Hundens Gjøen, der lød bestandigt gjennem Mørket, og

en arbeidende Stønnen, lig de afbrudte og dæmpede Forsøg af menneskelige Stemmer. Skjøndt det forekom alle dem, der opbebiede Udfaldet, som en heel Tidsalder, vare dog neppe fem Minutter forsvundne, siden Tilfældet traf dem og Orkanen naaede dem. Der var derfor endnu Haab for dem, der endnu vare i Vandet. Maso var saa ivrig, som en, der havde været langt heldigere, end han havde kunnet haabe; og længselfuld efter at opfange et ledende Tegn, bøiede han sig langt forover, at de rullende Bølger oversprøitede hans Ansigt.

„Ha, brave, brave Neptun!"

Mennesker taelde og det nær ved ham; men Ordene lignede Toner frembragte under et Dække. Vinden hvinede endnu, men kun for et Øieblik, derpaa syntes den at ile op under Himlens mørke Hvælving. Neptun gjøede høit, og hans Herre svarede med et nyt Raab, thi Menneskets Sympathi for hans Slægt er uudslukkelig.

„Min brave, min ædle Neptun!"

Stilheden var nu paafaldende og Maso hørde Hunden knurre. Dette uheldspaaende Tegn blev tydeligere, som om de gjækkende Vinde vare villige til at lade en slem Fremstilling af den menneskelige Svaghed blive hørt; eller, hvad der er mere sandsynligt, en hæftig Lidenskab havde vækket en stærkere Kraft til at tale. Saameget forstod Sømanden:

„Slip med din Næve, fordømte Baptist!"

„Skurk! slip med dine Egne!"

„Agter Du da slet ikke Gud!"

„Hvordan tør Du qvæle mig saaledes, Helvedes Nicklaus?"

„Du vil døe i dine Synder!"

„Du qvæler mig, — Kjæltring! — Spaer mig! Spaer mig!"

Han hørde intet meer. De barmhjertige Elementer lagde sig derimellem og endte den skrækkelige Kamp. Een eller to Gange hylede Hunden, men Stormen kom atter i sin Styrke tversover Lemansøen, som om den foregaaende korte Pause allene var gjort for at trække Aande. Vindene tog en ny Retning og Baaden, der endnu laa for sine Ankere, svaiede langt om fra sin forrige Stilling, og vendte Forstavnen mod Bjærgene i Savoyen. Under det første Anfald og det nye Uveir, var endogsaa Maso glad ved at kunne kaste sig paa Dækket, thi Millioner uendelige fine Vanddele hævedes op fra Søen og drev afsted med Stormen med en Voldsomhed, der maatte berøve Veiret. Faren for at blive bortreven af den rasende Luftstrøm var altsaa noget der ikke var umueligt. Da der fulgde en Pause, kunde Anstrængelsen af alle hans Sandser ikke opsnappe nogen anden Lyd, end den, der var en Følge af Scenen,

saasom Vandets Pladsken og Braget af de lange, svingende Raaer.

Sømanden begyndte nu at blive meget bekymret for sin Hund; han kaldte paa ham til han blev hæs, men forgjæves. Forandringen af Skibets Stilling tillige med det bestandige Driven hist og her havde bragt ham længere bort, end en menneskelig Stemme kunde naae. Flere Gange gjentog Maso sit: „Neptun! brave Neptun!" end han havde gjort under alle de Begivenheder, vi have været nødte til at fortælle saa omstændeligt, og bestandigt med det samme Mangel paa Held. Masos Sind var langt mere bedrøvet, end nogen af dem, hans Liv pleiede at bringe ham i Berørelse med, kunde fatte; men ligesom fiint Guld vil løbe an ved at udsættes for en ureen Luft, havde han ikke ganske mistet den sædvanlige Blødhed, der er Italienere af hans Classe egen. Da han fandt at intet Skrig kunde kalde hans trofaste Ledsager tilbage, kastede han sig paa Dækket i et Anfald af Raseri, udrev sit Haar og græd høit.

„Neptun! Min brave, min trofaste Neptun!" — skreg han; — „Hvad ere alle disse for mig, uden Dig? Du alene elskede mig — Du alene har holdt ud hos mig i Sorg og Glæde — i Lykke og Ulykke, uden Forandring, uden at ønske en anden Herre! Naar den foregivne Ven blev befunden falsk, har Du været trofast!

Naar andre vare Dienskalke, har Du aldrig været en Smigrer!"

Rørt af dette besynderlige Udbrud af Sorg, benyttede den gode Augustiner, der hidindtil, ligesom de Andre, havde sørget for sin egen Sikkerhed, eller hjulpet til at bringe de Udmattede til dem selv igjen, sig af en gunstig Forandring i Veiret, og traad nærmere med trøstefulde Ord.

„Du har frelst os Alle, kjække Sømand!" — sagde han; — „og der er dem i Fartøiet, der ville vide at lønne dit Mod og din Duelighed. Forglem derfor Hunden, og erindre Dig med et taknemmeligt Hjerte den hellige Jomfrue og alle Helgener, der have været vore og dine Venner i dette frygtelige Bovestykke." —

„Fader! jeg har spiist med dette Dyr — sovet med dette Dyr — kjæmpet, svømmet, spøget med det, og nu kunde jeg drukne med det. Hvad er de Adelige og deres Guld for mig, uden min Hund? Det ædle Dyr vil døe Fortvivlelsens Død, ved at svømme omkring og søge Fartøiet i Mørket, indtil endogsaa en Skabning af hans Optugtelse og Mod maa føle sit Hjerte briste."

„Christne ere i denne frygtelige Nat blevne kaldte for den frygtelige Domstoel uden at skrivte, og vi skulde tænke paa deres Sjæle, snarere end lade os henrive

af Sorgen for en, der skjøndt trofast, kun endede en ufornuftig, uansvarlig Tilværelse."

Alt dette var spildt paa Maso, der korsede sig af Vane ved Hentydningen paa de Druknede, men som ikke destomindre begræd sin Hunds Tab, som han syntes at elske med samme Kjærlighed, som David bar til Jonathan, med en Kjærlighed, der overgik den til Qvinder. Da den gode Augustiner mærkede, at hans Raad var unyttigt, vendte han sig bort for at knæle og offre sin egen Tak og at erindre Døden.

„**Nettuno, povero carissima bestia!**" — vedblev Maso; — „hvor svømmer Du nu i denne Helvedes Kamp mellem Luft og Vand? Jeg vilde ønske at jeg var hos Dig, Hund! Ingen Dødelig skal nogensinde dele den Kjærlighed, jeg bar til Dig, **povero Nettuno!** — Jeg vil aldrig tage nogen Anden saaledes til mit Hjerte, som Dig!"

Udbruddet af Masos Sorg var pludseligt, og det varede kun kort. I denne Henseende kan det lignes med Orkanen, der just var gaaet over. Overordentlig Voldsomhed i begge Tilfælde synes at medføre sit eget Hjælpemiddel, thi regelmæssige Vindstød fra Bjærgene vare allerede ophørte og paa dem var fulgt en frisk og stadig Blæst fra Nord, og Masos Sorg endte snart sin charakteristiske Klage for at antage en mere varig og jævn Charakteer.

Under alle disse foregaaende Scener, havde de almindelige Passagerer ligget plat ned paa Dækket, deels ude af dem selv, deels i overtroisk Skræk og den meste Tid aldeles ude af Stand til at røre sig uden at styrte ned i Søen fra det uforsvarede Skib. Men da Vinden aftog i Styrke, og Fartøiets Bevægelse blev mere regelmæssig, kom de til deres Sandser igjen, som Mennesker, der havde været besvimede, og den Ene efter den Anden reisde sig op paa sine Been. Omtrent paa denne Tid hørde Adelheid Lyden af sin Faders Stemme, der velsignede hendes Omhu og trøstede hendes Sorg. Nordvinden bortdrev de Skyer, der bedækkede Himmelen, og Stjernerne skinnede ned paa den vrede Lemansø, i det de medbragde Løfter om guddommelig Hjælp, som den, Ildstøtten gav Israliterne paa deres Reise gjennem det røde Hav. Saadanne Forvarsler for den tilbagevendende Rolighed tilveiebragde fornyet Tillid. Alle i Fartøiet, Passagerer, saavelsom Skibsfolkene, fattede Mod ved disse velsignede Tegn, medens Adelheid græd af Taknemmelighed og Glæde over sin Faders graae Haar.

Maso havde nu erholdt fuldkommen Kommando over Winkelried, deels af Nødvendighed, deels formedelst sien sjældne Kjækhed og Duelighed som han havde viist i de frygtelige Minutter af den rædselfulde Kamp. Ikke saasnart lykkedes det ham at dæmpe sin egen Sorg,

førend han kaldte Folkene til sig og uddeelde sine Ordrer i Henseende til de nye Forholdsregler, der bleve nødvendige.

Enhver, der har været underkastet Vindens Indflydelse, veed at der er intet mere uvist, end de. Deres Ustadighed er bleven til et Ordsprog; men til deres Ustadighed og deres Magt, fra det vistende Vindpust til den ødelæggende Tornado, kan der angives Aarsager, der ere klare nok, skjøndt vi ikke kunde beregne dem forud. Denne Nats Storm havde sin Grund i den simple Kjendsgjærning, at en fortættet, kold Kolonne fra Bjærgene havde truffet paa det varme Luftlag over Søen, og det Sidste efter en lang Modstand pludseligt fandt en Udgang til at undflye, hvorved den indlod Luftmassen fra oven. Ligesom i alle overordentlige Anstrængelser, physiske eller moralske, Modvirkning synes at være en Følge af en overordentlig Virkning, saaledes vendte Luftstrømmene, drevne ud over deres egen Grændser, nu tilbage igjen, ligesom Ebbe og Flod. Dette var Aarsag til Blæsten fra Norden, der fulgde paa Orkanen.

Vinden, der kom fra Kysterne af Vaudlandet, var stadig og frisk. Skibene paa Lemansøen ere ikke byggede til at krydse mod Vindene, og det var tillige et Spørgsmaal om Winkelried kunde have ført sine Seil i saa stærk en Storm. Da Maso nu havde erhvervet sig den Indflydelse, som Mod og Dueligheb ere sikkre

paa at erholde, over Tvivl og Frygtsomhed i farlige Stillinger, blev han adlydet af Alle ombord med Ærbødighed, om ikke med Iver. Man hørde intet mere om Skarpretteren eller om hans formeente Virkning paa Stormen; og, da han viseligt holdt sig selv i Baggrunden, for ikke igjen paa ny at oplive sine Fjenders Overtro, syntes han aldeles forglemt.

Det varede en betydelig Tid inden man fik Ankerne heisede op, thi Maso forbød nu, da der ingen Nødvendighed var for et saadant Offer, at kappe et eneste Toug; men saasnart Fartøiet var befriet for det, der holdt det i Vandet, hvirvlede det om og begyndte at drive for Vinden. Sømanden stod ved Roret, og da han havde løsnet Storseilet, styrede han lige mod Klipperne i Savoyen. Denne Manøvre opvakde en ubehagelig Mistanke hos Adskillige ombord, thi Sømandens stivsindede Charakteer var mere, end een Gang, bleven mistænkt under deres korte Bekjendtskab, og den Kyst, mod hvilken de foer afsted, var bekjendt som farlig for dem, der i en saadan Storm nærmede sig dens Bredder. En halv Time adspredte deres slette Tanker. Da han var nær nok ved Bjærgene til at føle deres svækkende Indflydelse paa Stormen, vendte han og satte sit Skjønfarseil til. Lettet ved denne vise Forsigtighed bar Winkelried nu sine Seil godt og det skjød langs hen ved Savoyens Kyster med en fraadende Kjøl, og gled forbi

Kløfter, Dale, Hytter og Byer, som om det seilede i Luften.

I mindre end een Time var man forbi St. Gingoulph, eller den By, gjennem hvilken Grændselinien mellem Sweits og Kongen af Sardiniens Stater gaaer, og den forstandige Masos kloge Beregninger bleve mere og mere iøiefaldende. Han havde forudseet en anden Forandring af Vinden, som en Følge af al denne Vægt og Modvægt, og her mødte han den virkelige Nattevind. Denne sidste Strøm kom ud fra Svælget af Valiserlandet, stærk og raa, skjøndt den dog smukt bragde dem mod Havnen; Winkelried vendte, dets Seil trak godt, og det skjød ud fra Bjærgene til den brede Sø, som en Svane, der adlyder sit Instinct.

Farten tvers over Lemansøen ind i Hornet af Halvmaanen, og i saadan en Storm fordrer mere end een Time. Denne Tid blev udfyldt med Lykønskninger og forfængelige Pralerier, der udmærke Folk af Pøblen, der have undgaaet en overhængende Fare, uden deres egen særdeles Fortjeneste. Blandt de, hvis Gemytter vare mere velsindede, var der omhyggelig Opmærksomhed for de Lidende, og inderlig Taksigelse. De sidste Scener, og den frygtelige Skjæbne, der havde truffet Skipperen og Nicklaus Wagner, kastede en Skygge paa deres Glæde; men Alle følde i deres Hjerte at de vare blevne udrevne af Dødens Strube.

Maso styrede sin Cours efter den Ild, der blev ved at brænde paa gamle Roger af Blonays Baun. Med Øiet fæstet paa Vindsiden af sine Seil, med Hoften trykket tæt til Roerpinden, og med et Hjerte, der vidste at hjælpe sig selv, og fra Tid til anden med bittre Suk, styrede han Fartøiet, som en ledende Aand.

Tilsidst antog de sorte Masser paa Kysten af Vaudlandet mere tydelige og regelmæssige Skikkelser; hist og her viiste en By og et Træ sine Omrids mod Himlen, og derpaa begyndte Gjenstandene langs med Bredden af Søen at hæve sig i dunkle Billeder over Kysten. En mørk, uformelig Masse stod ligefor deres Løb, og i næste Øieblik antog den Udseende af en ødelagt Borg. Seilene flagrede og faldt, Winkelried reiste sig og gled langsommere og med en jævn Bevægelse ind i den lille trygge, kunstige Havn ved La Tour de Peil. En Skov af latinske Raaer og lave Master laa foran dem, men, ved at give Fartøiet en Dreining bragde Maso det til dets Ankerplads, ved Siden af en anden Baad, og det med en saadan Nethed, at det ikke engang berørde den.

Hundrede Stemmer hilste de Reisende; thi man havde seet dem nærme sig og ventet dem med overordentlig Aengstlighed. Halvtredsindstyve ivrige Vevejsanere sprang, saasnart det var muligt, op paa Dækket.

Foran de Andre sprang en mørk, lodden Gjenstand. Den foer vildt frem og Maso sluttede Neptun i sine Arme. Lidt efter, da Glæden og en mere dæmpet Følelse tillod en Undersøgelse, fandt man en Lok af Menneskehaar fastsiddende mellem Hundens Tænder, og Ugen efter blev Legemerne af Baptist og Bonden fra Bern fundne, opskyllede paa Kysten af Vaudlandet, og saaledes som de havde omslynget hinanden i den fortvivled. Dødskamp.

Aattende Kapitel.

Paa Himlen Maanen staaer. En deilig Aften!
I lange Strømme spreder Lyset sig
Paa blanke Bover! Nu maae Knøse sukke
Paa Bredden, og de unge Piger trve:
Saa er vor Skjæbne, naar vi Landet naae.

Byron.

Fra Vevey havde man hele Eftermiddagen og Aftenen seet Winkelried nærme sig. Baronen af Willading og hans Datters Ankomst var ventet af Mange i Byen.

da den Førstes Rang og Indflydelse i det store Canton gjorde ham til en Gjenstand for Interesse, især for dem, der følde Hengivenhed for hans Person og Agtelse for hans fortrinlige Egenskaber. Robert af Blonay havde ikke været hans eneste Ungdomsven, thi Staden indsluttede Andre, med hvem han var bleven fortroelig ved lang Omgang, om just ikke ved fælleds Grundsætninger, der ere det bedste Venskabsbaand.

Den Embedsmand, der havde den særegne Opsigt over de Districter eller Kredse, hvori Bern havde inddeelt sit afhængige Landskab Vaud, blev kaldt Baillie, (Amtmand). Amtmanden i Vevey var Peter Hoffmeister, et Medlem af en af de Familier af Borgerskabet eller Cantonets municipale Aristocrati, der fandt dets Indretninger ærværdige, retfærdige, og, om man skulde dømme efter deres Sprog, næsten hellige, alene fordi de vare i Besiddelse af visse udelukkende Privilegier, under dets Beskyttelse, der ikke alene vare behagelige i deres Udøvelse, men ogsaa frugtbare i deres verdslige Fordele. Denne Peter Hoffmeister var i Grunden en brav, veltænkende og velvillig Person, men da han levede med den hemmelige Bevidsthed, at alt ikke var som det burde være, drev han sine Meninger om erhvervede Fordele og de timelige Tings Varighed, noget til det Yderlige, omtrent efter samme Grundsætninger, som de, efter hvilke Ingenieuren anvender det Meste af sin Kunst paa

at befæste den svageste Deel af et Citadel, og bærer Omsorg for, at de meest tilgjængelige Steder let kunne bestryges. Ifølge en af udelukkende Anordninger paa den Tid, da man var glad ved den mindste Befrielse fra en Barons eller en Fyrstes Drabanters Voldsomhed og Rovbegjærlighed, Anordninger, som det var de Dages Tone at kalde Friheder, var Familien Hoffmeister kommen i Besiddelse af et vist Embede eller Monopol, der virkelig var vigtigt nok til at grunde dens Rigdom og Indflydelse, men som den var vant til at tale om, som noget, der gav den grundede Fordringer paa det Offentliges Taknemmelighed for Tjenester, der vare udførte ikke alene saa vel, men ogsaa i saa langt et Tidsrum, ved en uafbrudt Række af Patrioter af den samme Slægt. De, der dømde om Værdien af Besiddelsen af dette Embede, efter den Hæftighed, hvormed man modsatte sig ethvert Forsøg paa at skille dem af med Byrden, maae have været i Vildfarelse; thi naar man hørde deres Venner udskrige Vanskelighederne ved at udføre deres Pligter, hvilke det var plat umuligt at udøve, som man burde, for en Familie, der ikke havde været i Embedet netop i eet hundrede og to og halvfjerdesindstyve Aar, der just var Hoffmeisternes Tjenestetid, og den sjeldne Selvopoffrelse, de viisde for det offentlige Bedstes Skyld, syntes det at de vare ligesaamange nye Curtier, der higede efter at styrte sig i et uvist og uendeligt Ar-

beides Afgrund, for at frelse Republiken fra visse egennyttige Menneskers Uvidenhed og Uredelighed, der ønskede at nyde den samme høie Tillid, for at tilfredsstille deres Egennytte og tjene sig selv. Dette tilsidesat, og med en stræng Forbeholdenhed til Gunst for Regjeringen i Bern, af hvem hans hele Vigtighed var afhængig, kunde man neppe finde en mere menneskekjærlig Mand, end Peter Hoffmeister. Han kunde lee hjerteligt, drikke tappert, en almindelig og egen Feil for den Tidsalder, han bar saa stor Respect for Lovene, som man kunde vente i saadan en Stilling og af en Peversvend paa aatte og tredsindstyve Aar, en Alder, der, naar man sætter hans Opdragelse et halvt Aarhundrede længere tilbage, end Begivenhederne i denne Historie ere forefaldne, slet ikke var til Gunst for nogen romantisk Forkjærlighed i Henseende til Resten af det menneskelige Kjøn. Kort sagt, Herr Hoffmeister var en Amtmand, ligesom Balthazar var en Skarpretter, formedelst en eller anden Fortjeneste eller Brøde af en af sine Forfædre, (det er vanskeligt at sige hvilket,) ifølge Cantonets Love og Menneskernes Meninger. Den eneste væsentlige Forskjel imellem dem, var, at den Ene glædede sig meget over sin Stilling, medens den Anden var meget ligegyldig mod det ham betroede Embede.

Da Roger af Blonay ved Hjælp af en god Kikkert havde forsikkret sig om at Baaden, der laa ligeoverfor St.

Saphorin henimod Aftenen, med hængende Raaer og slappe Seil, indeholdt en Deel fornemme Reisende, der befandt sig i Bagstavnen, og bemærkede af Fjerene og Klæderne, at der var et Fruentimmer af Stand imellem dem, gav han Ordre til at antænde en Baun, og gik selv ned til Havnen, for at være ved Haanden, naar hans Venner kom i Land. Her fandt han Amtmanden, der vandrede paa den offentlige Spadseregang, der blev beskyttet af Søens klare Vand, med en Mine, der viisde, at han havde mere i Hovedet, end sit Embeds daglige Pligter. Skjøndt Baronen af Blonay var en Vaudlænder og betragtede alle de Embedsmænd, som hans Fædrenelands Erobrere havde ansat, med en Slags nedarvet Misfornøielse, var han dog af Naturen en Mand med blide og høflige Egenskaber, og deres Møde var derfor, som sædvanligt, tilsyneladende venligt og hjerteligt. Begge bar megen Omsorg for at tale i den anden Person; paa Vaudlænderens Side, for at vise at han ansaae sig i det mindste for ligesaa god som han, der forestillede Bern, og paa Amtsmandens Side, for at vise, at hans Embede satte ham i lige Rang med Overhovedet for et af de ældste Huse der i Landet.

„Du venter, at see dine Venner fra Genf i hiint Fartøi?" — spurgde Hoffmeister pludseligt.

„Og Du?"

„En Ven, og En, der er mere end Ven;" — sva-

rede Amtmanden undvigende; — „Mine Efterretninger sige mig at Melchior af Willading vil opholde sig iblandt os under Festlighederne i Abbediet, og der er bleven sendt et hemmeligt Budskab, at der vil komme en Anden hid, der ønsker at see vore Lystigheder, uden at gjøre Fordring paa de Æresbevisninger, der med Rette kunde tilkomme ham."

„Det er ikke sjeldent, at udmærkede Adelsmænd, ja endogsaa Prindser besøge os ved saadanne Leiligheder, under antagne Navne og uden den Glands, deres Stand fordrer; thi naar de Store nedlade sig til Galskaber, holde de sjeldent af at bringe deres høie Stand ned under deres Indflydelse."

„Saameget desto klogere. Jeg har mine egne Bryderier med disse forbandede Galskaber, thi — det kan være en Svaghed, men det er i det mindste en æmbedsmæssig — jeg kan ikke andet end forestille mig at en Amtmand kun spiller en elendig Rolle, i Nærværelsen af saamange Guder og Gudinder. For at tilstaae Dig Sandheden; jeg glæder mig over, at han, der kommer, kommer paa den Maade. — Har Du nylig faaet Breve fra Bern?"

„Nei; men Rygtet siger, at det seer ud til at der bliver en Forandring blandt Æmbedsmændene."

„Saa meget desto værre!" — mumlede Amtmanden; — „Kan man vente, at Mænd, der ikke een Ti-

me have beklædt et Embede, kunne forstaae det saagodt, som de, der have, saa at sige, indsuget Dvelsen med Modermælken?"

„Ak, det er godt nok! men Andre sige, at endogsaa Erlacherne have en Begyndelse."

„Himmel! Er jeg en Hedning, at jeg skulde nægte dette? Saa mange Begyndelser, som Du vil, gode Roger! men jeg lider ikke dine Ender. Ingen Tvivl om at en Erlach er dødelig, ligesom alle vi Andre, og ligesaadan et skabt Væsen; men en Mand er intet Embede. Lad Livet døe, om Du vil, men, dersom Du vil have trofaste, duelige Tjenere, saa henvend Dig til den regelmæssige Arving. Dog vi ville endnu ikke have nogen af disse. — Har Du mange Gjæster paa Blonay?"

„Ikke en, Jeg venter Melchior af Willadings og hans Datters Selskab — dog huer Veiret mig ikke! Der har viist sig slemme Tegn paa Bjærgtoppene og i Nabolauget af Tænderne, siden Solen dalede."

„Du er altid midt i Stormen deroppe paa din Borg. Lemansøen har aldrig været mere frødelig, og jeg vilde virkelig tage det meget ilde op, dersom den skulde faae en af sine hæftige og farlige Luner, nu den bærer saa kostbar en Ladning."

„Jeg troer ikke at Genfersøen just bryder sig meget om en Amtmands Vrede!" — svarede Baronen af Blonay leende. — „Jeg gjentager det, Tegnene ere mistænkelige. Lad os spørge en Sømand til Raads

thi det kunde maaskee være godt, at sende en let Baad ud, for at bringe de Reisende i Land."

Roger af Blonay og Amtmanden gik hen til den lille Jorddæmning, der tildeels beskytter Havnen ved Vevey, for at raadspørge en af dem, som man ansaae for en Kjender af de Tegn, der gaae foran for en rigtig Forandring i Luften. Meningerne vare foeskjellige. De Fleste vare af den Mening at der vilde følge et Uveir; men da man vidsde, at Winkelried var et nyt og velbygget Fartøi, og ingen kunde vide hvor overladet det var blevet ved Baptists Begjærlighed, og da man i Almindelighed troede, at Vinden nok vilde blive saaledes at det kunde naae Havnen, var der ingen tilstrækkelig Grund til at sende en Baad, især da man troede, at Fartøiet vilde være sikkrere end en mindre Baad, dersom det skulde blive overrumplet af Stormen. Denne Ubestemthed, der er saa almindelig i tvivlsomme Tilfælde, var Aarsag i at Adelheid og hendes Fader bleve udsatte for alle de Farer, de maatte bestaae.

Da Natten kom paa, begyndte Indvaanerne af Byen at indsee, at Stormen vilde blive voldsom for dem, der vare nødte til at trodse den, endog i det bedste Fartøi paa Lemansøen. Mørket forøgede Faren, thi Skibe havde ofte stødt mod Land, fordi de havde taget Feil af Afstanden; og der blev baaret Fakkler langs med Kysten, efter Amtmandens Befaling, der

viisde en langt mere usædvanlig Deeltagelse for dem, der vare ombord paa Winkelried, end han vilde have følt for almindelige Reisende i Fare. Enhver Foranstaltning, som Tilfældet tillod blev gjort for deres Skyld og, i det Øieblik, da Søens Tilstand tillod det, blev der sendt Baade ud i den Retning, hvor de sandsynligviis befandt sig, for at komme dem til Hjælp. Men Winkelried løb langs hen med Kysten af Savoyen, førend nogen af Baadene vovede sig ud, og de søgde altsaa forgjæves. Men da det Rygte udspredtes, at man kunde see et Seil komme under den brede Skygge af Bjærgene ligeoverfor og at det styrede mod La Tour de Peil, en Landsby med en langt sikkrere Havn, end den ved Vevey, og kun et Bueskud borte fra den sidstnævnte Stad, skyndte hele Skaren sig hen til dette Sted. Saasnart man fik at vide at det Selskab, man savnede, var i den, bleve de Reisende modtagne med Glædesskrig og hjertelige Hilsener.

Amtmanden og Roger af Blonay skyndte sig at modtage Baronen af Willading og hans Venner, der bleve under Larm og Jubel førte til den gamle Borg, der ligger ved Havnen, og af hvilken den Sidste har faaet sit Navn. Adelsmanden var saa bevæget af de Scener, han nylig havde været Vidne til, og af Adelheids hæftige, uovervindelige Ømhed, der havde grædt for ham, som en Moder græder for sit gjenfundne Barn,

til at kunne hilse sin Ven fra Vaud paa den trofaste, hjertelige Maade, der ellers udmærkede deres Sammenkomster. Dog fremskinnede hans sædvanlige Hjertelighed gjennem denne Tilbageholdenhed.

„Du seer mig just undsluppen Fiskene i Lemansøen, kjære de Blonay!" — sagde han, i det han med Hæftighed rystede den Andens Haand, da han, lænende sig til hans Skulder, gik til Borgen; — „og havde hiin kjække Yngling ikke været og hiin Sømand, der er saa brav som nogen, der pløiede Søen, færst eller salt, var det, der var tilbage af Melchior af Willading i dette Øieblik af mindre Værd, end den ringeste Smelt i Søen."

„Gud være lovet, at Du er, som vi see Dig! Vi vare bange for Dig, og der er i dette Øieblik Baade ude for at lede efter dit Fartøi; men det har faaet et heldigere Udfald. Denne kjække, unge Mand, der, som jeg seer, er baade en Sveitser og en Soldat, er dobbelt velkommen iblandt os — formedelst disse to Egenskaber, og især fordi han har gjort Dig saa betydelig en Tjeneste."

Sigismund modtog med Beskedenhed en Compliment, han saa vel havde fortjent. Men Amtmanden, der ikke var tilfreds med at komme frem med de sædvanlige Lykønskninger, hvidskede ham i Øret, at en saadan Tjeneste, der var viist en af de fornemste Adelsmænd, vilde ikke blive glemt af Raadet, ved en passende Leilighed.

„Du er lykkelig ankommen, Hr. Melchior!“ — lagde han til; — „Vi have Dig iblandt os, og det er endda heldigt efter et saadant Tilfælde, og vi takke Gud derfor, som Roger af Blonay nylig bemærkede. I vort Abbedi seer det ud til at blive høitideligt og pragtfuldt, thi adskillige berømte Adelsmænd ere i Byen, og jeg har hørt om Andre, der ere paa Reisen hertil over Bjærgene fra Land, paa hiin Side af Rhinen. Har Du ingen anden Medreisende i Fartøiet, end de, vi see her omkring os?“

„Der er endnu en Anden, og det undrer mig, at han ikke er her! Det er en genuesisk Adelsmand, som Du ofte har hørt nævne, Hr. von Blonay! som en jeg elsker høit. Gaetano Grimaldi er et Navn, der ikke er Dig fremmed, med mindre Venskabs Ord ere blevne yttrede for et tillukket Øre.“

„Jeg har hørt saameget om denne Italiener, at jeg kan forestille mig ham som en gammel, prøvet Bekjendt. Da Du først vendte tilbage fra Krigene i Italien, var din Tunge aldrig træt af at forkynde hans Priis; det heed altid: „Gaetano har sagt det, — Gaetano har tænkt saaledes, — Gaetano har gjort det!“ — Han er dog vel ikke i Selskab med Dig?“

„Han og ingen Anden! Et lykkeligt Møde i Havnen i Genf bragde os sammen efter en Skilsmisse af fulde tredive Aar, og som om Himmelen havde gjemt sin Prøvelse til denne Leilighed, have vi i Selskab med

hinanden gjennemgaaet den sidste Fare. Jeg havde ham i mine Arme, Roger! i det frygtelige Øieblik, da Himlen, og Bjærgene, og hele Jorden, lige indtil denne kjære Pige, forsvandt, som jeg troede, for bestandigt, for mine Øine; — han, der før havde været min Staldbroder i saamange Farer, der havde blødet for mig, vaaget for mig, og som havde gjort alt hvad Venskab kunde gjøre for mig, var af Forsynet bleven bestemt til min Staldbroder i den frygtelige Nød, som vi nylig have gjennemgaaet."

Medens Baronen taelde saaledes, traad hans Ven til med den rolige og værdige Mine, som han altid bevarede, naar han ikke fandt for godt at aflægge den Tilbageholdenhed, der var en Følge af hans høie Rang, eller naar han gav efter for de Strømme af Følelser, der undertiden bruusde igjennem hans sydlige Temperament, saa at de bortrev al Etiquette. Han blev forestillet for Roger af Blonay og Amtmanden, som den Person, man just havde taelt om, og som sin Indførers ældste og trofaste Ven. Hans Modtagelse hos den Første var naturlig og hjertelig, medens Hr. Hoffmeister var saa besynderlig i sine Forsikkringer om Glæde og Respect, at det ikke alene vakde Opmærksomhed, men endogsaa Forbauselse.

„Tak, Tak, gode Petermand!" — sagde Baronen af Willading, thi dette var det fortrolige Navn, som de pleiede at tiltale Amtmanden med, der turde tage sig denne

Frihed; — „Tak, ærlige Petermand! Din Hengivenhed for Gaetano er ligesaa megen Kjærlighed viist mig selv."

„Jeg ærer dine Venner, som Dig selv, Hr. von Willading!" — svarede Amtmanden; — „thi Du har Fordring paa Borgerskabets og alle dets Tjeneres Agtelse; men den Ærbødighed, jeg viser Signor Grimaldi, skyldes hans egen Fortjeneste. Vi ere kun fattige Sveitsere, der leve blandt vilde Bjærge, kun lidet begunstigede af Solen, og, om I vil, kun lidet bekjendte for Verden; — men vi have vore egne Manerer! En Mand, der saa længe som jeg, har været betroet et Embede, var ikke en saadan Tillid værd, dersom han ikke kunde mærke, om ogsaa kun ved Hjælp af sit Instinct, naar der var Mænd i Nærheden, der fortjende at hædres. Signore! Tabet af Melchior af Willading her ligefor vor Havn vilde have gjort Søen ubehagelig for os Alle, i Maaneder, for ikke at sige i Aar, men var der hendet saa stor en Elendighed, at I var omkommet i vore Vande, kunde jeg have anraabet Himlen om at Bjærgene maatte falde ned og begrave den brødefulde Lemansøe under deres Steenmasser!"

Melchior af Willading og den gamle Roger af Blonay loe hjerteligt ad Peters hyperboliske Kompliment, skjøndt det var tydeligt nok, at den værdige Amtmand bildte sig ind, at han havde sagt noget ret Smukt.

„Jeg takker Eder, Signore! ikke mindre end min

Ven, Melchior af Willading;" — svarede Genueseren, medens et Glimt af Lune lynede i hans Øine; — „denne høflige Modtagelse overbyder langt os i Italien, thi jeg tvivler paa, at der er en Mand Syden for Alperne, der vilde være villig til at dømme nogen af vore Søer til saa uhyre en Straf, for en Feil der er saa tilgivelig, eller i det mindste saa naturlig. Alligevel beder jeg, at Søen maa blive tilgivet, siden den dog i det høieste kun var et underordnet Redskab ved denne Begivenhed, og jeg tvivler ikke paa, at den vilde have behandlet os, som den behandler alle Reisende, havde vi unddraget os fra dens Omfavnelse. Brøden maa tilregnes Vindene, og da de have deres Udspring fra Bjærgene, er jeg bange for, at de samme Fjælde, som I vilde skulde udføre Straffen, ville tilsidst blive overbeviiste om at have været de sande Stiftere og Deeltagere i denne Sammensværgelse mod vort Liv."

Amtmanden fniisde og grinede, som en, der var fornøiet med sit eget Vid og med det, han havde vakt hos Andre, og Samtalen tog en anden Retning; men hele Natten igjennem, ligesom ved alle andre Leiligheder under dette Besøg, modtog Signor Grimaldi saa udmærkede Beviser paa Opmærksomhed, at det maatte vække store Begreber om Italieneren hos dem, der vare vante til at see Hr. Peter spille den drivtige, vigtige, ophøiede Embedsmand.

Nu tænkde man paa at skaffe Forfriskninger til

de Reisende, der trængde haardt til en Vederqvægelse, efter Dagens Besværligheder og Farer. For at erholde disse, paastod Roger Blonay, at de skulde begive dem op til hans Borg, paa hvis Baun den indbydende Ild brændte endnu. Ved Hjælp af **chars-à-banc**, et Slags Vogne, der ere brugelige der i Egnen, blev denne korte Afstand snart lagt tilbage, medens Amtmanden fulgde med, da han, til ikke liden Forbauselse for Eieren af Borgen, paastod, at han vilde see de Reisende i god Behold indenfor dens Mure. Ved Borgporten tog Petermand Afskeed, og gjorde tusinde Undskyldninger for, at han maatte bort, da der hvilede ganske overordentlige Pligter paa hans Skuldre i Anledning af den forestaaende Fest.

„Vi ville faae en mild Vinter, thi jeg har aldrig seet Hr. Hoffmeister saa artig;" — bemærkede Roger af Blonay, i det han førde sine Gjæster ind i Borgen; — „de bernske Embedsmænd, Melchior! ere kun lidet tilbøielige til at være ødsle med deres Komplimenter mod os stakkels Embedsmænd i Vaudlandet."

„Signore! I glemmer eders Vens Interesse;" — sagde Genueseren leende; — „der er udentvivl andre og bedre Amtmandskaber, der gives bort af Raadet, og Herren af Willading har en vigtig Stemme ved en saadan Leilighed. Har jeg nu fundet Grunden til hans Iver?"

„Det har Du ikke," — svarede Baronen; — „thi Petermand har ikke stort andet Haab end at døe, hvor

han har levet, som en Amtmand over et lille District. Den værdige Mand er uden Tvivl bleven rørt ved at see dem, der, saa at sige, ere blevne udrevne af Graven. Jeg er ham Tak skyldig for hans Omsorg, og skulde noget bedre virkelig frembyde sig, og kunde min ringe Stemme komme i Betragtning, da vil jeg ikke, at den skal blive taus; det er at gavne det Offentlige, naar man betroer Mænd af en saadan Tænkemaade vigtige Poster."

Denne Mening forekom Tilhørerne meget naturlig, og alle, undtagen Signor Grimaldi, yttrede deres Bifald. Denne Sidste, der kjendte bedre til det menneskelige Hjertes Krinkelkroge, eller som havde en Grund, han selv alene kjendte, smilde alene ved den Bemærkning som han hørde, som om han fuldkommen kjendte Forskjellen mellem den Hylding, man viser Posten, og den, som en høimodig og ædel Natur yder efter sine egne Indskydelser.

En Time sildigere var det lette Maaltid forbi, og Roger af Blonay yttrede for sine Gjæster, at de vilde finde det Umagen værd at spadsere en lille Tour for at nyde den yndige Aften. Og Forandringen var i Sandhed allerede saa stor, at det ikke var let for Indbildningskraften at forvandle den milde, smilende Scene, der laa nedenunder og ovenover Borgen Blonay, til den mørke Hvælving og harmfulde Sø, fra hvilken de nylig vare undslupne.

Enhver Sky var allerede seilet langt bort mod Tysklands Sletter og Maanen var stegen saa høit op over det takkede Dent de Faman, at Strømmen af dens

Straaler udgjød sig over Lemansøen. Tusinde tankefulde Stjerner glimrede paa Hvælvingen, Billeder paa den kjærlige Almagt, der uophørligt gjennemtrænger og styrer det Hele, hvilke enkelte Uordener og tilfældige Forvirringer dens ringere Redskaber end maae afstedkomme. De fraadende og brusende Vover havde lagt sig, og det var nu næsten ligesaa stille, som førend Stormen begyndte, men i hiins Sted saae man Myriader smaae krusede Bølger dandse i det glindsende Maaneskin og sværme ustraffede paa Overfladen af den rolige Sø. Man saae atter Baade, der styrede over mod Savoyen hen til Nabobyerne, og det hele Syn aabenbarede den fornyede Tillid hos dem, der vare vante til at betroe sig til dette ustadige og falske Element.

„Der er en stærk og frygtelig Lighed imellem menneskelige Lidenskaber og disse vilde og harmfulde Udbrud af Naturen;" — bemærkede Signor Grimaldi, efterat de i Taushed havde betragtet Scenen i nogle tankefulde Minuter; „lige hurtige til at fare op og til at formildes; lige ustyrlige i deres Hæftighed, og lige rede til at modtage Indflydelsen af en velgjørende Modvirkning, der bringer er gavnligere Rolighed, naar Anfaldet er forbi. Eders nordlige Koldblodighed kan gjøre Lignelsen mindre iøiefaldende, men det vil findes saaledes saavel hos de koldere Temperamenter af den tydske Stamme, som hos os af varmere Blod. Seer ikke hiin rolige Side af Bjærget, Søen der, og den stjernefulde Him-

mel ud, som om de angrede deres forrige usømmelige Voldsomhed, og ønskede at bringe Tilskueren til at glemme deres Angreb paa hans Sikkerhed, ligesom en hæftig, men ædel Natur vilde fortryde et Slag givet i Hidsighed, eller et bidende Ord, der var undsluppet i et hæftigt Øieblik? Hvad siger Du til min Mening, Signor Sigismund, thi ingen kjender bedre hvordan Stormen var, som vi maatte udholde?"

„Signore!" — svarede den unge Soldat beskedent; — „I glemmer denne brave Sømand, uden hvis Kulde og Indsigter vi alle vilde have været forlorne. Han er kommen til Blonay paa vort eget Forlangende, men indtil nu er han bleven overseet."

Maso kom frem paa et Vink af Sigismund, og stod foran dem, som han havde viist saa udmærket en Tjeneste med en Fatning, der ikke saa let lod sig forstyrre.

„Jeg er kommen op til Borgen, Signore! paa eders Befaling;" — sagde han til Genueseren; — „men da jeg har mine egne Forretninger at afgjøre, maa jeg nu bede Eder at underrette mig om hvad der er til eders Tjeneste?"

„Vi have i Sandhed været forsømmelige i Hensseende til dine Fortjenester. Da vi landede, var min første Tanke paa Dig; men andre Ting gjorde at jeg glemde Dig. Du er ligesom jeg, en Italiener?"

„Det er jeg, Signore!"

„Fra hvilken Egn?"

„Fra den samme som I, Signore! Jeg er en Genueser, som jeg før har sagt Eder."

Den Anden erindrede denne Omstændighed, men det syntes ikke at behage ham. Han saae sig omkring, som for at erfare hvad de Andre tænkde; derpaa vedblev han sine Spørgsmaal.

„En Genueser?" — gjentog han langsomt; — „dersom det er saaledes, skulde vi kjende noget til hinanden. Har Du nogentid hørt tale om mig under dine hyppige Besøg i Havnen?"

Maso smilede; i Førstningen syntes han at ville blive skjemtefuld, men en mørk Sky gik over hans brunladne Ansigtstræk og hans Munterhed tabde sig i en Tankefuldhed, der var Spørgeren saa paafaldende.

„Signore!" — sagde han efter en Pause; — „de Fleste af min Haandtering kjende noget til Eders Excelenza; er jeg her alene for at spørges herom, saa beder jeg, at det maa tillades mig at gaae."

„Nei, ved San Francesco! Du maa ikke forlade os saaledes. Jeg gjør Uret i at paatage mig en Overmands Mine mod en, som jeg skylder mit Liv og har faaet det Svar, jeg fortjende. Men der er en betydelig Regning, der skal afgjøres mellem os To, og jeg vil gjøre noget for at bibringe Ligevægten, der nu er saa aldeles mod mig, ved at ansætte Dig i en eller anden Forretning, naar vi Begge ere komne tilbage til Genua."

Signor Grimaldi havde, medens han taelde, ud-

strakt Haanden, og modtog af sin Ledsager og Landsmand, Marcelli, en velfyldt Pung. Denne blev snart tømt for sit Indhold, en anseelig Mængde Sequiner, hvilke han allesammen tilbød Sømanden. Maso betragkede med Kulde den glimrende Dynge, og hans Nølen opvakde Tvivl om han ansaae Belønningen for tilstrækkelig.

„Jeg siger Dig, at det kun er et midlertidigt Pant paa en tilkommende Belønning. I Genua skal vort Mellemværende blive fuldkommen afgjort, men dette er alt hvad en Reisende med Forsigtighed kan undvære. Du kommer til mig i vor egen gode Stad og vi ville see til hvad vi kunne gjøre for Dig."

„Signore! I tilbyder det, for hvilket Menneskerne udføre alle deres Handlinger, gode eller onde. De vove deres Sjæle for dette Metal, og blive Djævle for at eie det; og dog er jeg, skjøndt næsten pengeløs, i den Stilling, at jeg er nødt til at afslaae hvad I tilbyder."

„Jeg siger Dig, Maso! at det siden skal blive forøget, eller — vi ere ikke saa fattige, at vi skulle gaae at tigge — gode Marcelli! tøm dine Skatte, og vi ville tage vor Tilflugt til Melchior af Willadings Pung for det vi mangle, indtil vi kunne komme nærmere til vore egne Hjælpekilder."

„Og skal Melchior af Willading da ansees for intet i alt dette?" — raabde Baronen; — „gjæm dit Guld, Gaetano! og overlad det til mig at tilfredsstille den ærlige Sømand for det Første. Siden kan han

komme til Dig i Italien; men her, paa min egen Grund, gjør jeg Fordring paa min Ret til at være han Bankør!"

„Signori!" — svarede Maso alvorligt og med en ømmere Følelse, end han pleiede at lægge for Dagen; — „I ere begge langt gavmildere, end jeg ønsker. Jeg er kommen op paa Borgen paa eders Befaling og for at gjøre Eder en Fornøielse, men ikke i Haab om Penge. Jeg er fattig, det vilde være unyttigt at nægte det, thi det Udvortes vidner imod mig;" — her lo han, paa en Maade, som Tilhørerne ansaae for tvungen; — „men Fattigdom og Slethed ere ikke altid uadskillelige. I have mere end ahnet i Dag, at mit Liv er fuglefrit, og jeg tilstaaer det; men det er et Misgreb, at troe, at Mennesker, der i nogle Tilfælde forlade den Landevei, som Nogle kalde Retskaffenhed, ere uden menneskelig Følelse. Jeg har været behjælpelig til at frelse eders Liv, Signore! og der er mere Glæde i den Tanke, end jeg vilde føle ved at kunne vinde dobbelt saa meget Guld, som I tilbyder mig. Her er Signor Capitano" — lagde han til, i det han tog Sigismund ved Armen og trak ham frem, — „viis ham eders Gunst, thi uden hans Kjækhed vilde jeg ikke have kunnet hjælpe Eder. Dersom I give ham alt, hvad der er i Eders Skatkamre, lige indtil den kosteligste Perle, vilde I ikke gjøre mere end billigt."

Da Maso holdt op, kastede han et Blik paa den opmærksomme Adelheid, der vedblev at yttre hans Mening, efterat hans Tunge var taus. Den pludselige

Rødme, der bedækkede Pigens Ansigt var synlig endog i det blege Maaneskin, og Sigismund foer tilbage for hans raae Greb, ligesom den Skyldige farer tilbage for at bemærkes.

„En saadan Tænkemaade er agtværdig, Maso!" — svarede Genueseren, der lod som han ikke forstod hans egentlige Mening; — „og den vækker Længsel efter at være din Ven. Jeg vil ikke tale mere om Foræringen, da jeg kjender din Tænkemaade, men Du vil besøge mig i Genua?"

Udtrykket af Masos Ansigtstræk var uforklarligt, men han beholdt sine sædvanlige jævne Manerer.

„Signor Gaetano!" — sagde han, med en Sømands Ligefremhed i Udtrykket; — „Der er Adelsmænd i Genua, der hellere ville banke paa Døren af eders Pallads end jeg; og der er de i Staden, der vilde faae nok at snakke om, dersom det blev bekjendt, at I modtager saadanne Gjæster."

„Det er at binde Dig selv alt for fast til en slet og farlig Haandtering. Det ahner mig at Du er en Smugler, men dette er i Sandhed ikke et Haandværk saa frit for Fare, eller saa hæderligt, eller, at dømme efter din Paaklædning, saa fordeelagtigt, at Du skulde forbinde Dig med det for din Livstid. Der kan findes Midler til at befrie Dig fra en saa forhadt Stand, ved at give Dig en Plads i Toldvæsnet, som Du saa ofte har spottet."

Maso lo af fuld Hals.

„Saaledes er det, Signore! i denne eders moralske Verden; den, der vil gjøre Lykke i en eller anden Vei,

behøver blot at gjøre sig farlig, for at blive brugt. Eders Politibetjente ere fortvivlede Dagleiere uden Forretninger; eders Toldbetjente have lært deres Kunst ved at bestjæle Toldindtægterne; og jeg har været i Lande, hvor man har sagt, at alle de, der meest udsugede Folket, begyndte deres Kald, som lidende Patienter. Denne Regel staaer fast nok, uden at mit fattige Navn skal understøtte den, og, med eders Tilladelse, jeg vil forblive den jeg er: en Mand, der finder sin Glæde i at leve blandt Farer, og som tager sin Hævn over Øvrighederne, ved at spotte dem, naar han er uheldig, og lee ad dem, naar han er heldig."

„Unge Mand, Du har Materialier til et bedre Levned i Dig."

„Signore, det kan være sandt;" — svarede Maso, hvis Ansigtstræk igjen bleve mørke; — „vi prale af, at vi ere Skabningens Herrer, men den stakkels Baptists Baad var ikke mere Herre over sine Bevægelser i den sidste Storm, end vi ere Herrer over vor Skjæbne. Signor Grimaldi, jeg har i mig Materialierne til at gjøre en Mand; men Lovene og Fordomme og Menneskernes forbandede Nid har gjort mig til det jeg er. I de første femten Aar af min Bane skulde Kirken være min Trappe til en Cardinalshat eller et fedt Abbedi, men det salte Søvand afvadskede den nødvendige Salvelse."

„Du er af bedre Fødsel, end Du synes — Du har Venner, der vilde sørge over dette?"

Maſos Øie funklede, men han vendte det bort, ſom om han, med en utæmmet Villies Magt, vilde neddæmpe en pludſelig, hæftig Indflydelſe.

„Jeg er født af en Qvinde;" — ſagde han med et beſynderligt Eftertryk.

„Og din Moder — er hun ikke bedrøvet over din nærværende Bane? — Kjender hun din Haandtering?"

Det vilde Smiil, ſom det Spørgsmaal frembragde, forvoldte at Genueſeren fortrød, at han havde gjort det. Det var tydeligt, at Maſo kjæmpede for at betvinge en Følelſe, der piinde hans Sjæl, og det lykkedes ham ved Hjælp af en Selvbeherſkelſe, ſom kun faa Mennesker beſidde.

„Hun er død;" — ſvarede han nedſlaaet; — „hun er en Helgen blandt Englene. Havde hun levet, vilde jeg aldrig have været en Sømand, og — og" — Han lagde Haanden paa ſin Strube, ſom om han vilde neddæmpe en Følelſe, der truede med at qvæle ham; derpaa ſmilde han, og lagde leende til: — „ak! og det gode Skib Winkelried vilde have været et Vrag."

„Maſo! Du maa komme til mig i Genua. Jeg maa ſee mere af Dig, og ſpørge Dig mere om din Skjæbne. En ædel Aand er bleven fordærvet ved dit Fald, og en venſkabelig Hjælp af en, der ikke er uden Indflydelſe, kan endnu gjengive den ſin Kraft."

Signor Grimaldi taelde med Varme, ſom en, der følde en oprigtig Sorg, og hans Stemme havde al den Sørgmodighed og Alvorlighed, der er forbunden

med en saadan Følelse. Masos haarde Natur var rørt ved denne Deeltagelse og en Mængde vilde Lidenskaber vare pludseligt tæmmede. Han nærmede sig til den ædle Genueser og greb ærbødigt hans Haand.

„Tilgiv mig min Frihed, Signore!" — sagde han med Blidhed, og betragtede opmærksom de magre, rynkede Fingre, med det fremstaaende Aareveev, som han holdt i sin egen brune og haarde Haand. — „Dette er ikke første Gang at vort Kjød har berørt hinanden, men det er første Gang at vore Hænder have været forenede. Lad det nu være i Venskab. — En Lune var kommen over mig, og jeg maa bede Eder om Forladelse, ædle Herre! for denne Frihed. Signore! I er gammel, og æret, og staaer udentvivl høit i Himlens Gunst, ligesom i Menneskernes — giv mig, Herre! eders Velsignelse inden jeg gaaer!"

Da Maso kom frem med denne overordentlige Begjæring, knælede han ned med en Mine, der var saa ærbødig og oprigtig, saa at der ikke blev andet Valg end at høre ham. Genueseren var overrasket, men ikke bragt ud af Fatning. Med fuldkommen Værdighed og Selvbeherskelse og med en Følelse, der ikke var upassende ved denne Leilighed, en Frugt af saa mægtigt opvakte Lidenskaber, uddeelde han Velsignelsen. Sømanden stod op, kyssede hans Haand, som han holdt endnu, gjorde en hurtig Hilsen til Alle, sprang ned af Skraaningen paa hvilken han stod, og forsvandt i Skyggen af en Busk.

Sigismund, der med Forbauselse havde været Vidne

til denne besynderlige Scene, holdt Øie med ham, saa længe han kunde og han saae af det at han tørrede sine Øine med Haanden, at hans haarde Natur var bleven hæftigt rystet. Da han fattede sig, følde Signor Grimaldi ogsaa, at der ikke havde været Forstillelse i denne uforklarlige Opførsel, thi en heed Taare var falden paa hans Haand førend han slap den. Selv var han hæftigt rystet af det, der var foregaaet og lænende sig til sin Ven gik han langsomt tilbage til Slottet Blonay.

„Hiin overordentlige Begjæring af Maso har opfrisket det sørgelige Billede af min stakkels Søn, bedste Melchior!" — sagde han; — „Give Himmelen at han kunde have modtaget denne Velsignelse, og at den maatte have været til Nytte for ham i Guds Øine. — Ja, han hører den maaskee nu — thi, kan Du troe det, jeg har tænkt, at Maso kan være en af hans fredløse Kammerater og at en vild Længsel efter at meddele denne Scene, har indgivet ham den forunderlige Begjæring, som jeg opfyldte."

Denne Samtale blev fortsat, men den blev hemmelighedsfuld og af det meest fortroelige Slags. Det øvrige Selskab søgde nu deres Senge, medens Lamperne vedbleve at brænde i de to gamle Adelsmænds Værelser til langt ud paa Natten.

Skarpretteren,

eller

Viinhöstfesten.

En Fortælling.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Tredie Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1834.

Niende Kapitel.

Hvor ere mine Sveitsere? Lad dem
Bevogte Døren! Hvad er der paa Færde?

Hamlet.

Det amerikanske Efteraar, eller Fald, som man hos os poetisk kalder denne ædle og blide Aarstid, ansees for at være uovertruffet, i dens varme, muntre Pragt, dens milde, opmuntrende Luft, og dens beundringsværdige Bestandighed, af noget Efteraar i noget andet Land paa Jorden. Hengivenhed for vort eget skjønne og herlige Land har ikke forledet os til at skatte dets Fortrin for høit, hvor klare og yndige vore Efteraarsdage end i Sandhed ere, har en skjønnere Morgen aldrig fremstraalet over Alleghanierne, end den, der beskinnede Alperne, da Solen traad frem første Gang efter den Orkan, vi nylig have beskrevet.

Da Dagen skred frem, blev Scenen lidt efter lidt mere yndig, indtil det varme og glødende Italien selv neppe kunne fremvise et Landskab, der var mere henrivende, eller en skjønnere Blanding af Stort og Mildt, end det, der hilsede Adelheid af Willadings Blik, da hun, ved sin Faders Arm gik ud af Slotsporten paa den høie, med Gruus belagte Terrasse.

Det er allerede bleven sagt, at denne gamle og historiske Bygning laa midt paa Bjærget, en Fjerdingvei bag ved Byen Vevey. Alle Høiene i denne Egn ere Grene af den samme uhyre Fjældmasse, og den, hvorpaa Blonay var bleven bygget i den tidligste Periode af Middelalderen, henhører til den Række af Klippemure, der adskiller Valiserlandet fra de sveitseriske Cantoner, og som er almindelig bekjendt under Navnet: Overlandsalperne. Denne Række af snebedækkede Fjælde endes i lodrette Afgrunde ved selve Bredden af Lemansøen, og danner paa Siden mod Søen, en Deel af det prægtige Landskab, der gjør det sydostlige Horn af Halvmaanen saa forunderligt skjønt. Den høie, naturlige Vold, der hæver sig over Villeneuve og Chillon udstrækker sig langs med Vandets Grændser, og lader blot saa meget Rum, at man kun der har en Kjørevei for een Vogn, med en Hytte hist og her, og det i en Strækning af omtrent een Miil, da den dreier indad i Landet og tilsidst taber sig blandt de mindre Bjærg-

toppe i Freiburg. Enhver har lagt Mærke til disse nedhængende Skraaninger, der bestaae af det der er nedskyllet af Bjærgstrømmene, Lævninger af Fjældskred, og hvad man vil kalde det, der bestandigt nedtriller fra de næsten lodrette Høider, og som ligger, ligesom brede Støttepiller ved deres Fødder, dannende et Slags Grundvold for den Masse, der ligger ovenpaa. Blandt de Alper, hvor Naturen har virket efter saa ophøiet en Maalestok, og hvor alle Forhold ere rigtigt iagttagede, indeholder disse **débris** af høie Bjærge ofte Landsbyer og Stæder, eller danne brede Marker, Viingaarde og Græsgange, ifølge deres Høide og deres Beliggenhed for Solen. Det kan være et Spørgsmaal for Geologen om de forskjellige Høider, der omgive Vevey, rige paa Landsbyer, Viingaarde, og Borge, ere blevne dannede saaledes, eller om de naturlige Omvæltninger, der drev de høie Klipper op over Jordskorpen, havde efterladt deres Grundvolde i denne afbrudte, skjønne Form.

Borgen og Familien Blonay — thi begge ere til endnu — ere blandt de ældste i Vaudlandet. Et kunstløst, firkantet Taarn, der ligger paa en Klippegrund, en af disse plumpe Masser, der ofte sees hænge paa Bjærgskraaningerne, var Begyndelsen til dette Herresæde. Andre Bygninger vare i forskjellige Tidsaldre blevne opførte omkring Hovedbygningen, indtil det Hele fremviisde en af de besynderlige, maleriske Masser, der

smykke saa mange baade af de vilde og af de mere blide Egne i Sveitserland.

Denne Terrasse, til hvilken Adelheid og hendes Fader vendte sig, var en uregelmæssig Spadseregang, beskygget af ærværdige Træer, der hævede sig tæt ved den fornemste Port af Slottet, paa en Flade af den Klippe, der dannede Grundvolden til Bygningen selv. Den havde sine Volde, sine Bænker, sin kunstige Jordbund, sine med Sand belagte Alleer, som det var sædvanligt ved saadanne gamle Anlæg; men den havde ogsaa hvad der var bedre end dette, en af de meest ophøiede, meest henrivende Udsigter, der nogensinde udbredte sig for et menneskeligt Øie. Neden under laa den bølgeformige, frugtbare Skraaning, rig paa Vin og bedækket med Grønsværd; hist bebygget med Huse, her bevoxet med vilde Træer, medens der intet Qvarteer var, hvorfra man ikke saae Taget af et Slot, eller Taarnet af en Landsbykirke. Der er ikke megen Pragt i den sveitseriske Bygningsmaade, der ikke meget overgaaer vor egen, ja er endog maaskee ringere end den; men Skjønheden og Siirligheden af Beliggenhederne, den store Forskjellighed i Landskabet, Bjærgskrænterne og Luftens Reenhed ere Skjønheder, der ere egne for Landet. Vevey laa ved Bredden af Søen, mange hundrede Fod lavere, og som det syntes paa en meget snæver Stranbbred, skjøndt der virkelig var Plads nok;

medens Hufene i St. Saphorin, Corsier, Montreux og et Dusin andre Landsbyer vare præsede, ligesom Vespereder, op til Bjærgene. Men det yndigste af Alt var Lemansøen. En, der ikke havde seet Søen i dens Raseri, kunde aldrig begribe Sandsynligheden af en Fare paa denne rolige, skinnende Flade, der nu laa udbredt, som et flydende Speil. Sex eller syv Baade vare at see, med deres Seil hængende i skjødesløse Former, som om de utrykkeligt vare bragte i denne Stilling, for at være Modeller for en Kunstner, med deres Raaer saaledes som Tilfældet havde kastet dem og med deres Skrog speilende sig i Vandet, for at gjøre Maleriet fuldkomment. Til disse nærmere Gjenstande maa man lægge den fjerne Udsigt, der strakde sig i den ene Retning til Jura, og i den Anden blev begrændset af Italien, hvis luftige Grændser maae ansættes i den Region, der hverken synes at tilhøre Himlen eller Jorden, Opholdstedet for den evige Frost. Rhonen skinnede pletvis mellem Engene i Valiserlandet; thi Borgens høie Beliggenhed gjorde, at man kunde see den og Adelheid søgde at efterspore blandt denne Labyrinth af Bjærge de Dale, der førde til de soelbare Egne, til hvilke de reisde.

Baade Faderens og Datterens Følelser, da de kom ind under den løvrige Himmel over Terrassen, var stum Henrykkelse. Det var tydeligt af Udtrykket i deres

Ansigter, at de vare i en gunstig Stemning for at modtage behagelige Indtryk, thi begge Ansigter vare fulde af den rolige Lyksalighed, der følger paa en pludselig, levende Glæde. Adelheid havde grædt, men at dømme af hendes Øines Glands, af de sunde og glødende Roser paa hendes Kinder og de kjæmpende Smiil, der legede om hendes modne Læber, havde hendes Taarer snarere været søde, end smertefulde. Endskjøndt hun endnu røbede physisk Svaghed nok, til at vedligeholde Bekymring hos alle dem, der elskede hende, var der dog en Forandring til det Bedre i hendes Udseende, der var saa følelig, at den maatte falde enhver i Øinene, der levede i daglig Omgang med den Syge.

„Dersom en reen og mild Luft, en soelklar Himmel og en henrivende Udsigt er det de søge, der bestige Alperne, min Fader!" — sagde Adelheid, da de havde staaet et Øieblik, og betragtet dette prægtige Panorama; — „hvorfor skulde da Sveitseren forlade sit Fødeland? Mon der i Italien er noget mere mildt, mere henrivende, eller mere fortryllende, end dette?"

„Denne Plet er ofte bleven kaldet vore Bjærges Italien. Figenen modnes nær ved hiin Landsby Montreux, og, aaben for Morgensolen, medens den faaer Læ af Bjærgene ovenover, fortjener denne Kyst ganske sin lykkelige Berømmelse. Vel foretrække de, hvis Aand fordrer Adspredelse, og hvis Constitution behøver Un-

derstøttelse, i Almindelighed at reise til Lande, hvor Sindet har mere Beskjæftigelse og hvor en større Forskjellighed af Forretninger hjælper Himmelen og Naturen til at gjøre Kuren fuldstændig."

„Men Du glemmer, Fader? at det er afgjort mellem os, at jeg nu skal blive rask og virksom og lee, ligesom vi vare vante til paa Willading, da jeg var i min Opvæxt."

„Dersom jeg blot kunde see disse Dage igjen, min Bedste! da vilde mine sidste Timer være rolige, som en Helgens — skjøndt Himlen veed, at jeg kun har liden Fordring paa denne velsignede Charakteer i nogen anden Henseende."

„Regner Du da ikke en rolig Samvittighed og et sikkert Haab for noget, min Fader?"

„Tænk, som Du vil, Barn! Gjør en Helgen af mig, eller en Biskop, eller en Eremit, om Du vil; den eneste Gjengjæld, jeg fordrer, er at see Dig smilende og lykkelig, som Du aldrig undlod at være, i de første atten Aar af dit Liv. Havde jeg kunnet forudsee, at Du vilde vende tilbage fra min gode Søster saa ulig Dig selv, vilde jeg have forhindret dette Besøg, hvormeget jeg end elsker hende og alt hvad der hører hende til. Men de Viseste af os ere hjælpeløse Dødelige og kjende knap hvad vi trænge til fra Time til Time. Du sagde, troer jeg, at den brave Sigismund yttrede

at han tvivlede paa, at jeg vilde give mit Samtykke til en, der har saa lidet at rose sig af hvad Fødsel og Formue angaaer? Der var i det mindste sund Forstand og Beskedenhed og en rigtig Følelse deri, men han burde have tænkt bedre om mit Hjerte."

„Han sagde dette," — svarede Adelheid med en frygtsom og skjælvende Stemme, skjøndt det var tydeligt af det tillidsfulde Udtryk i hendes Øie, at hun ikke længere havde nogen Hemmelighed for sin Fader; — „Han havde for megen Ære til at vinde en Adelsmands Datter, uden hendes Frenders Vidende og Samtykke."

„At Knøsen elsker Dig, Adelheid! er naturligt, — det er endnu et Beviis paa hans egen Fortjeneste, men at han skulde tvivle om min Kjærlighed og Hengivenhed er en Fornærmelse, som jeg neppe kan tilgive. Hvad gjør Ahner og Rigdom til Lykkalighed?"

„Du glemmer, kjære Fader! at han endnu ikke veed, at min Lykkalighed er ganske afhængig af hans."

Adelheid taelde hæftigt og med Varme.

„Han vidste, at jeg var Fader og at Du er mit Barn; En, der har sund Fornuft, og som tænker ret, bør bedre begribe en Mands Følelser i min Stilling, end at han tvivler om hans naturlige Kjærlighed."

„Da han aldrig har været Fader til en eneste Datter, Fader!" — svarede Adelheid smilende, thi, i

hendes nærværende Sindsstemning kom hun let til at smile; — „kan han ikke føle eller ahne alt hvad Du indbilder Dig. Han kjender Verdens Fordomme i Hensseende til ædel Byrd, og der er virkelig kun Faa, der, naar de ere rige, have Tilbøielighed til at dele det med ham, der kun har lidet."

„Knøsen tænkde snarere som en gammel Gnier, end som en ung Soldat, og jeg har stor Lyst til at lade ham føle mit Mishag over at han har tænkt saa slet om mig. Har vi ikke Willading med alle dets skjønne Fordeiendomme, foruden vore Rettigheder i Staden, saa at vi ikke behøve at tigge Penge af Andre, som medlidende Betlere. Du har været med i Sammenrottelsen mod mit Hjertelag, Pige! ellers kunde saadan Frygt blot have ængstet ham et Øieblik."

„Jeg har aldrig tænkt, Fader! at Du vilde forkaste ham for hans Fattigdoms Skyld, thi jeg veed at vor egen Formue er tilstrækkelig for os Alle, men jeg troede, at den der ikke kunde rose sig af adelige Forrettigheder, ikke vilde vinde din Gunst."

„Ere vi ikke en Republik? Er ikke Borgerrettigheden den eneste væsentlige Forrettighed i Bern — Hvorfor skulde jeg reise Hindringer ved det, Lovene tie om?"

Adelheid lyttede, som en Pige af hendes Alder pleier at lytte til saa behagelige Ord, det vil sige, med

Henrykkelse; og dog rystede hun paa Hovedet, for at undertrykke en Vantro, der ikke var fri for Bekymring.

„For denne ædelmodige Forglemmelse af gamle Fordomme til Fremme for min Lykke, takker jeg Dig inderligt, dyrebareste Fader!" — sagde hun, i det Taarerne styrtede ud af hendes blaae, tankefulde Øine; — „Det er sandt, at vi ere Beboere af en Republik, men vi ere ikke destomindre Adelige."

„Strider Du mod Dig selv og opfinder Grunde for at jeg ikke skal gjøre det, Du anseer for nødvendigt for at forebygge, at Du skal følge dine Brødre og Søstre i deres tidlige Grave?"

Blodet strømmede op i Adelheids Ansigt; thi endskjøndt hun grædende og i et fortroligt Øieblik, der fulgte paa hendes Tak for Baronens Frelse, havde kastet sig til hans Bryst og tilstaaet, at det Haabløse ved den Følelse, med hvilken hun gjengjældte Sigismunds Kjærlighed var den egentlige Aarsag til den tilsyneladende Sygdom, der havde voldt hendes Venner saa meget i Bekymring, havde de Ord, der vare strømmede hende fra Hjertet, i saa øm en Scene, aldrig forekommet hende at indeholde saa meget eller en Mening, der kunde saare hendes jomfruelige Følelse, saa stærkt som den hendes Fader tillagde dem.

„For Guds Skyld, Fader! jeg vil leve, enten jeg

bliver forenet med Sigismund eller ikke, for at forsøde Dig din gamle Alder, og velsigne dine sidste Dage. En from Datter vil aldrig blive revet saa grusomt bort fra en, hvis sidste og eneste Støtte hun er. Jeg kan maaskee føle Græmmelse og gjøre det taablige Ønske, at det maatte være anderledes, men i vort Huus døe Pigerne ikke for deres Tildøielighed til en ung Mand, endskjøndt han fortjener den."

„Adelig eller borgerlig," — lagde Baronen til og lo, thi han saae at hans Datter taelde af en pludselig Krænkelse, snarere end af hendes fortræffelige Hjerte; Adelheid, hvis sunde Fornuft og herlige Fatning strax viisde hende det Svage i denne lille Yttring af qvindelig Følelse, lo igjen paa sin Side, skjøndt hun gjentog hans Ord, for at give sine egne mere Kraft.

„Det gjør ikke noget, min Datter! De der ere Republikanere, burde aldrig være saa strænge i deres Udtydning af Privilegier. Er Sigismund ikke Adelsmand, vil det ikke være vanskeligt at erholde denne hæderlige Udmærkelse for ham, og i Mangel af mandlig Linie maa han bære vor Families Navn og understøtte dens Glands. I ethvert Tilfælde vil han blive et Medlem af Borgerskabet og det alene er alt, hvad der fordres i Bern."

„I Bern, Fader!" — svarede Adelheid, der havde saa vidt forglemt den Følelse af Stolthed hun nylig

yttrede, at hun smilede ad sin ømme, eftergivende Fader; — „det er sandt. Borgerskabet er tilstrækkeligt hvad Embede og politiske Privilegier angaaer, men vil det være tilstrækkeligt for vore Jævnliges Meninger, for Selskabets Fordomme, eller for vor egen fuldkomne Tilfredshed, naar det Friske ved vor Taknemmelighed er forbi?"

„Du fremsætter disse Spørgsmaal, Pige, som om Du var bestilt til at bekjæmpe din egen Sag. Du elsker maaskee ikke engang Knøsen oprigtigt?"

„I denne Henseende har jeg taelt oprigtigt, og som det anstaaer dit Barn," — svarede Adelheid frimodigt. — „Han har frelst mit Liv fra en overhængende Fare, og han har nu ogsaa frelst dit; og skjøndt min Faster, der var bange for din Misfornøielse, ikke vilde at Du skulde høre noget derom, kunde hendes Forbud dog ikke forhindre Taknemmeligheden i at yttre sig. Jeg har sagt Dig, at Sigismund har erklæret sine Følelser, endskjøndt han var for ædel til at fordre Gjengjældelse, og jeg skulde ikke have været min Moders Barn, dersom jeg kunde være blevet aldeles ligegyldig mod saa meget Værd forenet med saadan en Tjeneste. Hvad jeg har sagt om hine Fordomme, er mere for at Du skal overveie det, dyrebare Fader! end for min egen Skyld. Jeg har tænkt meget paa alt dette, og er rede til at bringe et Offer til Stoltheden, og

at taale Verdens Bemærkninger for at betale min Gjæld til en, som jeg skylder saa meget. Men endskjøndt det er naturligt, maaskee uundgaaeligt, at jeg maatte føle dette, behøver Du ikke at glemme andre Fordringer paa Dig. Det er sandt, at vi i en vis Forstand ere hverandres Lige, men der er en Tyran, der neppe vil lade nogen unddrage sig hans Herredømme, jeg mener: Fordomme. Lad os derfor ikke bedrage os selv — skjøndt vi i Bern gjøre os til af vor Republik og tale en Deel om Frihed; det er en lille Stat, og deres Indflydelse, der ere de Rigere og Mægtigere blandt vore Naboer, hersker i enhver Henseende, der angaaer Meninger. En Adelsmand er ligesaa meget en Adelsmand i Bern, undtagen hvad det angaaer Lovene, som han er det i det tyske Rige, og Du veed, at vi ere af tysk Stamme, hos hvem disse Fordomme er dybt indgroede."

Baronen af Willading havde længe været vant til at tage Hensyn til sin Datters overlegne Aand og mere dyrkede Forstand, der i Ensomheden paa sin Faders Borg, havde læst og eftertænkt langt mere, end hendes Alder sandsynligviis vilde have tilladt i en virksommere Kreds. Han følde det Rigtige af hendes Bemærkning, og de havde gjennemvandret den hele Længde af Terrassen i dyb Taushed, førend han kunde samle de nødvendige Ideer til et passende Svar.

„Sandheden af det, Du siger, kan ikke nægtes;" — sagde han omsider; — „men der kan raades Bod derpaa. Jeg har mange Venner ved de tyske Hoffer; et Adelspatent kan give Knøsen det han mangler, hvorpaa han kan forlange din Haand uden at støde an mod Fordomme enten i Bern, eller paa noget andet Steds."

„Jeg tvivler paa at Sigismund vil samtykke i en saadan Udflugt. Vort eget Adelskab er gammelt; det er ældre end Berns Anlæggelse som Stad, og langt ældre, end vore Indretninger.. Jeg erindrer, at jeg har hørt ham sige, at naar et Folk undslaaer sig for selv at meddele denne Udmærkelse, kunne dets Borgere ikke modtage den uden at tabe deres Charakteers Værdighed, og en Mand af hans moralske Fasthed vil tage i Betænkning at gjøre hvad han anseer for urigtigt, for saa ringe en Gave, som den vi tilbyde."

„Ved Vilhelm Tells Sjæl! skulde den ubekjendte Bonde vove — Men det er en brav Knøs og to Gange har han gjort min Slægt den vigtigste Tjeneste. Jeg elsker ham, Adelheid! kun lidet mindre end Dig selv, og vi ville vinde ham for vor Plan med det Gode og lidt efter lidt. En Pige af din Skjønhed og Alder, for ikke at tale om dine andre Egenskaber, dit Navn og Familien Willadings Godser, tilligemed Rettigheder i Bern, ere noget, der ikke let bliver afslaaet af en ubekjendt Soldat, der intet har —"

„Uden sit Mod, sine Dyder, sin Beskedenhed og sin fortræffelige Tænkemaade, Fader!"

„Du vil ikke lade mig beholde den simple Glæde, at rose mine egne Varer. Jeg seer at Gaetano Grimaldi gjør Tegn i sit Vindue, som om han er i Begreb med at komme ned; gaa Du til dit Værelse, for at jeg kan tale med min fortræffelige Ven om denne vanskelige Sag; Du skal i sin Tid nok faae Udfaldet at vide."

Adelheid kyssede den Haand, som hun holdt i sin egen og forlod ham med en tankefuld Mine. Da hun steeg ned af Terrassen, var det ikke med de samme elastiske Trin, som da hun var kommet op en halv Time i Forveien.

Tidligt berøvet sin Moder havde denne charakteerfaste, men fiintfølende Pige længe været vant til at gjøre sin Fader fortroelig med alt hendes Haab, hendes Tanker og Udsigter i Fremtiden. Ifølge disse særegne Omstændigheder, vilde hun mindre have taget i Betænkning at tilstaae sin Fader hendes Tilbøielighed, men Frygt for at denne Erklæring vilde smerte ham, uden at bidrage til hendes egen Fordeel, havde hidindtil gjort hende taus. Hendes Bekjendtskab med Sigismund havde været langvarigt og inderligt. Dybt rodfæstet Agtelse og inderlig Hengivenhed udgjorde Grundlaget til deres Følelser, der alligevel vare saa hæftige, at de for-

drev Roserne af hendes Kinder, medens hun stræbde at glemme ham, og forledte hendes kjærlige Fader til at troe, at hun led under den tidlige Sygelighed, der allerede havde berøvet ham hans andre Børn. Der var alligevel ingen alvorlig Grund til denne Frygt, der var saa naturlig for en Mand i Baronen af Willadings Stilling, thi indtil hendes tankefulde Drømmerier blegnede hendes Kinder fandtes der ikke en mere blomstrende Pige, end Adelheid, eller en, der forenede et mere fuldkomment Helbred med qvindelig Fiinhed iblandt hendes Fædrenelands Bjærge. Hun havde roligt samtykket i Reisen til Italien, i den Forventning, at den maatte tjene til at adsprede hendes Sind fra denne Grublen over en Sag, som hun alt længe havde anseet for haabløs, og med det naturlige Ønske, at see saa berømt et Land, men ikke fordi hun havde mindste Frygt for sin egen Sundhedstilstand. Sigismunds Nærværelse var aldeles tilfældig, hvad hende angik, skjøndt hun ikke kunde undslaae sig for den glade Tanke — der saa meget smigrede hendes qvindelige Stolthed, at den unge Soldat, der var i østerrigsk Tjeneste og der var bleven bekjendt med hende paa et af sine hyppige Besøg i sit Fødeland, med Glæde havde grebet denne gunstige Leilighed til at vende tilbage til sine Faner. Omstændigheder, som det ikke er nødvendigt at fortælle havde givet Adelheid Leilighed til at gjøre det unge

Menneske bekjendt med sin Fader, skjøndt hendes Tantes Forbud, hvis Uforsigtighed havde været Aarsag til det Tilfælde, der nær var blevet saa ulykkeligt for hende, og fra hvis Følger Sigismund havde frelst hende, forhindrede hende i at forklare alle de Grunde, hun havde til at vise ham Agtelse og Hengivenhed. Maaskee gav den Maade, hvorpaa denne unge, og følsomme Pige var nødt til at undertrykke sine Følelser, dem en større Kraft og fremskyndte Overgangen fra Taknemmelighed til Kjærlighed, der i et andet Tilfælde ikke vilde være frembragt, uden ved en mere aaben, og længere Omgang. Saaledes som Sagerne stode, vidsde hun neppe selv hvor uforanderligt hendes Lykke var bunden til Sigismunds, skjøndt hun saa længe havde elsket hans Billede i de Fleste af hendes vaagne Drømme, og uden at vide det, havde ladet sine Tanker og Forhaabninger styre af ham, indtil hun vidsde at hendes Kjærlighed fandt Gjengjæld.

Signor Grimaldi viisde sig i den ene Ende af Terrassen, da Adelheid af Willading steeg ned fra den Anden. De to gamle Adelsmænd havde forladt hinanden sildigt forrige Nat, efter en hemmelig og fortroelig Samtale, der havde rystet Italienerens Sjæl, og aftvunget hans Ven alvorlige og oprigtige Venskabsytringer. Skjøndt tilbøielig til pludselige Anfald af en mørk Tungsindighed var der dog et stærkt Anstrøg af

Lune i Genueserens medfødte Charakteer, der fulgde saa hurtigt paa hans mørke Tanker, at det syntes at opveie dem, og at gjøre ham, i det mindste tilsyneladende lykkelig, endskjøndt Sandheden var, at han var en meget sorgfuld Mand. Han havde gjort sin Bøn med et taknemmeligt Hjerte, og nu viisde han sig i den muntre Bjærgluft, som en, der havde lettet sin Samvittighed fra en tung Byrde. Lig de fleste Lægmænd blandt Katholikerne, troede han sig ikke længere forpligtet tll at vedligeholde et alvorligt, sønderknuust Udvortes, naar Bod og Tilbedelse behørigt var iagttaget og han traad hen til sin Ven med en Munterhed i Mine og Stemme, som en Puritaner eller Hovedhænger vilde have tilskrevet Letsindighed efter de Scener, der saa nylig vare foregaaede.

„Den hellige Jomfrue og San Francesco beskytte Dig, gamle Ven!" — sagde Signor Grimaldi, i det han med Hjertelighed kysfede begge Baronens Kinder. Vi have begge Aarsag til at erindre deres Omhu, skjøndt jeg ikke tvivler paa at Du, som en Kjætter, allerede har fundet en anden Mægler at takke, for at vi nu staae velbeholdne paa Signor de Blonays faste Terrasse, istedetfor at være et Rov for hiin forræderiske Sø."

„Jeg takker Gud for det, og for al hans Naade — for dit Liv, Gaetano! saavelsom for mit eget."

„Du har ret, Du har ret, gode Melchior! det var ikke en Sag for Andre, end for Ham, der holder Vinden i sin hule Haand, og sandelig havde det varet en Minut længere, vilde vi have været forsamlede til vore Fædre. Men dog maa Du tillade mig, som Katholik, at erindre de Forbedere, som jeg henvendte mig til i den yderste Nød."

„Dette er en Sag, hvori vi aldrig have været enige, og hvori vi formodentlig aldrig ville blive det;" svarede Baronen, med en Forbeholdenhed, der røbede en større Meningsforskjellighed, end han ønskede at udtrykke; hvorpaa han vendte sig og begyndte at spadsere frem og tilbage paa Terrassen; — „skjøndt jeg troer, at det er det eneste, hvori vi nogensinde have været uenige."

„Det er ikke overordentligt," — svarede Genueseren; — „at Mænd ere Staldbrødre i Ondt og Godt, at de bløde for hinanden, elske hinanden, og vise hinanden alt Slags Venskab, som vi have gjort, Melchior! da enhver af os i den sidste Dødskamp endog følde mere Angst for sin Ven, end for sig selv, og dog kunne være af saa forskjellige Troesmeninger, at den Ene troer den Anden i Djævelens Kløer og tvivler om at den Sjæl, som han i alle andre Henseender anseer for saa ædel og fortræffelig, vil blive evigt fordømt formedelst Mangel paa

adskillige Meninger og Troesartikler, som han selv anseer for væsentlige?"

„For at sige Dig Sandheden," — svarede Sveitseren, i det han gned sin Pande, som en der ønskede at opklare sine Ideer, ligesom en, der polerer gammelt Sølv ved at gnide det; — „Denne Gjenstand er, som Du veed, ikke min stærke Side. Luther og Calvin, tilligemed andre vise Mænd, opdagede, at det var en Svaghed, at antage Læresætninger, uden at undersøge dem, alene fordi de vare ærværdige ved deres Alderdom, og de have sigtet Avnerne fra Hveden. Dette kalde vi Reformationen. Det er nok for mig, at saa vise Mænd vare tilfredse med deres Undersøgelser og Forandringer, og jeg føler ingen Tilbøielighed til at omkaste en Dom, der nu er stadfæstet ved næsten to Aarhundreders Udøvelse. For at tale ligefrem med Dig, anseer jeg det for fornuftigt, at ære min Faders Meninger."

„Der ikke vare dine Oldfædres;" — sagde Italieneren tørt, men i fuldkommen god Lune; — „Ved San Francesco! Du vilde være blevet en værdig Cardinal, dersom Skjæbnen havde ladet Dig komme til Verden en Snees Miil sydligere, eller østligere eller vestligere. Men dette er Verdens Viis, saavel hos Tyrker, Hinduer som hos Lutheranerne, ja, jeg er bange for, ogsaa hos Sanct Peders Børn. Enhver har sine Grunde for

sin Tro, enten politiske eller egennyttige, som han bruger, som en Hammer til at nedslaae Planen af sin Modstanders Grunde, og naar han befinder sig i den Andens Forskandsninger, saa samler han de adsplittede Materialier sammen for at opføre en Muur til sin egen Beskyttelse; thi hvad der igaar var Undertrykkelse, er i Dag et retfærdigt Selvforsvar! Fanatismen bliver logisk; og Lettroenhed og føielig Underkastelse bliver efter et Par Aarhundreders Forløb Ærbødighed for vore Fædres ærværdige Meninger. Dog lad det gaae! — Du taelde om at takke Gud, og i dette forener jeg mig, skjøndt jeg er romerskcatholsk, af mit inderste Hjerte med Dig, med eller uden Helgenernes Mellemkomst."

Den ærlige Baron holdt ikke af sin Vens Hentydninger, desuden vare de meget for fine til at han i en Hast skulde kunne fatte dem, da Sveitserens Begreb var blevet lidt langsomt ved det bestandige Ophold mellem Sneen og det bestandige Syn af Gletscherne, og det manglede den lette Flugt af Genueserens Phantasi, der kunde udvide sig ligesom Luften, der er bleven fortyndet ved Solens Varme. Denne Forskjellighed i Temperament, der alligevel var saa langt fra at formindske deres gjensidige Venskab, var sandsynligviis den virkelige Aarsag til dets Tilværelse, da det er velbekjendt, at Venskab, ligesom Kjærlighed, snarere frembringes ved Egenskaber, der ere lidt forskjellige fra vore

egne, end ved en fuldkommen Overeensstemmelse i Tænkemaade og Sindelag, der snarere er skikket til at give Anledning til Skinsyge og Strid, end naar hvert Parti har en vis udmærket Capital af sit Eget, hvormed det kan virke paa det andet, der ikkun er maadeligt forsynet dermed. Alt hvad der fordres til et fuldkomment Fælledskab af Følelser er en gjensidig Erkjendelse og en fælleds Ærbødighed for visse store moralske Regler, uden hvilke der ikke kan gives nogen Agtelse mellem de Oprigtige. En Forbindelse mellem Skurke er afhængig af saa sædvanlige og gemene Bevæggrunde, at vi her afholde os fra at forklare dem, som noget der ikke hører hertil. Signor Grimaldi og Melchior af Willading vare begge oprigtige og veltænkende Mænd, og deres modstridende Egenskaber og Meninger havde i deres varme Ungdom tjent til at vedligeholde det Interessante ved deres Omgang, og vare ikke af den Beskaffenhed at de, nu da Tiden havde blidnet deres Følelser og saa mange Erindringer havde knyttet Baandet fastere, skulde forstyrre det, de fra Begyndelsen havde været de fornemste Redskaber til at opbygge.

„Om din Redebonhed til at takke Gud har jeg aldrig tvivlet;" — svarede Baronen, da hans Ven havde endt den ovenanførte Bemærkning; — „men vi vide at hans Gunst i Almindelighed tildeles os hernede ved Hjælp af menneskelige Redskaber. Bør vi derfor ikke

vise et andet Slags Taknemmelighed imod den Mand, der gjorde os saa betydelige Tjenester i Stormen i Nat?"

„Du mener min stivsindede Landsmand? Jeg har siden vi skildes ad, tænkt meget paa hans besynderlige Afslag og haaber endnu at finde Midler til at overvinde hans Haardnakkenhed."

„Jeg haaber, at det vil lykkes Dig, og Du veed nok, at jeg ogsaa maa tage Deel deri. Men det var ikke ham jeg i dette Øieblik tænkde paa; der er endnu en Anden, der var saa ædel, at vove endnu mere end Sømanden for vor Skyld, siden han vovede sit Liv."

„Dette er uden Spørgsmaal, og jeg har allerede længe overveiet hvorledes vi skulle belønne ham. Han er en Soldat uden Formue, hører jeg, og dersom han vil tage Tjeneste i Genua, vil jeg selv bære Omsorg for hans Forfremmelse. Bekymre Dig derfor ikke mere om den unge Sigismunds Lykke; Du veed hvad jeg formaaer, og kan ikke tvivle om min Villie."

Baronen rømmede sig, thi han havde en hemmelig Modbydelighed for at aabenbare sine egne gunstige Hensigter med den unge Mand, den sidste vaklende Følelse af verdslig Stolthed og en Følge af Fordomme, der den Tid vare almindelige, og som endnu ere langt fra at være udslukkede. Men et levende Maleri af den forrige Nats Rædsler foer lykkeligviis gjennem hans

Sind og hans unge Redningsmands gode Aand triumpherede.

„Du veed, at den unge Mand er en Sveitser;" — sagde han; — „og formedelst vort Landsmandsskabs Skyld gjør jeg i det mindste Fordring paa lige Ret til at sørge for hans Lykke."

„Vi ville ikke kives om Fortrinnet i denne Sag, men Du vil gjøre vel i at erindre, at jeg er i Besiddelse af særegne Midler til at fremme hans Lykke — Midler, som Du umuligt kan være i Besiddelse af."

„Det er ikke beviist!" — afbrød Baronen af Willading ham; — „Jeg er ikke i din særegne Stilling, det er sandt, Signor Gaetano! ikke heller har jeg din politiske Magt, eller din fyrstelige Formue; men hvor fattig jeg end er i denne Henseende, er jeg dog istand til at bortskjænke en Gave, der er ligesaa meget værd som alt dette, og som vilde være Knøsen kjærere, eller jeg maatte tage meget Feil, end alle de Begunstigelser, som Du har nævnet eller kan nævne."

Signor Grimaldi havde fortsat sin Vandring med Øine, der tankefuldt vare hæftede paa Jorden, men nu slog han dem op, og saae fuld af Overraskelse paa sin Ven, som om han fordrede en Forklaring.

„Du veed at jeg har en Datter," — begyndte Sveitseren igjen med Fasthed, med det Forsæt paa een Gang at bryde Isen, og at tilkjendegive en Beslutning

som han var bange for, hans Ven vilde anſee ſom Svaghed.

„Det har Du, og en Skjønnere, en Beſkednere, en Ømmere og, med mindre jeg ſkulde tage meget Feil, en Faſtere i Nøden findes der ikke blandt de Fortræffeligſte af hendes fortræffelige Kjøn. Men Du har dog vel ikke i Sinde at bortſkjænke din Adelheid til Belønning for ſaadan en Tjeneſte til en, ſom Du kjender ſaa lidt til, og uden at raadſpørge hendes egne Ønſker?"

„Piger af Adelheids Byrd og Opdragelſe ere altid rede til at gjøre, hvad der fordres til at haandhæve deres Families Ære. Jeg anſeer Taknemmelighed for at være en Gjæld, der ikke maa hvile længe uafgjort paa Navnet Willading."

Genueſerens Anſigt var alvorligt og det var klart at han hørde paa ſin Ven med et Slags Misfornøielſe.

„Vi der ſaa nær have fuldendt vor Bane gjennem Livet, gode Melchior!" — ſagde han; — „burde kjende dens Vanſkeligheder og Farer. Veien er beſværlig og vi behøve al den Trøſt, ſom Kjærlighed og overeensſtemmende Følelſer kunne yde for at lette dens Beſværligheder. Jeg har aldrig kunnet lide den hjerteløſe Maade at anſee de ømmeſte Baand ſom en Handelsvare, for at vedligeholde en uddøende Stamme eller ophjælpe en ødelagt Formue; og bedre vilde det være at Adelheid tilbragde ſine Dage ugift i det gamle Slot,

end give sin Haand bort, henreven af og ifølge Indflydelsen af en pludselig Lidenskab, eller ifølge en kold Beregning af verdslige Fordele. Saadan en Pige, min Ven! bør ikke gives bort uden megen Forsigtighed og Overveielse."

„Ved den hellige Messe! for at bruge en af dine egne Yndlingseder; jeg undrer mig over at høre Dig tale saaledes, — Dig, som jeg veed, er en Italiener med heedt Blod, skinsyg som en Tyrk og som med Spidsen af din Kaarde forsvarer den Sætning, at Qvinder ere ligesom Staalet af dit Sværd, lette til at faae Pletter af Rust, eller ved Aande eller Forsømmelse, saa at ingen Fader eller Broder kan være sikker paa sin Ære, førend det Sidste af hans Børn er vel givt. Jeg erindrer, at Du engang har sagt, at Du ikke kunde sove roligt, førend din Søster var vel givt eller en Nonne."

„Dette var en tankeløs Ynglings Tale, og jeg er tidt bleven dadlet fordi jeg har brugt den. Jeg ægtede en smuk adelig Pige, de Willading! men jeg frygter meget for at jeg, medens min Opførsel vandt hendes Agtelse, var for seen til at vinde hendes Kjærlighed. Det er en frygtelig Ting at lade sig binde med Ægteskabets høitidelige, alvorlige Baand, uden at tage Sindelav, Fantasi, Smag, og de Følelser, der ere afhængige af disse, men frem for alt de lunefulde

Tilbøieligheder, hvis Virkninger saa ofte gjække den menneskelige Forsigtighed, i Betragtning. Dersom selv den ædelmodige Elskers Haab er bleven bedraget i Ægteskabets uvisse Lotterie, vil Offeret kjæmpe haardt for at vedligeholde Blændværket; men naar Andres Beregninger ere Aarsag til Ondet, gjør en naturlig Indflydelse, der kommer fra Djævelen, frygter jeg, os tilbøielige til at forøge istedetfor at stræbe at formindske Ondet."

„Du taler ikke om Ægteskab, som en, der har fundet denne Stand lykkelig, stakkels Gaetano!"

„Jeg har fortalt Dig hvad jeg frygter var kun alt for sandt;" — svarede Genueseren med et dybt Suk; — „Min Fødsel, betydelige Rigdomme og, jeg tør sige, et berømt Navn, bevægede min Hustrues Slægtninger til at tvinge hende til en Forening, som jeg siden har havt Grund til at frygte for, at hendes Følelser ikke have bevæget hende til at slutte. Jeg havde tillige en frygtelig Bundsforvandt i den Mands erkjendte Uværdighed, der havde fængslet hendes ungdommelige Fantasi, og som hendes Fornuft siden fordømde, da Aarene havde givet hende Forstand. Jeg blev derfor modtaget som en Lægedom for et blødende Hjerte og en forstyrret Fred, og min Tjeneste var i det høieste kun saadan som en god Mand kunde ønske og en ærekjær Mand kunde taale. Den ulykkelige Angiolina døde,

da hun fødte sit første Barn, den ulykkelige Søn, om hvem jeg har fortalt Dig saa meget. Hun fandt tilsidst Fred i Graven."

„Du havde ikke Tid til at give din Ømhed og dine ædle Egenskaber nogen Leilighed, ellers vilde jeg vædde mit Liv paa, at hun vilde være kommen til at elske Dig, Gaetano! ligesom alle de elske Dig, der kjende Dig!" — svarede Baronen varmt.

„Tak, min dyrebare Ven! men lad os vogte os for at gjøre Ægteskab til en blot Overeenskomst. Det kan være taabligt at kalde enhver tilfældig Tilbøielighed den dybe Følelse og hemmelige Sympathi der fastknytter Hjerte til Hjerte, og uden Tvivl kan fælleds Fordeel forene de Verdsligtsindede; men dette er ikke hiin hellige Forening, der til at modstaae Verdens Forførelser, vedligeholde ædle Egenskaber i en Familie og som skjænker Kraft mod Verdens Forførelser, der allerede ere alt for stærke for Retskaffenheden. Jeg erindrer, at have hørt af en, der kjendte sine Medskabninger vel, at Ægteskaber af bare Overeenskomst tjene til at berøve Qvinden hendes største Ynde, hendes Overlegenhed over de almindelige Følelser for verdslige Beregninger, og at alle de Forbindelser, hvori disse have Overhaand nødvendigt blive langt mere egennyttige, end det er naturligt, og formodentlig ogsaa fordærvede."

„Det kan være sandt; men Adelheid elsker det unge Menneske."

„Ha! Dette forandrer Sagens Beskaffenhed. Hvorledes har Du faaet det at vide?"

„Af hendes egen Mund. Hemmeligheden undslap hende i hendes Følelsers Hæftighed og Oprigtighed, en naturlig Følge af de sidste Begivenheder."

„Og Sigismund? Han har dit Samtykke? Thi jeg vil ikke troe, at din Datter vilde elske en, uden at han har friet til hende."

„Det har han. Der er noget, som Verden vil være i Stand til at kalde en Forhindring, men det er noget som jeg ikke lægger Vægt paa. Knøsen er ingen Adelsmand."

„Denne Hindring er alvorlig, min retskafne Ven! Det er ikke viist at dadle menneskelig Svaghed altfor meget, hvor der er nok at lide af Aarsager, der ikke kunne bortryddes. Giftermaal er et usikkert Forsøg, og alle usædvanlige Aarsager til Misfornøielse burde forsigtigt undgaaes. — Jeg vilde ønske at han var en Adelsmand."

„Denne Vanskelighed skal blive bortryddet ved Keiserens Gunst. Desuden er der Fyrster i Italien, der kunne formaaes til at vise os denne Naade, hvis det skulde behøves."

„Hvorledes er det unge Menneskes Oprindelse og

Historie, og hvorledes er din Datter kommen i den Stilling, at blive forelsket i en af saa ringe Stand?"

„Sigismund er en Sveitser og af Borgerfamilie i Bern, troer jeg, skjøndt, for at tilstaae Dig Sandheden, jeg veed kun lidet mere end at han har tilbragt adskillige Aar i fremmed Tjeneste, og at han frelsde min Datters Liv i et Bjærgskred, ligesom han nu frelsde dit og mit. Min Søster, i Nærheden af hvis Slot Bekjendtskabet begyndte, tillod dem at omgaaes med hverandre, hvilket det nu vilde være for sildigt at forbyde. Og, for at tale oprigtigt, jeg begynder at glædes ved at Knøsen er hvad han er, for at vor Redebonhed til at modtage ham i vore Arme, maa blive mere iøiefaldende. Dersom det unge Menneske var Adelheids Lige i andre Ting, som han er det i Person og Tænkemaade, vilde han have alt for meget forud. „Ja, ved Calvins Tro! — ham, som Du kalder en Kjætter — jeg troer, at jeg glæder mig ved at Knøsen ingen Adelsmand er!"

„Som Du vil!" — svarede Genueseren, hvis Ansigt vedblev at udtrykke Mistillid og Eftertanke, thi hans egen Erfaring havde gjort ham mistænkelig mod tvivlsomme eller ildepassende Giftermaal; — „Lad hans Herkomst være som den vil, han skal ikke mangle Penge. Jeg paatager mig at sørge for at Godset Willading

nok skal blive opveiet; og her kommer vor gjæstfrie Vert for at være Vidne til mit Løvte."

Roger af Blonay kom op paa Terrassen, for at hilse paa sine Venner, da Signor Grimaldi sluttede. De tre gamle Mænd vedbleve deres Vandring en Times Tid endnu, og taelde om det unge Pars Lykke, thi Melchior af Willading havde ikke i Sinde at gjøre en Hemmelighed af sit Forsæt for den Ene af sine Venner, mere end for den Anden.

Tiende Kapitel.

— Men jeg har ikke Tid at standse
Ved dette Hjertets Tant.

Werner.

Skjøndt Ordet Slot er almindeligt i Brug i Europa, og anvendes paa gamle adelige Bygninger, er Tingen dog ganske forskjellig i Stiil, Udstrækning og Pragt i de forskjellige Lande. Tryghed, forenet med Værdighed, og Leilighed til at rumme et Følge, saaledes som det var passende for en Adelsmands Rigdom, var det første man saae paa ved saadanne Bygninger, Beliggenheden og

Forsvarsanstalterne vare nødvendigviis forskjellige ifølge den Grund, paa hvilken det stod. Saaledes vare Grave og andre brede Udstrækninger af Vand meget i Brug i alle lave Lande, som i Flandren, Holland, nogle Egne af Tyskland, og en stor Deel af Frankrig; medens Høie, Bjærgrygge, og især Toppen af koniske Klipper bleve søgte i Sveits, Italien, og hvor saadanne naturlige Forsvarsmidler let kunde findes. Andre Omstændigheder, saasom Himmelegnen, Rigdom, Folkets Skik, og Feudalrettens Natur tjende ogsaa til at bestemme Udseendet og Udstrækningen af en saadan Bygning. Denne gamle Borg i Sveits var oprindeligt ikke stort andet end et fast firkantet Taarn, kneisende paa en Klippe med Spire og Tinder. Ildfast udenfra, havde den Trapper til at stige fra Stokværk til Stokværk og ofte indeholdt det Senge i Alkover, der vare anbragte i den tykke Muur. Eftersom en større Sikkerhed og en større Rigdom tillod det, blev der opført Bygninger af større Vigtighed omkring Taarnet, hvorved der dannedes en Gaard. Disse maatte nødvendigt rette sig efter Klippens Skikkelse, indtil en af de kunstløse og uregelmæssige Bygninger, hvoraf nu saa mange sees hensynke i Gruus paa de mindre Bjærge af Alperne, var kommen i Stand.

Som det er sædvanligt i gamle Borge var Ridderſalen paa Blonay baade det største og med meest

Omhu udpyntede Værelse i Bygningen. Den var ikke længere i det raae fængselagtige Taarn, der, saa at sige voxde op af den levende Klippe, paa hvilken det var anlagt med saa megen Kunst, at det var vanskeligt at sige hvor Naturen holdt op og hvor den begyndte; men den var bleven henflyttet, et hundrede Aar før de Begivenheder, der berettes om i vor Fortælling, til en nyere Deel af Slottet, der dannede den sydlige Fløi af den hele Bygning. Værelset var rummeligt, firkantet, simpelt, efter Landets Skik, og oplyst af Vinduer, der vendte ud mod Valiserlandet paa den ene Side, og paa den Anden frembød en Udsigt over hele den uregelmæssige, men yndige Skrændte ligened til Bredden af Lemansøen og langs den skjønne Slette, der omgiver Landsbyen, Byen, Slottet og Bjærget, indtil Udsigten blev begrændset af det taagefulde Jurabjærg. Vinduet paa den sidstnævnte Side af Riddersalen havde en Balkon af Jern høit oppe fra Jorden, og paa dette luftige Sted havde Adelheid taget Plads, da hun, efter at have forladt sin Fader, var kommen op i dette Værelse, der var fælleds for alle Gjæsterne paa Slottet.

Vi have allerede i Almindelighed peget hen paa Baron Willadings Datters Udvortes og moralske Egenskaber, men vi anse det nu for nødvendigt at gjøre Læseren nærmere bekjendt med en, der er bestemt til at spille en af de fornemste Roller i de Begivenheder,

der fortælles i denne Historie. Der er bleven sagt at hun var behagelig for Øiet; men hendes Skjønhed var af det Slags, der mere var afhængigt af Udtrykket og af en Forening af Charakteer med qvindelig Ynde, end af Regelmæssighed og Symmetri. Skjøndt hun ingen Træk havde, der vare mangelfulde, havde hun dog heller ingen, der var aldeles feilfrie; men alle vare de forenede med saa megen Harmoni, og det blide Udtryk af de milde blaae Øine stemmede saa vel overeens med de yndige Træk om den søde Mund, at deres Eierindes Sjæl hvert Øieblik syntes rede til at vise sig ved Hjælp af disse Forkyndere af hendes Tanker. Qvindelig Tilbageholdenhed vogtede paa Alt, og det var, naar Tilskueren troede at han var meest fortroelig med hendes Aand, at han meest følde dens rene, advarende Indflydelse. Maaskee bidrog et Træk af høi Forstand og af naturlig Dømmekraft, der meget overgik de indskrænkede Evner, der pleie at findes hos Fruentimmer i den Alder, deres, til at holde dem i Respect, der nærmede sig til hende og tjende i en vis Grad som et mildt og viist Fordelelsesmiddel til at modstaae hendes Skjønheds og Uskylds Tillokkelser. Kort sagt, den, der uventet kom i hendes Selskab, erkjendte snart at Adelheid af Willading var en Pige af en varm og øm Sindsbeskaffenhed, af en munter og

ordnet Fantasi, af en dyb og reen Følelse for sine Pligter.

Det var nu mere, end eet Aar siden at Adelheid var bleven fuldkommen overbeviist om Styrken af sin Tilbøielighed til Sigismund Steinbach, og i al den Tid havde hun kjæmpet hæftigt for at undertrykke en Følelse, som hun troede ikke kunde føre til noget heldigt Udfald. Den unge Mands Erklæring, en Erklæring der ufrivilligt blev afpræsset ham i et høist lidenskabeligt Øieblik, var ledsaget af en Tilstaaelse af dens Upasselighed og Taablighed, og aabnede først hendes Øine for Tilstanden af hendes egne Følelser. Skjøndt hun havde lyttet, som enhver af hendes Kjøn vilde have lyttet, endogsaa naar Lidenskaben var haabløs, til saadanne Ord, som kom fra Læber hun elskede, gjorde hendes Selvbeherskelse det dog umueligt at undertrykke hendes egen Hemmelighed, med den fromme og faste Beslutning at gjøre det, der forekom hende som Pligt mod hendes Fader og mod Sigismund. Fra den Time, da hun holdt op med at see ham, nægtede hun sig standhaftigt, skjøndt hun aldrig syntes at glemme de store Forbindtligheder hun skyldte den unge Mand, den Glæde at høre hans Navn nævnes, naar det kunde undgaaes. Men af alle utaknemmelige og vanskelige Forsøg, er det, at stræbe at forglemme, det, der mindst pleier at lykkes. Adelheid blev alene understøttet af sin Sands

for sin Pligt og af det Ønske ikke at skuffe sin Faders Ønsker, hvilke Vanen havde næsten givet Lovs Kraft, for Piger af hendes Stand, skjøndt hendes Tilbøilighed heldede til den modsatte Side. Imidlertid var der, med Undtagelse af det almindelige Upassende i en Forening mellem to saa ulige af Stand, intet, der kunde dadles ved hendes Valg, hvis det kan kaldes Valg, der var en Følge af en frivillig Følelse og en hemmelig Sympathi; med mindre det skulde være en vis tvetydig Tilbageholdenhed, og en iøiefaldende Misfornøielse, naar der hentydedes til Krigerens tidligere Historie og Familie. Sigismunds Følelsomhed i denne Henseende var bleven bemærket og omtaelt af Andre, saavel som af hende selv; og den var i Almindelighed bleven tilskrevet hans Misfornøielse over at være ved et Tilfælde bleven indlemmet i et Selskab, der var saa langt over det, hans Fødsel gav ham Ret til at tage Deel i, en Svaghed, der kun er alt for almindelig og som kun faa have Sjælsstyrke nok til at modstaae, eller Stolthed nok til at overvinde. Men Kjærlighedens tankefulde Aarvaagenhed ledede Adelheid til en anden Slutning; hun saae, at han aldrig strøbde at dølge, endskjøndt han med ligesaa megen Takt afholdt sig fra paatrængende Hentydninger paa sin ringe Herkomst, men hun mærkede ogsaa, at der var Punkter i hans tidligere Historie, hvorover han var meget følsom, og

hvilke hun i Førstningen frygtede for maatte tilskrives Bevidstheden om Handlinger, som en klarere Anskuelse af moralsk Sandhed fordømde, og som han kunde ønske forglemte. I nogen Tid tog Adelheid sin Tilflugt til denne Opdagelse, som til en velgjørende Modgivt mod hendes egen hæftige Lidenskab, men naturlig Retskaffenhed forjog en Mistanke, der ikke havde nogen tilstrækkelig Grund, som lige uværdig for dem Begge. Virkningerne af en uophørlig indvortes Strid og af det Unyttige af hendes Anstrængelse for at overvinde sin Kjærlighed til Sigismund, udtrykde sig i hendes falmende Kinder, i det smertefulde Udseende af et Ansigt, der af Naturen var saa mildt og i den bestandige Tungsindighed i hendes ellers saa blide og muntre Die. Dette var den virkelige Aarsag til den Reise, hendes Fader havde foretaget sig, og tillige til de Fleste af de Begivenheder, som vi ere ifærd med at beskrive.

Udsigten i Fremtiden havde undergaaet en pludselig Forandring. Roserne, der dog mere vare en Virkning af en hæftig Lidenskab, end af et tilbagevendende Helbred, — thi Livets Strøm faaer, naar den engang med Voldsomhed er forandret, ikke sit forrige Løb igjen ved den første Puft af Lykken, — farvede igjen hendes Kinder og lagde Klarhed i hendes Blik, og Smiil stjal sig igjen frem paa hendes Læber, der saalænge havde været blege og ængstlige. Hun lænede sig ud over Balko-

nen, og aldrig før havde Luften fra hendes Fædrene Bjærge forekommet hende saa balsamisk og velgjørende. I dette Øieblik viisde Gjenstanden for hendes Tanker sig paa den grønne Skraaning, under de yppige Nøddetræer, der beskyggede Dyrhaven ved Blonay. Han hilsede hende ærbødigt og pegede paa det prægtige Panorama af Lemansøen. Adelheids Hjerte bankede voldsomt; hun kjæmpede et Øieblik med sin Frygt og sin Stolthed, og derpaa gav hun, for første Gang i sit Liv, ham et Tegn til, at hun ønskede at han skulde komme til hende.

Uagtet den vigtige Tjeneste, som den unge Mand havde gjort Baronen af Willadings Datter, og det lange fortrolige Venskab, der havde været en Følge deraf, var den Tilbageholdenhed, hun hidtil havde viist, ved strængt at dølge sin Tilbøielighed, skjøndt Brugen i Sveitserland tillod langt større Fortrolighed i Omgang, end der andetsteds passede for Piger af Rang, saa stor, at Sigismund i Førstningen stod som fastnaglet til Jorden, og kunde ikke begribe at hendes Vinken gjaldt ham. Adelheid saae hans Forvirring og Signalet blev gjentaget. Den unge Mand sprang op ad Skraaningen med Vindens Hurtighed og forsvandt bag Slottets Mure. Han havde snart lagt den yderste Indgang, paa hvilken Adelheids Øine hviilde saalænge, tilbage, og hun følde nu at hendes Skjæbne vilde være afgjort inden nogle faa Minutters Forløb. Nødvendigheden af, at

gjøre en lang Omvei for at komme ind i Gaarden gav hende Tid til at overveie, og denne forsøgde hun at benytte til at samle sine Tanker og erholde sin Fatning igjen.

Da Sigismund traad ind i Riddersalen fandt han Pigen siddende nær ved det aabne Vindue til Balkonen, bleg og alvorlig, men fuldkommen rolig og med saadan et Udtryk af straalende Lykke i sit Ansigt, som han i mange pinefulde Maaneder ikke havde seet herske i disse søde Træk. Den første Følelse var Glæde over at see hvor vel hun havde fattet sig efter den forrige Nats Skræk og Fare. Denne Glæde udtrykde han med den Ligefremhed, der passer til Tyskernes Sæder.

„Du lider ikke af Farerne paa Søen i Nat, Adelheid!" — sagde han, i det han betragtede hendes Ansigt indtil det forræderske Blod stjal sig endogsaa op i hendes Tindinger.

„Sindsbevægelser ere en god Modgift mod Følgerne af menneskelige Farer. Jeg er saalangt fra at lide ved det, der er foregaaet, at jeg meget mere føler mig stærkere i Dag og bedre skikket til at udholde Besværligheder, end jeg har været siden vi forlode Slottet Willading. Denne balsamiske Luft forekommer mig som Italiens, og jeg indseer ikke Nødvendigheden af at reise videre, for at søge hvad de sige

er nødvendigt for mit Helbred, behagelige Gjenstande og en velgjørende Sol."

„De vil ikke gaae over St. Bernard!" raabde han i en Tone, der røbede Misfornøielse.

Adelheid smilde, og han følde sig opmuntret igjen, skjøndt Smilet var tvivlsomt. Alligevel fristede Pigens virkelig ædle Oprigtighed, og hendes alvorlige Ønske at glæde hans Hjerte, Natur, Vane eller Opdragelse — thi vi vide neppe hvilken af disse Dele hendes Svaghed maa tilskrives, hende til at tilstaae ham en oprigtig Forklaring.

„Hvorledes kan nogen ønske noget, der er mere behageligt eller mere velgjørende end dette?" — svarede hun undvigende; — „her er en varm Luft i en Egn, hvis Mage Italien neppe kan fremvise, og et venligt Tag. De sidste fire og tyve Timers Erfaring giver ikke meget Mod til at bestige St. Bernard, uagtet de de skjønne Løvter om Gjæstfrihed, og god Modtagelse, som den gode Munk har været saa gavmild med."

„Dit Die modsiger din Tunge, Adelheid; Du er lykkelig og rask nok til at spøge i Dag. For Himlens Skyld, forglem ikke at benytte Dig af denne Fordeel. Naar Vinteren kommer, vil Du see at disse Bjærge ogsaa ere de iisbedækte Alper, og Stormene ville hvine gjennem dette brøstfældige Slot, ligesom de ere vante til at tude i de nøgne Gange paa Willading."

„Vi have Tiden for os, og kan tænke paa dette. Du vil udentvivl fortsætte din Reise til Mailand, saasnart Festlighederne i Vevey ere endte?"

„Soldaten har intet andet Valg end sin Pligt. Mine lange og hyppige Tilladelser til at være borte, Tilladelser, man har været gavmilde med at tildele mig formedelst vigtige Familieanliggender, paalægger mig at være punktlig, for at jeg ikke skal synes at glemme Gunstbevisninger, som jeg allerede har nydt. Skjøndt vi alle ere dybt i Gjæld til Naturen, have vore frivillige Forpligtelser altid været anseete for de meest alvorlige."

Adelheid lyttede med aandesløs Opmærksomhed. Aldrig før havde han yttret det Ord Familie med Hensyn til sig selv, i hendes Nærværelse. Denne Hentydning syntes at have frembragt ubehagelige Erindringer hos den unge Mand selv, thi da han holdt op med at tale, hensank han i dybe Tanker og syntes endog at glemme hvem der var tilstede. Hun bortledte strax Samtalen fra en Gjenstand, der syntes at være ham saa pinefuld og forsøgde at henvende hans Tanker til andre Ting. Ved en uforudseet Omstændighed fremskyndte det Middel, hun valgde, en Forklaring, som hun nu vilde have givet saa meget for at opsætte.

„Min Fader har ofte berømmet Beliggenheden af Baronen af Blonays Slot," — sagde Adelheid, i det

hun saae ud af Vinduet, skjøndt alle de skjønne Gjenstande, som Udsigten frembød, henflød useete for hendes Øie; — „men hidindtil havde jeg altid troet, at venskabelige Følelser havde en stor Indflydelse paa hans Beskrivelser."

„De har altsaa gjort ham Uret," — svarede Sigismund i det han traad hen til Aahningen; — „af alle gamle Borge i Sveitserland, er Blonay maaskee den, man maa tilkjende Palmen, naar man seer hen paa en smuk Beliggenhed. Betragt hiin forræderiske Sø, Adelheid! Kan vi forestille os, at dets slumrende Speil er den samme kogende Kjedel, paa hvilken vi nylig tumlede omkring uden Hjælp, ja næsten uden Haab?"

„Uden Haab, Sigismund, undtagen for Dig!"

„Du glemmer hiin kjække Italiener, uden hvis Kulde og Dueligheb vi virkelig vare gaaede til Grunde."

„Og hvorledes vilde det have gaaet mig, dersom den usle Baad var bleven frelst, medens min Fader og hans Ven vare overgivne til den frygtelige Skjæbne, der traf Skipperen og den ulykkelige Bonde fra Bern!"

Den unge Mands Puls slog hæftigt, thi der var en Ømhed i Adelheids Stemme, som han ikke var vant til, og som han virkelig endnu ikke havde opdaget, naar hun taelde.

„Jeg vil gaae for at lede hiin brave Sømand op," — sagde han, skjælvende for at hans Selvbeher-

ſkelſe ſkulde forlade ham ved det Forføriſke af en ſaadan Samtale; — „det er Tid at han faaer mere væſenlige Prøver paa vor Taknemmelighed."

„Nei, Sigismund!" — ſvarede Pigen med Faſthed og paa en Maade at hun fængſlede ham til Stedet; — „Du maa ikke forlade mig nu. — Jeg har meget at ſige Dig — meget, der angaaer min tilkommende Lykke, og jeg er maaſkee ſvag nok til at troe din."

Sigismund var forvirret, thi hendes Miner vare, ſkjøndt Blodet veeg og kom pludſeligt paa hendes rene Anſigt, forunderligt rolige og fulde af Værdighed. Han tog det Sæde, paa hvilket hun pegede i Tausshed, og ſad ubevægelig ſom forvandlet til Steen, i det han anvendte alle ſine Evner paa at høre. Adelheid ſaae, at det afgjørende Øieblik var kommet, og at det var umuligt at trække ſig tilbage, uden at anſees for letſindig, hvilket hendes Stolthed og Tænkemaade forbød. Den hendes Kjøn medfødte og ſæregne Følelſe vilde ikke tillade hende at tilſtaae at denne Forklaring kom fra hende ſelv, men at den var en Følge af en høi og hellig Bevæggrund.

„Du maa finde megen Glæde, Sigismund, i at tænke paa dine egne gode Handlinger mod Andre. Havde Du ikke været, vilde Melchior af Willading for længe ſiden have været barnløs og hans Datter nu have været faderløs. Den Bevidſthed at Du har havt Kraft

og Villie til at hjælpe dine Venner, maa være langt mere værd, end enhver anden Bevidsthed."

„Det er den ogsaa, da Du er med i Spillet, Adelheid!" — svarede han med sagte Stemme; — „Jeg vilde ikke bytte denne hemmelige Lyksalighed at have været Dig, og dem Du elsker, til Tjeneste, for den mægtige Fyrstes Throne, som jeg tjener. Min Hemmelighed er allerede fravristet mig, og det er forgjæves at søge at nægte den, om jeg endogsaa vilde. Du veed, at jeg elsker Dig, og, til Trods for mig selv, elsker mit Hjerte denne Svaghed. Jeg glæder mig mere ved, end jeg frygter for at sige at jeg vil elske den, indtil jeg hører op med at føle. Dette er mere, end jeg havde i Sinde at gjentage for dine beskedne Ører, der ikke bør saares med forfængelige Erklæringer, som denne — men Du smiler — Adelheid! — Kan din ædle Aand drive Spot med en haabløs Lidenskab?"

„Hvorfor skulde mit Smiil være Spot?"

„Adelheid! — nei — det kan aldrig være! En Mand af min Herkomst, — min uadelige, navnløse Herkomst kan aldrig med Ære hæve sine Ønsker til en Dame af dit Navn og dine Udsigter."

„Sigismund, det kan skee! Du har ikke rigtigt betegnet enten Adelheid af Willadings Hjerte, eller hendes Faders Taknemmelighed."

„Den unge Mand saae Pigen alvorligt i Øinene,

og hun, der nu havde lettet sit Hjerte fra dets hemmelige Tanker, rødmede lige til Tindingerne, mere af indvortes Bevægelse end af Undseelighed, thi hun mødte hans brændende Blik med Uskyldighedens og Kjærlighedens milde Fortrolighed. Hun troede, og hun havde al mulig Grund til at troe, at hendes Ord vilde volde Glæde, og med tro Kjærligheds skinsyge Aarvaagenhed, vilde hun ikke med Villie lade et eneste Udtryk af Lykkelighed undslippe sig. Men istedetfor det funklende Øie, og den pludselige Yttring af Glæde, som hun havde ventet, viisde den unge Mand sig nedtrykt af ganske modsatte Følelser, der virkelig lode til at være meget pinefulde. Han trak sin Aande med Møie, hans Blik var vildt, hans Læber trak sig krampagtigt sammen. Han foer med Haanden over sine Øienbryn, som en Mand i en hæftig Dødskamp, og en kold Sved brød frem, som ved en hæftig indvortes Bevægelse, paa hans Pande og Tindinger, i store, synlige Draaber.

„Adelheid! Dyrebareste Adelheid! — Du veed ikke hvad Du siger! — En Mand som jeg kan aldrig blive din Huusbonde."

„Sigismund! hvorfor denne Bekymring? — Tael til mig! — Let dit Hjerte med Ord! Jeg sværger Dig til at min Faders Samtykke fra min Side er ledsaget af et villigt Hjerte. Jeg elsker Dig, Sigismund! Skal jeg sige mere?"

Den unge Mand saae vantroende paa hende, og derpaa, da hans Tanker bleve klare, som en der betragter en elsket Gjenstand, der er uigjenkaldeligt tabt. Han rystede mørkt med Hovedet, og skjulde sit Ansigt med sine Hænder.

„Siig intet mere, Adelheid! — for min Skyld — for din egen Skyld, siig intet mere — for Guds Skyld vær taus! Du kan aldrig blive min — Nei! nei! Æren forbyder det! For Dig vilde det være Galskab, for mig Skjændsel — vi kunne aldrig blive forenede. Hvilken ulykkelig Svaghed har holdt mig nær ved Dig — Jeg har længe frygtet dette!"

„Frygtet?"

„O, gjentag ikke mit Ord — thi jeg veed neppe hvad jeg siger. Du og din Fader har i et Øieblik af levende Taknemmelighed, givet efter for ædelmodig Indskydelse — men det tilkommer ikke mig at benytte mig af en Hendelse, der har sat mig i Stand til at saae Overvægten. Hvad vilde alle dine Slægtninger, hele Republiken sige. Adelheid! dersom den adeligste, den meest begavede, den skjønneste, netteste, bedste Pige i Cantonet ægtede en navnløs, huusvild Soldat, der ikke har andet til at anbefale sig, end sit Sværd og nogle Naturens Gaver? Din fortræffelige Fader vil sikkert faae bedre Tanker, og vi ville ikke tale mere derom."

„Dersom jeg rettede mig efter mit Kjøns sædvan-

lige Følelser, Sigismund, vilde denne Vægring for at modtage hvad baade min Fader og jeg selv tilbyder Dig, faae mig til at lade som jeg var fornærmet; men imellem Dig og mig skal der ikke være andet end den helligste Sandhed. Min Fader har vel overveiet alle disse Indvendinger, og han har været saa ædelmodig at beslutte at forglemme dem. Hvad mig angaaer, da har de, lagte i Vægtskaalen mod dine Fortjenester, aldeles ingen Vægt havt. Dersom Du ikke kan blive adelig, saa at vi kunne blive Ligemænd, vil jeg finde mere Lykksalighed i at stige ned til Dig, end at leve i hjerteløs Elendighed paa den forfængelige Høide, hvor Tilfældet har ført mig."

„Velsignede, oprigtige Pige! Men hvad hjælper det altsammen? Vort Ægteskab er umueligt!"

„Dersom Du kjender nogen Hindring, der vil gjøre det upassende for en svag, men dydig Pige —"

„Holdt, Adelheid! fuldend ikke denne Tanke. Jeg er ydmyget nok, — nedtrykt nok foruden denne grusomme Mistanke."

„Hvorfor er da vor Forening umuelig — naar min Fader ikke alene samtykker, men endogsaa ønsker, at den maae finde Sted?"

„Giv mig Tid til at eftertænke — Du skal faae det at vide, Adelheid! tidligere eller sildigere. Ja, dette

i det mindste skylder jeg din ædle Oprigtighed. Du burde med Rette have vidst det for længe siden."

Adelheid betragtede ham med maalløs Mistanke, thi den unge Mands iøiefaldende, voldsomme physiske Kamp røbede alt for frygteligt den Sjælekamp, han udholdt. Farven var forsvunden af hendes Ansigt, i hvilket Skjønheden af Udtrykket nu var uindskrænket Herskerinde; men det var et Udtryk af blandede Følelser af Forundring, Frygt, Ømhed og Bekymring. Han saae, at han næsten meddeelde hende sine egne Lidelser, og ved en overordentlig Anstrængelse blev han for saa vidt Mester over sine Følelser, at han atter erholdt en Deel af sin Selvbeherskelse.

„Denne Forklaring" — vedblev han, — „er bleven alt for letsindigt opsat; det koste hvad det vil, den skal ikke blive forsømt længere. Du maa ikke anklage mig for Grusomhed, eller for en uædel Taushed, men erindre den menneskelige Natures Svaghed, og snarere have Medlidenhed med den, end dadle den, skjøndt den, elskede Adelheid, vil volde Dig ligesaa megen Sorg i Fremtiden, som den nu volder mig bitter Anger. Jeg har aldrig dulgt for Dig, at min Herkomst skriver sig fra en Klasse, der, i hele Europa, ansees for at have langt ringere Rettigheder end den, Du er af; men i denne Henseende er jeg snarere stolt, end ydmyg,

thi den miskjendelige Forskjel, Brugen gjør, har alt for ofte fremkaldt Sammenligninger, og jeg har været i Stillinger, hvori jeg har lært at indsee, at den høiere tilfældige Oprindelse hverken medfører personlig Fortræffelighed, større Mod, eller en høiere Forstand. Skjøndt menneskelige Opfindelser maae tjene til at nedtrykke den mindre lykkelige, har Gud dog sat bestemte Grændser for Menneskernes Midler. Han, der vil være større end sin Næste og berømt ved unaturlige Midler, maa nedtrykke Andre for at naae sin Hensigt. Ved Midler, der ere forskjellige fra disse er der intet Adeligt, og den der er uvillig til at tilstaae en Ringhed, der alene er til i Indbildningen, kan aldrig blive ydmyget ved et saa slet Kunstgreb. I Henseende til den blotte Fødsel, som man i Almindelighed troer, har jeg hvad enten det kommer fra Stolthed, eller Philosophi, eller Vane til at kommandere som Soldat dem, der kunne ansees for mine Overmænd som Mennesker, aldrig været virkelig følsom. Maaskee har den langt større Ulykke, der sønderknuser mig, gjort at denne Mangel er forekommet mig ubetydeligere, end det ellers vilde have været Tilfældet."

„Ulykke!" — gjentog Adelheid, med en Stemme, der næsten var qvalt; — „Dette Ord er frygteligt, naar det kommer fra en, med din gode Forstand og anvendes paa ham selv."

„Jeg kan ikke vælge noget andet. Ulykke er det efter Menneskernes eensstemmige Mening — ifølge en lang, indgroet Fordom, — som det synes efter Guds retfærdige Dom. Troer Du ikke, Adelheid! at der er visse Familier, paa hvilke Himmelens hellige Velsignelse aldrig stiger ned, naar den besøger den Fromme og Ædle, der nedstammer fra en anden Slægt."

„Hvor kan jeg troe denne store Uretfærdighed af en Magt, der er uendelig viis og som tilgiver af faderlig Kjærlighed?"

„Dit Svar vilde være rigtigt, hvis denne Jord var den hele Verden eller denne Tilværelsens Tilstand den Sidste. Men han hvis Syn naaer ud over Graven, der udøver sin Retfærdighed og Naade og Godhed efter en Maalestok, der er dannet efter hans egne Egenskaber, og ikke efter vore indskrænkede Evner, bør ikke dømmes efter de Regler, vi anvende paa Mennesker. Ja, vi bør ikke bedømme Guds Indretninger efter Love, der forekomme som antagelige i vore egne Øine. Retfærdighed er en relatif og ikke en abstract Egenskab, og, førend vi kjende Guddommens Forhold til os selv saavel, som vi kjende vore egne Forhold til Guddommen, famle vi i Mørke."

„Jeg hører Dig ikke gjærne tale saaledes, Sigismund! og allermindst naar din Pande er saa mørk, og din Stemme er saa huul."

„Jeg vil fortælle min Historie mere muntert, min Dyrebareste! Jeg har ingen Ret til at gjøre Dig til Deeltager i min Elendighed, og dog er det paa denne Maade jeg har tænkt og grundet og overveiet — ak, indtil min Hjerne er bleven heed og min Evne til at tænke har begyndt at vakle. Ligefra den forbandede Time, da jeg fik Sandheden at vide og jeg blev Herre over den ulykkelige Hemmelighed, har jeg forsøgt paa at føle og tænke saaledes."

„Hvilken Sandhed? Hvilken Hemmelighed? — Dersom Du elsker mig, Sigismund, saa tael roligt og uden Tilbageholdenhed?"

Den unge Mand betragtede hendes ængstlige Ansigt og røbede tydeligt hvor dybt han følde det Stød han var i Færd med at give hende. Derpaa vedblev han efter en Pause.

„Vi have nylig gjennemgaaet en gruelig Scene sammen, dyrebareste Adelheid! Det var en, der nok kunde formindske den Afstand, som menneskelige Love og Fordommenes Tyrani har frembragt imellem os. Havde det været Guds Villie, at Baaden skulde have gaaet under, hvilken en forvirret Skare af slet sammenpassende Gemytter vilde da ikke være gaaet sammen over i Evigheden! Vi havde dem der, af alle Grader i Lastefuldhed og af næsten alle Grader i Dannelse, fra den usle neapolitanske Gjøglers fine Bedrageri til din egen

rene Sjæl. Der vilde være død i Winkelried den Adelige af høi Rang, den høiærværdige Præst, Soldaten i Stoltheden af sin Styrke og Betleren! Døden er en upartisk Indfører af Lighed, og Søens Dyb vilde i det mindste have afvadsket al vor Skjændsel, enten den saa kom af virkelig Uværdighed eller blot af Menneskernes Fordomme; selv den ulykkelige Balthazar, den hadede og forfulgte Skarpretter, vilde have fundet dem, der vilde have beklaget hans Skjæbne."

„Dersom Nogen kunde være død ubegrædt ved at møde en saadan Skjæbne, maatte det have været en, der, i Almindelighed, opvækker saa liden menneskelig Medlidenhed, og en, der ved at nyde Fordeel af andres Elendighed, har mindre Fordring paa den Medfølelse vi yde de Fleste af vor Slægt."

„Skaan mig, for Guds Skyld, Adelheid! Skaan mig! — Du taler om min Fader!"

Ellevte Kapitel.

Mildt smilde Lykken ved Guelbertos Fødsel,
Hiin Arving til Valdespesas rige Godser;
Som eneste Barn i Aar og Værd han vorde,
Og lønned rigt en ængstlig Faders Omsorg.

Southey.

Da Sigismund havde røbet denne Hemmelighed, der var saa skrækkelig for hans Tilhørers Ører, sprang han op og flygtede ud af Værelset. Om han kunde have vundet et Kongerige, vilde han ikke være blevet, for at lægge Mærke til dens Virkninger. Tjenerne paa Blonay bemærkede hans forvirrede Miner og hurtige Skridt, da han foer forbi dem, men da de vare for eenfoldige til at ahne mere end Ungdommens sædvanlige Hæftighed, kom han ud af den inderste Port, og naaede Marken uden at hans Bevægelser tiltrak sig nogen Opmærksomhed, der kunde være ham til Hinder. Her begyndte han at aande mere frit, og den Byrde, der næsten havde standset hans Aandedræt, blev lettere. I en halv Times Tid gik den unge Mand hen over Marken, uden selv at vide hvorhen han gik, indtil han fandt at hans Skridt havde ført ham lige under Vindverne af Ridderſalen. Ved at kaste et Blik derop, saae han

Adelheid sidde endnu paa Balkonen, og som det lod endnu alene. Det forekom ham, at hun havde grædt, og han forbandte den Svaghed, der havde afholdt ham fra at udføre den ofte fornyede Beslutning at drage bort og for bestandigt at skille sin egen gruelige Skjæbne fra hendes. Men endnu et Blik underrettede ham om at hun atter vinkede ad ham. Omvæltninger i de Elskendes Beslutninger finde let og pludseligt Sted, og Sigismund, gjennem hvis Sind der just strømmede et Dusin slet anlagte Planer til at lægge Søen imellem sig selv og den, han elskede, vendte nu pludseligt om, for at ile til hende.

Adelheid var nødvendigviis bleven opdraget under Indflydelsen af sin Tidsalders Fordomme og det Lands, i hvilket hun levede. Skarprettertjenesten i Bern og Beskaffenheden af hans arvede Pligter, vare hende meget vel bekjendte; og, endskjøndt hun var ophøiet over de fjendtlige Følelser, som man nylig havde yttret mod den ulykkelige Balthazar, havde hun sikkert aldrig ahnet et Stød, der var saa grueligt som det, der traf hende, da hun saa pludseligt fik at vide at denne foragtede, forfulgte Mand var Fader til den unge Mand, som hun havde skjænket sit Hjerte. Da det Ord, der robede denne Forbindelse var sluppet over Sigismunds Læber, lyttede hun som en, der troer, at hans Ører bedrage ham. Hun havde forberedt sig paa den Efter-

retning, at han nedstammede fra en Bonde, eller ubekjendt Haandværker, og een eller to Gange, da han nærmede sig til den ulykkelige Erklæring, forvirrede en pludselig Mistanke om at en moralsk Uværdighed var forbunden med hans Herkomst hendes Indbildningskraft; men den oprørende Sandhed kunde paa ingen Maade falde hende ind. Det varede en Tid inden hun var i Stand til at samle sine Tanker, eller overlægge hvorledes hun skulde opføre sig. Men det varede, som vi have seet, længe, inden hun kunde vinde sin Fatning igjen i den Grad at hun kunde fordre, hvad hun nu saae var nødvendigt, en anden Sammenkomst med sin Elsker. Da han traad ind, var hun rolig, i det mindste udvortes, og hun kjæmpede haardt, for at møde ham med et Smiil. Da Ingen af dem under deres korte Skilsmisse havde tænkt paa Andet, end paa hans sidste Ord, var der intet afbrudt i den Maade, hvorpaa han opfattede Traaden af Samtalen, i det han satte sig ved Siden af hende, som om de slet ikke havde været borte fra hverandre.

„Hemmeligheden er bleven frarevet mig, Adelheid! Skarpretteren i Cantonet er min Fader; var dette offentligt bekjendt, vilde de strænge hjerteløse Love tvinge mig til at blive hans Efterfølger. Han har ingen andre Børn, undtagen en smuk Pige, ligesaa blid og uskyldig som Du."

Adelheid bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder, som for ikke at see denne skrækkelige Sandhed. Maaskee havde en instinctmæssig Længsel efter at skjule for ham hvor smerteligt et Stød han havde tilbragt hende ved at tilstaae sin Fødsel, bidraget til at frembringe denne Bevægelse. De der have tilbagelagt deres Ungdoms Tid og som kunne erindre hine Uerfarenhedens og Forhaabningernes Dage, naar Tilbøieligheder ere friske, og Hjertet er ubesmittet af formegen Omgang med Verden — og i Særdeleshed, de, der vide af hvilken fiin Blanding af det Indbildte og Virkelige den stærkeste Lidenskab er sammensat, hvor følsomt den betragter alt, der kun kaster et fordeelagtigt Lys paa den elskede Gjenstand, og med hvilken Sindrighed den forsøger paa at finde antagelige Undskyldninger for enhver Pict, der enten har sin Grund i Tilfælde eller Brøde, der kan fordunkle Glandsen af et Billede, som Fantasien saa flittigt har hjulpet til at udkaste, vil begribe, hvor frygteligt det Stød var, hun havde modtaget. Men Adelheid af Willading var, skjøndt en Qvinde i sin Indbildningskrafts Livlighed og Vaner, ogsaa en Qvinde af de ædle Egenskaber og faste Grundsætninger, der synes at bevæge den bedre Deel af Kjønnet til hellere at gjøre betydelige Opofrelser, end at svigte deres Tilbøieligheder. Medens hendes Legeme skjælvede ved det Voldsomme og Pludselige

i de Bevægelser, hun havde følt, kastede et Glimt af det Rette en Straale paa hendes rene Sjæl, og det varede ikke længe førend hun var i Stand til at betragte Sandheden med Fasthed, skjøndt maaskee tillige med menneskelig Medlidenhed. Da hun tog Hænderne bort, saae hun paa den stumme, opmærksomme Sigismund med et Smiil, der gjorde at hendes Ansigts Dødbleghed lignede en Solstraale, der faldt paa den snehvide Top af hendes Fædrelands Bjærge.

„Det vilde være forgjæves at søge at skjule for Dig, Sigismund!" — sagde hun, — „at jeg kunde ønske, at det ikke var saaledes. Jeg vil endogsaa tilstaae Dig — at da Sandheden først styrtede ned paa mig, vare dine gjentagne Tjenester, og hvad der maaskee er mindre tilgiveligt, mit givne Ord for et Øieblik glemt i den Modbydelighed jeg følde for at tænke, at min Skjæbne nogensinde kunde blive forenet med en Mand i en saa ulykkelig Stilling. Der er Øieblikke, da Fordomme og Vaner ere stærkere end Fornuften, men deres Triumph er kort i et ædelt Sind. Vore Loves skrækkelige Uretfærdighed har aldrig før truffet mig med saadan en Kraft, som sidste Nat, da disse usle Reisende vare saa begjærlige efter Blodet af — af —"

„Min Fader, Adelheid!"

„Af din Fader, Sigismund! — vedblev hun med en Høitidelighed, der viisde den unge Mand hvor høit

hun ærede dette Baand. — „Jeg blev tvungen til at see hvor grueligt uretfærdigt dette Selskab kunde være; men nu da jeg finder at disse Love hjemsøge en Mand, som Du, oprøres min hele Sjæl ved denne Uretfærdighed."

„Tak! Tak! — Tusinde Tak!" — svarede den unge Mand hæftigt; — „Jeg ventede intet mindre af Dig, Frøken Willading!"

„Dersom Du ikke har ventet mere — langt mere, Sigismund!" — vedblev Pigen, i det hendes blege Ansigt blev blodrødt; — „har Du neppe været mindre uretfærdig end Verden; og jeg vil lægge til, Du har aldrig forstaaet den Adelheid af Willading, hvis Navn Du nævnede saa koldt og formeligt. Vi have alle svage Øieblikke, Øieblikke, da Livets Forførelser, de uværdige Baand, der sammenbinde de Tankeløse og Egennyttige i det, der kaldes verdslig Fordeel, synes af større Værdi, end ellers. Jeg er ingen Drømmer, at jeg skulde anse indbildte og kunstige Forpligtelser for større, end de, Natur og Viisdom have skabt — thi er der end megen Grusomhed, der ikke kan retfærdiggjøres i Udøvelsen, er der ogsaa meget Viist i Selskabets Anordninger — eller at jeg skulde tænke at man bør give efter for en lunefuld Fantasi, paa Andres Følelsers og Meningers Bekostning. Tvertimod, jeg veed meget vel, at saalænge Menneskerne ere i den Stilling, hvori de ere, er det kun lidet mere end almindelig Klogskab at bære Ag-

telse for deres Sæder, og at upassende Forbindelser, i Almindelighed, indeslutte i sig selv en farlig Fjende for Lykkaligheden. Havde jeg fra Begyndelsen kjendt din Historie, vilde Ulyst for Følgerne eller den kolde Sømmelighed, der beskytter den Lykkelige, maaskee have lagt sig imellem og forhindret os fra at lære at kjende noget af hinandens Tænkemaade. — Jeg siger ikke dette, Sigismund! som jeg af dit Blik seer, at Du er nær ved at tænke, for at gjøre Dig nogen Bebreidelse, thi jeg kjender jo meget godt det Tilfældige ved vort Bekjendtskab og at vor Fortroelighed blev fremtvungen ved vor egen paatrængende Taknemmelighed; men alene for at forklare mine egne Følelser. Som Sagerne staae, kan man ikke dømme om vor Stilling efter almindelige Regler, og jeg vil nu ikke afgjøre dine Fordringer paa min Haand, alene som en Datter af Baron Willading, der modtager et Tilbud af en, hvis Haand ikke er adelig, men som Adelheid vilde afveie Sigismunds Fordringer."

„Anseer Du det endnu for mueligt at modtage min Haand, efter det Du veed?" — raabde den unge Mand ganske forbauset.

„Langt fra at betragte Spørgsmaalet paa den Maade, spørger jeg mig selv om det vil være rigtigt — om det vil være mueligt at forkaste mit Livs Frelser, ham der har frelst min Faders Liv, Sigismund

Steinbach, fordi han er en Søn af en Mand, som Menneskerne forfølge?"

„Adelheid!"

„Afbryd ikke mine Ord!" — sagde Pigen roligt, men paa en Maade at hun standsede hans Utaalmodighed, ved den rolige Værdighed i hendes Manerer, — „Denne Afgjørelse maa jeg sige, er høitidelig og vigtig, og Sagen har fremstillet sig for mig saa pludseligt og uden Forberedelse. Du vil ikke tænke det Værste om mig fordi jeg fordrer Tid til at overveie, førend jeg afsiger en Dom, der i mine Øine altid vil være hellig. Min Fader, der troer at Du er af en ringe Stand, og som fuldkommen kjender dit Værd, har bemyndiget mig, bedste Sigismund! til at tale med Dig saaledes som jeg gjorde i Begyndelsen af vor Sammenkomst; men min Fader kan mueligt tænke, at Vilkaarene for hans Samtykke ere blevne forandrede ved denne ulykkelige Fremstilling af Sandheden. Det er det bedste, at jeg fortæller ham Alt, thi Du veed at jeg maa rette mig efter hans Afgjørelse; dette vil din egen Forstand og barnlige Kjærlighed bifalde."

Til Trods for de stærke Forhindringer, som den Omstændighed, han nylig havde aabenbaret, maatte medføre, begyndte Haabet at oplive den unge Mands Ønsker, da han hørde paa den ædle, elskende Adelheids trøstefulde Ord. Det vilde neppe have været mueligt

for en Yngling, der af Naturen var saa vel begavet, og som kjendte sit eget Værd, skjøndt han var saa beskeden i sine Fordringer, ikke at føle sig opmuntret ved hendes oprigtige og frimodige Tilstaaelse, da hun røbede hans Indflydelse paa hendes Lykke, paa den anførte simpel og uforstilte Maade. Men den Beslutning at henstille Sagen til hendes Fader fik ham til at betragte Sagen mindre lidenskabeligt, thi hans gode Forstand var ikke seen i at udfinde Forskjellen mellem de to Dommere i et saadant Tilfælde.

„Gjør ham ingen Uleilighed, Adelheid! Den Følelse, at hans Klogskab maa nægte hvad hans Ædelmodighed gjør ham redebon til at tilstaae, vilde maaskee gjøre ham ulykkelig. Er det mueligt at Melchior af Willading skulde give sit eneste Barn til en Søn af Skarpretteren i hans Canton? Paa en anden Tid, naar Erindringen om den sidste Storm bliver mindre levende, vil din egen Fornuft bifalde hans Dom."

Adelheid, der støttede tankefuldt sin rene Pande paa sin Haand, syntes ikke at høre hans Ord. Hun havde fattet sig efter det Stød, som den pludselige Efterretning om hans Herkomst havde givet hende, og nu tænkde hun ved sig selv med mere Kulde paa Begyndelsen af deres Bekjendtskab, dets Fremgang og dets smaa Begivenheder, ligeindtil de to vigtige Omstændigheder, der havde forandret deres Følelse af Agtelse og Beun-

dring til Kjærlighedens langt stærkere og uopløselige Baand.

„Dersom Du er en Søn af den, Du nævnede, hvordan er Du da bleven bekjendt under Navnet Steinbach, da den Anden hedder Balthazar?" — spurgde Adelheid, ængstlig efter at gribe endog det svageste Haab.

„Det var min Hensigt, ikke at skjule noget for Dig, og at forelægge Dig Historien om mit Liv, med alle de Grunde, der have havt Indflydelse paa min Opførsel;" — svarede Sigismund; — „paa en anden Tid, naar vi begge ere i en roligere Sindsforfatning, skal jeg vove at udbede mig Opmærksomhed —"

„Opsættelse er unødvendig — den kunde endogsaa være uhensigtmæssig. Det er min Pligt at forklare min Fader alt; og han kan maaskee ønske at vide hvorfor Du ikke før har viist Dig som den Du er. Tro ikke, Sigismund! at jeg har Mistanke til dine Bevæggrunde; men den Gamles Forsigtighed og den Unges Tillid har saa lidet tilfælleds! — Jeg vilde hellere, at Du fortalde mig det nu!"

Han gav efter for den milde Alvor i hendes Miner og for det søde, men sorgfulde Smiil, med hvilket hun understøttede sin Begjering.

„Dersom Du vil høre denne sørgelige Historie, Adelheid!" — sagde han; — „er der ingen tilstrækkelig Grund, hvorfor jeg skulde ønske at opsætte det lidet,

som er nødvendigt at sige. Du kjender sandsynligviis vort Contons Love, jeg mener de grusomme Anordninger, der fordømme en vis Familie til at paatage sig denne skrækkelige Forretning. Denne Forpligtelse har udentvivl sin Oprindelse fra en mørk Tidsalder, men den er nu bleven en Pligt, som Ingen, der er bleven opdraget med bedre Forhaabninger, kan udholde at udføre. Min Fader, der fra Ungdommen var bleven opdraget til at forvente dette Embede, og som saa ofte havde seet det udøve, fulgde paa sin Fader, medens han endnu var ung; og skjøndt han af Naturen var en blød og medlidende Mand, afskrækkedes han dog ikke fra denne blodige Haandtering, naar det blev ham paalagt af hans Foresatte at drive den. Men rørt af en menneskelig Følelse, var det hans Ønske at afvende det fra mig, som hans bedre Følelse bragde ham til at troe, var en Elendighed for vor Slægt. Jeg er den Ældste, og var altsaa det Barn, som det egentlig tilkom at overtage dette Embede, men, som jeg har hørt, bevægede min Moders ømme Kjærlighed hende til at udkaste en Plan, ifølge hvilken jeg i det mindste kunde befries fra det Had, for hvilket vort Navn saalænge havde været en Gjenstand. Jeg blev som Barn hemmeligt bragt bort fra Huset; denne fromme List blev skjult derved, at man udgav mig for død, og saaledes er endnu, Gud være lovet! Øvrigheden uvidende om min Tilværelse."

„Og din Moder, Sigismund! Jeg har stor Agtelse for denne ædle Moder, der uden tvivl er begavet med mere Standhaftighed og Fasthed, end der ellers er hendes Kjøn egen, eftersom hun maa have svoret din Fader Troskab og Kjærlighed, da hun kjendte hans Pligter, og hvor haabløst det var at undgaae dem. Jeg føler Ærefrygt for en Qvinde, der er saa ophøiet over al Svaghed og dog sit Kjøns væsentligste og bedste Følelser saa tro!"

Den unge Mand smilde saa smertefuldt, at han fik Pigen til at forglemme denne Yttring.

„Min Moder er vist nok en Qvinde, der ikke alene fortjener at elskes, men i mange Henseender at agtes høit. Min stakkels, ædle Moder har tusinde fortræffelige Egenskaber; hun er den bedste Qvinde og har et Hjerte, der bløder ved at see den mindste Skabning mishandles. Hun er i Sandhed ingen Qvinde, der af Gud er bestemt til at blive Moder til en Række af Skarprettere."

„Du seer, Sigismund!" — sagde Adelheid, der inderligt længdes efter at finde en Undskyldning for sin egen Forkjærlighed, og at formindske den Sjælekamp, han udholdt; — „Du seer at en ædel og fortræffelig Qvinde, i det mindste, kunde betroe sin Lykke til din Familie. Uden tvivl var hun en Datter af en værdig og retskaffen Borger i Cantonet, der havde opdraget sit Barn til at skjelne mellem Uheld og Forbrydelse?"

„Hun var eneste Barn og Arving, ligesom Du, Adelheid!" — svarede han, og saae omkring sig, som om han søgde en Gjenstand, paa hvilken han kunde kaste en Deel af den Bitterhed, der tyngede paa hans Hjerte; — „Du er ikke mere dine Forældres elskede Barn, end min Moder var."

„Sigismund! dine Miner ere skrækkelige! — Hvad vil Du sige?"

„Neufchatel og flere andre Lande end Bern, har deres Privilegerede. Min Moder var eneste Barn af Skarpretteren i det første Land. Saaledes seer Du, Adelheid! at jeg kan rose mig af mine Aner saa godt som Nogen. Gud været lovet! vi ere dog ikke ved Loven forpligtede til at henrette de Domfældte fra andre Lande, end vort eget."

Den vilde Bitterhed, med hvilken han yttrede dette, og Styrken af hans Ord fik alle hans Tilhørers Nerver til at bæve.

„Saamegen Hæder skulde ikke være uden Støtte;" — vedblev han; — „Vi ere rige, for Mennesker med vore ringe Ønsker, og have Midler nok til at leve uden Indkomsterne af vort Embede. Jeg holder af at stille vor længe erhværvede Hæder til Skue! Det er langt fra at vi mangle en anseelig Formue. Jeg har fortalt Dig om min Moders ømme Hensigt, at befrie i det mindste et af sine Børn fra de Brændemærker, der

beskjæmmer os Alle, og en anden Søns Fødsel satte hende i Stand til at udføre dette kjærlige Forsæt, uden at tiltrække sig Opmærksomhed. Jeg blev opfødt og opdraget i mange Aar paa et afsides Sted, i Uvidenhed om min Fødsel. Da jeg var voxet op, blev jeg, uagtet min Broders tidlige Død, sendt bort for at søge Tjeneste hos Huset Østerig, under det antagne Navn jeg bærer. Jeg vil ikke tale om den Angst, Adelheid! som jeg følde for at Sandheden omsider skulde blive opdaget. Af alle de Grusomheder, der ere opfundne af Selskabet, er der ingen saa uretfærdig i sin Natur, som det Brændemærke der paatrykkes en Slægt, og af alle dets Begunstigelser er der ingen, der saa lidt kan retfærdiggjøres af Ret eller Fornuft, som de Forrettigheder, der tilstaaes en tilfældig Arvefølge."

„Og dog ere vi vante til at ære dem, der nedstamme fra en gammel Slægt, og at see en Deel af deres Forfædres Hæder endog i den fjerneste Efterkommer. Jo fjernere, jo større er Verdens Ærbødighed. Hvilket tydeligere Beviis kunne vi have paa Verdens Svaghed? Saaledes er den umiddelbare Søn af en Helt, han hvis Blod er vist, der bærer en Faders Billede i sit Ansigt, der har lyttet til hans Raad, og som man maa troe, har arvet i det mindste en Deel af hans Storhed, da han saa nær nedstammer fra ham, mindre agtet end den, der har indbrukket noget af hundrede almindelige Strømme, og som, naar Sandheden blot

var bekjendt, vel ikke har nogen naturlig Fordring paa hiint høitprisede Blod. Dette kommer af at lade Sindet ledes til Fordomme, og af en feilagtig Længsel hos Mennesket efter at glemme sin Oprindelse og Bestemmelse, medens det ønsker at blive mere end Naturen nogensinde har havt i Sinde, at det skulde blive."

„I Sandhed, Sigismund! der er noget undskyldeligt i den Følelse, at ønske at henhøre til de Gode og Ædle."

„Som om god og af en ædel Følelse var det samme? Du har betegnet denne Følelse vel; saalænge den alene er virkelig en Følelse, er den ikke alene undskyldelig, men ogsaa viis; thi hvem vilde ikke ønske at nedstamme fra den Tappre, den Retskafne, den Lærde, eller for hvilken anden Storhed, de maae være berømte? — Den er viis, da Arven af hans Dyder maaskee ere den dyrebareste Opmuntring, som en brav Mand har til at kjæmpe mod Strømmen af en lavere Interesse; men hvilket Haab er der tilovers for en, som mig, der befinder sig i en saadan Stilling, at han hverken kan arve eller efterlade sig andet end Ulykke. Jeg foragter ikke Familier af en ædel Herkomst, fordi jeg ikke besidder denne Fordeel, jeg beklager alene at kunstige Forbindelser have forvendt hvad der skulde være Følelse og Smag til en snæverhjertet og almindelig Fordom, ved hvilken den virkelige Uædle vinder Forrettigheder, der maaskee ere

større end dem, de nyde, der ere værdige til den høieste Hæder, en Mand kan vederfares."

Adelheid havde opmuntret til denne Udskeielse, der, naar det havde været en Mand af mindre god Forstand, end Sigismund, alene vilde have tjent til at saare hans Stolthed, men hun bemærkede, at han beroligede sit Sind, ved saaledes at raisonnere og ved at fremstille det, der burde være, i Modsætning af det, der var.

„Du veed," — svarede hun; — „at hverken min Fader eller jeg, er meget tilbøielig til at lægge nogen Vægt paa Verdens Domme i hvad der angaaer Dig."

„Det er sandt, at ingen af Eder vil see paa Adelstand; men vil nogen af Eder samtykke i at tage Deel i en saa uforholdsmæssig Forbindelse, som den med Arvingen til en Skarpretter?"

„Du har endnu ikke fortalt alt, hvad der er nødvendigt at vide for at afgjøre Sagen."

„Der er kun lidt tilbage at forklare. Mine ømme Forældres Foretagende havde for saa vidt et heldigt Udfald. Deres to overlevende Børn, min Søster og jeg, ere blevne unddragne, i det mindste for en Tid, for denne forbandede Skjæbne, medens min stakkels Broder, der kun lovede lidt, var bestemt til, ved en Partiskhed, som jeg ikke vil opholde mig med at undersøge, at overtage vort djævelske Privilegium: — Nei, om Forladelse, dyrebareste Adelheid! jeg vil være mere kold; men Døden

har frelst det unge Menneske fra dette afskyelige Embede, og jeg er nu Balthazars eneste mandlige Afkom — ja," — lagde han til, med en frygtelig Latter — „Jeg har nu den fuldkomneste Eneret til alle vort Huses Æresposter."

„Du — Du, Sigismund! — med dine Sæder, din Opdragelse, dine Følelser, Du kan sikkert ikke blive opfordret til at paatage Dig en saa skrækkelig Forretning!"

„Det er let at see at mine høie Privilegier just ikke henrykke Frøken de Willading; ikke heller kan jeg undre mig over hendes Smag. Men meest forbauses jeg over at I saalænge har taalt en Skarpretter i eders Nærværelse."

„Dersom jeg ikke kjendte og begreb den Bitterhed, der naturligviis maa ledsage en Mands Følelser, der er i din Stilling, vilde dette Sprog smerte mig grusomt, Sigismund! det kan aldrig være din virkelige Mening, at der er nogen Fare for at man nogensinde skal kalde Dig til at paatage Dig dette Embede? Skulde der virkelig være Grund til at frygte for denne Ulykke, kan da min Faders Indflydelse ikke afvende den? Han er ikke uden Indflydelse i Cantonets Raad."

„For nærværende Tid behøver jeg ikke at tage min Tilflugt til hans Venskab, thi ingen uden mine Forældre, min Søster og Du, Adelheid! er bekjendt med de Begivenheder, jeg nys har fortalt Dig. Min

stakkels Søster er en ukunstlet, men ulykkelig Pige, thi vor Moders velmeente Plan har for største Delen gjort hende uskikket til at bære Sandheden, som hun vilde have kunnet, dersom den bestandigt var bleven holdt hende for Øinene. I Verdens Øine er en ung Beslægtet af min Fader bestemt til at blive hans Efterfølger, og saaledes vil Sagen staae, indtil Skjæbnen afgjør den anderledes. Hvad min stakkels Søster angaaer, er der intet Haab om at Ulykken vil blive fuldkommen afvendt. Hun er i Færd med at givtes bort til Vevey, dette kan blive et Middel til at skjule hendes Herkomst med nye Baand. Hvad mig angaaer, da maa Tiden afgjøre min Skjæbne."

„Hvorledes skulde Sandheden nogensinde blive opdaget?" — raabde Adelheid næsten gispende efter Aande, i sin Iver for at foreslaae et Middel, der for bestandigt kunde befrie Sigismund fra hiin saa forhadte Forretning; — „Du siger, at din Familie besidder Formue nok — overlad alt til hiint unge Menneske, paa det Vilkaar at han overtager din Plads!"

„Jeg vilde gjerne selv være en Tigger for at blive fri for den —"

„Nei, Du skal aldrig blive en Tigger, saalænge Familien Willading eier Formue. Lad den endelig Afgjørelse i Henseende til andre Ting, blive som den vil, dette kunne vi i det mindste love."

„Mit Sværd vil befrie mig fra at være i den Nødvendighed at modtage den Tjeneste, Du tilbyder mig. Ved Hjælp af dette gode Sværd kan jeg altid skaffe mig en hæderlig Tilværelse, dersom Forsynet befrier mig fra den Ulykke at ombytte den med en Bøddels. Men der er en Hindring, som Du endnu ikke har hørt. Min Søster, der sikkert ikke beundrer den Hæderspost, der i saa mange Menneskealder har ydmyget vor Slægt; — min Søster er forlovet med en, der lover evig Taushed i Henseende til dette Punkt, imod at erholde en af de skjønneste Pigers Haand og rige Medgivt. Du seer, at Andre ikke ere saa ædelmodige som Du selv, Adelheid! Min Fader, der var ængstlig for at anbringe sit Barn, har samtykket i disse Vilkaar, og da det unge Menneske, der er den nærmeste Arving til vor Familiehæder, ikke har stor Lyst til at modtage den, og allerede har nogen Mistanke om Bedrageri i Henseende til hende, kan jeg blive nødt til at træde frem for at beskytte min uskyldige Søsters Herkomst mod dens Forbandelse."

Dette var at angribe Adelheid fra hendes svageste Side. — En Pige af hendes Ædelmodighed og Selvfornægtelse kunde neppe nære det Ønske at fordre det af en Anden, som hun ikke selv vilde underkaste sig, og det Haab, der nylig var begyndt at leve op igjen i hendes Hjerte, blev næsten udslukket ved denne Opdagelse. Alligevel var hun saa vant til at lade sine Fø-

lelser ledes af sin fortræffelige Forstand, og det var saa naturligt at hun klæbede ved sine naturlige Ønsker, saalænge der var nogen fornuftig Grund til at haabe at de kunde opfyldes, at hun ikke fortvivlede.

„Din Søster og hendes tilkommende Huusbonde kjende hendes Fødsel, og den Fare, de udsætte sig for."

„De kjende alt dette, og deres Ædelmodighed er saa stor, at de ikke have i Sinde at røbe mig for at redde sig selv. Men denne Selvfornægtelse danner endnu en Forpligtelse for mig til selv at erklære hvilken Stakkel jeg er. Jeg kan ikke sige, at min Søster er vant til at betragte vort langvarige Uheld, med al den Rædsel, jeg føler, thi hun har i længere Tid været bekjendt med Omstændighederne, og hendes Kjøns Sæder have langt mindre udsat hende for at møde Verdens Had, ja, maaskee er hun tildeels ubekjendt med al den Fornedrelse, vi maae taale. Min langvarige Fraværelse i fremmed Tjeneste forhindrede, at Hemmeligheden blev mig betroet, medens en Moders Medlidenhed med sin eneste Datter, gjorde at hun blev optaget i Familien, skjøndt ganske hemmeligt, flere Aar førend jeg fik Sandheden at vide. Hun er altsaa meget yngre end jeg, og alle disse Aarsager, tilligemed nogen Forskjel i Henseende til Opdragelsen, har gjort hende mindre skikket til Elendighed end jeg er; thi medens min Fader, med en grusom Ømhed, lod mig opdrages vel, ja endog med

Gavmildhed, blev Christine bedre oplært end det passede til vor Herkomst og vore Forhaabninger. Nu, siig mig, Adelheid! at Du hader mig for mit Slægtskabs Skyld, og foragter mig fordi jeg saa længe har vovet at trænge mig ind i dit Selskab med den fulde Bevidsthed om hvad jeg er."

„Det smerter mig, Sigismund! at høre Dig gjøre disse bittre Hentydninger til et Tilfælde af denne Natur. Dersom jeg vilde fortælle Dig, at jeg ikke føler disse Omstændigheder med mindre, om ikke med ligesaa megen Smerte, som Du selv," — svarede den fornuftige Pige med en ædel Frimodighed; — „vilde jeg gjøre min Taknemmelighed og Agtelse for din Charakteer Uret. Men der er mere Styrke i en Qvindes Hjerte, end i det bydende og stolte Kjøns. Jeg er saa langt fra at tænke det, som Du lader til at troe, at jeg ikke seer andet, end hvad der er naturligt og undskyldeligt i din Tilbageholdenhed. Husk paa, at Du ikke har fristet mine Ører med Tilstaaelser og Bønner, saaledes som man ellers pleier at vinde Fruentimmerne, men at den Forkjærlighed, jeg føler for Dig er bleven vakt med Beskedenhed. Jeg kan hverken sige eller høre mere for nærværende Tid, thi denne uventede Opdagelse har paa en vis Maade forstyrret mit Sind. Lad mig overveie hvad jeg bør gjøre og vær overbeviist om, at Du ikke kan have en ømmere og mere partisk Sagfører i Hen-

seende til det, der virkelig angaaer din Ære og Lykke, end mit eget Hjerte."

Da Melchior af Willadings Datter sluttede, rakte hun den unge Mand med Ømhed sin Haand, som han med mandig Ømhed trykkede til sit Hjerte, hvorpaa han gik langsomt og nølende bort.

Tolvte Kapitel.

Ei meer at vide
Er Qvindens bedste Kundskab, største Roes.
Milton.

Vor Heltinde var en Qvinde i den bedste Mening af dette kjære og, vi kunne lægge til, indholdsrige Ord. Følsom, tilbageholden, og til visse Tider endog for frygtsom i de Punkter, der ikke kaldte hende til Udøvelsen af høiere Egenskaber, var hun fast i sine Grundsætninger, standhaftig og øm i sine Tilbøieligheder og selvopoffrende, naar Pligt og Hengivenhed forenede sig i den Grad, at der ikke var Spørgsmaal om at et Offer var nødvendigt. Paa den anden Side gjorde Letheden af at modtage lignende Indtryk, et udmærket Træk hos hendes Kjøn, og Tilbøielighed til at lægge Vægt paa de Sæder der omgav hende, og som nødvendigt er størst hos dem, der leve et afsondret og

uvirksomt Liv, det vanskeligt for hendes Sind at undgaae Fordommenes Nøt, og at tænke med Ligegyldighed paa Omstændigheder, som Alle rundt omkring hende behandlede med høi Agtelse, eller paa hvilke der hæftede et Brændemærke, der opvakde Afsky. Havde Tilfældet været omvendt, havde Sigismund været adelig og Adelheid en Skarpretters Datter, er det sandsynligt, at den unge Mand vilde have fundet Midler til at vedblive sin Lidenskab uden et alt for stort Offer af sin Stolthed. Ved at føre sin Hustrue til sit Slot, ved at meddele hende sit eget Navn, ved at adskille hende fra alt hvad der var ubehageligt og nedværdigende i hendes Forbindelser, og ved det at hun selv fandt Beskjæftigelse i de mange og større Forretninger, der vare en Følge af hendes Stilling, vilde han have formindsket Bevæggrundene til at betragte og følgelig til at beklage det Upassende i den Forbindelse, han havde indgaaet. Dette er de Fordele, som Naturen og Lovene give Manden fremfor det svagere, men oprigtigere Kjøn; og hvor faa vilde dog have været ædelmodige nok til at opoffre de Følelser, som saadan en Handling fordrede! Paa den anden Side vilde Adelheid være nødt til at skille sig ved sit gamle og udmærkede Familienavn, til at antage et, der var anseet for æreløst i Cantonet, eller, dersom der kunde findes noget politisk Middel til at afvende det første Uheld, vilde det nødvendigt være af den Be-

skaffenhed, at det snarere maatte vække, end afvende dens Opmærksomhed, der kjendte Omstændighederne, fra hans ydmygende Herkomst. Hun havde ikke Vanen til Hjælp mod den bestandige Virksomhed af sine Tanker, hun kunde ikke lukke sin Dør for Omgang med sin Mands Frender, dersom han skulde faae i Sinde at befale, eller dersom han skulde længes efter dem; og det vilde blive en Forpligtelse for hende at lytte til Pligtens aldrig ophørende Stemme, og at glemme, naar de fordrede det, at hun nogensinde havde været mere lykkelig, eller at hun var bleven født til bedre Forhaabninger.

Vi ville ikke sige, at alle disse Beregninger gjennemkrydsede den tankefulde Piges Sind, skjøndt hun vist havde et almindeligt og utydeligt Overblik af de Følger, hun udsatte sig for ved en Forbindelse med Sigismund. Hun stod ubevægelig hensjunken i dybe Tanker, længe efter at han var gaaet bort. Den unge Mand var gaaet igjennem Porten, rundt om Grundvolden af Slottet, og steeg ned ad Siden af Bjærget over den skraae Græsgang med hurtige Skridt, og sandsynligviis for første Gang siden deres Bekjendtskab fulgde hendes Øine hans mandlige Skikkelse tankeløst og ligegyldigt.

Hendes Sind var altfor alvorligt beskjæftiget til at hun skulde have brugt sine Sandser paa den sædvanlige Maade. Det Hele af dette store og yndige Landskab var udbredt for hende, uden at det gjorde det

mindste Indtryk paa hende. Sigismund var forsvunden mellem Murene om Viingaardene, da hun stod op, og drog saa dybt et Suk, som der pleier at undslippe os, efter en lang og pinefuld Betragtning. Men den høitsindede Piges Øine vare klare og hendes Kinder blussede, medens alle hendes Træk udtrykde en høiere Skjønhed, end der ellers udmærkede hende, hvor smuk hun end var. Hendes egen Beslutning var fattet. Hun havde bestemt sig med en Qvindes sjældne og ædelmodige Selvopoffrelse, der elsker, og som kun een Gang kan elske i sin Friskhed og Reenhed. I dette Øieblik blev der hørt Fodtrin i Gangen, og de tre gamle Adelsmænd, som vi saa nylig have forladt paa Terrassen, traad tilsammen ind i Ridderssalen.

Melchior af Willading nærmede sig til sin Datter med et muntert Ansigt, thi han havde nylig vundet hvad han kaldte en ærefuld Seier over sine Fordomme og denne Seier satte ham i et fortræffeligt Lune.

„Spørgsmaalet er afgjort for bestandigt;" — sagde han, i det han med Ømhed kyssede Adelheids Pande, og gned sine Hænder, som en, der er glad over at være fri for en Tvivl, der satte ham i Forlegenhed; — „Disse gode Venner stemme overeens med mig i at vor Byrd i et saadant Tilfælde bør glemme det unge Menneskes Herkomst. Den, der har frelst de to Sidste af Slægten Willading fra Døden, fortjener at have nogen

Deel i det, der er ladet tilbage af dem. Her er min gode Grimaldi, beredt til at komme i Strid med mig, dersom jeg ikke samtykker i at lade ham berige den brave Knøs — som om vi vare Tiggere, og ikke havde Midler til at understøtte vor Landsmand med vor Anseelse hjemme. Men vi ville ikke engang sætte os i Gjæld hos saa trofast en Ven for en Deel af vor Lykke. Værket skal heelt være vort eget, ligeindtil Adelsbrevet, som jeg med det allerførste skal lade komme fra Wien; thi det vilde være grusomt, at lade den ædle Knøs savne saa simpel en Fordeel, der paa engang vil hæve ham op til os og gjøre ham lige saa god — ja, ved Luthers Skjæg! bedre end den bedste Mand i Bern."

„Jeg havde aldrig før vidst, at Du var karrig, skjøndt jeg har ofte seet Dig vel forskandset bag sveitserisk Tarvelighed;" — sagde Signor Grimaldi leende; — „Dit Liv, min kjære Melchior! maa have et fortræffeligt Værd i dine Øine, men jeg har kun liden Lyst til at sætte saa ringe en Priis paa mit eget, som Du synes at tænke. Du har afgjort Sagen rigtigt, det vil sige, ædelt, i Ordets bedste Mening, ved at samtykke i at modtage den brave Yngling, som din Søn; men Du maa ikke tænke, unge Frøken! at jeg skjøndt dette mit Legeme er svagt, holder det for ganske værdløs, og at det kan trækkes op af Søen dernede, som skident Linned, uden at der spørges om hvem der har gjort det

den Tjeneste. Jeg fordrer, at udstyre din Huusbonde, saa at han kan vise sig som det sømmer en Svigerson af Melchior af Willading. Er jeg da saa ganske uden Værdi, da I behandler mig saa aldeles uden alt Hensyn, at I siger, at jeg ikke skal betale for min egen Frelse."

„Gjør hvad Du vil, gode Gaetano! Følg din egen Villie, men hvad Du end gjør, saa lad os blot beholde Knøsen —"

„Fader!"

„Ingen qvindelig Knibskhed, Adelheid! Jeg venter, at Du modtager den Huusbonde, vi tilbyde Dig saa glad, som om det var en Krone. Det er bleven afgjort imellen os, at Sigismund Steinbach skal være min Søn, og, fra umindelige Tider, have Døttrene af vort Huus, i saadanne Sager, føiet sig efter det, der er bleven afgjort af deres Forældres Viisdom, saaledes som det anstod deres Kjøn og Uerfarenhed."

De tre gamle Venner vare traadte ind i Salen, fulde af god Lune, og det vilde have været tydeligt nok af Baronen af Willadings Manerer, at han spøgede med Adelheid, om de Andre end ikke havde vidst, at han især havde spurgt hendes Følelser til Raads, ved det Valg, der nylig var bleven gjort.

Men uagtet den høie Munterhed, med hvilken Faderen taelde, meddeelde hans gode Lune og Lystighed

sig ikke saasnart til hans Datter, som han kunde have ønsket det. Der var langt mere, end jomfruelig Forvirring i Adelheids Miner. Hendes Farve svandt og kom og hendes Blik gled pinefuldt fra den Ene til den Anden, medens hun kjæmpede for at komme til Orde. Signor Grimaldi hvidskede til sine Staldbrødre, og Roger af Blonay var saa beskeden at gaae bort, under det Paaskud, at hans Nærværelse behøvedes i Vevey, hvor der gjordes virksomme Tilberedelser for Abbediet Vignerons. Genueseren vilde have fulgt hans Exempel, men Baronen holdt ham tilbage, medens han vendte et spørgende Blik til sin Datter, som for at opfordre hende til at tale frit og oprigtigt.

„Fader!" — sagde Adelheid, med en Stemme, der bævede, trods den Anstrængelse, hvormed hun søgde at dæmpe sine Følelser; — „Jeg har noget Vigtigt at meddele Dig, førend Sagen med Hr. Steinbach bliver ugjenkaldeligt bestemt."

„Tael frit, mit Barn! dette er en trofast Ven, der har Ret til at vide alt, hvad der angaaer os, især i denne Sag. Naar vi sætte al Spøg til Side, Adelheid! troer jeg, at vi ikke maa drive Narrestreger med en ung Mand, som Sigismund, hvem vi skylde saa meget, endogsaa vort Liv, og for hvis Skyld vi burde være redebonne til at opoffre enhver Fordom eller Vane — alt hvad vi eier, endog vor Stolthed."

„Alt Fader?"

„Jeg har sagt Alt. Jeg vil ikke tage eet Bogstav af mine Ord tilbage, om det saa skulde skille mig ved Willading, min Rang i Cantonet og mit gamle Navn ovenikjøbet. Har jeg ikke Ret, Gaetano? Jeg sætter Knøsens Lykke høit over alle andre Betænkeligheder, da det lader til at Adelheids er saa inderligt forenet med hans. Jeg gjentager derfor: Alt."

„Det vil være rigtigst at høre hvad den unge Frøken har at sige, forend vi drive denne Sag videre;" — sagde Signor Grimaldi, der havde mere Herredømme over sig selv, og ikke gik saavidt i sin Glæde, som hans Ven, da han med mere Kulde gjorde sine Bemærkninger og overveiede hvad han saae med en koldere og skarpsindigere Mands Klarhed. — „Jeg skulde tage meget feil, hvis din Datter ikke havde noget meget Vigtigt at meddele."

Melchiors faderlige Ømhed begyndte nu at blive bekymret, og han laande sit Barn en ivrig Opmærksomhed. Adelheid besvarede hans iøiefaldende Bekymring med et kjærligt Smiil, men det smertefulde Udtryk var alt for tydeligt til ikke at forøge Baronens Frygt.

„Hvad er der paa Færde, min Elskede? Det kan dog ikke være mueligt, at vi ere blevne bedragede? — at en eller anden Bondes Datter er bleven anseet for værdig til at stikke Dig ud? — Ha! — Signor

Grimaldi, denne Sag syntes at begynde at blive offensiv — men, saa gammel jeg er — Dog, vi ville ikke faae Sandheden at vide, dersom Du ikke vil tale frit — det maa man bekjende er en besynderlig Ting, Gaetano! om en Datter af mig skulde blive forsmaaet af en simpel Karl!"

Adelheid anraabde med en bedende Mine sin Fader om at holde op, medens hun igjen satte sig, da hun var ude af Stand til at staae. De to bekymrede gamle Mænd fulgte hendes Exempel med taus Forundring.

„Du gjør baade Sigismunds Ære og Beskedenhed megen Uret, Fader!" — begyndte Pigen igjen efter en Pause, i det hun taelde med en Rolighed, der overraskede endogsaa hende selv; — „Dersom Du og denne fortræffelige og trofaste Ven i nogle faa Minutter vil laane mig eders Opmærksomhed, skal jeg aabenbare Alt."

De to Gamle hørde til med Forundring, thi de indsaae fuldkommen, at Sagen var langt mere alvorlig, end de først havde indbildt sig. Adelheid taug igjen, for al samle Kræfter for denne ubehagelig Pligt, derpaa fortalde hun i Korthed men tydeligt Indholdet af Sigismunds Meddelelse. Begge Tilhørene opfangede med Begjærlighed hver Stavelse, der faldt fra Pigens bævende Læber, thi hun skjælvede, uagtet en Kamp for

at berolige sig, der næsten var overmenneskelig, og da hun holdt op med at tale, saae de paa hinanden, som Mænd, der pludseligt vare blevne forfærdede ved en skrækkelig, og aldeles uventet Elendighed. Baronen kunde neppe troe, at han ikke havde hørt feil, thi Alderen havde virkelig begyndt at svække hans Hørelse, medens han Ven lyttede til hendes Ord, som en der modtager Indtryk af den meest oprørende og nedslaaende Natur.

„Dette er en fordømt, frygtelig Omstændighed!" mumlede den Sidste, da Adelheid aldeles havde holdt op med at tale.

„Har hun sagt, at Sigismund er en Søn af Balthazar, den offentlige Skarpretter i Cantonet?" — spurgde Faderen sin Ven, som en, der, skjøndt mod sin Villie vil forsikkre sig om en kun halvforstaaet og uvelkommen Sandhed; — „af Balthazar? — af den forbandede Familie?"

„Et saadant Slægtskab har det været Guds Villie at tildele den, der har frelst vort Liv!" — svarede Adelheid ømt.

„Har den Usling vovet at stjæle sig ind i min Familiekreds og skjult denne væmmelige, ulykkelige Omstændighed. — Har han forsøgt paa at indpode Ureenheden af sin Herkomst i en gammel og adelige Families ubesmittede Stamme! Der er noget mere end

Falskhed heri, Signor Grimaldi! Der er en mørk, overlagt Forbrydelse deri."

„Der er det deri, der vil overgaae vore Midler til at gjøre godt igjen, gode Melchior! Men lad os ikke for hastigt dadle Knøsen, hvis Fødsel snarere maa tilregnes ham som et Uheld, end som en Forbrydelse. Om han end tusinde Gange var en Balthazar, har han dog frelst Livet for os Alle."

„Det er sandt, Du siger, — det er ikke mere end Sandhed. Du er altid mere forstandig end jeg, skjøndt din mere sydlige Oprindelse kunde synes at modsige det. Her er da alle vore skjønne Planer og ædelmodige Forsætter blevne bortveirede af Vinden."

„Dette er endnu ikke saa klart;" — svarede Genueseren, der imidlertid ikke havde undladt at studere Adelheids Ansigt, som om han vilde fuldkommen overbevise sig om hendes hemmelige Ønsker; — „Du og det unge Menneske have vel taelt meget sammen om denne Materie, smukke Adelheid?"

„Signore, det har vi. Jeg var i Begreb med at meddele ham min Faders Hensigt, thi de Omstændigheder, vi vare i, Vægten af alt, det vi skyldte ham, den sædvanlige Afstand, som Rangen gjør imellem den Adelige og den Borgelige, retfærdiggjorde maaskee denne Dristighed hos en Pige;" — lagde hun til, skjøndt det forræderiske Blod røbede hendes Undseelse; — „Jeg var i

Færd med at gjøre Sigismund bekjendt med min Faders Ønsker, da han mødte min Tillid med den Tilstaaelse, som jeg nylig har meddeelt Eder."

„Han anseer sin Fødsel —"

„For en uovervindelig Hindring for denne Forbindelse. Sigismund Steinbach er, skjøndt han i Henseende til sin Herkomst er saa lidet begunstiget, ikke nogen Tigger, der vilde betle om det, hans egne ædelmodige Følelser vilde fordømme."

„Og Du?"

Adelheid slog Øinene ned, og syntes at eftertænke hvad hun skulde svare.

„Du maa tilgive denne Nysgjærrighed, der maaskee seer ud som en uforsvarlig Indblandelse; men min Alder, gammelt Venskab, de senere Omstændigheder og en tiltagende Interesse for alt, hvad der angaaer Dig, maae undskylde mig. Naar vi ikke kjende dine Ønsker, min Datter! kan hverken Melchior eller jeg handle som vi kunne ønske."

Adelheid var længe taus og eftertænksom. Skjøndt enhver af hendes Hjertes Følelser og al den Tilbøielighed, der er Følgen af varm, poetisk Kjærlighed, fristede hende til at erklære hendes Beredvillighed til at opoffre ethvert andet Hensyn for Qvindens rene Ømhed, holdt Fordommen med sine Jernkloer hende dog i Uvished om det Passende i at trodse Verdens Dom. Det Kjøns

Frygtsomhed, der, skjøndt beredt til at opoffre sine kjæreste Forrettigheder paa den ægteskabeligste Ømheds Alter, dog skrækkes tilbage for Skinnet af en overilet Hengivenhed for en Anden, har ogsaa sin Vægt; men heller ikke kunde saa fromt et Barn aldeles forglemme den Virkning, hendes Bestemmelse maatte have paa hendes eneste overlevende Slægtnings tilkommende Lykke.

Genueseren begreb hendes Kamp, skjøndt han forudsaae hvorledes den vilde endes, og han opfattede selv Samtalen, deels med det ømme Ønske, at give Pigen Tid til at overlægge modent, førend hun svarede, og deels fordi han fulgde en virkelig naturlig Gang af sine Tanker.

„Der er intet Sikkert i denne Tilværelses vaklende Tilstand;" — vedblev han; — „hverken Throner, eller Rigdomme, eller Sundhed, eller endog de helligste Følelser, ere sikkre for Forandringer. Vel maae vi altsaa standse, for at veie enhver Forandring af Lyksalighed, førend vi gjøre det sidste Skridt til en stor eller ny Forholdsregel. Du kjender det Haab, med hvilket jeg traad ind i Livet, Melchior! og den isnende Kummer, med hvilken det lader til at jeg kommer til at ende min Bane. Ingen Yngling var født til et skjønnere Haab, heller ikke kjendte Italien et gladere Menneske, end jeg var, den Morgen jeg modtog Angiolinas Haand; og dog saae to korte Aar alle disse Forhaabninger hen-

veires, Munterheden forsvinde, og en Sky, der siden ikke er forsvunden, tildække mine Udsigter. En Enkemand og en barnløs Fader kan ikke være en flet Raadgiver, min Ven! i et Øieblik, naar saa megen Tvivl omgiver Dig og Dine."

„Det er naturligt at dit Sind henvender sig til dit eget ulykkelige Barn, stakkels Gaetano! naar der er saa stort et Spørgsmaal om min Lykke."

Signor Grimaldi henvendte sine Blik til sin Ven, men det Anstrøg af Angst, der pleiede at fare hen over hans Ansigt, naar hans Tanker bleve hendragne paa hiin smertelige Gjenstand, viisde at han ikke var i Stand til at svare.

„Vi see i alle disse Begivenheder," — vedblev Genueseren, der var for fuld af sin Gjenstand til at undertrykke sin Tale; — „Forsynets urandsagelige Plan. Her er en ung Mand, der er Alt, hvad en Fader kunde ønske, i enhver Henseende værdig til at blive den, der skal skabe en værdig og eneste Datter Lykke; mandig, brav, dydig og ædel i alt, undtagen i sin Herkomst, og dog saa forbandet i Verdens Mening, at man neppe kunde vove at nævne ham som en Selskabsbroder i en ledig Time, dersom det blev bekjendt, at han er den, han selv har erklæret sig for at være."

„I indklæder Sagen i et strængt Sprog, Signor Grimaldi!" — sagde Adelheid studsende.

„En Yngling af saa bydende en Skikkelse, at en Konge maatte juble over at see sin Krone gaae over paa saadan et Hoved; af en saa mandlig Fuldkommenhed, at den vilde retfærdiggjøre den farlige Glæde over Hilsen og Styrke; af en Forstand, der er modnere end hans Aar; af en prøvet Dyd; af alle de Egenskaber, som vi agte, og som erhverves og ikke komme af Tilfældet; og dog en Yngling fordømt af Menneskerne til at leve under deres Had og Foragt, eller til for evigt at dølge den Moders Navn, der bar ham. Sammenlign denne Sigismund med Andre, man kan nævne; med den høibaarne og forproppede Arving til et berømt Huus, der beruser sig i Menneskernes Ærbødighed, medens han støder Menneskernes Moral, der troer, at han har den Forret at kunne drive Spot med hvad der er helligt og retfærdigt; der lever for sig selv, blot i lave Fornøielser; der er bedre skikket til at være en Forrykts Staldbroder, end nogen Andens, skjøndt han er bestemt til at styre i Raadet; der er et Mønster for en Usling, skjøndt han er kaldet til at føre Forsædet for de Retskafne; som ingen kan agte, skjøndt han gjør Krav paa at æres; og lad os spørge hvorfor dette er saaledes, hvad det er for en Viisdom, der har gjort saa vilkaarlig en Forskjel, og som, i det den forkynder Nødvendigheden af Retfærdighed, saa aabenbart, saa letfærdigt,

og saa skarpsindigt vækker Mistillid til sine tydeligste Anordninger?"

„Signore! det skulde ikke være saaledes! Det har aldrig været Guds Mening, at det skulde være saaledes!"

„Medens enhver Grundsætning vilde synes at sige, at enhver maa staae eller falde ved hans egne gode eller onde Gjærninger og at Menneskerne bør æres efter deres Fortjenester, stræber enhver Indretning at fuldføre det Modsatte. Denne bliver ophøiet, fordi hans Forfædre vare adelige; denne fordømt af ingen bedre Grund, end fordi han er af ringe Herkomst. Melchior! Melchior! vor Fornuft forvirres af Spidsfindigheder og vor høitberømte Philosophi og Retfærdighed er ikke andet end skamløse Gjøglerier, ved hvilke Djævlene lee."

„Og dog siger Guds Bud os, Gaetano! at Faderens Synd skal hjemsøges paa hans Efterkommere fra Slægt til Slægt. I Romerske yde maaskee ikke den hellige Skrivt denne strænge Opmærksomhed, men jeg har hørt siges, at vi i Bern ikke have en Lov, for hvilken der ikke kan findes god Hjæmmel i den hellige Skrivt selv."

„Ak, der ere Sophister, der bevise alt hvad de ønske. Forfædrenes Forbrydelser eller Taabligheder efterlader deres Efterkommere physiske eller endogsaa moralske Pletter, dette er udentvivl, min gode Melchior!

— men er dette ikke tilstrækkeligt? Ere vi saa letsindige eller endogsaa ugudelige at paastaae, at Gud ikke har sørget tilstrækkeligt for at Overtrædelser af hans vise Anordninger blive straffede, at vi skulde komme frem for at hjælpe ham med vore egne vilkaarlige, hjerteløse Love? Hvilken Last kan tilregnes denne unge Mands Familie, uden Fattigdom, der sandsynlig først har bevæget den Første af hans Slægt til at udøve denne oprørende Forretning? Der er kun lidet i Sigismunds Miner eller Sæder der tilkjendegiver Hjemsøgelse af Himmelens vise Beslutninger, men der er noget i hans nærværende Stilling, der tilkjendegiver Menneskernes Uretfærdighed."

„Og kan Du, Gaetano Grimaldi, der er beslægtet med saa mange gamle og ærede Huse, — Du, Gaetano Grimaldi, den Ærede i Genua — kan Du raade mig at give mit eneste Barn, Arvingen til mine Besiddelser og mit Navn, til Sønnen af en offentlig Skarpretter, ja, til den virkelig Arving af denne afskyelige Forretning?"

„Dette Spørgsmaal er alvorligt, og der behøves Eftertanke for at besvare det. O, hvorfor er denne Balthazar saa rig paa Efterkommere og jeg saa fattig! Men vi ville ikke forhaste os; det er en Sag, der har mange Sider, og som skal afgjøres af os, som Mænd og Adelsmænd. Datter, Du har hørt af din Faders Ord, at jeg er imod Dig, formedelst min Stilling og

Herkomst; thi, medens jeg fordømmer de uretfærdige Grundsætninger, kan jeg ikke overſee Virkningerne, og aldrig før har et saa vanskeligt Tilfælde, hvori Retfærdigheden saa føleligt strider mod den offentlige Mening, været underkastet min Dom. Forlad os, at vi kunne beherske os selv; den forlangte Afgjørelse fordrer mere Omhu, og større Herredømme over os selv, end jeg kan udøve, naar dit milde blege Ansigt henvender sig saa veltalende til mit Hjerte, til Fordeel for den ædle Knøs."

Adelheid stod op og da hun først havde frembudt sin marmorhvide Kind til begge hendes Slægtningers Hilsener, — thi Genueserens gamle Venskab og store Deeltagelse gav ham Fordring paa dette Navn, — gik hun bort i Taushed. Hvad Samtalen angaaer, der nu blev fortsat mellem de to gamle Adelsmænd, da ville vi lade Tæppet gaae ned, og henvende os til andre Begivenheder i vor Fortælling. Alligevel maa der i Almindelighed bemærkes, at Dagen gik roligt bort, uden at der mødte noget, som det er nødvendigt at berette, da Alle i Slottet, med Undtagelse af de Reisende, vare beskjæftigede med de nærforestaaende Festligheder. Signor Grimaldi søgde en Leilighed til at have en lang og fortrolig Samtale med Sigismund, der paa sin Side, omhyggeligt søgde at undgaae at blive seet af hende,

der havde saa stor Indflydelse paa hans Følelser, indtil begge fik Tid til igjen at vinde deres Selvbeherskelse.

Trettende Kapitel.

Holdt, skad ham ei, for Guds Skyld! — Han er gal!
Feiltagelserne.

Bacchusfesterne ansees for at have været Mønstrene for disse langvarige Festligheder, der ere bekjendte overalt i Sveits, under Navn af Festen i Abbediet Vignerons.

Denne Fest var oprindeligt simpel og landlig, og langt fra at besidde de senere Tiders kunstige Ceremonier og classiske Allegorier, da Munkediciplinens Strænghed sandsynligviis forbød Indførelsen af Hentydninger til den hedenske Mythologi, som man siden efter anbragde; thi visse religiøse Selskaber, der vare Eiere af vidtløftige Viingaarde i Nabolauget, synes at have været de første bekjendte Udførere af denne Skik. Saalænge en streng Simpelhed herskede ved disse Festlighe-

der, fandt de Sted hvert Aar, men da større Udgivter og vidtløftigere Forberedelser bleve nødvendige, var et større Mellemrum nødvendigt; Abbediet gjorde først at denne Fest fandt Sted hvert tredie, og siden efter hvert sjette Aar. Da Tiden til at samle Midler og gjøre Forberedelser, blev større, vandt Festen ogsaa i Glands, indtil den tilsidst blev et Slags Jubelfest, til hvilken den Ledige, den Nysgjerrige, og den Videbegjærlige fra alle omliggende Egne var vant til at strømme. Byen Vevey havde Fordelen af denne Omstændighed, og under den store europæiske Revolution synes der at have været en uafbrudt Række af Fester. Denne, der nu forestod, var en af de regelmæssige og længe forventede Høitideligheder; og da Rygtet om de store Forberedelser, der bleve gjorte, havde udbredt sig vidt og bredt, havde Forventningen sammenkaldt et større Antal Tilskuere, end sædvanligt.

Tidligt om Morgenen, anden Dagen efter at vore Reisende vare komne til det nærliggende Slot Blonay, marscherede en Trop Mænd, der vare klædt som Hellebarderer, et Slags Tropper, der den Tid vare bekjendte ved de fleste Hoffer i Europa, ind paa den store Plads i Vevey, og stillede sig midt paa den, hvorpaa den udstillede sine Skildvagter saaledes, at de forbøde den sædvanlige Færsel paa Pladsen. Dette var et foreløbigt Skridt til de forestaaende Festligheder; thi dette var

den Plads, der var udvalgt til Skueplads for de fleste af Dagens Ceremonier. De Nysgjerrige vare ikke langt bag efter Vagten, og da Solen havde hævet sig over Bjærgene i Freiburg, var der flere tusinde Tilskuere, der mylrede i og omkring Adgangene til Torvet, og Baade fra den modsatte Kyst af Savoyen ankom hvert Øieblik, med Bønder og deres Familier. Nær ved den øverste Ende af Pladsen, var der bleven opreist en Mængde Gallerier, for at modtage dem, der vare af en høiere Rang, eller saadanne, som vare i Stand til at betale Æresbevisninger med det sædvanlige Middel; medens ringere Anstalter vare blevne gjorte for den mindre Rige paa de to Sider af Pladsen, der dannede en Parallelogram, og som skulde modtage Acteurerne i det tilkommende Skuespil. Den Side, der var nærmest Vandet var fri, skjøndt en Skov af latinske Raaer og en Platform af Dæk mere end erstattede Mangelen paa Stilladser og Gallerier. Musik blev hørt fra Tid til Anden, blandet og hævet ved den vilde Jublen, der betegner Bjærgbeboernes Sange. Byens Øvrighed var tidligt paa Benene og, som det er sædvanligt hos de mindre vigtige Embedsmænd, de udførde deres Embedsforretninger med en Larm, der i sig selv røbede tydeligt nok, at de ikke vare af stor Vigtighed, og med en Mine af Værdighed, der kunde anstaae de Fornemmeste i Staden.

Det Stillads eller Galleri, der var bleven opreist for den høiere Klasse af Tilskuererne var prydet med Flag, og en Deel af det nærved Midten var behængt med smukke Tapeter, og Silke-Gardiner. En Bygning, der lignede et Slot, i Baggrunden af Pladsen, og hvis Vindver, ifølge en Slik, der er fælleds baade for Tyskland og Sveits, ved sine Sindbilleder viisde at den var Statens Eiendom, pralede ogsaa med muntre Farver, thi Republikens Flag vaiede høit over den spidse Gavl, og rige Silketæpper bedækkede Murene. Denne Bygning var Peter Hoffmeisters Embedsbolig.

En Time sildigere, gav et Skud de forskjellige Trupper Tegn til at komme frem; og strax efter viisde adskillige Partier af Skuespillerne sig paa Pladsen. Da denne lille Procession nærmede sig under Hornenes og Trompeternes Lyd, blev Nysgjærrigheden mere virksom og Folkestimlen fik Lov til at tage Plads i de Dele af Pladsen, der ikke umiddelbart behøvedes til andre Ting. Paa denne Tid viisde der sig et enkelt Menneske paa Skuepladsen. Han syntes at være i Besiddelse af et særeget Privilegium, ikke alene ved hans Stilling men ved de lydelige Hilsener og det larmende Velkommen, med hvilke han blev modtaget af Skaren neden under. Det var den gode Munk fra St. Bernhard, der med blottet Hoved og et glad, veltilfredst Ansigt besvarede de forskjellige Tilraab af Bønderne, der enten havde

viist den ærværdige Augustiner Gjæstfrihed paa hans Vandringer mellem de Barmhjertige i den lavere Verden, eller havde modtaget den af hans Haand paa deres hyppige Reiser over Bjærget. Denne Gjenkjendelse og disse Hilsener taelde tydeligt for Menneskeligheden, thi i enhver Henseende bar de Udseendet af en hjertelig god Villie, og Lyst til at ære det religiøse Selskabs velvillige Charakteer, der blev forestillet ved dets Indsamlers eller Guardians Person.

„God Lykke, Fader Xavier, og en rig Indsamling;" — skreg en tyk Bonde; — „sidst har Du paa en uvenlig Maade forglemt Benoit Emery og hans. Naar har en Indsamler fra St. Bernhard nogensinde banket paa min Dør, og er gaaet bort med en tom Haand? Vi vente Dig, ærværdige Munk med Skibet i Morgen, thi Sommeren har været heed, Druerne ere overflødige og Vinen begynder at rinde i Mængde i vore Tønder. Du kan vælge hvilken Sort Du vil, og tage hvad Du ønsker med Glæde."

„Tak, Tak, ædelmodige Benoit! St. Augustin vil erindre din Godhed, og de rige Vine ville ikke blive mindre givtige for din Ædelmodigheds Skyld. Vi forlange alene det, vi maa give bort igjen, og Ingen vise vi mere Gavmildhed end de ærlige Vaudlændere, som de Hellige ville beholde i Erindring for deres æole Sind og gode Villie!"

„Nei, jeg vil ikke have med dine Helgener at bestille, Du veed at vi ere Calvins Mænd her i Vaudlandet. Men hvad bryde vi os om, at Du hører Messer, da vi elske den simple Gudsdyrkelse. Ere vi ikke alle Mennesker? Angriber ikke Kulden baade Catholikens og Protestantens Lemmer? Eller bærer Lavinen mere Agtelse for den Ene, end for den Anden. Jeg har aldrig hørt Dig eller nogen Anden i Klosteret spørge den forfrusne Reisende om hans Tro; men alle ere blevne nærede og opvarmede og, naar det behøvedes, hjulpne med Lægemidler, med broderlig Omhu og som Christne fortjene det. Hvad Du end maa tænke om vor Sjæls Tilstand, vilde Du deroppe paa dit Bjærg, dog aldrig nægte vore Legemer din kjærlige Hjælp. Er det ikke sandt, Naboer, eller er det blot taablig Snak af den gamle Benoit, der saa tit har draget over Bjærget, at han har glemt at vore Kirker have været i Strid, og at de Lærde ville have os til at gaae til Himlen ad forskjellige Veie?"

En almindelig Bevægelse blandt Folket blandet med Haandklap syntes at bekræfte Sandheden og vise den almindelige Deeltagelse i den retskafne Bondes Følelser; thi paa den Tid var Klosteret paa St. Bernhard et mere udelukkende Tilflugtssted for den fattige Reisende end nu, og nød fortjent Agtelse i hele det omliggende Land.

„Du skal altid være velkommen paa din Reise,

Du og dine Venner, og alle Andre i menneskelig Skikkelse, uden anden Indblandelse i dine Meninger, end hemmelige Bønner;" — svarede den muntre og blide Guardian, hvis runde, tilfredse Ansigt skinnede deels af Glæde deels af Taknemmelighed over dette offentlige Vidnesbyrd til Gunst for Broderskabet, og deels maaskee af Tilfredshed over Løftet om et rigeligt Bidrag til Klosterets Kjælder, thi Brødrene i St. Bernhard havde, da saa meget blev bortgivet, en naturlig Længsel efter at see noget vende tilbage igjen, for at de kunde tilfredsstille deres uophørlige og utrættelige Gavmildhed; — „Du vil ikke nægte os den Lykke, at bede for dem vi elske, skjøndt det kan være paa en Maade, der er forskjellig fra den, paa hvilken de selv nedbede Velsignelsen."

„Gaa Du din egen Vei, gode Indsamler! Jeg er ingen af dem, der er færdig til at afslaae en Gunst, fordi den smager af Rom. Men hvad er der blevet af vor Ven Uberto? Han kommer sjældent ned i Dalene, at vi længes efter at see hans glindsende Skind."

Augustineren kaldte ad Hunden paa den sædvanlige Maade, og den steeg op paa Skuepladsen med alvorlige, overlagte Skridt, som om den selv meget vel kjendte Værdigheden og Nytten af det Liv den førde, og som en Hund, der var vant til at Menneskerne med

Venlighed lagde Mærke til den. Dette velbekjendte og berømte Dyrs Komme foraarsagede en ny Larm blandt Mængden, da Mange trængde sig nærmere frem for bedre at kunne see, og Andre toge Lævninger af Føde af deres Tværsække, og kastede til den, som et Tegn paa deres Agtelse og Taknemmelighed. Midt under dette lille Skuespil, fuldt af Velvillie og ædle Følelser, løb et mørkt, loddent Dyr op paa Scenen, og begyndte meget koldsindigt og med en Voldsomhed, der tilkjendegav Indflydelsen af den skarpe Bjærgluft paa dets Appetit, at samle de forskjellige Lævninger af Kjød, der hidindtil vare undgaaede Ubertos Opmærksomhed. Røveren blev modtaget paa den Maade, paa hvilken en lidet yndet og maadelig Skuespiller bliver hilset af Parterre og Galleri, for at hævne en Forsømmelse, som han har glemt eller nægtet at afsone. Med andre Ord, han blev i Øieblikket og uden Naade overvældet med hvad man først kunde faae fat paa. Det ubekjendte Dyr, som Læseren dog strax vil erkjende for Vandhunden, der tilhørde Il Maledetto, modtog denne Behandling med Forundring, eller, rettere sagt, Harme, thi i sin egen Sphære var Neptun ligesaa vant til at møde Venskabsbeviser af den Slægt, han tjende saa tro, som nogen af de berømte Hunde fra Klosteret. Efterat være bleven plaget af en Mængde Stene og Knipler, som den søgde at undgaae med en Behændighed, der

gjorde dens Kulde og Muskelkraft Ære, traf en Steen af en frygtelig Vægt Masos ulykkelige Ledsager i Siden, saa at han tumlede ned af Skuepladsen. I det næste Øieblik greb dens Herre Gjærningsmanden i Struben og qvalde ham til han blev ganske sort i Ansigtet.

Den ulykkelige Steen var kommen fra Conrad. Glemmende sin antagne Charaktrer, havde han taget Deel i Larmen og Skriget mod Hunden, hvis Nytte og gode Egenskaber, han burde have kjendt nok til, for at tage den i Beskyttelse, og han havde givet den det grusomste Slag. Vi have allerede seet, at der ikke var synderligt Venskab mellem Maso og Pilegrimen; thi den Første lod til at have en instinctmæssig Afsky for den andens Profession, og denne lille Begivenhed var ikke af det Slags, at den kunde gjenoprette Freden imellem dem.

„Du ogsaa!" — skreg Italieneren, hvis Blod var kommet i Kog ved det første Angreb paa hans trofaste Ledsager, og som brusede endnu mere, da han kjendte denne nye Angribers Feighed og slette Opførsel; — „Er Du ikke tilfreds med at hykle Gudfrygtighed for de Lettroende, men Du vil ogsaa hykle Fjendskab mod en Hund, fordi det er Mode at sætte Hundene fra St. Bernhard over alle andre Hunde! Kryb! Frygter Du ikke for en ærlig Mands Arm, naar den hæver sig mod Dig i retfærdig Vrede?"

„Venner! — Mænd fra Vevey! — ærværdige Borgere!" — gispede Pilegrimen, da Masos Næve tillod ham at trække Veiret en Smule; — „Jeg er Conrad, en stakkels elendig angergiven Pilegrim! — Ville I see mig myrdet for et Dyrs Skyld?"

Saadan en Strid kunde ikke vare længe ved paa saadant et Sted. I Førstningen begunstigede Trængselen af de Nysgjærrige, og Menneskestimmelen Sømandens Angreb, men tilsidst vare disse Omstændigheder ham ugunstige, ved at forebygge Muligheden i at undgaae dem, som det var paalagt at vedligeholde Orden paa Pladsen. Lykkeligviis for Conrad — thi Lidenskaben havde gjort Maso ganske blind for Følgerne af hans Raseri, trængde Hellebarderne strax frem til Middelpunktet af Vrimmelen, og det lykkedes dem tidsnok at befrie ham fra hans Modstanders vældige Næve. Il Maledetto skjælvede af Harme over dette hæftige Anfald; i Øieblikket blev han med Magt nødt til at lade sit Bytte fare, og han vilde have bortfjernet sig saa hurtigt, som muligt, dersom de, i hvis Hænder han var falden, vilde have tilladt ham dette Skridt. Men nu begyndte en Ordstrid og en Skrigen, der pleier baade at gaae foran og følge efter enhver Tvist blandt Pøblen af denne Natur. Den Embedsmand, der havde Opsyn over denne Deel af Pladsen, spurgde; Tyve svarede i eet Aandedræt, ikke alene overdøvende hverandres

Ord, men modsigende Alt det, der blev sagt, for at forklare Sagen. En paastod, at Conrad havde ikke været fornøiet med at angribe Masos Hund, men at han endogsaa havde fornærmet dens Eier selv; dette var den Gjæstgiver, i hvis Huus Sømanden havde taget Herberg, og i hvilket han havde været saa gavmild, at han havde erhvervet sig en billig Fordring paa Vertens Understøttelse. En Anden erklærede, at han var beredt til at sværge paa, at Hunden var Pilegrimens Eiendom, da den var vant til at bære hans Tværsæk, og at Maso, der havde et gammelt Had til Hunden og dens Herre, havde kastet den Steen, der tumlede Dyret ned af Skuepladsen, hvorpaa han efter en mild Bebreidelse af Eieren, havde hævnet sig paa den overordentlige Maade, som man havde seet. Dette Vidne var den neapolitanske Gjøgler, Pippo, der var bleven Conrad meget hengiven siden Æventyret i Skibet, og som baade var villig og beredt til at bekræfte noget til Fordeel for en Ven, der saa øiensynligt behøvede hans Vidnesbyrd, om det saa blot var for godt Kompagniskabs Skyld. En Tredie erklærede, at Hunden virkelig tilhørde Italieneren; at Stenen virkelig var bleven kastet af en, der stod nær ved Pilegrimen, der med Uret var bleven anklaget for denne Fornærmelse mod Maso; at denne Sidste havde gjort sit Angreb under et falskt Indtryk, og med Rette burde straffes for den

uceremonielle Maade, paa hvilken han havde standset Conrads Aandedræt. Dette Vidne var fuldkommen ærligt, men lettroende. Han tillagde en, der havde det Uheld at have et slet Navn, den oprindelige Fornærmelse, og som man gjerne tillagde enhver Brøde, der kunde med Rimelighed tilregnes ham, ja endogsaa dem, som der ingen Sandsynlighed var for. Paa den anden Side var han den Morgen bleven bedraget af Pilegrimens overflødige Yttringer af Religionsiver, en Omstændighed, der af sig selv vilde have hindret ham i at opdage Conrads Arm i Luften, da han kastede Stenen, og som tjende til at forøge hans Overbeviisning om at den første Fornærmelse kom fra den Ulykkelige, vi nys have sigtet til.

Embedsmanden, der med Opmærksomhed havde hørt de tre fornemste Vidner, var meget forlegen, da han skulde afgjøre hvem der havde Ret og hvem der havde Uret. Han tog derfor den sikkre Beslutning, at sende alle Parterne i Vagten, Vidnerne indbegrebne, da han saaledes var overbeviist om, at han havde fundet en sikker Maade til at faae den virkelige Skyldige straffet og til at give de Andre en Advarsel om at tage sig i Agt for Fremtiden, for at give modsigende Forklaringer. Just som denne billige Dom blev afsagt, forkyndte Lyden af en Trompet, at en af de fornemste Bander kom, hvis saa uærbødigt et Navn kan tillæg-

ges Mænd, der toge Deel i Festligheder, der saa billigt vare blevne fornyede, som Viindyrkernes. Dette Signal fremskyndte Retfærdighedens Gang, thi de, som det var paalagt at udføre dens Befalinger, følde Nødvendigheden af at være hurtige, hvis de ikke vilde gaae glip af en morende Deel af Skuespillet. Ansporet af denne nye Bevæggrund, der, om den just ikke var saa agtværdig, dog i det mindste var ligesaa stærk som Lysten til at gjøre Ret, bragde man Rolighedsforstyrrerne, tilligemed dem, der havde viist sig saa redebonne til at fortælle Historier, der modsagde hverandre, bort i en Hast, og Tilskuerne nød igjen den Rolighed, der paa denne Revolutionernes og Forandringernes farlige Tid, ansaaes for saa nødvendig til deres Værdighed, og for saa behagelig for dem, hvis Pligt det var at vedligeholde den offentlige Fred med saa liden Besværlighed for dem selv som muligt.

Et Trompetstød var Signalet for en mere almindelig Bevægelse, thi det forkyndte Begyndelsen af Ceremonierne. Da det nu vil være nødvendigt at tale om de forskjellige Personer, der fremstillede sig ved denne frydefulde Leilighed, ville vi blot sige her, at den ene Gruppe af Skuespillere efter den Anden kom ind paa Pladsen, hver marscherende efter Lyden af Instrumenter fra sin særegne Samlingsplads til det fælleds Middelpunkt. Skuepladsen begyndte nu at opfyldes af de

Fornemme, blandt hvilke mange af det høie Aristocrati, der styrede Cantonet, de Fleste af dets Embedsmænd, mange anseelige Adelsmænd fra Frankrig og Italien; nogle faa Reisende fra Engeland, thi paa den Tid blev Engeland anseet for et langtbortliggende Land, og udsendte kun nogle faa af sin élitte for at forestille det ved saadanne Leiligheder; de Fleste af dem fra de nærliggende Districter, der havde Tid og Evne, og som ved Rang og Charakteer vare berettigede til denne Udmærkelse, og de Embedsmænds Koner og Familier, der som Skuespillere toge Deel i Forestillingen. Paa denne Tid vare de forskjellige Partier af den fornemste Procession forsamlede paa Pladsen; alle Sæderne vare propfulde med Undtagelse af dem, der vare forbeholdne for Amtmanden og hans Venner.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tre- til sex og syrgetyvende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1834.

Skarpretteren,

eller

Viinhöstfesten.

En Fortælling.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Fjerde Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

Fjortende Kapitel.

Saa fordum stod det gamle Romas Sønner —
Et ædelt Syn! — da Rocus traad frem
Paa Skuepladsen.

Cowper.

Det var endnu ikke langt op paa Dagen, da alle de, der udgjorde den store Processíon, vare ankomne til Pladsen. Kort efter tilkjendegav Musikken af Clarinetter, at Øvrighedspersonerne nærmede sig. Først kom Amtmanden, fuld af sin Stillings Værdighed og vaagede med et aarvaagent, men lønligt Blik over ethvert Tegn til Følelse, der kunde røbe Deeltagelse, medens han lod som om han fornægtede sig selv for at føie sig efter Tidens Daarskaber; thi Peter Hoffmeister havde erhvervet sig den Gunst, hvori han stod hos Borgerskabet mere ved et aldrig slumrende Hensyn til dets udelukkende

Rettigheder og udeelte Overherredømme, end ved nogen særegen Dygtighed til at gjøre Mennesker velhavende og lykkelige. Næst efter den værdige Amtmand, thi naar man undtager en ubetvingelig Lyst til at haandhæve sine Herrers Myndighed baade i Godt og i Ondt, fortjende Hr. Hoffmeister det Tilnavn en værdig Mand, kom Roger af Blonay og hans Gjæst Baronen af Willading marscherende **pari passu** ved Siden af Repræsentanten for Bern selv. Der kunde have været Spørgsmaal om hvorvidt Amtmanden var tilfreds med denne Indretning, thi han gjorde et Slags Bevægelse til Siden saa at han kom til at staae næsten ligefor Signor Grimaldi, skjøndt han med det samme fandt Midler til at vælge sin Vei og iagttage hvad der foregik i Skaren. Paa en vis Maade havde Genueseren, skjøndt det lod som om han kun havde faaet den anden Plads, ingen Grund til at beklage sig over Ligegyldighed mod hans Nærværelse. De fleste af den gode Peters Bemærkninger og spøgefulde Indfald, — thi han var der paa Stedet anseet for en Spøgefugl og et vittigt Hoved, som det ofte er Tilfældet med Øvrighedspersonerne, naar de holde deres Myndighed uafhængig, vare henvendte til Signor Grimaldi. Mange af disse gode Ting bleve besvarede paa samme Maade, da Genueseren modtog disse Høflighedsbeviser, som en Mand, der var vant til at være Gjenstanden for en særegen Opmærksomhed. Adelheid

tilligemed en Frøken af Huset Blonay sluttede det lille Tog.

Da de underordnede Embedsmænd havde anvendt den største Flid paa at gjøre Plads for Amtmanden, var Hr. Hoffmeister og hans Følge snart paa de for dem bestemte Sæder, der, som vi neppe behøve at gjentage, vare de øverste Pladser paa Stilladset. Peter havde sat sig efter utallige Hilsener, thi Ingen, som hans Blik faldt paa, forsømde en saa skjøn Leilighed til at vise deres Hengivenhed for Amtmanden. Tilsidst faldt hans omvankende Blik paa Fader Xaviers Ansigt; han reisde sig hastigt, og vendte sig imod ham, med en Mængde formelle Ceremonier, der udmærkede den Tids Høflighed, som gjentagen Løften paa Hatten, dybe Buk, Smiil, der syntes at komme fra Hjertet, og en Hoben andre Tegn til overordentlig Kjærlighed og Agtelse; derpaa tog han igjen sin Plads ved Siden af Melchior af Willading, med hvem han begyndte en fortrolig Samtale.

„Vi vide ikke, ædle Friherre!" — Han taelde i deres fælleds Cantons Dialect; — „enten vi have meest Grund til at agte eller afskye disse Augustinere. Medens de udøve saa mange christelige Handlinger mod de Reisende der ovre paa deres Bjærge, ere de fordjævlet halsstarrige i at vedligeholde Pavsteriet, og dets Afskyeligheder blandt Folket. Seer I, de simple Folk — Gud

velsigne dem som de fortjene det! — have ikke stor Forstand paa lærde Undersøgelser, og ere lette til at ledes paa Afveie ved Skinnet. Utallige ere de jammerlige Tosser, der bilde sig ind, at den Religion, der faaer sine Bekjendere til at tilbringe deres Liv paa den frusne Top af et Bjærg, gjøre Godt, mætte den Hungrige, helbrede den Faldnes Saar, nærmere nedstammer fra fra Himlen, end nogen Anden."

„Og tage de da saa meget feil, Ven Peter? Og er det klogt at ville betage disse Munke en Gunst, som de fortjene paa saa skjøn en Maade?"

Amtmanden saae skjævt til sin Medborger, thi dette var den ydmyge Titel Aristokratiet i Bern antog, og, som det lod, længselfuld efter at undersøge Dybden af den Andens politiske Moral, førend han vovede at yttre sig friere.

„Skjøndt Du er af saa æret og agtet et Huus, troer jeg dog, at Du paa den senere Tid ikke har taget megen Deel i Raadets Forhandlinger;" — bemærkede han med Vaersomhed.

„Siden de sørgelige Tab i min Familie, som Du vel har hørt tale om, har Omsorgen for det eneste overlevende Barn været min fornemste Trøst og Bestjæftigelse. Jeg veed ikke om de hyppige Syn af Døde blandt de jeg elskede saa inderligt, har formildet mit

Hjerte mod Auguſtinerne, men i mine Øine føre de et ſelvfornægtende og meget agtværdigt Levned."

„Det er ſandt hvad I ſiger, ædle Melchior, og vi ville gjøre vel i, at give den hellige Munk Beviſer paa vor Kjærlighed. Ho, Hr. Officier! gjør os den Tjeneſte, at bede den ærværdige Munk fra St. Bernhard, at træde nærmere, for at Folket maa ſee den Agtelſe, hvori deres taalmodige Barmhjertighed og aldrig trætte Velgjørenhed er hos Tilſkuerne. Da I vil faae Leilighed til at tilbringe en Nat under Kloſterets Tag, Hr. von Willading, paa Eders Reiſe til Italien, vil lidt Ære, ſom man viſer denne ærværdige, utrættelige Indſamler ikke være ſpildt hos Broderſkabet, hvis ellers disſe Geiſtlige have en ſømmelig Ærbødighed for deres Medmenneſkers Skikke."

Pater Xavier modtog den tilbudte Plads, der var nærmere ved Amtmandens Perſon, end den, han nylig havde forladt, og altſaa mere ærefuld, med de ſædvanlige Takſigelſer, men med en Simpelhed, der viisde, at han forſtod at denne Compliment ſkyldtes det Broderſkab, af hvilket han var et Lem og ikke ham ſelv. Da denne lille Indretning var gjort, og alle de andre Forbindelſer vare udførte, ſyntes Amtmanden for Øieblikket tilfreds med ſig ſelv og ſine Foranſtaltninger.

Læſeren maa ſelv foreſtille ſig Larmen og Trængſlen, de ringere Embedsmænds Vigtighed, der havde

det Hverv at indrette Processionen og den Blanding af Travlhed og Nysgjærrighed, der besjælede Tilskuerne medens de forskjellige Dele af et saa talrigt og forviklet Optog bleve bragte i Orden, hver i sin foreskrevne Orden og Stilling. Men da de foreskrevne Ceremonier, der fulgde paa, vare af et særeget Slags, og have en nøie Forbindelse med Begivenhederne i vor Fortælling, ville vi beskrive dem med mere Omstændelighed, endskjøndt det Maal, vi have foresat os, er mindre at afmale Lokalskikke, og at fremstille Scener med en virkelig eller opdigtet antiquarisk Nøiagtighed for Læserens Indbildningskraft, end Udviklingen af en Grundsætning og den gavnlige Moral, som vi smigre os med vil i større eller mindre Grad følge af vort Arbeide.

Kort førend Begyndelsen af Ceremonierne havde en Æresgarde, der bestod af Hyrder, Gartnere, Høstfolk, Viingaardsmænd, ledsaget af Hellebarderer, og med Musik foran sig, forladt Pladsen for at hente Abbeden, som man kaldte den uregelmæssige, og bestandige Formand for Abbediet eller Kompagniet. Denne Garde, hvoraf hver enkelt Person var klædt efter det han skulde forestille, tøvede ikke længe førend den viisde sig med den omtaelte Person, en rig, kraftig Borger og Eier af Pladsen, der, klædt paa samme Maade, som Folk af hans Stand paa den Tid, havde smykket sin Hat med en vaiende Fjerbusk, bar et Skjærf, der hængde ham

ned over Skuldrene, og holdt en Stav i Haanden. Denne Person tog en passende Plads foran paa Skuepladsen, og gav strax et Tegn til at de Spillende skulde begynde.

Tolv Viingaardsmænd, med en Anfører i Spidsen, og hver mere eller mindre smykket med Krandse og Viinløv, eller udrustet med andre Sindbilleder paa sit Kald, marscherede i en Trop og sang en landlig Vise. De ledsagede to af deres Haandtering, der vare blevne erkjendte for de dueligste og lykkeligste i at dyrke Viingaardene paa den nærliggende Kyst. Da de naaede Forsiden af Forhøiningen, holdt Abbeden en kort Tale til Ære for Jordbrugerne i Almindelighed, efter hvilken han gik over til en speciel Lovtale over de heldige Kandidater, to veltilfredse, forlegne og uerfarne Bønder, der modtoge denne simple Roes med bankende Hjerter. Da denne lille Ceremoni var til Ende, lød Trompeterne igjen og man hørde et Skrig om at gjøre Plads.

En betydelig Gruppe bevægede sig frem gjennem Skarer af Skuespillere til en anden aaben Plads af tilstrækkeligt Rum, lige foran Skuepladsen. Da den var kommen lige for Mængden, stillede de, der udgjorde den, sig i en foreskreven og passende Orden. Det var Bacchus' Dyrkere. Ypperstepræsten, klædt i sin Embedsdragt, med bølgende Skjæg og med Hovedet krandset med Viinløv, stod foran og sang til Ære for

Viindyrkernes Samfund. Hans Sang indeholdt nogle faa passende Hentydninger til de smilende, blussende Kandidater. Det Hele forenede sig til et Chor, skjøndt Formanden for Skaren neppe behøvede Understøttelse af andre Lunger, end dem, som Naturen saa rigeligt havde forsynet ham med.

Da Sangen var til Ende, fulgde et almindeligt Udbrud af Instrumentalmusik og da Bacchus' Følgesvende havde naaet den dem tildeelte Plads, begyndte den almindelige Procession at bevæge sig, og at marschere rundt om hele Pladsen for at passere i Orden forbi Amtmanden.

Den første Trop i Marschen bestod af Abbediets Raad, ledsaget af Hyrderne og Herremændene. En Mand i en gammeldags Dragt og som bar en Hellebarde, var Marschal. Efter ham fulgde to bekrandsede Viingaardsmænd, efter hvilke Abbeden kom med sine Raadgivere, saavelsom et Antal Havearbeidere af begge Kjøn, alle klædte i Dragter, der passede til deres Forretninger. Marschallen og Abbediets Embedsmænd bevægede sig langtsomt fremad med den Anstand og Værdighed, der passede til deres Stilling, og holdt stille engang imellem for at give dem Tid, der fulgde efter, til at gjøre deres Bevægelser; men nu begyndte de andre Skuespillere for Alvor at spille deres forskjellige Roller. En Gruppe af unge Faarehyrder, klædte i tætsluttende Veste af himmelblaat

Tøi med hvide Kanter, hver holdende sin Hyrdestav, kom dandsende fremad og syngende Sange, der efterlignede deres Hjorders Brægen og enhver anden Lyd, der var kjendt paa denne Egns høie Græsgange. Med disse forenede sig snart et lignende Antal unge Hyrder, der ogsaa sang Hyrdeviser, og det Hele dannede en Gruppe af Dandsere, der vare vante til at udøve deres Leeg paa Alperne, thi, skjøndt vi, ved Beskrivelsen af denne Høitidelighed, have taelt om de Handlende som Skuespillere, er dette dog ikke den bogstavelige Mening af Udtrykket, siden der, med nogle faa Undtagelser, ikke fremtraad nogen, der fremstillede andet, end det, han virkelig var, og som udgjorde hans daglige Beskjæftigelse. Vi ville ikke udstrække vor Fortælling ved at sige mere, om denne Deel af Høitidelighederne, end at Skuespillernes larmende Munterhed, blomstrende Ansigter og Bæverhed udgjorde en god Forberedelse til det, der nu vilde følge paa.

Gartnere viisde sig nu med deres Forklæder, bærende Spader og River og andre Haveredskaber, Gartnerpiger med Kurve paa Hovederne fyldte med yndige Blomster, Urter og Frugter. Da de kom lige ud for Amtmanden, dannede de unge Mænd et Slags Fasces af deres forskjellige Redskaber med en Behændighed, der tilkjendegav megen Øvelse, medens Pigerne ordnede deres Kurve i en Kreds. Derpaa toge de hverandre

i Haanden, dandsede rundt og opfyldte Luften med en Sang, der havde Hensyn paa deres Haandtering.

Medens man gjorde Forberedelserne om Morgenen, havde Adelheid seet paa dem med et tankeløst Øie, som om alle hendes Følelser ikke toge den mindste Deel i noget af det, der foregik lige for hende. Det er neppe nødvendigt at sige, at hendes Sjæl, til Trods for hende selv, vandrede til andre Scener, og at hendes Tanker vare beskjæftigede med Ting, der vare ganske forskjellige fra dem, der frembød sig for hendes Sandser. Men paa den Tid da Gartnernes Gruppe drog dandsende bort, begyndte hendes Følelser at tage Deel i dem, der vare saa tilfredse med dem selv og med alt omkring dem, og hendes Fader blev for første Gang den Morgen belønnet for den Opmærksomhed, med hvilken han gav Agt paa hendes Miner, med et ømt og naturligt Smiil.

„Det gaaer ret lystigt til, Hr. Amtmand!" — raabde Baronen, oplivet af dette opmuntrende Smiil, ligesom Blodet bliver oplivet af en Straale af Solens Varme, naar det længe har været stivnet af Kulde; — „Det gaaer lystigt og muntert til, og seer ud til at ville ende til Ære for din By. Jeg undrer mig over, at I ikke har denne Fornøielse tiere, naar den kan haves for saa godt Kjøb, er det Gjærrighed, at nægte Folket den."

„Vi ville faae det at see, der er bedre endnu, ædle Friherre! eller vor Tid er spildt. — Hvad tænker man i Bern, ædle Melchior! om Udsigten til at Keiseren vil faae Tilladelse til at hværve nye Tropper i vort Canton?"

„Jeg beder om Forladelse, gode Petermand! men om denne Sag er det nok bedst at tale, naar vi faae bedre Leilighed. Skjøndt det maaskee vil synes barnagtigt i dine Øine, der saa længe have været vante til at see paa Statssager, maa jeg tilstaae, at disse Taabligheder begynde at have deres Moerskab og vel kunne gjøre Fordring paa Opmærksomhed i en ledig Time, naar man ikke har noget bedre ved Haanden."

Peter Hoffmeister yttrede et Tegn til Forundring, derpaa betragtede han opmærksomt Signor Grimaldi, der tog Deel i Fornøielsen med en forstandig Mands Hengivenhed og gode Villie. Den practiske Amtmand trak paa Skuldrene, som en, der var misfornøiet, vendte sit Blik til den jublende Skare, for om mueligt at opdage noget Anstød mod Landets Skikke, der kunde fordre en offentlig Revselse; thi Peter var af det Slags Embedsmænd, der have en Kløe endog efter at see deres Fingre styre selv den Luft, der indaandes af Folket. Paa samme Tid fortsattes Spillet.

Ikke saasnart havde Havedyrkerne forladt Skuepladsen, førend et anseeligt og høitideligt Tog viisde

sig paa den igjen. Fire Qvinder gik i Spidsen for det, og bar et gammeldags Altar, der var smykket med passende Prydelser. De vare klædte i sindbillelig Dragt, og bare Blomsterkrandse paa Hovederne. Drenge, der bare Røgelsekar, gik foran Alteret, der var helliget til Flora — og hendes Præstinde fulgde efter med en Krone og bærende Blomster. Ligesom alle de Præstinder, der fulgde efter, var hun omhyggeligt klædt i en Dragt, der tilkjendegav hendes hellige Kald. Gudinden selv blev baaren af fire Qvinder paa en Throne, der var smykket med Blomster, og fra hvis forskjellige Dele svævende Blomsterguirlander af enhver Farve hang ned til Jorden. Høstfolk af begge Kjøn, muntre i deres Miner og landlige i deres Dragt, fulgde efter, og en Vogn, der stønnede under sødtlugtende Alpegræs, ledsaget af Qvinder med River, sluttede Toget.

Da Altret og Thronen vare opstillede, forrettede Præstinden Offeret og lovsang Gudinden. Derpaa fulgde Høstfolkenes Dands, som i den forrige Forestilling og Toget drog bort som før.

„Fortræffeligt, og bedre end det kunde blive udført af eders virkelige Bønder!" — raabde Amtmanden, der, til Trods for sin Embedsiver, begyndte at betragte Legen med et veltilfreds Die; — „Dette kan for største Delen hamle op med eders ungdommelige Spøg i Karnevalerne i Genua og Lombardiet, i hvilke der, for

at tilstaae Sandheden, undertiden sees ret vakkre Ting, naar man forestiller de gamle Guddomme."

„Er det Skik, Ven Hoffmeister!" — spurgde Baronen, — „at tage ofte Deel i denne beundringsværdige Spøg her i Vaudlandet?"

„Vi nyde den fra Tid til Anden, eftersom Abbediet ønsker det. Den høiagtede Signor Grimaldi, — der vil tilgive mig, at han ikke nyder en bedre Behandling, end den, der vederfares ham, og som ikke vil undlade at tilskrive sin egen Lyst til at være skjult det, der mangler, hvilket ellers maatte ansees for en utilgivelig Forsømmelse, — vil fortælle os, dersom det maatte behage ham at bære os med sin egentlige Mening, at denne Gjenstand ikke er den værste til at vække Latter og Munterhed. Se, der er nu Genf, en Stad, der er hengiven til Spindsfindigheder, der ere ligesaa sindrige og sammensatte, som deres egne Uhre; den kan ingen Lystighed have, uden en Tilsætning af Trætte og Strid, to Ting, der ere ligesaa skadelige ved den offentlige Munterhed, som et Schisma i Religionen, eller som to Sind i een Huusholdning. Der er ikke en Dagdriver i Staden, der ikke bilder sig ind, at han er en bedre Mand end Calvin, og der er dem, der troe at om de ikke ere Kardinaler, saa er det alene fordi den reformeerte Kirke ikke holder af Been med røde Strømper. Ved en Amtmands Ord! Jeg vilde, seer

De, ikke være den, der styrer en saadan Menighed, for det Haab at blive Amtmand i selve Bern. Her er det ganske forskjelligt. Vi udføre vore Gjøglerier, i Guders og Gudinders Skikkelser, som adstadige Folk, og naar alt er forbi, gaae vi hen for at dyrke vore Vinbjærge, eller tælle vore Hjorder, som trofaste Undersaatter af det store Canton. Forklarer jeg vore Venner Sagen tydeligt nok, Baron de Blonay?"

Roger af Blonay bøed sig i Læberne, thi han og hans havde været i Vaudlandet i tusinde Aar, og han fandt kun lidt Smag i Hentydningen paa den Rolighed, hvormed hans Landmænd underkastede sig et fremmed, paatvunget Herredømme. Han tilkjendegav derfor sit Samtykke med et koldt Buk, som om der intet andet Svar behøvedes.

„Vi have andre Ceremonier, der gjøre Fordring paa vor Opmærksomhed;" — sagde Melchior af Willading, der kjendte sin Vens Mening nok til at forstaae hans Taushed.

Den næste Gruppe, der nærmede sig, bestod af saadanne, som levede af deres Mælk. To Kohyrder, deres Qvæg, hvis Klokkers eensformige Lyd dannede en dyb og landlig Accompagnement til den Musik, der regelmæssigt gik foran hver Trop, medens en Flok Malkepiger og unge Bjærgbeboere af det Slags, der vogter Hjorderne paa Sommergræsgangene, fulgde efter,

med en Vogn belæsset med Redskaber, henhørende til deres Haandtering. I denne lille Procession, manglede ikke de Attributter, der hørde til. Mændene hvis Forretning det var at malke, havde Malkestole; Een havde en Bøtte af en særegen Skikkelse i Haanden, medens en Anden bar paa Ryggen det dybe Trækar, hvori Mælken bringes til Ostehytten. Da de naaede Skuepladsen, begyndte Mændene at malke Koerne. Pigerne at udføre de forskjellige Forretninger med Mælken, og det Hele forenede sig for at synge Districtets Ranz des Vaches. Man har i Almindelighed, skjøndt feilagtigt troet, at der er en egen Melodi, der er bekjendt overalt i Sveits under dette Navn, medens næsten ethvert Canton har sine Bjærgsange, der alle ere forskjellige i Melodi, saavel som i Ord, ja man kan næsten sige i Sprog. Denne Ranz de Vaches i Vaudlandet er i Landets Mundart, der er sammensat af Ord af græsk og latinsk Oprindelse, forenet med Grundlag af Celtiskt. Vi ville her give Læserne en Prøve af en Sang, som er bleven berømt, og, som man siger, ofte har forført Bjærgbeboerne i fremmed Tjeneste til at forlade den Fane, de have leiet sig til og de simple Scener i Stæderne, for at vende tilbage til den prægtige Natur, der beskjæftigede deres vaagne Indbildningskraft, og forskjønnede deres Drømme. Man vil indsee, at denne Sangs Kraft allene bør tilskrives de Erindrin-

ger, den vækker, ved at minde om Landlivets simple Ynde, og ved at oplive de uudslettelige Indtryk, der gjøres af Naturen allevegne, hvor den har lagt sin Haand paa Jordens Overflade, med den samme Majestæt som i Sveitserland.

Lé zarmailli dei Colombetté
Dé bon matin, sé san léha. —

Refrain.

Ha, ah! ha ah!
Liauba! Liauba! por aria.
Venidé toté
Bllantz' et naire
Rodz et motaile,
Dzjouvan' et etro
Dezó ou tzehano,
Io vo z'ario
Dezo ou triembllo,
Io ïe triudzo.
Liauba! Liauba! por aria. *)

*) Alpehyrderne reise sig
Tidligt naar Dagen gryer.

Chor.

Ha ah! ha ah!
Liauba! Liauba! for at malke.

Bjærgbeboernes Musik er besynderlig og vild, da den sandsynligviis mest indaandes dem af Storheden af Naturgjenstandene. Hyrderne og Malkepigerne istemde ikke saa snart de første Toner af denne fortryllende Sang, førend en dyb, aandeløs Taushed udbredte sig over Mængden. Da Chorets særegne Melodi naaede Øret blev det besvaret af Tilskuernes mumlende Gjentagelse, og førend den vilde Intonation kunde blive gjentaget, der ledsagede Ordene Liauba! Liauba! hævede tusinde Stemmer sig paa een Gang, som om de vilde sende de Bjærge, der omgav dem, deres Børns Hilsen. Fra dette Øieblik af var det øvrige af denne Ranz des Vaches et fælleds Udbrud af Enthousiasme, en Følge af den naturlige Iver, der danner saa stærkt et Led i den selskabelige Kjæde, og som er istand til at gjengive det Bryst, der i andre Henseender, er bleven hærdet ved Laster og Forbrydelser, en Modtagelighed for nogle af Naturens reneste Følelser.

Kommer I alle,
Sorte og Hvide,
Røde og Brogede,
Unge og Gamle!
Her under Egen
Malker jeg Eder,
Her under Popplen
Samler jeg Eder,
Liauba! Liauba! for at malke.

De sidste Toner hendøde i det almindelige Udbrud af velgjørende Følelser. Kohyrderne og Malkepigerne sammensankede deres forskjellige Redskaber og begyndte igjen deres Marsch ved Koklokkernes sørgelige Lyd, der dannede en dyb Contrast til de vilde Toner, der nylig havde fyldt Pladsen.

Paa disse fulgde Ceres Dyrkere med Altret, Præstinden og den thronende Gudinde, saaledes som det allerede er bleven beskrevet ved Floras Ankomst, Overflødighedshorn prydede Gudindens Vogn og Himmelen over den var smykket med Efteraarets Gaver. Ovenover det Hele saaes et Hvedeneeg. Hun holdt et Segel som et Scepter, og en Tiara, der bestod af Ax bedækkede hendes Hoved. Høstfolk fulgde efter med Sindbilleder paa Høstens Tid, og Axsamlere sluttede Toget. Nu fulgde den samme Standsning, Sang, Chor, Hymne til Ære for den velgjørende Gudinde, som der havde fundet Sted ved Blomstergudindens Komme. En Dands af Høstfolkene og Axsamlerne fulgde derpaa; Tærskerne svang deres Pleiler og Alle gik deres Vei.

Derpaa kom Abbediets store Fane og Viindyrkerne, den virkelige Gjenstand for Festen, fulgde efter. Foraarsarbeiderne aabnede Toget, Mændene med Hakker og Spader, Qvinderne med Kurve til at opsamle de afskaarne Qviste i. Derpaa kom et Tog, der bar Kurve, fyldte med Frugter, i deres forskjellige Grader

af Fuldkommenhed og af alle Slags Farver. Ynglinger med alle Slags Redskaber efter formindsket Maalestok, der bruges ved Viindyrkningen, og efter dem Folk med Tønder, og Fade og de Kar, der først modtage den flydende Saft. Derpaa fulgde igjen Sang og Dands, og det Hele forsvandt paa et Signal, der tilkjendegav at Bacchus' Musik nærmede sig. Da vi nu ere komne til den meest kunstige Deel af Forestillingen, benytte vi det Mellemrum, der er nødvendig for at fremme den, til at trække Aande engang.

Femtende Kapitel.

Og Du, o Muur! o, søde, elskte Muur,
Der staaer imellem din Faders Grund og min!
Du Muur! O, Muur! O, søde, elskelige Muur!
Viis mig en Rævne, til at see igjennem.

Midsommernats Drøm.

„For Pokker! Det gaaer altsammen meget smukt, Broder Peter!" — raabde Baronen af Willading, medens

Siden af ham, den tankeløse Latter, det matte Blik, den lallende Tunge, de opsvulmende Læber og den taabelige Mine gav Anledning til at troe, at der var god Grund til at de understøttede ham.

Derpaa gik to unge Knøse frem, der bar paa en Stang, en Klasse Druer, der næsten naaede Jorden, og som skulde forestille den Frugt, der blev bragt fra Canaan af Josvas Sendebud — et Symbol, der er meget i Brug hos Kunstnere og Gjøglere paa den anden Halvkugle, naar der gives Leilighed til at anbringe det. Et uhyre Kjøretøi, kaldt Noas Ark, sluttede Toget. Det indeholdt en Viinpræsse, tilligemed Menneslægtens anden Fader og hans Familie. Da den rullede forbi, flød den rige Drik i Hjulsporrene.

Derpaa kom Offringen, Sangen, og Dandsen, som i de fleste af de forrige Skuespil, og Alle indeholdt de Hentydninger paa de forskjellige Guddommes Egenskaber og Attributer. Et Bacchanal sluttede Scenen, Trompeterne klang og Toget drog bort i samme Orden, hvori det var kommet.

Peter tabde lidt af sin sædvanlige Tilbageholdenhed, da han betragtede disse Lege til Ære for en Guddom, som han pleiede saa ofte at hylde, thi det var sjeldent at denne arbeidsomme Embedsmand lagde sig til at sove uden at have taget vel til sig af Drikken fra Nabobjærgene; en Vane, der var mere almindelig blandt

Mænd paa hans Tid, end i vore, der ret synes at være Ædruelighedens Tidsalder.

„Dette stemmer ganske overeens med Sandheden;" — bemærkede den velfornøiede Amtmand, da Faunerne og Bacchanterne dandsede om paa Pladsen og sprang og gjorde Kaprioler med mere Behændighed og Iver, end Ynde. „Disse Gebærder ligne Indskydelsen af god Viin, Signor Genueser, og dersom man ret vidsde Sandheden, vilde man finde, at den Knægt, der spiller den fede Person paa Æslet — hvordan kalder man Knægten, ædle Melchior? —"

„Jeg vil være Djævels om jeg er klogere, end Du selv, ædle Amtmand! det er klart, at det er en Karl, der ikke har kunnet spille sin Rolle saa fuldkommen, uden Hjælp af Flasken."

„Jeg vilde ønske, at jeg vidsde hvem Knægten var, thi der kunde gives Leilighed til at anbefale ham til Herrerne i Abbediet, naar alt er forbi. Eders duelige Embedsmand har to vigtige Redskaber, som han maa bruge med Forstand, Baron Willading! og det er Frygt og Smigreri, og Bern har ingen Tjener der er mere beredt til at anvende begge Dele, eller en af Delene, eftersom Nødvendigheden fordrer det, end en af dets stakkels Amtmænd, som den almindelige Mening ikke ganske lader vederfares Ret, hvis Sandheden skal høres. Men det er godt at man er beredt paa at tale høfligt

til disse gode Folk fra Abbediet angaaende deres Bedrifter. Hør engang, Mester Hellebarderer! Du er fra Vevey, troer jeg, og en god Borger, eller mit Øie skulde tage meget feil?" —

„Jeg er som, I har sagt, Hr. Amtmand! en Veveisaner, og en Mand, der er velbekjendt blandt vore Haandværkere."

„Sandt! Det kunde man see til Trods for din Hellebard. Du besidder udentvivl sjeldne Gaver, og er ret erfaren i disse Lege. Vil Du sige mig hvem det er, der just reed forbi paa Æslet, — ham, der saa vel efterabede en Drukkenbolt, mener jeg. Jeg kan i dette Øieblik ikke komme paa hans Navn, skjøndt man neppe vil kunne see nogen, der bedre kan forestille en, der har drukket for meget."

„Vor Herre velsigne Eder, værdige Hr. Amtmand! det er Antoine Giraud, den fede Slagter fra la Tour de Peil, og en bedre Drikkebroder findes der ikke i hele Vaudlandet! intet Under, at han har spillet sin Rolle saa godt, thi medens de andre have læst i deres Bøger og ligesom saa mange andre klodsede Rekrutter ere blevne afrettede af Skolemesteren, har Antoine ikke havt stort andet at gjøre end at besøge Flasken. Naar Herrerne i Abbediet er bange for at han skal forstyrre Ceremonierne, beder han dem ikke at gjøre sig selv til Nar, thi enhver Slurk han tager er just til Ære for Forestillingen, og han sværger paa, at der skal være

mere Sandhed i hans Spil, end i enhver Andens i hele Troppen."

„Ved mit Liv! den Karl har Vid, saavelsom gode Anlæg — denne Antoine Giraud! Vil I see den skrevne Ordre, de har givet os, smukke Adelheid! at vi kunne see, at denne Hellebarderer af en Haandværksmand ikke har bedraget os? Vi Embedsmænd maae ikke troe en Veveisaner saa let."

„Det vil være forgjæves, frygter jeg, Hr. Amtmand! eftersom Skuespillernes Characteer og ikke deres Navne findes paa Listen. Den Mand, vi taelde om, forestiller Silenus, tænker jeg, at dømme af Udseendet og andre Omstændigheder."

„Vel, lad det være som Du vil, Silenus selv kunde ikke spille sin egen Rolle bedre, end denne Antoine Giraud her har spillet den. Denne Karl vilde fortjene Penge som Sand som Gjøgler ved Keiserens Hof, dersom han fik i Sinde at drage did. Jeg tør svare for, at han vilde spille Pluto eller Minerva, eller en anden Gud ligesaa godt som han har spillet denne Fyldebøtte Silenus!"

Peters Beundring, der, for at sige Sandheden, ikke havde meget af sin Tids Lærdom, fik Baronens smukke Datter til at smile, og hun saae sig om for at møde et Blik af Sigismund, til hvem alle hendes hemmelige Følelser af Sorg og Glæde, saa naturligt vare

henvendte. Men hans bortvendte Ansigt, hans dybe Opmærksomhed og den ubevægelige Stilling, hvori han stod, viisde at en mægtigere Deeltagelse fængslede hans Blik til den næste Gruppe. Skjøndt hun var uvidende om hvad det var, der saaledes fængslede hans Blik, glemde Adelheid i Øieblikket Amtmanden, hans Dogmatisme og hans Mangel paa Lærdom, for det Ønske at undersøge hvem det var der nærmede sig.

Den mere classiske Deel af Ceremonierne var nu udført. Abbediets Raad havde i Sinde at slutte med en Forestilling, der var mere forstaaelig for Mængden af Tilskuerne, end nogen af de Foregaaende, siden den havde Hensyn til ethvert Folks og enhver Stands Følelser og Vaner. Dette var det Skuespil, der saa mægtigt tiltrak sig Sigismunds Opmærksomhed. Det blev kaldet Bryllupsprocessionen og skred nu langsomt frem for at indtage den Plads, der var bleven ledig ved Antoine Giraud og hans Kammeraters Bortgang.

Foran i Spidsen kom en Bonde, der spillede en yndig Melodi, som en langvarig Brug havde gjort særegen for Hymens Høitideligheder. Godseieren, eller, som man kaldte ham Baronen, og hans Frue, anførde Toget, begge klædte i hiin Tids kostbare, men selsomme Dragt. Sex gamle Par, Exempler paa et lykkeligt ægteskabeligt Liv, ledsagede af en lang Række af Børn, ligefra Barnet ved Brystet til Huusbonden og

Huusmoderen i deres Alders Blomster, vandrede næst efter det ædle Par. Derpaa kom Foreſtillingen af en Bolig, der var gjort for at viſe det indvendige af en landlig Huusholdning, med Kjøkken, Bohave og de fleſte af de nyttige og uundværlige Gjenſtande, der udgjøre en tarvelig menage. Inden i denne Afbildning af et Huus ſnurrede en Qvinde ſin Rok og en Anden var beſkjæftiget med at bage Brød. Notariusſen, der bar ſin Protocol under Armen og Hatten i Haanden, ſamt var klædt i en pedantiſk Embedsdragt kom ſpankende bag efter de to flittige Tjeneſtepiger. Synet af ham opvakde en almindelig Latter, thi Tilſkuerne fandt uendelig megen Smag i det lunefulde ved denne Charikatur. Men dette pludſelige og almindelige Udbrud af Lyſtighed blev ſnart igjen glemt over Længſelen efter at betragte Bruden og Bruudgommen, der fulgde tæt efter Lovens Haandthæver. Man vidsde, at disſe ingen Skueſpillere vare, men at Abbediet havde udſøgt et Par, af lige Stand og Formue, der havde ſamtykket i virkelig at forene deres Skjæbne ved denne ſtore Feſt, for at laane den Høitidelighed, ſom Foreningen vilde ſtille til Skue, mere Sandſynlighed. En ſaadan Beſtræbelſe opvakde dyb Intereſſe i de ſimple Menigheder, der omgav Vevey. Man fordrede en heel Deel Fuldkommenheder af dem, der fremſtillede ſig, ſaaſom hos Bruden Skjønhed, Beſkedenhed, Fortjeneſte, og hendes

Kjøns Ydmyghed; hos Bruudgommen de Egenskaber, der kunde gjøre ham værdig til at gjøre en saa fuldkommen Piges Lykke.

Veveisanerne havde meget at tænke paa, for at gjætte hvem de Personer vare, der vare blevne udsøgte for at forestille disse vigtige Characterer, der i Henseende til Sandheden af deres Spil, overgik endogsaa ham, der forestillede Sileen; men Abbediets Agentere havde været saa omhyggelige for at skjule de Udvalgtes Navne, at Mængden var i en fuldkommen Uvished i Henseende til dette vigtige Punkt, lige indtil det Øieblik, da det ikke længere var mueligt at holde det skjult. Det var saa almindeligt at gjøre saadanne Partier i Anledning af offentlige Forlystelser, og Leilighedsgivtermaal, som man ikke saa upassende kaldte dem, passede saa fuldkommen til de europæiske Menigheders, maaskee til alle gamle Menigheders Sæder, at det slet ikke vilde have været noget Forunderligt, dersom det havde været bekjendt, at det udvalgte Par saae hinanden for anden eller tredie Gang her i Processionen. Vel var det mere almindeligt at tage Parternes Tilbøielighed paa Raad med, fordi det forhøiede Høitidelighederne, og dette Udvalg af Ægtepar ved denne høitidelige Leilighed vakde mere Deeltagelse, end almindelige Givtermaal, fordi man troede, at det var et Middel til, ved Hjælp af de Mægtige og Rige, at forene dem, som Fattigdom

eller andre Hindringer hidindtil havde holdt adskilte. Rygtet taelde om en uovertalelig Fader, der havde ladet sig bevæge af de Store, hellere end at skuffe den offentlige Glæde, og tusinde sorgfulde Hjerter blandt de Ringe og Enfoldige, glædede sig ved at en munter Fest var nær, der kunde aabne Dørerne paa den Gjældbundne eller Strafskyldiges Fængsel, eller ogsaa Hymens for dem, der vare mere rige paa Trofasthed og Kjærlighed, end paa andre Skatte.

En almindelig Mumlen og en fælleds Bevægelse tilkjendegav Tilskuernes levende Deeltagelse, da de fornemste og virkelige Skuespillere i denne Deel af Ceremonierne kom nærmere. Adelheid følde sine Kinder brænde, og en Strøm af vilde Følelser at trænge sig til hendes Hjerte, da hendes Øie først faldt paa Bruden og Bruudgommen, som hun troede var et trofast Par, som en ulykkelig Skjæbne hidindtil havde skilt ad og som nu var beredt til at trodse alle de Ubehageligheder, som de ere udsatte for, der udsætte sig for den offentlige Opmærksomhed, for at modtage Belønning for deres standhaftige Kjærlighed og Selvfornægtelse. Denne Sympathi, der for det meste havde sin Oprindelse fra hendes besynderlige Stilling og ædle Tænkemaade, blev endnu stærkere, da hun bedre kunde see Bruden. Pigens beskedne Mine, nedslaaede Øine og ængstlige Aandedræt, tilligemed hendes personlige Ynde, der langt

overgik de landlige Skjønheder i disse Lande, hvor Qvinderne ikke ere fritagne for Markarbeide, var saa naturlig og indtagende, at den vakde hendes hele Opmærksomhed, og med en instinctmæssig Hurtighed henvendte Frøken Willading sit Blik til Brudgommen, for at see om en Pige, der besad et saa fuldkommen Udvortes havde været lykkelig i sit Valg. I Alder, personligt Udvortes og, som det lod til, ogsaa i Stand, var der ikke noget, der var iøiefaldende upassende, skjøndt det forekom Adelheid, at Pigens Miner forkyndte en bedre Opdragelse, end hendes Forlovedes — en Forskjel, som hun dog var villig til at tilskrive sit Kjøns større Modtagelighed for de første moralske Indtryk.

„Hun er smuk," — hvidskede Adelheid i det hun heldede sit Hoved over mod Sigismund, der stod ved Siden af hende, — „og maa fortjene sin Lykke."

„Hun er god og fortjener en bedre Skjæbne!" — mumlede det unge Menneske, og trak sin Aande saa høit, at det kunde høres.

Den forundrede Adelheid slog Øinene op, og en stærk men undertrykt Bevægelse sittrede i alle hendes Ledsagers Ansigtstræk. De Tilstedeværendes Opmærksomhed var saa henvendt paa Processionen, at de To kunde tale sammen uden at det blev bemærket.

„Sigismund, det er din Søster!"

„Saaledes har Gud forbandet hende!"

„Hvorfor har man valgt en saa offentlig Leilighed som denne, til at bortgifte en Pige af hendes Beskedenhed og Sæder?"

„Kan en Datter af Balthazar vælge? Guld, Abbediets Fordeel, og den taablige Glands ved denne Scene, har sat min Fader i Stand til at bortgivte sin Datter til hiin gjerrige Karl, der har handlet i denne Sag som en Jøde, og som, blandt andre Vilkaar, har forlangt at hans Bruds virkelige Navn aldrig ska! blive aabenbaret. Ere vi ikke ret blevne ærede ved en Forbindelse, der forskyder os førend den bliver knyttet?"

Den unge Mands hule, dæmpede Latter fik hans Venindes Nerver til at bæve, og hun hørde op med denne hemmelige Samtale, for at vende tilbage til den igjen i et gunstigere Øieblik. Paa samme Tid havde Toget naaet Pladsen foran paa Skuepladsen, hvor Gjøglerne allerede havde begyndt deres Ceremonier.

Et Tusin unge Mænd og ligesaa mange unge Piger ledsagede Parret, der var rede til at aflægge Ægteskabsløftet. Bag efter disse kom **le trousseau** og **la corbeille**; den Første bar en Deel af Brudens Medgivt, der hørde til hendes personlige Fornødenheder, og den Sidste en Gave af Bruudgommen, og skal figurligt forestille Hæftigheden af hans Lidenskab. Ved denne Anledning var **le trousseau** saa stor, og tilkjendegav saa stor Gavmildhed som Rigdom paa Pigens Fren-

ders Side, hvorfor det voldte almindelig Overraskelse, at man samtykkede i at hun blev bortgivet ved en saa offentlig Ceremoni; medens paa den anden Side en enkelt Guldkjæde af plumpt Arbeide og som stemmede langt mere overeens med denne Leilighed var den eneste Gave fra Bruudgommen. Forskjellen mellem Brudens Venners Gavmildhed og Fæstemandens, der, at dømme efter det Udvortes, havde den meste Aarsag til at vise sin Tilfredshed, manglede ikke at give Anledning til en Mængde Gisninger. De sluttede, som de fleste saadanne Forklaringer gjøre, med Mistanke mod den svagere og mindst forsvarede Part. Den almindelige Slutning var saa ukjærlig, at man paastod, at en Pige, der blev saaledes giftet bort, maatte have særegne Feil, ellers vilde der være større Lighed mellem Gaverne; en Slutning der vel var sand, men dog høist uretfærdig mod den beskedne, uskyldige Gjenstand.

Medens saadanne Tanker beskjæftigede Tilskuerne, begyndte de, der toge Deel i Ceremonierne, deres Dandse, der udmærkede sig ved det affecterede Væsen, der udmærkede hiin Tids Artighed. De Sange, der nu fulgde paa, vare til Ære for Hymen og hans Tilbedere, og nogle faa Vers, der berømde Brudens Dyder og Skjønhed, bleve gjentagne af Choret. En Skorsteensfeier viisde sig paa Husets Skorsteen, og lod sit Raab høre — en Hentydning paa Huusholdningen. Derpaa begav Toget sig bort, ligesom de

Forrige. En Vagt af Hellebarderene sluttede Processionen.

Den Deel af Legene, der skulde udføres lige for Stilladset, vare for Øieblikket forbi, og de forskjellige Grupper begav sig til adskillige andre Pladser i Byen, hvor Ceremonierne skulde gjentages for deres Skyld, som Trængslen havde forhindret fra at see hvad der foregik paa Torvet. De Fleste af de Fornemmere benyttede sig af denne Pause, for at forlade deres Sæder, og søge saadanne Adspredelser, som den forrige Tvang gjorde behagelige. Blandt dem, der ganske forlod Pladsen var Amtmanden og hans Venner, der begav sig til Spadseregangen ved Kysten, indvikklede i en Samtale, hvori der forekom en Deel Skjæmt, betræffende det, de nylig havde seet.

Amtmanden samlede snart sine Staldbrødre omkring sig, i det han indlod sig i en dyb Undersøgelse om disse Leges Natur, under hvilken Signor Grimaldi viisde en ondskabsfuld Glæde i at forføre den pedantiske Peter til at lægge den Forvirring for Dagen, der fandt Sted i hans Hoved, i Henseende til den hellige og verdslige Historie. Endogsaa Adelheid blev fristet til at lee over Begyndelsen af denne spøgefulde Fremstilling, men det varede ikke længe førend hendes Tanker bleve henvendte paa en Gjenstand, der laa hende langt mere paa Hjerte. Sigismund vandrede tankefuld ved hendes Side, og hun benyttede sig af den

Omstændighed, at Selskabets Opmærksomhed var henvendt paa den ovennævnte latterlige Samtale, for igjen at komme til det Æmne, som hun før kun saa let havde berørt.

„Jeg haaber, at din smukke og beskedne Søster aldrig vil faae Aarsag til at fortryde sit Valg;" — sagde hun, i det hun gik sagtere, for at gjøre Afstanden større mellem hende og dem, som hun ikke ønskede skulde høre hendes Ord, og for at komme nærmere til Sigismund; — „det er en frygtelig Fornærmelse mod den qvindelige Følelse, at blive saaledes trukket frem for den nysgjærrige Mængdes Øine i en saa høitidelig Scene som den, hvori hun har aflagt sit Ægteskabs Løfte!"

„Stakkels Christine! hendes Skjæbne har lige fra hendes Barndom været beklagelig. En renere, blidere Sjæl, end hendes, en Aand, der med mere Følelse gyser tilbage for saadan en Raahed, gives der ikke; og dog møder hun, til hvilken Side hun end vender sine Øine, skrækkelige Fordomme eller Meninger, der kunde drive en saa mild Natur som hendes til Vanvid. Det kan være en Ulykke, Adelheid! at mangle Kundskaber, og at blive nødt til at tilbringe sit Liv i dyb Uvidenhed eller under Indflydelsen af en dyrisk Lidenskab; men det er neppe en Velsignelse, at have en Sjæl, der er ophøiet over en Stand, som en grusom, egenkjærlig Verden saa ofte paalægger en."

„Du taelde om din blide, milde, fortræffelige Søster?"

„Ja, Du har beskrevet hende rigtigt! Christine er blid, og mere end beskeden — hun er blød; men hvad kan Blidhed gjøre for at raade Bod paa en saadan Elendighed? Min Fader, der higede efter at afvende denne hans Families Skjændsel fra alle dem, han kunde gjøre det for uden Fare, lod min Søster tidligt bringes hjemme fra. Hun blev overgivet til Fremmede, med en saadan Hemmelighedsfuldhed, at man lod hende længe i Uvidenhed om den Stamme, fra hvilken hun er udsprungen. Da moderlig Stolthed bragde min Moder til at søge sin Datters Selskab, var Christines Forstand for det meste dannet, og hun maatte taale den Ydmygelse at høre, at hun var en Datter af en saa foragtet Familie. Hendes skjønne Aand blev dog snart forsonet med Sandheden, i det mindste saa vidt menneskelig Forstand kunde indsee, og fra det første skrækkelige Øieblik har ingen hørt hende knurre mod Forsynets strænge Beslutning. Den blide Piges Taalmodighed var en Bebreidelse for mit eget stridige Sind, thi Adelheid! jeg kan ikke dølge Sandheden for Dig, jeg har ønsket Ondt over alt, hvad jeg vovede at indslutte i mine ugudelige Forbandelser, i det Vanvid, som denne Pest for mit Haab forvoldte. Ja! jeg har ogsaa anklaget min Fader for Uretfærdighed, fordi han ikke slæbde

mig med til Blokken, for at jeg kunde lære at betragte det med vild Stolthed, der nu er en Gift for min Tilværelse. Saaledes var det ikke med Christine! hun har altid med Varme besvaret vore Forældres Ømhed, som det bør en Datter at elske dem, der skjænkede hende Livet, medens jeg frygter for at jeg har knurret hvor jeg skulde have elsket. Vor Oprindelse er en Forbandelse, der er nedarvet ved vort Lands ubarmhjertige Love, og den bør ikke tillægges Nogen, mindst Nogen i den senere Tid, som en Feil; dette har altid været min stakkels Søsters Sprog, naar hun saae en Fortjeneste i deres Ønsker, at gavne os paa deres egen naturlige Ømheds Bekostning. Jeg vilde ønske, at jeg kunde efterligne hendes Forstand og Hengivenhed?"

„Din Søsters Synsmaade er en Qvindes, Sigismund! hvis Hjerte er stærkere, end hendes Stolthed; og, hvad der er mere, den er den rigtige."

„Det nægter jeg ikke; den er den rigtige! Men hiin slet anbragte Skaansel har for bestandigt gjort mig uskikket til at sympathisere med dem, jeg hører til. Det er en Vildfarelse, at drage en saa bred Skilsmisse mellem vore Sæder og vore Tilbøieligheder. Saa alvorlige Skabninger, som Soldater, kunne ikke bøie deres Sind som en ung Green, eller med den Lethed, der fordres af Qvindens —"

„Pligt;“ — sagde Adelheid alvorligt, da hun bemærkede at han betænkde sig.

„Hvis Du vil, Pligt. Dette Ord har stor Vægt hos dit Kjøn, og der er intet Spørgsmaal om at det ogsaa burde have det hos Mit.“

„Du kan ikke mangle Kjærlighed til din Fader, Sigismund! Den Maade, paa hvilken Du anstrængede Dig for at frelse hans Liv, under den frygtelige Storm, gjendriver dine Ord.“

„Himlen forbyde, at jeg skulde mangle naturlige Følelser af dette Slags, og dog, Adelheid! er det skrækkeligt ikke at være i Stand til at agte, at elske ret inderligt dem, man skylder sin Tilværelse! Christine er i denne Henseende langt lykkeligere end jeg, en Fordeel, som jeg troer hun skylder sit simple Liv, og den inderligere Forening mellem Fruentimmerne. Jeg er en Søn af en Bøddel; denne bittre Sandhed er aldrig fraværende fra mine Tanker, naar de henvende sig til mit Hjem og til de Scener, der ellers vilde volde mig Glæde. Balthazar kan have meent det godt, da han lod mig opdrages i Sæder, der ere saa forskjellige fra hans egne, men for at gjøre dette gode Værk fuldstændigt burde Sløret aldrig have været løftet.“

Adelheid taug. Skjøndt hun begreb en Mands Følelser, der var opdraget saa forskjelligt fra den, han skyldte sin Tilværelse, kunde hendes Tænkemaade dog ikke finde

sig i Betragtninger, der ledede til at tilsidesætte den Ærbødighed et Barn skylder sine Forældre.

„Kan et Hjerte som dit, Sigismund? hade sin Moder?" — sagde hun efter en Pause.

„Heri gjør Du mig ikke mere end Ret; mine Ord have kun slet udtrykt mine Tanker, dersom de have efterladt et saadant Indtryk. I koldere Øieblikke har jeg aldrig betragtet min Fødsel anderledes end som en Ulykke, og jeg anseer min Opdragelse for endnu en Grund til Taknemmelighed og Kjærlighed til mine Forældre, skjøndt den har gjort mig uskikket til at dele deres Følelser. Christine er ikke mere trofast eller af en mere hengiven Kjærlighed, end min arme Moder. Det er nødvendigt, Adelheid, at see og kjende denne fortræffelige Kone, for ret at kunne indsee den Uret, Verden begaaer med sine ubarmhjertige Indretninger."

„Nu ville vi alene tale om din Søster. Er hun her bleven givtet bort uden Hensyn til hendes egne Ønsker, Sigismund?"

„Det haaber jeg ikke. Christine er svag, men medens hverken Ord eller Blikke røbe Svaghed, føler hun dog den Byrde, der nedtrykker os Begge. Hun har længe været vant til at betragte sine egne Fortjenester som ringe og sætter en alt for lav Priis paa sine fortræffelige Egenskaber. Meget, overmaade meget

er her i Livet afhængigt af hvorledes vi ere vante til at agte os selv, Adelheid! thi den der er beredt paa at tilstaae sin Uværdighed, — jeg taler ikke om Uværdighed for Gud, men for Menneskerne, — vil snarere blive vant til at tage til Takke med et Standpunkt, der er under hans egne Fordringer, og vil maaskee ende med at blive det, han frygtede for. Dette har været Følgen af Christines Kundskab om hendes Fødsel, thi for hendes blide Aand er der et Skin af Ædelmodighed i at overse denne store Mangel, og dette har bevæget hende til at tildele det unge Menneske hundrede andre gode Egenskaber, der ere aldeles nødvendige for at vække hendes Agtelse, men som jeg frygter, alene ere til i hendes egen varme Fantasi."

„At vurdere sig selv rigtigt, er den vanskeligste Deel af menneskelig Kundskab;" — svarede Adelheid i det hun smilde sødt ad den bevægede Broder. — „Hvis man staaer Fare for at skatte sine egne Fortjenester for lavt, staaer man ogsaa Fare for at ansætte dem for høit; skjøndt jeg fuldkommen kjender den Forskjel, man bør gjøre mellem almindelig Forfængelighed og den Agtelse for sig selv, der i en vis Grad er nødvendig. Men en, som den Du beskriver, vilde neppe skjænke sin Kjærlighed til nogen, som hun ikke havde god Grund til at troe den værdig."

„Adelheid! Du, som aldrig har følt Verdens

Foragt, kan ikke begribe hvor indtagende Ærbødighed og Agtelse kan blive for den, der sukker under dens Vægt. Min Søster har saalænge vænnet sig til at tænke ringe om sine Forhaabninger, at Skinnet af Ædelmodighed og Retfærdighed hos dette unge Menneske alene vilde have været nok til at vinde hendes Hjerte for ham. Jeg kan ikke sige, at jeg tænker, — thi Christine vil snart være hans Kone, — men jeg vil sige, jeg frygter for at den simple Ting, at han har valgt en, som Verden forfølger, har givet ham et Værd i hendes Øine, som han paa ingen Maade besidder."

„Det lader til, at Du ikke bifalder din Søsters Valg?"

„Jeg kjender Omstændighederne ved denne ædle Handel bedre, end den stakkels Christine;" — svarede den unge Mand, i det han mumlede i Skjægget, som for at undertrykke en stærk Bevægelse; — „Jeg har været Vidne til de overdrevne Fordringer fra hans Side og til de ydmygende Tilstaaelser fra vor. Endogsaa Penge kunde ikke kjøbe Naade for Balthazars Barn, uden paa det Vilkaar, at det uudslettelige Brændemærke for evigt skulde blive skjult."

Adelheid saae af den kolde Sveed, der stod paa Sigismunds Pande, hvor inderligt han led, og hun øgde en Leilighed til at henvende hans Tanker paa en mindre piinlig Gjenstand. Med sit Kjøns Behændig-

hed og med en Qvindes Ømhed og Fiinhed, der elsker oprigtigt, fandt hun Midler til at udføre sit kjærlige Forsæt, uden at støde hans Stolthed.

Det lykkedes hende at berolige hans Følelser, inden de naaede de Andre, saa at han igien erholdt den rolige og stolte Fatning, til hvilken han syntes at tage sin Tilflugt mod Bevidstheden om den Sky, der formørkede hans Haab, og ofte gjorde hans Liv til en Byrde, der næsten var for tung at bære.

Sextende Kapitel.

Kom hurtigt, gode Audrey! jeg vil snart
Indhente eders Geder, Audrey! nu,
Er jeg dog Manden, Audrey! Er I ei
Tilfreds med mine simple Træk.

Som I behager.

Medens de omtaelte Gjøglerier bleve udførte paa den store Plads, sad Maso, Pippo, Conrad og de Andre, der havde taget Deel i Tummelen med Hunden, og indaad deres Ærgrelse indenfor Raadhusets Mure. Vevey

havde adskillige Pladser og de forskjellige Skuespil med Guder og Halvguder bleve nu gjentagne paa de mindre Pladser. Paa en af disse Sidste stod Raadhuset og Fængslet. De omtaelte Forbrydere vare førte tilsammen i Arrest, ifølge Befaling af den Embedsmand, hvem det var paalagt at vedligeholde Fred og Orden. Men af en Naade, hvori Dagens Høitidelighed især var Skyld, saavelsom Beskaffenheden af deres Forbrydelse, fik Fangerne Lov til, at indtage den Deel af Bygningen, der havde Udsigt til Pladsen, og følgelig vare de ikke udelukkede fra at være Tilskuere ved Festlighederne. Denne Føielighed blev tilstaaet dem paa det Vilkaar, at de skulde opføre sig saaledes, at de ikke gav Forargelse under et Skuespil, der saa meget smigrede Vevæsanernes Stolthed. Alle Fangerne, de Uskyldige saavelsom de Skyldige, modtog med Glæde dette Vilkaar, thi de befandt sig Alle i een og samme Tvang, og der er intet der bedre jævner Stridigheder, end fælleds Ulykke.

Masos Harme, der som en Virkning af et varmt Temperament, var pludselig og voldsom, var snart gaaet over til en Rolighed, der mere sandsynligt hidrørde fra hans Opdragelse og Grundsætninger, to Ting hvori han var høit ophøiet over sin elendige Modstander. Foragt traad derfor snart istedetfor Harme, og skjøndt han var alt for vant til at komme i Berørelse med

Mennesker af Pilegrimens Klasse, til at skulde skamme sig over det, der var mødt, strædde Sømanden dog at glemme det, der var forefaldet. Det var en af de moralske Forstyrrelser hvortil han var meget mindre vant, end til at møde Elementernes physiske Kamp, lig den, hvori han nylig havde viist en saa væsentlig Tjeneste paa Lemansøen.

„Giv mig din Haand, Conrad!" — sagde han, med den frimodige Tilgivelse, der pleier at udmærke Forsoningen mellem Mænd, der tilbringe et æventyrligt og tøileløst Liv; — „Du har dine Luner og Vaner og jeg har mine. Dersom Du finder denne Handel med Bod og Spægelse efter dit Sind, saa følg din Tilbøielighed og lad for Guds Skyld mig og min Hund leve som vi ville."

„Du burde have tænkt paa hvor megen Grund en Piligrim have til at skatte Hundene fra Bjærget," — svarede Conrad; — „og jeg var ikke i Stand til at styre min Hidsighed, da jeg saae en anden Køter sluge det, der var bestemt for den gamle Uberto. Du har aldrig klattret op paa St. Bernhard, belæsset med et heelt Kirkesogns Synder, Ben Maso! for ikke at tale om dine Egne, og derfor kan Du ikke vide hvad disse Dyr ere værd, der saa ofte stille sig mellem os Pilegrime og en Grav af Sne."

Il Maledetto smilde fortrædeligt og mumlede no-

get i Skjæget; thi, i fuldkommen Overeensstemmelse med hans Livs frie Uafhængighed, var der en sorgløs Ærlighed i hans Natur, der gjorde, at han foragtede Hykkleri, som noget der var en Mand uværdigt.

„Lad det være som Du vil, fromme Conrad!" — sagde han spottende; — „naar der blot er Fred imellem os. Jeg er, som Du veed, en Italiener, og skjøndt vi Sydboere ved Leilighed hævne os paa dem, der gjøre os Uret, er det dog ikke tit at vi fornærme nogen, naar vi frivilligt have rakt ham Haanden — Jeg haaber, at I Tyskere ikke ere mindre ærlige."

„Gid den hellige Jomfru maa blive døv mod hvert Ave, jeg har svoret, at opramse, og de gode Fædre i Loretto nægte Absolution, dersom jeg tænker mere paa det. Det var blot Grebet i Struben, og jeg er ikke saa om paa den Deel af Legemet, at jeg skulde være bange for, at det er Forløberen for et værre Tryk. Har Du nogentid hørt, at en Geistlig er død paa denne Maade?"

„Mennesker slippe ofte med ringere, end de have fortjent;" — svarede Maso tørt. — „Nu har Lykken, eller Helgenerne, eller Calvin, eller hvilkensomhelst der behager Eder meest, mine Venner! omsider bragt os under Tag, — en Ære, der sjeldent hendes de Fleste af os, dersom jeg kan dømme af dit Udvortes og en Smule Bekjendtskab til de forskjellige Haandværker vi

drive. Du vil have en god Leilighed til at lade Policinello hvile fra sine besværlige Gjøglerier, medens hans Herre for første Gang i lang Tid, det tør jeg sværge paa, indaander Luften gjennem et Vindue."

Neapolitaneren havde ingen Vanskelighed i at lee ad dette Indfald, thi han var af det Slags Folk, der gjerne optog Alt som Spøg.

„Var dette Neapel med sin yndige Himmel og hede Vulkan," — sagde han smilende ad Hentydningen; — „vilde Ingen finde mindre Behag i et Tag, end jeg."

„Du er født under en eller anden Duccas Porthvælving," — svarede Maso, med et Slags ubekymret Bitterhed, der saa ofte traf hans Venner og Fjender; — „Du vil uden Tvivl komme til at døe i en Fattiganstalt, og blive kastet af Ligvognen i en af Hulerne i Campo Santo, i et fromt Selskab af Christne, i hvilket Armer og Been blive slængte paa Lykke og Fromme, og hvor den Klogeste iblandt Jer vil komme i Forlegenhed for at finde sine Lemmer iblandt sine Naboers, naar den sidste Basun lyder."

„Er jeg da en Hund, at jeg skulde faae et saadant Endeligt?" — spurgde Pippo stolt; — „eller at jeg ikke skulde kjende mine egne Been fra en vantro Slyngels, der maaskee kunde slumpe til at være min Nabo?"

„Vi have havt en Strid angaaende nogle Dyr, lad os nu ikke faae en Anden;" — sagde Il Maledetto spodsk; — „Enten vi saa ere Prindser eller Adelsmænd," — lagde han til med paatagen Værdighed, — „ere vi bundne her til Stedet, saalænge det behager dem, der regjere her i Vevey; det klogeste vi kunne tage os for, er at tilbringe Tiden sammen med Munterhed, og saa fornøieligt, som vor Stilling vil tillade det. Den ærværdige Conrad skal nyde al den Ære, man viser en Cardinal; Pippo skal have en Haandhest ved sin Ligbegjængelse, og, hvad disse værdige Vaudlændere angaaer, der uden Tvivl ere vederhæftige Mænd i deres Fag, skal de blive Amtmænd, udsendte fra Bern for at herske inden de fire Vægge i vort Palads! Livet er kun et alvorligere Slags Maskerade, mine Herrer! og den Anden af dets sjeldneste Hemmeligheder er at gjøre at Andre antage os for det, vi ønske at forestille — thi den Første er uden Modsigelse, den Evne at bedrage sig selv. Nu behøver blot enhver af os, at indbilde sig, at han er den høie Person, jeg nys nævnede og den vanskeligste Deel af Arbeidet er allerede gjort."

„Du har glemt at nævne din egen Stand," — skreg Pippo, der var altfor vant til Gjøgleri til ikke at finde Smag i Masos Spøg, og som, med neapolitansk Letsindighed forglemde sin Vrede.

„Jeg vil forestille det vise Publicum, og da jeg er i den Stemning at lade mig gjøre Nar af, er alt paa rede Haand. Begynd kun, mine Herrer! og I skulle see med hvad for aabne Øine og hvad for et vidt Gab jeg er rede til at beundre og sluge al eders Philosophi."

Denne Vittighed frembragde en hjertelig Latter, der sjeldent undlader at frembringe et øieblikkeligt godt Forhold. Vaudlænderne, der havde Bjærgbeboernes sædvanlige tørstige Natur, forlangde Viin, og, da deres Bevogtere betragtede deres Arrest mere som en øieblikkelig Forholdsregel af Politiet, end som en alvorlig Sag, blev Befalingen efterkommet. Inden kort Tid fandt denne lille Gruppe af Verdensbørn sig i Omstændighederne ved at kalde Vinen til Hjælp for at opmuntre deres Ensomhed. Da de skyllede deres Ganer med Drikken, der baade var god og godtkjøb, og følgelig dobbelt behagelig, begyndte de forskjellige Personers Tænkemaade at vise sig med stærkere Farver.

Bønderne fra Vaudlandet, af hvilke der var tre, og alle af den laveste Klasse, bleve mere forstyrrede i Hensende til deres Vaner, skjøndt lydeligere og hæftigere i deres Tale, da det lod til at hver af dem vilde erstatte hvad han manglede i Forstand, med stærkere physiske Yttringer af sin Taablighed.

Pilegrimen, Conrad, bortslængde Masken aldeles, dersom ellers saa tyndt et Slør, som det han pleiede

at bære, naar de, der brugde ham, ikke vare tilstede, kan fortjene et saadant Navn, og viisde sig som den Ryggeløse, han virkelig var, en forunderlig Blanding af feig Overtro — thi faa give sig af med Overtro, uden at blive mere eller mindre indviklede i dens Garn, — af ussel Snedighed og grov Sandselighed og Lastefuldhed. Pippos Opfindelsesevne og Vid, der altid var sindrig og paa rede Haand, vandt forøget Kraft. Men Strømmen af hans syriske Sands, der med hans Drikken blev løsladt, gjennembrød alle Skranker, og han aabnede neppe Munden uden at røbe at han var en Mand, der var vel øvet i Bedrageri og alle Slags onde Anslag mod hans Medmenneskers Rettigheder. Paa Maso havde Vinen en Virkning, som man kan kalde characteristisk, og paa en vis Maade beslægtet med Moralen af den Fortælling, vi optegne.

Jl Maledetto havde hyppigt og ubekymret taget Deel i de mangfoldige Skaaler. Han havde længe været fortroelig med dette vilde og selsomme Selskabs Sæder, og en besynderlig Følelse, som Folk af hans Klasse pleie at kalde Ære, og som maaskee fortjener dette Navn ligesaa meget som Halvdelen af de Grundsætninger, der kaldes saaledes, forhindrede ham i at undslaae sig for at underkaste sig det samme Angreb paa hans Sandser, i det han nedsvælgede den berusende Drik hver Gang Raden kom til ham. Han holdt af Vinen,

indaandede dens Vellugt og nød dens Velsmag, som en, der forstod at benytte det heldige Tilfælde, der havde stillet en saa ædel Drik til hans Raadighed. Han havde nu den Hensigt at afmaskere sine Kammerater og han troede at Øieblikket var gunstigt for dette Forehavende. Foruden disse Bevæggrunde havde Maso sin særegne Grund til at være misfornøiet med at befinde sig i Øvrighedens Hænder og han var glad over at frembringe en Tilstand, der kunde give Anledning til at han kunde blive forværket med de andre almindelige Bacchusdyrkere.

Men skjøndt Maso befandt sig i samme Tilstand, som de Andre, var det dog paa en særegen Maade. Hans Øine bleve mere glindsende; hans Ansigt farvedes rødt, og hans Stemme blev grovere. Hans Forstand, istedetfor at flygte, som det var Tilfældet hos hans Staldbrødre, blev snarere skarpere, som om den forudsaae den Fare, den var udsat for, og hvor nødvendigt det var at være aarvaagen. Skjøndt født under en sydlig Himmel, var han dog kold, naar han ikke blev ophidset og saadanne Mennesker tabe snarere i Elasticitæt, end de tabe i Kræfter ved saadanne pirrende Midler, under hvilke Mennesker af en svagere Legemsbeskaffenhed maae synke. Han havde tilbragt sit Liv under vilde Æventyr og Farer, der passede til en saadan Constitution, og det er sandsynligt, at der fordredes

saadan et stærkt Middel, som Stormen paa Lemansøen eller et andet Slags Spore, for at vække hans skjulte Sindsegenskaber, der gjorde ham saa vel skikket til at lede, naar andre ere mere skikkede til at følge. Han var derfor uden Frygt for sig selv, medens han ansporede sine Staldbrødre, og han var gavmild med sin Pung, der alligevel just ikke syntes at være saa forsynet, at den kunde svare paa mange alvorlige Spørgsmaal, ved at forlange det ene Kruus efter det Andet, for at erstatte dem, der saa hurtigt skyllede deres Gaver. Paa denne Maade hengik et Par Timer ret hurtigt, da de, der havde det Hverv, at tage vare paa det muntre Selskab paa Raadhuset, vare mere beskjæftigede med at betragte Festlighederne udenfor, end med dem indenfor Fængslet.

„Du fører et lystigt Liv, ærlige Pippo!" — skreg Conrad med svømmende Øine, i det han svarede paa en Bemærkning af Gjøgleren; — „Du er i det høieste en latterlig Person, og gaaer igjennem Verden leende, og faaende Andre til at lee. Din Policinel er en herlig Karl; og jeg har aldrig mødt nogen af det Slags som Du, uden at trætte Been og saarede Fødder ere blevne glemte ved hans Gjøglerier!"

„**Corpo di Bacco!** — Jeg vilde ønske, at det var saaledes; men Du har dog Fortrinnet, endog i Henseende til Moerskaben, ærværdige Pilegrim! skjøndt det

vil forekomme Tilskuerne anderledes. Forskjellen mellem os, fromme Conrad, er just den, at Du leer i Skjæget, uden at synes at være glad, medens jeg gaber, saa mine Mundvider ere færdige at rævne, medens jeg synes at døe af Latter over mine Gjøglerier. Et Spøg, der tit er bleven fortalt, er en slet Staldbroder, og bliver tilsidst saa sørgelig, som en Ligpsalme. Viin kan kun nedskylles een Gang, og man kan ikke lee bestandigt ad det samme Galskab. Cospetto! Jeg vilde give et heelt Aars Høst for et Sæt nye Løier, saaledes som de komme friske fra en Mands Vid, der aldrig saae Fjælleboden, og ikke ere blevne forslidte ved at gnides mod alle Gjøgleres Hjerner i Europa."

„Der var en viis Mand i Oldtiden, som det er sandsynligt at en eller anden af Eder har hørt noget om," — sagde Maso; — „der har sagt, at der er intet Nyt under Solen."

„Den, der har sagt det, har aldrig smagt denne Drik, der er saa ny, som den var rundet lige fra Præssen;" — svarede Pilegrimen; — „Karl! troer Du at vi ere ukyndige i denne Henseende, da Du vover at bringe et Kruus af saadan Bærme til Folk, som os? Gaa, og se til at Du bedre gjør din Skyldighed mod din Næste!"

„Denne Viin er den samme, som den, der først behagede Eder, men det er Drukkenskabs Natur, at den

forandrer Smagen; og deri havde Salomon Ret, som i mange andre Punkter;" svarede Il Maledetto koldt; — „Ja, Ven! Du vil neppe bringe din Viin igjen til Folk, der ikke forstaae at gjøre den Ære."

Maso skjød Karlen, der opvartede dem, ud af Værelset og trykde ham en lille Sølvmønt i Haanden med den Befaling ikke at komme tilbage. Hans Selskabsbrødre vare saa berusede, som han ønskede det, og han søgde nu at standse fjærnere Udskeielser.

„Her kommer Gjøglerne — Guder og Gudinder, Hyrder med deres Hyrdepiger og alle de andre Skuespillere, der skulle more os! Man maa sige om disse Vevæsanere, at de behandle os vel, thi I see, at de sende deres Gjøglere for at opmuntre vor Ensomhed."

„Viin! Mere at drikke! suur eller moden, bring os blot noget at drikke!" — brølede Conrad, Pippo og deres Staldbrødre, der vare alt for berusede, til at de kunde opdage Masos Virksomhed i at tilintetgjøre deres Ønsker, skjønt de vare netop fulde nok til at indbilde sig, at det han sagde om Øvrighedens Opmærksomhed var ikke alene sandt, men ogsaa fortjent.

„Hvordan, Pippo! skammer Du Dig ved at blive overtruffet i dit eget Haandværk, eftersom Du fordrer Viin i et Øieblik, da Gjøglerne ere komne her paa

Pladsen for at vise deres Kunster?" — skreg Søman-den; — „I Sandhed, det vil kun give os en ringe Mening om din Fortjeneste, dersom Du er bange for at maale Dig med nogle faa Bønder fra Vaud-landet i dit Haandværk — og Du, en Gjøgler fra Neapel!"

Pippo svoer en drøi Eed paa at han vilde vove det med den Snildeste i Sweitserland; thi han havde ikke alene viist sine Kunster paa ethvert Torv og i enhver Havn i Italien, men ogsaa ladet sig privat see for Prindser og Kardinaler, og han havde ikke fundet sin Overmand paa den anden Side af Alperne. Maso benyttede sig af sin Fordeel, og ved at give hans For-fængelighed ny Næring lykkedes det ham snart at faae ham til at glemme Vinen, og at trække ham tilligemed alle de Andre hen til Vindverne.

Prosessionerne havde paa deres Vandring igjen-nem Staden nu ogsaa naaet Raadhuset, hvor de Skue-spil bleve gjentagne, som vi ovenfor have beskrevet. Der var Abbediets Tjenere, Viindyrkerne, Hyrderne og Hyrdinderne, Flora, Ceres, Pales og Bacchus, med alle de Andre, hver med sit Følge og saaledes ud-rustede, som det passede til deres høie Værdigheder. Silenus drattede af sit Æsel, til stor Morskab for tu-sinde grinende Tilskuere, og til en uendelig Ærgrelse for de Fangne i Vindverne.

Vi ville ikke beskrive disse Scener omstændeligt, da enhver, der har været Vidne til saadanne offentlige Høitideligheder, let vil kunne forestille sig dem; heller ikke er det nødvendigt, at gjentage de forskjellige Vittigheder, der hørdes blandt Gruppen indenfor Vindverne i Fængslet, som en Følge af den hede Viin fra Vevey. Alle de, der før have lyttet til Pøblens Lune, der snarere bliver sløvgjort, end skjærpet ved Viin, vil begribe hvordan de have været, og de, der ikke have lyttet dertil, ville just ikke tabe meget ved det at vi undlade at anføre dem.

Tilsidst endtes alle disse forskjellige Allegorier, der vare tagne af den hedenske Mythologi, og Bryllupsoptoget traadte ind paa Pladsen. Den blide og skjønne Christine havde intet Sted viist sig den Dag uden at vække stærk Medfølelse for sin Ungdom, Skjønhed og Uskyldighed. En Mumlen, der tilkjendegav Bifald ledsagede hendes Skridt, og Pigen, der nu var mere vant til sin Stilling, begyndte at føle, sandsynligviis for første Gang, siden hun havde lært at kjende Hemmeligheden ved sin Fødsel, noget, der lignede Sikkerhed, og som er en nødvendig Ledsager af Lykkalighed. Da hun længe var vant til at tænke paa sig selv, som en, den offentlige Mening fordømde, og var opdraget i en Ensomhed, der passede til hendes Forældres Plan, kunde det Bifald, der naaede hendes Ører, ikke

være hende ubehageligt, og det naaede varmt og kjærligt hendes Hjerte, til Trods for den Følelse af Dadel og Ydmygelse, der længe havde været hjemme der. Hele Dagen igjennem lige indtil nu havde hun neppe vovet at vende sit Øie til sin tilkommende Ægtefælle, til ham, der i hendes simple og eenfoldige Tanker havde trodset Verdens Fordomme, for at gjøre hendes Fortjenester Ret; men, da det Bifald, der hidindtil var bleven undertrykt, brød ud i en lydelig Jubel paa Pladsen udenfor Raadhuset, blussede hendes Kinder af Rødme, og hun saae med beskeden Stolthed til sin Ledsager, som om hun vilde sige med dette tause Blik, at hans ædelmodige Valg ikke ganske vilde være uden Belønning. Skaren besvarede denne Følelse og aldrig nærmede Hymens Tilbedere sig hans Altar under lykkeligere Varsler.

Uskyldighedens og Skjønhedens Indflydelse er almindelig. Endogsaa de gemene, halvberusede Fanger var eensstemmige i at ophøie den yndige Christine. En priisde hendes Beskedenhed, en Anden ophøiede hendes personlige Skjønhed, og alle forenede sig med Mængden for at hilse hende med Jubel. Bruudgommens Blod begyndte at løbe raskere, og i det Øieblik, da Toget havde gjort Holdt paa den aabne Plads nær ved Bygningen, og lige under de Vinduer, indenfor hvilke Maso og hans Kammerater befandt sig, saae han sig

om med en almindelig Sjæls Glæde, der finder sin Vellyst i Andres Bifald.

„Her er en stor og skjøn Fest;" — sagde Pippo hikkende; — „og en meget villig Bruud. San Gennaro velsigne Dig, bella Sposina, og den værdige Mand, der er Støtten for saa deilig en Rose. Skik os Viin, ædelmodige Bruudgom og lykkelige Bruud, at vi kunne drikke paa eders Sundhed."

Christine skiftede Farve, og saae sig hemmeligt om, thi de, der trykkes af Vægten af Verdens Foragt, ere, skjøndt uskyldige, meget følsomme for Hentydninger paa de ømme Steder i deres Historie. Denne Følelse smittede hendes Ledsager, der kastede mistænkelige Blik til Skaren, for at overbevise sig om, at Hemmeligheden af hans Bruuds Herkomst ikke var opdaget.

„En herligere Fest har aldrig smykket en italiensk Corso;" — vebblev Neapolitaneren, hvis Hoved blev henrevet af hans egne Phantasier, uden at han bekymrede sig om Andres Meninger eller Ønsker. — „En deilig Stads og en smuk Bruud! Skik os Viin, felicissimi Sposi! at vi kunne drikke paa eders evige Berømmelse og Lyksalighed. Lykkelig den Fader, der kalder Dig Datter, bella Sposa! og endnu lykkeligere den Moder, der fødte saa fortræffeligt et Barn! Scelerati, I dernede i Skaren, hvorfor bærer I ikke de værdige Forældre paa eders Hænder, at Alle kunne see og

hylde saa hæderværdig en Stamme til saa rige Skud! Skik os Viin, buona Gente, send os Kruse med den lystige Viin!"

Pippos Skrig og figurlige Sprog tiltrak sig Mængdens Opmærksomhed, der fandt en ny Morskab i den Blanding af Dialecter, hvori han yttrede sine Ønsker. Det ubetydeligste Spøg, bliver ofte, ved at give den almindelige Følelse en ny Retning, Aarsag til vigtige Begivenheder. Den Skare, der ledsagede Hymens Følge, begyndte at blive kjed af Gjentagelsen af de samme Ceremonier, og den tog nu med Glæde Deel i den halvberusede Neapolitaners Lykønskninger og Udraab.

„Kom ned og spil selv den hellige Bruuds Fader, ærværdige og hæderlige Fremmede!" — skreg spottende en af Skaren; — „Saa fortræffeligt et Exempel vil nedarves til dine Børnebørn og bringe Velsignelse over din Slægt."

En Skoggerlatter besvarede denne Spot, og opflammede den vittige Neapolitaner til at give et hurtigt og passende Svar.

„Min Velsignelse over den rødmende Rose!" — svarede han i Øieblikket; — „Der ere værre Fædre end Pippo, thi den, der lever af at faae Andre til at lee, gjør sig vel fortjent af Menneskerne, seer derimod for Exempel en Læge, der tjener sit Brød ved Cholik, Rheumatisme og andre fule Sygdomme, hvis Fiende han paa-

staaer at være skjøndt — San Gennaro staa os bi! — hvem en saa eenfoldig at han ikke kan see, at den Slyngel af en Doctor og den Slyngel af en Sygdom spille under Dække med hinanden, saa godt som Policinellen og Abekatten."

„Veed Du Nogen, man kan nævne, der er værre end Du selv?" — skreg en af Skaren.

„Der mangler ikke meget i at Du er saadan en. Min Velsignelse over den skjønne Bruud; — tre Gange lykkelig er hun, som har Ret til at modtage Velsignelsen af en af et saa hæderligt Levned, som den lystige Pippo! Taler jeg ikke Sandhed, Figligiola?"

Christine mærkede, at hendes Ledsagers kolde Haand slap hendes, og hun fornam den krybende Følelse i Blodet, der er en almindelig Forløber for en overordentlig, ydmygende Skamfuldhed. Alligevel følde hun sig styrket mod denne Svaghed ved den stærke Tillid til Andres Retfærdighed, der i Almindelighed er stærkest hos de Uskyldige, og hun fulgde Processionen med Skridt, hvis Skjælven blev tilskrevet den naturlige Forvirring, hendes Stilling var Aarsag i.

I det Øieblik, da Toget gik forbi Raadhuset, og Luften var opfyldt med Musik, medens Mængden var i en almindelig Bevægelse, hørdes der et Skrig i Bygningen. Umiddelbart paa det fulgde en Løben af Mennesker henimod Stedet, ligesom der pleier at finde Sted naar en ny og uventet Begivenhed indtræffer.

Mængden var trængt tilbage og adspredt, Processionen var forsvunden, og der var en usædvanlig Travlhed og Hemmelighedsfuldhed blandt Betjenterne paa Pladsen, førend der yttredes noget om Aarsagen til denne Forstyrrelse blandt de Faa, der blev tilbage. Man ymtede om, at en af Fangerne, en kjæmpestærk italiensk Sømand, havde benyttet sig af den Opmærksomhed, hvormed hans Bevogtere betragtede Ceremonierne, for at slaae Skildvagten ned og tage Flugten, fulgt af alle de Drukkenbolter, der vare i Stand til at bruge Benene.

Nogle faa Dagdriveres Flugt af deres Fængsel var ikke en Begivenhed, der længe kunde afvende de Nysgjærriges Opmærksomhed fra Dagens Morskab, især da man fik at vide at deres Arrest alligevel vilde have været endt med Solens Nedgang. Men da denne Begivenhed blev meddeelt Peter Hoffmeister, udstødte den forbittrende Amtmand et Par Snese dyre Eder over disse Slynglers Uforskammethed, over Fangevogternes Skjødesløshed, og til Ære for Retfærdighedens gode Sag i Almindelighed. Derpaa befalede han strax at de Flygtende skulde indhentes, og bringes for ham i Øieblikket, om han saa skulde være beskjæftiget med de allervigtigste af Dagens Ceremonier. Peters hæftige Tale blev hørt med Ærbødighed, og neppe var den strænge Befaling kommet over hans Læber, førend et

Dusin af de almindelige Tyvetrækkere i Vaudlandet, lagde Haand paa Værket med megen Iver, og i den alvorlige Hensigt at gjøre deres Bedste. Imidlertid fortsattes Legene og da Tiden til Maaltidet nærmede sig, begyndte Folket at samle sig endnu engang paa den store Plads, for at see Slutningsscenerne og at være tilstede ved den ægteskabelig Velsignelse, der skulde udsiges over Jocob Colis og Christine ved en af Altrets virkelige Tjenere, som den sidste og fornemmeste Ceremoni paa denne vigtige Dag.

Syttende Kapitel.

Velan! saa kom da frem med eders Viisdom!

Rosalind.

Middagstimen var forbi, da Logerne igjen vare fulde af de Fornemmere. Mængden havde taget Plads omkring Torvet, og Amtmanden og hans Venner havde atter indtaget Hædersladserne i Midten af den lange Forhøining. Nu kom den ene Processsion efter den Anden frem igjen, thi alle havde de gjort Touren igjen-

nem Staden, og hver havde gjentaget sine Gjøglerier, saa ofte, at Skuespillerne vare ganske kjede deraf. Men da de forskjellige Grupper igjen kom i Nærheden af Amtmanden og de Fornemste, ikke alene fra deres eget District men ogsaa fra saa mange andre Egne, overvandt deres Stolthed deres Træthed, og Sangene og Dandsene bleve fornyede med det nødvendige Skin af Iver og god Villie. Peter Hoffmeister og adskillige Andre af de Fornemme i Landet, vare især gavmilde med deres Bifald ved Gjentagelsen af disse Lege, thi det er let at begribe, at de, der havde vederqvæget sig med Mad og Drikke, medens Gjøglerne vare fraværende, vare mere end skikkede til at erstatte Skuespillernes Mangel paa Varme og Fylde, med deres egen ophidsede Indbildningskraft. Amtmanden i Særdeleshed, var, som det anstod hans høie Post og bestemte Charakteer, usædvanligt snaksom; hans Sprog var ualmindeligt stolt og anmassende, hans Tone afgjørende og man mærkede, at han mere ønskede at vise sine egne Gaver, end at sætte Andres Fortræffelighed i et klart Lys. Hans Tale var hyppigere, end før, henvendt til Signor Grimaldi, skjøndt han ikke undlod at henvende sig med sine Bemærkninger til enhver, der kunde høre ham, uden at han behøvede at anstrænge sig altfor meget.

„De, der ere komne forbi, Broder Melchior!" — sagde Amtmanden, i det han henvendte sig til Baro-

nen af Willading, i Borgerskabets fortroelige Stiil, medens hans Øie var henvendt til Genueseren, hos hvem det i Grunden var hans Hensigt at vække Beundring for sin Viisdom; — „ere ingen andre end Hyrder og Hyrdinder fra vore Bjærge, og ingen Guder og Gudinder, af hvilke de Første i denne Ceremoni kunne kjendes fra alle Andre derved, at de bæres paa Skuldrene af Mennesker, og de Sidste derved at de ride paa Æsler, eller have andre Bequemmeligheder, passende til deres Trang. Men her have vi den høiere Klasse af Gjøglere i egen Person — denne yndige Skabning er i Sandhed Mariette Marron her fra Landet, et saa ført og stærkt Qvindemenneske, som der findes i Vaudlandet og saa uforskammet — dog, lad det fare! Hun er nu Floras Præstinde, og jeg tør svare for, at der ikke er et Horn i alle vore Dale, der kan bringe et stærkere Echo ud af Klipperne, end denne Præstinde er i Stand til at frembringe med sin egen Hals. Den dernede paa Thronen er Flora selv, der bliver forestillet af en net ung Pige, en Datter af en velhavende Borger her i Vevey, der er i Stand til at give hende al den Stads, hun bærer, uden at føre Abbediet den til Regning. Jeg tør vædde, at alle de Blomster, der omgive hende, er plukkede i deres egen Have."

„Du behandler det Poetiske ved Ceremonierne med saa liden Respect, min gode Petermand! at Gudinden

og hendes Følge henſvinder til lidet mere end Viindyrkere og Malkepiger under din Tunge."

„For Himlens Skyld, Ven Melchior!" — afbrød Genueſeren ham, der morede ſig ret; — „berøv os ikke Fornøielſen af den værdige Amtmands graphiſke Bemærkninger. Eders Hedninger kunne være gode nok paa deres Viis, men de kunde i Sandhed nok trænge til Anmærkninger og Oplysninger, der ikke vilde gjøre en Doktor i Padua nogen Skam. Jeg beder Eder at blive ved, lærde Hr. Peter! at vi Fremmede ikke ſkulle gaae Glip af Fiinhederne ved Foreſtillingen."

„Du ſeer, Baron!" ſvarede den opmuntrede Amtmand med et triumpherende Blik; — „en lille Forklaring kan aldrig ſkade en god Ting, om det ſaa var Loven ſelv. Ah! der er Ceres og hendes Selſkab, ſe hvilket guddommeligt Følge! Det er Høſtmænd og Qvinder der binde Neeg; de foreſtille Overflødigheden i vor Vaudland, Signor Grimaldi, der, ſandt at ſige, er et rigt Land og vel en Allegori værdt. Disſe Karle, der bære Malkeſtole og Bøtter, ere Kohyrder, og alle de Andre have mere eller mindre med Mælken at gjøre. Ceres var en vigtig Perſon blandt de Gamle, uden Modſigelſe, hvilket man kan ſee af den Maade, hvorpaa hun blev dyrket af Landmændene. I ſeer, at Gudinden ſidder paa en Throne, hvis Prydelſer alle ere tagne af Jorden; et Hvedeneeg ſvæver over hendes

Bæreſtoel; rige Ax af forſkjellige Kornarter ere hendes Juveler og en Segl er hendes Scepter. Dette er kun Allegorier, Signor Grimaldi! men det er Hentydninger, der vække gavnlige Tanker hos den Forſtandige. Der er ikke nogen Videnſkab, der ikke modtage et Vink af vore Lege; Politik, Religion, eller Love — det er alt et og det Samme, for den Kyndige og Viſe."

„En ſindrig Lærd kan endogſaa finde noget for Borgerſkabet i en Allegori, der er mindre klar;" — ſvarede Genueſeren, der gottede ſig ret; — „Men I har overſeet, Signor Amtmand! det Inſtrument, ſom Ceres bærer i den anden Haand, og ſom er ganſke opfyldt med Jordens Frugter, — det der ſaa meget ligner et Oxehorn, mener jeg."

„Det er uden Spørgsmaal et af de Gamles Huusgeraad, maaſkee en Malkebøtte, der var i Brug hos Guderne og Gudinderne; thi de gamle Gudinder vare ingen daarlige Huusmødre, og ſatte en Fortjeneſte i Landhuusholdningen, og Ceres her ſkammer ſig, ſom man ſeer, aldeles ikke ved en ſaa nyttig Beſkjæftigelſe. Paa min Ære, denne Ting er ikke bleven foranſtaltet uden med et ſærdeles roesværdigt Henſyn paa Moralen. Men vore Sangfolk ere i Begreb med at lade en af deres Sange høre."

Petermand holdt nu inde med ſin klaſſiſke Viisdom, medens Følget ordnede ſig og begyndte at ſynge.

Den anstikkende, vilde Melodi af denne Ranz des Vaches, lød nu paa Pladsen, og tildrog sig snart alle Tilhørernes uddeelte Opmærksomhed, til hvilke man, sandt at sige, kunde regne alle dem, der vare indenfor Stadens Grændser; thi da Mængden istemde de mere regelmæssige Kunstneres Sang, greb et Slags musikalsk Begeistring alle de Tilstædeværende, der hørde til Vaudlandet og dets Dale. Den bydende, men velmenende Amtmand var i Almindelighed skinsyg paa sin Herkomst fra Bern, og holdt af Grundsætning paa den Nødvendighed, at vedligeholde det store Kantons Anseelse, ved bestandigt at vise sig tilbageholden og at haandthæve sin Værdighed; men nu gav han efter for den almindelige Bevægelse, og sang med de Andre, hvorved et Par Lunger kom ham til Hjælp, som Naturen havde udrustet saa fuldkomment, at de godt kunde vedligeholde Choret til en Alpesang. Denne Bernerœmbedsmandens Nedladenhed blev siden ofte omtaelt med Beundring, i det de Enfoldige og Troende tilskrev Peters Begeistring en ædel Deeltagelse i deres Lykke og Velgaaende, men de Opmærksomme og Klartseende tilskrev denne musikalske Udskeielse en tidligere Udskeielse af et andet Slags, paa hvis Fortjeneste Vinen fra de nærliggende côtes ikke havde en ringe Fordring. De, der vare Amtmanden nærmest, morede sig hemmeligt over hans keitede Forsøg paa at være nedladende, og en skjøn og vittig

Vaudlænderinde, sammenlignede dem med et af de berømte Dyrs Gjøglerier, der endnu blive underholdte i den Stad, der behersker en saa stor Deel af Sveits, og fra hvilke Staden og Cantonet virkelig, efter den almindelige Anskuelse, nedlede deres Navne *; thi medens Berns Ansеelse hviilde saa bydende og tungt paa de Districter, der vare det undergivne, havde Beboerne af disse Sidste, som det er sædvanligt i saadanne Tilfælde, deres største Glæde af, at udøve en afmægtig Hævn, i det de satte de moersomste Spotterier, som de kunde opfinde over deres Beherskere, i Omløb. Uagtet han paa denne og lignende Maader udsatte sig for Dadel, spillede Amtmanden dog ved denne Leilighed sin Rolle til sin fuldkomne Tilfredshed, og indtog igjen sit Sæde med den Bevidsthed, at han i det mindste havde fortjent Folkets Bifald, medens han med saa megen Iver havde taget Deel i deres Forlystelser, i det Haab at denne Nedladenhed skulde blive et Middel til at bringe et halvt hundrede eller hundrede andre Handlinger, der vist ikke havde den samme melodiske eller kjærlige Charakteer i Forglemmelse.

Da dette var fuldbragt, holdt Amtmanden sig temmelig rolig, indtil Bacchus og hans Følge igjen kom paa Pladsen. Ved Synet af den leende Skjælm, der red paa Fadet, begyndte han paa ny med sine Af-

* Bjørne.

handlinger, med en Selvtillid, som Alle føle, der ere i Begreb med at behandle en Gjenstand, med hvilken de have havt Leilighed til at gjøre sig fortroelige.

„Dette er Guden for den gode Saft," — sagde Petermand, der bestandigt taelde til den, der vilde høre ham, endskjøndt han, af et Instinct af Agtelse især vilde begunstige Signor Grimaldi med sine Bemærkninger; — „som man strax seer af hans Sæde, og hans Følge dandser, for at vise, at Vinen glæder Hjertet; der ere Viinpræsserne i Bevægelse, og udpræsse Saften, og hiin store Klasse skal forestille den Drue, som Josvas Sendebud bragde tilbage fra Kanaan, da de bleve sendte did, for at udspeide Landet; en Historie, som I Italienere, som jeg ikke tvivler paa, vide at remse op paa eders Fingre."

Gaetano Grimaldi saae en Smule forlegen op, skjøndt han var meget bevandret i Kundskab om den hedenske Mythologi, var han som Papist og Lægmand, just ikke altfor fortroelig med Bibelen. I Begyndelsen troede han, at Amtmanden havde kun gjort et lille Misgreb i sin Forklaring over Mythologien; men da han huskede sig en Smule om, mærkede han nogle svage Straaler af Sandheden, hvorved han reddede sin Hæder som Lærd, og det havde han især den Omstændighed at takke for, at han havde seet nogle berømte Malerier, der forestille denne Gjenstand, et Slags Under-

viisning i Bibelen, der er temmelig almindelig for dem, der beboe de katholske Lande i den anden Verdensdeel.

„Historien om hiin kjæmpestore Drue er sikkert ikke undgaaet Eder, Signore!" — raabde Peter, forbauset over Italienerens iøiefaldende Nølen; — „Det er en af de skjønneste Fortællinger i den hellige Bog. Ha! — saa sandt jeg lever! — der kommer Æslet uden sin Rytter! — Hvad mon der er blevet af den Lømmel, der Antoine? — Skurken er staaet af, for at tømme et Kruus i en eller anden Kro, da hans egen Flaske er kommen paa Heldingen. Det er Forsømmelse! En ædruelig Mand, eller i det mindste en med et stærkere Hoved, burde man have taget til denne Rolle, — thi, I maae vide, at dette er en Charakteer, der i det mindste maa kunne staae sig for en Galone, da Prøverne allerede ere tilstrækkelige til at bringe en sædvanlig Dranker ud af Ligevægten."

Amtmandens Tunge blev uophørligt i Gang, medens Bacchus' Følge sang sine Viser og udførde de andre Ceremonier, og da Toget forsvandt, antog den en Tone, som „den rullende Strøm, der flyder rislende hen og flyder bestandigt," igjen lyder i Øret, naar en eller anden tilfældig Larm er ophørt.

„Nu kunne vi vente den skjønne Bruud og hendes Brudgom," — vedblev Petermand, i det han vinkede ad sine Venner, som en gammel Straajunker vel er

vant til at gjøre sig til af sin Beundring for Kjønnet. „Den høitidelige Vielse vil finde Sted her for Øvrigheden, og paa en passende Maade ende denne glade Dag. Ha! min gode gamle Ven Melchior! ingen af os To er den Mand, som han før var, ellers vilde disse hoppende Piger ikke gjøre deres Spring uden Hjælp af vore Arme. Nu, giver allesammen Agt, mine Venner? thi dette er ingen Comedie, men et virkeligt Givtermaal, og det er passende, at vi paatage os en alvorligere Mine. — Nu, hvad betyder denne Bevægelse blandt Politibetjentene?"

Petermand havde afbrudt sig selv, thi just i dette Øieblik kom Tyvetrækkerne alle paa een Gang ned paa Pladsen med en lille Flok Mennesker imellem sig, der alt for meget havde Udseende af Fanger, til at man havde kunnet tage dem for skikkelige Folk. Amtmanden var fornemmelig en fuldbyrdende Embedsmand; han hørde til det Slags Folk, der troe at, reent at undlade en Lov er en Gjenstand af langt mindre Vigtighed, end at undlade at fuldbyrde en Straf. Og han drev virkelig sin Ynglingsgrundsætning saa vidt, at han undertiden ikke betænkde sig paa, at antage Dunkelheder i Udtrykkene i adskillige af det store Raads Befalinger, der kun vare til i hans egen Hjerne, men som, for at lade ham vederfares Ret, kom ham temmelig tilpas, for at han kunde give dem en Udtydning, der syntes

at stemme overeens med hans Pligter. En saadan Retssag var ikke gunstig for Fortsættelsen af Høitideligheden, da Peter fandt en lignende Velbehag i at afstraffe Skurke, nemlig saadanne, som ved deres uforbederlige Elendighed og Armod syntes at være en evig Bebreidelse for Virkningerne af det barnske System, som gamle Kudske, ifølge Ordsproget, finde i at høre Knaldet af en Pidsk. Ved nærværende Leilighed vare dog alle hans dommerlige Følelser ikke ganske opvakte, da Forbryderne, skjøndt de stode langt borte, dog syntes at høre til de af Lykken mere begunstigede af deres Medskabninger, og ikke saae elendige nok ud, til at vække al hiin Embedsstrænghed, der laa slumrende i Amtmandens Temperament, der altid var rede til at forsvare de Stærkeres Ret mod de Svageres og de Ulykkeliges Forsøg paa Fordringer. Læseren vil strax have gjættet, at disse Fanger vare Maso og hans Kammerater, der i deres Undvigelse af Fængslet havde været lykkeligere, end i at undgaae en ny Fængsling.

„Hvad er det for Folk, der have vovet at sætte sig imod den herskende Magt, paa en Dag, der er helliget den almindelige Lykke og Fornøielse?" — spurgde Amtmanden strængt, da Lovens Skjødebørn og dens Fanger nu stode for ham; — „Veed I ikke, Skurke! at Vevey i Dag feirer en høi, næsten religiøs Fest, — thi for en saadan blev den i det mindste anseet af

de Gamle, — og at en Forbrydelse bliver en dobbelt Forbrydelse, naar den bliver begaaet enten i høie Personers Nærværelse, ved en festlig og ærværdig Leilighed, som denne, eller imod Øvrigheden — hvilket Sidste altid er det Sværeste og Værste af Alt?"

„Vi ere just ikke meget lærde, høiædle Hr. Amtmand! som I vel let kan slutte Eder til af vort Udvortes, og tør vente en overbærende Dom;" — svarede Maso; — „Vor hele Forseelse var en varm, men kort Strid angaaende en Hund, hvori Hænderne spillede Fornuftens Rolle, og som vel ikke vilde have skadet nogen stort, undtagen os selv, dersom det havde behaget Øvrigheden at lade os afgjøre den paa vor Maneer. Som I meget rigtigt har bemærket, er denne Dag en munter Festdag, og vi ansaae det for meget haardt, at vi alene i Vevey, for en ubetydelig Trættes Skyld, skulde være udelukkede fra de Andres Fornøielser."

„Der er sandelig Fornuft i den Karl!" — sagde Petermand sagte; — „Hvad ligger der Lag paa for Bern om der er en Hund meer eller mindre, og en offentlig Lystighed tør, naar den skal opfylde sin Hensigt, ikke engang udelukke de Ringeste af Folket. Lad disse Folk gaae i Guds Navn og seer til, at alle Hunde bleve jagede bort fra Pladsen, for at saadanne Dumheder ikke skulle gjentages paa ny!"

„Med Forlov!" — bemærkede Politibetjenten ydmyg; — „det er de Mænd, der undløb af Fængslet, efterat de havde slaaet Skildvagten ned."

„Hvad er det? Sagde Du ikke, Karl! at det altsammen kun var for en Hunds Skyld?"

„Jeg taelde om Aarsagen til vor Hæftelse. Det er sandt, at vi, kjede af at indaande Fængselsluften, og en Smule ophidsede af Vinen, have forladt Fængslet uden Tilladelse; men vi haabe, at dette lille lystige Indfald maa blive overseet i Betragtning af denne overordentlige Leilighed."

„Skurk, dit Forsvar forstørrer din Brøde. En Forbrydelse, der bliver begaaet ved en offentlig Leilighed, bliver en overordentlig Forbrydelse og fordrer en overordentlig Straf, som jeg strax vil lade fuldbyrde paa Eder. I har forseet Eder mod Øvrigheden, og dette er en utilgivelig Synd i ethvert borgerligt Selskab. Kommer nærmere, Venner! thi jeg seer gjerne, at mine Grunde blive hørte og forstaaede af dem, som Dommen kan træffe, og dette er et gunstigt Øieblik til at give Vevæsanerne en kort Lærdom — lad Bruden og Bruudgommen vente — kommer nærmere, allesammen, for at I desto bedre kunne høre hvad jeg har at sige Eder."

Mængden trængde sig nu omkring Foden af For-

høiningen og Petermand fortsatte med en belærende Mine sin Tale.

„Maalet for erhvert Herredømme er, at søge Middel til dets Vedligeholdelse," — vedblev Amtmanden; — „thi naar det ikke kan bestaae, maa det falde til Jorden; og I ere tilstrækkeligt underrettede, for at vide, at noget, der bliver uden Værdi, taber al Agtelse. Saaledes er Regjeringen til, for at beskytte sig selv, thi uden denne Magt kunde den ikke forblive Regjering, og der lever vel intet Menneske, der ikke er beredt til at tilstaae, at selv en slet Regjering er bedre, end slet ingen. Men vor Regjering er fortrinligviis en god, da den ved enhver Leilighed anvender den største Omhyggelighed paa at holde sig i Agtelse, og den, der agter sig selv, kan være vis paa, at blive agtet i Andres Øine. Uden denne Sikkerhed blev vi lig den utæmmede Hest, vi blev et Offer for Forvirring og Lovløshed, ja, og for fordømmelige religiøse Kjætterier. I see altsaa, mine Venner! at I kun have at vælge mellem Regjeringen i Bern og slet ingen Regjering; thi naar der kun er to Ting forhaanden, og den Ene bliver taget bort, nedsynker Antallet til det Halve, og da det store Canton vil beholde sin Andeel i Statsindretningen, saa bliver Vaudlandet, naar Halvdelen falder bort, nøgen som min Haand. Spørg Eder selv, om

I har nogen anden Regjering, end denne? I veed, at dette ikke er Tilfældet. Dersom i altsaa bleve skilte fra Bern, er det klart at I slet ingen havde. I der, Politibetjente! have et Sværd ved Siden; det er et godt Billede paa vort Herredømme; trækker det og holder det i Veiret! for at Alle kunne see det. I bemærke, mine Venner! at Manden har et Sværd; men han har kun eet Sværd. Lægger det ved eders Fødder, Politibetjente! I bemærker, mine Venner! at naar han kun har eet Sværd og lægger dette Sværd fra sig, saa har han slet intet Sværd mere. Dette Vaaben forestiller var Regjering, der, naar den lægges tilside, ingen Regjering er, og lader vor Haand uden Værge."

Paa denne lykkelige Sammenligning fulgde en Bifaldsmumlen, thi Peters Foredrag havde alle de Egenskaber, der kunde vinde Folket, nemlig en dristig Paastand, en kort Forklaring og en practisk Oplysning. Om denne Sidste taelde man i Særdeleshed længe derefter i Vaudlandet, som en Fremstilling, der ikke stod langt tilbage for den velbekjendte Salomons Dom, der havde taget sin Tilflugt til det samme skarpe Sværd, for at løse en næsten ligesaa slemt forvikklet Knude, som den Amtmanden fremstillede. Da Bifaldet havde lagt sig en Smule, fortsatte Hr. Peter, der nu ret var bleven varm, sin Tale, der havde den samme almindelige Logik, som de fleste Foredrag have, der holdes i Tinge-

nes Interesse, som de ere, uden at tage noget Hensyn til Tingene, som de burde være.

„Hvad kommer der ud af, at man lader Mængden læse og skrive?" — spurgde han; — „Havde Frants Kaufmann ikke kunnet skrive, havde han heller ikke kunnet efterskrive sin Herres Navn, og vilde han vel saa have mistet sit Hoved, fordi han tog en anden Mands Navn for sit eget? En Smule Eftertanke viser Eder, at dette ikke vilde have været Tilfældet. Hvad den anden Kunst angaaer, saa siger mig engang — kunde Folket læse slette Bøger, naar det ikke havde læst Abc? Dersom der er nogen her, der kan sige det Modsatte, saa beder jeg ham om at tale frit, thi vi have ingen Inquisition i Vaudlandet, men fordre Beviser. Som I alle vide, er dette en faderlig Regjering, og en mild Regjering; men det er ingen Regjering, der finder Behag i Læsen og Skriven — i Læsen, der fører til Brugen af slette Bøger og i Skriven, der giver Anledning til falske Underskrivter. Mine Medborgere, — thi vi ere alle lige, med Undtagelse af visse Forskjelligheder, man nu ikke behøver at nævne — Regjeringen er til for eders Bedste, og derfor gjør Regjeringen ogsaa af sig selv, og maa gjøre af sig selv, og betragte det som sin første Pligt, i ethvert Tilfælde at beskytte sig selv og sine Embedsmænd, skjøndt den maaskee tilfæl-

digviis begaaer noget, der seer ud som en Uretfærdighed — Karl, kan Du læse?"

„Saa nogenlunde, høiædle Amtmand!" — svarede Maso; — „der gives Folk, som Gjennemlæsningen af en Bog volder mere Bryderi, end mig."

„Jeg forsikkrer Eder, at han mener en god Bog; thi dersom Talen var om en slet, tør jeg sværge paa, at den Skjælm vilde bryde sig en Vei igjennem den, som et Vildsviin. Det kommer af de Uvidendes Opdragelse. Der gives ingen sikkrere Maade, at fordærve en Menighed paa, og at indprænge den slette Kunstgreb, end naar man underviser de Uvidende. Den Oplyste kan taale Videnskaberne, thi stærke Spiser skade ikke den Mave, der er vant til dem, men de ere Nyserod for den, der lever slet. Opdragelsen er et Vaaben, thi Kundskaber er en Magt, og det uvidende Menneske er kun et Barn, og naar man giver det Kundskaber, er det det samme som at give et ladt Gevær i et Barns Hænder. Hvad skal den Uvidende tage sig for med Kundskaber? Det er ligesaa sandsynligt at han vil bruge dem forkeert, som alt andet. Lærdom er en kilden Sag; Festus har sagt os, at den endog har gjort den vise og erfarne Paulus -affindig — hvilken Ulykke vil den da ikke anrette blandt eders dumme Ignoranter. Hvad hedder Du, Fange?"

„Tommaso Santi! mine Venner kalde mig under-

tiden San Tommaso, mine Fjender Il Maledetto, og mine Bekjendte Maso."

„Du har en frygtelig Mængde Aliasser, et sikkert Tegn til at Du er en Gavtyv. Du har tilstaaet, at Du kan læse?"

„Nei, Signor Amtmand! jeg kan ikke tilstaae, at jeg har sagt —"

„Ved Calvins Tro, Du har bekjendt det for dette hæderlige Selskab! Vil Du nægte dine egne Ord lige i Retfærdighedens Øine? — Du kan læse — jeg kan see det paa dit Ansigt, og jeg tør ovenikjøbet sværge paa, at Du ogsaa forstaaer en Smule at haandtere en Gaasefjer, naar Du vil være oprigtig og sige Sandheden. Signor Grimaldi! jeg veed ikke hvorledes det har sig hos Eder paa hiin Side Alperne, men vor største Nød skriver sig fra veloplærte Skurke, der paa en bedragerisk Maade opsamle deres Lærdom, og derpaa gjøre en forbryderisk Brug af den, uden at tænke paa Publikums Trang og Rettigheder."

„Vi have vore Besværligheder, som det vel er Tilfældet overalt, hvor man finder Mennesket med dets Egenkjærlighed og Lidenskaber, Signor Amtmand! men handle vi ikke ugalant mod den skjønne Bruud, ved at give saadanne Mennesker Fortrinnet! var det ikke bedre at overgive den beskedne Christine lykkeligt i Hymens Baand, førend vi indlade os dybere i Sagen med Fangerne?"

Til Alles Forundring, der kjendte Amtmandens Haardnakkenhed, der langt oftere blev større ved en Samtale, end den formindskedes, antog Petermand dette Forslag med en Føielighed, og en aabenbar Velvillie, som han sjeldent yttrede mod en Mening, for hvis rigtige Fader han ikke ansaae sig selv. Han havde under deres korte Omgang viist en usædvanlig Ærbødighed for Italieneren, og denne havde ved ingen Leilighed været mere utvetydig, end ved den Beredvillighed med hvilken han modtog det Vink, der nu blev givet ham. Fangerne og Politibetjentene fik Befaling til at træde tilside, medens nogle af Abbediets Tjenere fik den Befaling, at lade Toget, der med stille Forundring betragtede disse Anordninger, vide, at det nu kunde nærme sig.

Attende Kapitel.

Gaa, kloge Mand! og paa din Vægtskaal vei
Guds Forsyn mod din egen Viisdoms Vei!
Kald Ufuldkommenhed hvad saa Dig tykkes,
Siig hist for meget, her for lidet lykkes;
Forstyr hvad lever, og er Menneskет
Ulykkeligt, siig Gud forvoldte det!

Pope.

Det er unødvendigt endnu engang at anføre en Liste over de Charakterer, der toge Deel i dette Landsbybryllup. Alle vare nærværende ved Slutningen af Høitideligheden, som de vare optraadte tidligere paa Dagen, og da de sidste lovformelige Ceremonier nu bleve foretagne i Amtmandens Nærværelse, førend de mere høitidelige Kirkeskikke fandt Sted, opvaagnede hele Mængdens Nysgjerrighed, saa at den gjennembrød den Linie, der var sat til at bevogte Skrankerne, og med den stærkere Deeltagelse, som Virkeligheden vækker fremfor Opdigtelsen, trængde den sig om Foden af Forhøiningen. Hele Dagen havde man hørt tusinde Spørgsmaal angaaende Bruden, hvis Skjønhed og Udseende saa meget overgik alt, hvad man ventede hos en Pige, der kunde beslutte sig til, at overtage en saadan Rolle ved en offentlig Leilighed, og hvis beskedne Opførsel

afstak saa meget mod hendes nærværende Stilling. Ingen kjendte dog hendes Historie, og om det Modsatte end var Tilfældet, vilde ingen bekjendtgjøre den; og da Nysgjerrigheden bliver saa almindelig spændt ved det Hemmelighedsfulde, vidnede Mængdens Sammenstimlen kun om den Magt, som den ved Rygtets tusinde Formodninger understøttede Forventning kan erholde over Lediggjængeres Gemytter.

Hvordan de Gisninger end kunde have været, som man yttrede paa den stakkels Christines Bekostning — og de manglede hverken Mangfoldighed eller Ondskab, — saae de Fleste sig dog nødte til at rose det Beskedne ved hendes Væsen og det Yndige ved hendes milde, ualmindelige Skjønhed. Mange vilde vistnok tilregne Kunsten det Første, der syntes for iøiefaldende og overdrevet til at være naturligt; heller ikke udeblev den sædvanlige Mængde af almindelige Bemærkninger over en lykkelig Forskjellighed i Smagen, og over den priisværdige Nødvendighed, der satte enhver i Stand til at fornøie sig paa sin egen Maade; men alt dette var intet andet end de moralske Kopar, der i Almindelighed vansire den menneskelige Roes. Mængdens Deeltagelse og Medfølelse taelde mægtigt og uimodstaaeligt til Fordeel for den ubekjendte Pige — Følelser, der yttrede sig paa det tydeligste, da hun kom nærmere til Skuepladsen, og gik bly gjennem en tæt Menneskevrimmel,

hvor alle trængde sig nærmere til, for desto nøiere at kunne betragte hende.

Amtmanden vilde under almindelige Omstændigheder have taget Overtrædelsen af de Forskrivter, der vare givne for at opretholde Orden, meget ilde op, thi det var hans fuldkomne Alvor med hans Hensigter, hvor pedantiske mange af dem end vare. Men i dette Øieblik saae han det ikke ugjerne, at Mængden befandt sig saa nær, at den kunde høre hans Stemme. Leiligheden var i det høieste kun halvofficiel, og han befandt sig saa meget under den hede Cote-Viins Indflydelse, at han brændte af Begjærlighed efter, at være endnu mere gavmild med sin Veltalenheds og Viisdoms Fylde. Han betragt de derfor Mængdens Fremtrængen med en Mine, der røbede den bedste Lune — en Stæmning, der opmuntrede Pøblen til endnu mere at overskride Grændserne, indtil det Rum, der blev indtaget af Hovedpersonerne i denne Slutningsscene, ikke var større, end der nødvendigt udfordredes til deres Bevægelser og Bequemmelighed. I denne Tilstand skred man til Høitideligheden.

Den milde Strøm af Haab og Lykke, der lidt efter lidt havde hævet sig i Brudens Bryst, fra det første Øieblik, da hun traad frem paa denne usædvanlige Skueplads, til det, da Pippos Skrig havde forstyrret den, sank nu lidt efter lidt under en Følelse af Bekymring,

og hun betraad nu Pladsen med en lønlig, selsom Angst i Hjertet, som hendes Uerfarenhed og fuldkomne Ubekjendtskab med Livet, hjalp til at formere paa en frygtelig Maade. Hendes Inbildningskraft hævede Grundene til hendes Urolighed til en forberedt, overlagt Fornærmelse. Christine, der fuldkommen var bekjendt med den Skjændsel, der hvilede paa hendes Familie, havde kun indvilliget i denne usædvanlige Maade, at forandre sin Stilling paa, af en levende Bekymring for, at enhver Anden nødvendigt vilde lede til at røbe hendes Herkomst. Denne, skjøndt overdrevne og virkelig ugrundede Frygt, var en Følge af at hun nylig havde grublet saa meget over sin Stilling, og af hiin sygelige Følelsomhed, som de Reneste og Uskyldigste desværre oftest pleie at hengive sig til. Hemmelighedsfuldhed var ogsaa, som vi allerede have bemærket hendes Bruudgoms Ønske, der med en havesyg Aands Snedighed vilde føre den lille Kreds af sine Bekjendte vild, og tilfredsstille sin Gjerrighed for saa godt Kjøb som mueligt. Men der gives et Punkt i Selvfornedrelse, som den fuldkomne Bevidsthed om Ret sjeldent lader endog den meest Blufærdige overskride. Da Bruden gik igjennem den snævre Gade af menneskelige Legemer, blev hendes Øie muntrere og hendes Fod sikkrere — thi Følelsen af hendes Retskaffenhed overvandt hendes Kjøns sædvanlige Frygtsomhed og gav hende den største Styrke i det Øieblik,

da de fleste Qvinder vel ellers snareſt vilde have røbet deres Svaghed. Hun havde juſt erholdt denne tvungne, men agtværdige Rolighed, da Amtmanden gav Mængden et Tegn til at tie og forholde ſig roligt, og hævede ſig paa en Maade, der ſkulde være fuld af Værdighed, og ogſaa i Mængdens Øine blev anſeet for et ret lykkeligt Forſøg i ſit Slags, paa at indlede hvad der nu ſkulde forrettes med en kort Tiltale. Læſeren maa ikke forbauſes over den gode Petermands Tungefærdighed, thi det var allerede ſildigt paa Dagen, og hans hyppige Libationer under Høitidelighederne vilde have hævet ham til en endnu mere høitflyvende Veltalenhed, derſom Leiligheden og Selſkabet havde været aldeles paſſende til en ſaadan Yttring af hans Evner.

„Vi have en glad Dag, mine Venner," — ſagde han; — „en Dag, hvis udmærkede Høitidelighed maa erindre enhver af os om vor Afhængighed af Forſynet, vore ſkrøbelige, ſyndefulde Tilbøieligheder og iſær om vore Pligter mod det ſtore Raad i Bern. I Sindbillederne paa Rigdom og Overflødighed ſee vi Naturens Godhed, der er en Gave af Himmelen, i de forſkjellige Smaaforſeelſer, der maaſkee uundgaaeligt maatte foreſalde ved de friere Dele af Foreſtillingerne, — og iblandt disſe kunde jeg iſær anføre Antoine Girauds taablige Drukkenſkab, den Mands, der paa en uforſkammet Maade paatog ſig at ſpille Sileens Rolle, ſom

en passende Gjenstand for eders Opmærksomhed, thi den er lærrig for alle dem, der ere hengivne til Drik — kunne vi see vore egne store Ufuldkommenheder, medens vi i Ordenen i det Hele, og i de Underordnedes fuldkomne Lydighed finde et Sidestykke til et aarvaagent, strængt Politi og en velordnet Statshuusholdning. I see altsaa at denne Fest indeholder en christelig Moral, hvorvel den har et hedenskt Udvortes; Gud give at vi Alle maae forglemme det Sidste, og tænke paa det Første, som det anstaaer vore forskjellige Stillinger og vort fælleds Fædreneland. Og nu, da vi ere færdige med Guddommene og deres Historier, — med Undtagelse af den Skurk Sileen, hvis slette Opførsel i Sandhed ikke ganske bør overseés — ville vi ogsaa henvende nogen Opmærksomhed paa dødelige Anliggender. Ægteskabet er i Ære hos Gud og Mennesker, og endskjøndt jeg selv aldrig har havt Tid til at træde ind i denne hellige Stand, hvilket bør tilskrives mangfoldige Grunde, men især den Omstændighed, at jeg ligesom er formælet med Staten, mod hvilken vi alle have ligesaa store, ja vel høiere Pligter, end den meest trofaste Qvinde mod sin Ægtefælle, saa tør I dog ikke antage, at jeg ingen høi Agtelse har for Ægtestanden. Langtfra, jeg har meget mere ikke seet nogen Deel af Dagens Høitideligheder imøde med mere Glæde, end dette Bryllup, som vi nu ere opfordrede til, at fuld-

byrde paa en til Gjenstandens Vigtighed passende Maade. Lad Bruudgommen og Bruden træde frem, for at vi Alle kunne see det lykkelige Par nærmere."

Paa Amtmandens Befaling førde Jacques Colis Christine op paa en lille, til deres Modtagelse bestemt Bruddeforhøining, hvor begge mere vare udsatte for Tilskuernes Blikke end før. Den Uro og Bevægelse, der fulgde paa en saa offentlig Udstillelse, forhøiede Rødmen paa Brudens fine Kinder, og en ny og endnu mere utvetydig Bifaldsmumlen lod sig høre i Forsamlingen. Synet af hendes Ungdoms Uskyld og qvindelige Ynde vakde i høieste Grad Deeltagelse, selv hos de Raae og Følesløse, og Fleertallet af de Tilstædeværende begyndte at føle Medlidenhed med Pigens Angst og at dele hendes Forhaabninger.

„Fortræffeligt!" — vedblev den fornøiede Peter Hoffmeister, der aldrig var halvt saa lykkelig, som naar han paa Embeds Vegne kunde sørge for Andres Lykke. — „Dette lover et lykkeligt Egteskab. En retskaffen, flittig, sparsom og virksom Bruudgom, og en skjøn, føielig Bruud jage Utilfredsheden fra hver Mands Arne. Da det vi nu skulle foretage os er lovmæssigt og bindende, maa ogsaa den behørige Alvor og Anstand iagttages. Lad Notarius træde frem — ikke den, der har spillet sin Rolle med saamegen Kunst, men hiin værdige, vakkre Mand, der paa Embedsvegne skal ud-

føre denne agtværdige Pligt, — og vi ville høre Contracten. Jeg anbefaler den tilbørlige Stilhed, mine Venner! thi her er Talen om rigtige Love og et virkeligt Ægteskab — et alvorligt Anliggende, der i intet Tilfælde bør behandles med Letsindighed, da nogle nu i en Hast udtalte Ord kunne angres et heelt Liv igjennem."

Alt var nu ifølge Amtmandens Ønsker ordnet med den største udvortes Anstand. En virkelig og dertil befalet Notarius oplæsde Ægteskabscontracten høit — et Dokument, i hvilket Bruudeparrets borgerlige Forhold og gjensidige Tilstaaelser indeholdtes, og som nu kun behøvede Underskriverne, for at erholde Lovs Kraft. Dette Dokument fordrede naturligviis at Personernes Navne, Alder, Herkomst og alle de Omstændigheder, der ere nødvendige for at bevise deres Identetæt, og sikkre Arveretten, bestemt angives, saa at det er gyldigt endog i den fjerneste Tid, dersom den Nødvendighed nogensinde skulde indtræde, at man maatte støtte sig paa det. Den meest spændte Opmærksomhed herskede i hele Forsamlingen, da dette bleve forelæst, og Adelheid var ved denne kilne Deel af Forhandlingen, da Sigismunds undertrykte, skjøndt lydelige Aandedræt naaede hendes Øre, i den største Angst for, at der skulde begive sig noget, der paa en raa Maade skulde berøre hans Følelse. Men det lod til at Notarius

var med i Hemmeligheden. Omstændighederne angaaende Bruden vare ordnede saa kunstigt, at de, skjøndt fuldkommen bindende for Loven, dog saa behændigt bleve unddragne de umistænkelige Tilhøreres Opmærksomhed, at det Punkt, som man var meest bange for ved Bekjendtgjørelsen ikke vakde den mindste Opsigt. Sigismund aandede friere, da Notarius nærmede sig til Enden af sin Opgave, og Adelheid hørde hans tunge Aandedrag, der ved Slutningen forkyndte hans Glæde over, at han var forsikkret om at en truende Fare var undgaaet. Christine selv syntes mere munter, endskjøndt hendes Uerfarenhed i en høi Grad hindrede hende i at forudsee alt, hvad Sigismunds Verdenskundskab lod befrygte.

„Dette er nu ganske i sin Orden og der mangler intet andet, end Parrets og dets Slægtningers Underskrivter;" — bemærkede Amtmanden; — „Et lykkeligt Ægteskab er som en velordnet Stat, en Forsmag af Himlens og Fredens Glæder, medens en utilfreds Huusholdning og et uroligt Folk kunne sammenlignes med Helvedes Pinsler og Straffe. Lad Parrets Slægtninger træde frem og holde sig beredte til at undertegne deres Navne, naar Bruud og Bruudgom først have udført denne Pligt."

Nogle af Jasques Colis' Slægtninger og Bekjendte kom frem af Trængselen, og stillede sig ved Siden af

Bruudgommen, der strax underskrev sit Navn, som om han ventede med Utaalmodighed paa sin Lykke. En almindelig Stilhed fulgde paa, thi alle vare nysgjærrige efter at see, hvem der kunde gjøre Fordring paa Slægtskab med den skjælvende Pige ved denne vigtigste og høitideligste Begivenhed i hendes Liv. Flere Minutter gik hen førend nogen traad frem, Sigismunds Aandedræt blev tungere og syntes at ville qvæles, derpaa gav han efter for en ædelmodig Følelse og stod op.

„For Guds Skyld — for din egen Skyld — for min Skyld! vær ikke for rask!" — hvidskede den forskrækkede Adelheid, thi hun saae den blussende Rødme, der bedækkede hans Pande.

„Jeg kan ikke i et saadant Øieblik give den arme Christine til Priis for Verdens Foragt! Og om jeg skulde døe af Skamfuldhed, maa jeg træde frem og give mig tilkjende."

Frøken de Willadings Haand blev lagt paa hans Arm, og han gav efter for den stumme, men udtryksfulde Bøn, thi nu saae han, at hans Søster var bleven befriet fra sin fortvivlede Eensomhed; Mængden gjorde Plads og et anstændigt Par, klædte som smaae, men velhavende Godseiere, gik med usikkre Skridt henimod Bruden. Christines Øine fyldtes med Taarer, thi Skrækken og Frygten for Skjændsel veeg pludseligt for Glæden, de, der traad frem, for at komme hende

til Hjælp i dette Prøvelsens Øieblik, vare hendes Fader og hendes Moder. Dette Par af et agtværdigt Udseende traad langsomt hen ved Siden af deres Datter, og først, da Faderen havde stillet sig paa høire, og Moderen paa venstre Side af Datteren, vovede de at kaste hemmelige og ydmyge Blik til Forsamlingen.

„Det er uden Tvivl smerteligt for Forældre, at skilles fra et saa skjønt og pligthengivent Barn," — begyndte atter den sløve Petermand, der i en opvakt Følelse sjeldent saae mere, end dens sædvanlige, daglige Beskaffenhed. — „Naturen driver hende did og Bestemmelserne i Ægteskabscontracten og Fremgangen af vore Festligheder hid. Jeg haver ofte selv været udsat for Svagheder af dette Slags, da følsomme Hjerter meest ere udsatte for saadanne Angreb. Men mine Børn ere Publikum, der ikke tillader meget af det, jeg gad kalde Følsomhedens Detail, ellers havde jeg, ved Calvins Sjæl! ikke været andet end en ubetydelig Amtmand fra Bern! — Du er Fader til denne smukke, rødmende Pige, og Du hendes Moder?"

„Saaledes er det!" — svarede Balthazar venligt.

„Du er, af dit Sprog at dømme, ikke fra Vevey eller Omegnen?"

„Jeg er fra det store Canton, min Herre!" — svarede Balthazar paa Tysk, thi dette lille Land har

næsten ligesaa mange Sprog som Districter; — „Vi ere Fremmede i Waudlandet."

„Du har ikke gjort ilde i at bortgive din Datter til en Mand i Vevey, især da det skeer under det berømte og gavmilde Abbedies Beskyttelse. Jeg er overbeviist om, at dit Barn ikke vil blive fattigere, ved at indvillige i deres Ønsker, der forestaae disse Festligheder."

„Hun vil ikke gaae uden Medgivt ind i sin Ægtefælles Huus;" — svarede Faderen, rødmende af lønlig Stolthed; da Livets Omskiftninger lod ham saa faa Kilder til Glæde, maatte de, han besad, være ham dobbelt kjære.

„Det er godt! Et meget værdigt Par! Og jeg tvivler ikke om at Eders Sønnesøn vil blive en vakker Karl. Monsieur le Notaire, raab disse gode Folks Navne høit op, for at de kunne tilføie deres Underskrivt med vedbørlig Pomp."

„Dette er foreskrevet mig anderledes;" — svarede hastigt Manden med Gaasefjeren, der nødvendigt maatte være indviet i Hemmeligheden om Christines Herkomst, og ikke slet betaelt, for ikke at sladdre af Skole; — „Det vilde aldeles tilintetgjøre al Orden og Regelmæsighed ved vor Fremgangsmaade."

„Som I vil; thi jeg vil ikke gjerne støde an mod Formerne, men især ingen Uorden have. Men for

Guds Skyld, lad os gjøre disse Skriverier færdige, thi jeg hører at der er Efterretning om, at Stegen let kan svies. Kan Du skrive, gode Mand?"

„Kun maadeligt, min Herre! men dog saaledes, at det, jeg vil, er bindende for Retten."

„Giv Bruden Pennen, Hr. Notarius! og lad os ikke længere oppebie dette lykkelige Øieblik!"

Her vendte Amtmanden Hovedet om, og hvidskede til en Tjener, at han skulde løbe til Kjøkkenet, for at see hvordan det stod til med Maden. Christine tog med sittrende Hænder og blege Kinder Pennen, og var i Begreb med at underskrive sit Navn, da et pludseligt Raab ud af Vrimmelen trak alle de Tilstædeværendes Opmærksomhed hen til en ny Gjenstand.

„Hvem vover paa saa uanstændig en Maade at afbryde dette alvorlige Optrin, og det i saadanne Personers Nærværelse?" — spurgde Amtmanden strængt.

Pippo, der med de øvrige Fanger vare indesluttede af Trængselen paa Pladsen tæt ved Forhøiningen, tumlede frem, tog sin Hue af med et dybt Buk og fremstillede sig ydmyg for Petermand.

„Det er mig, ædle og berømte Statholder," — svarede den listige Neapolitaner, der just havde beholdt nok af den Saft, han havde indsvælget, til at den kunde gjøre ham dristig, uden at svække hans Jagttagelsesevne; — „Det er mig, Pippo, en Kunstner af

faa Fordringer, men en meget ærlig Mand, haaber jeg, og, som jeg veed, en stor Tilbeder af Lovene og en trofast Ven af Orden."

„Lad den gode Mand kun tale frit. En Mand med saadanne Grundsætninger har Ret til at høres af os. Vi leve i en Tid, der er fuld af fordømmelig Nyhedssyge og de skjændigste Forsøg paa at tilintetgjøre Alteret, Staten og dens Tjenere, og saadanne Menneskers Sindelag er som Dug paa fortørret Græs."

Læseren maa ikke drage den Slutning af Amtmandens Sprog, at der forestod Waudlandet en stor, politisk Rystelse, men det var den Tid, som nu, da Regjeringen i sig selv var en Usurpation og grundet paa falske Grundsætninger om Udelukkelse, ganske sædvanligt, at klage høit over moralske Onder, over krænkede Rettigheder, da den samme Graadighed efter Besiddelse, den samme Egennytte, den samme Lyst til at beholde det, der var tilkjæmpet med Uretfærdighed, og den samme Kjækhed i at forsvare Grundsætninger, med den Hensigt at bilde Verden noget paa Ærmet, herskede i den christelige Verden, ligesaa godt for eet Aarhundrede siden, som nu. Den listige Pippo saae, at Lokkemaden havde gjort sin Virkning; og vedblev med en ærefrygtsfuld og endnu mere loyal Mine:

„Skjøndt jeg er en Fremmed, berømte Statholder, finder jeg dog den største Fornøielse i disse kostelige og

muntre Fester. Deres Roes vil udbrede sig vidt og bredt og man vil i det kommende Aar ikke tale om Andet, end om Vevey og dets Fest. Men en stor Forargelse hænger over eders agtværdige Hoveder, som det dog staaer i min Magt at afvende, og San Gannaro forbyde, at jeg, en Fremmed, der er bleven vel optaget i eders Stad, skulde nøle med at hæve min Stemme, formedelst en Skruppel over at det ikke er ret passende. Uden Tvivl, store Statsholder! troer eders Eccellenza, at denne værdige Borger i Vevey staaer i Begreb med at ægte en ærbar Pige, hvis Navn med Værdighed kan nævnes for det stolteste Selskab i Europa tilligemed Ceremoniernes og eders Byes?»

„Hvad vil det sige, Karl? Pigen er smuk og temmelig beskeden, idetmindste lader det saa, og dersom Du ellers veed noget, saa hvisk Bruudgommen Hemmeligheden i Øret, eller ogsaa hendes Slægtninger og forstyr ikke paa denne plumpe Maade vor Harmoni med dit Ravneskrig, naar vi just lave os til at istemme en Bryllupssang til Ære for det lykkelige Par. Saadan overdreven Omstændelighed er Ægtestandens Forbandelse, mine Venner! og jeg er meget tilbøielig til at sende denne Skurk, trods al hans Kjærlighed til god Orden, der let kan frembringe Uorden, paa een eller to Maaneder i Hullet.»

Pippo blev bange, thi, skjøndt han var beruset

nok til at være kjæk, havde han dog ikke alle sine Aandsevner til sin Raadighed og hans sædvanlige Skarpsindighed lod ham en Smule i Stikken. Men da han var vant til at trodse den offentlige Mening, og at faae Folk til at glemme at hans Forestillinger havde været uheldige, derved, at han paabyrdede sine Tilhøreres Taalmodighed og Lettroenhed endnu mere, besluttede han at være standhaftig, da han holdt dette for det klogeste Middel til at unddrage sig for de onde Følger, der truede hans Uklogskab.

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, store Amtmand!" — svarede han; — „kun det brændende Ønske, at lade eders Ære og Berømmelse for Viinhøstfesten vederfares Ret, har ført mig saa vidt, men —"

„Siig reent ud hvad Du vil, Skurk! og lod alle Omsvøb fare! —"

„Jeg har intet andet at sige, Signore! end at Faderen til denne ophøiede Bruud, der er i Begreb med at ære Vevey, ved at gjøre sin Formæling til en Fest, som Alle i denne Stad betragte og begunstige, er den offentlige Skarpretter i Bern — en Usling, der for kort siden nær have været Aarsag til flere Christnes Undergang, end Loven havde fordømt, og som staaer tilstrækkeligt i Unaade hos Himmelen til at bringe den samme Skjæbne, der traf Gomorah over eders Stad."

Pippo tumlede hen til sin Plads blandt Fangerne,

som om han havde skilt sig ved et vigtigt Ærinde, og var snart forsvunden for Alles Blikke. Denne Afbrydelse var kommen saa pludseligt og uventet og Italieneren udstødte sine Ord med en saadan Hæftighed, at, skjøndt flere af de Tilstedeværende mærkede hans Hensigt, da det var for sildigt, dog ingen havde Aandsnærværelse nok til at forekomme ham. En Mumlen gjennemløb Mængden, der bevægede sig som en mægtig, af en brusende Hvirvelvind hævet Vandflade, og derpaa igjen blev stille og rolig. Blandt alle de Tilstedeværende viisde Amtmanden mindst Forbauselse og Uro, thi for ham var endog Lovens ringeste Tjener en Gjenstand vel ikke just for Agtelse, men dog snarere for Velvillie, end for Foragt.

„Hvad gjør det?" — svarede han, som om han havde ventet en langt vigtigere Meddelelse. — „Hvad gjør det, om det endog er sandt? Hør, Ven! — er Du virkelig den bekjendte Balthazar, hvis Familie gjør sig fortjent af vort Canton, ved at fuldbyrde Loven?"

Balthazar saae, at hans Hemmelighed var forraadt, og at det var klogere, ligefrem at tilstaae Sandheden, end at tage sin Tilflugt til Løgn og Udflugter. Han var desuden af Natur en ligefrem, sandhedelskende Mand, og følde dybt i sit Hjerte den Uretfærdighed, hvis Offer han var ved det borgelige Selskabs ufølsomme Indretning. Han hævede sit Hoved, saae om-

kring sig med Fasthed, thi ogsaa han var ulykkeligviis vant til at handle i Mængdens Overværelse, og besvarede Amtmandens Spørgsmaal med sin Stemmes sædvanlige milde Tone, men med Rolighed:

„Hr. Amtmand! jeg er ved Arv blevet Lovens sidste Fuldbyrder."

„Ved mit Embede, jeg holder af denne Titel — den er god! — Lovens sidste Fuldbyrder! — Naar Skurke gjøre Uret, og unge Gemytter stifte Sammensværgelser, maa der være en Haand, der giver deres onde Værker det sidste Slag — og hvorfor ikke Du saa godt som en Anden? Hør, Folk! indspær mig Italieneren en Uge eller to paa Vand og Brød, fordi han har vovet, paa en saa uforskammet Maade at spille Gjæk med Publikums Tid og Godmodighed. Og denne værdige Qvinde er din Hustrue, Balthazar! og denne smukke Pige dit Barn? — Har Du flere af en saa fortræffelig Art?"

„Gud har velsignet mig med Efterkommere, Herre!"

„Ja, Gud har velsignet Dig, — og en stor Velsignelse er det, som jeg af bitter Erfaring veed — det vil sige, da jeg er en Pebersvend, begriber jeg den Ulykke at være barnløs — jeg vil ikke sige mere. Undertegn Contracten, ærlige Balthazar, tilligemed din Hustrue og din Datter, for at dette Anliggende kan blive bragt til Ende."

Den foragtede Mands Familie var i Begreb med at følge denne Befaling, da Jacques Colis pludseligt afkastede sin Bruudgomsstads, rev Contracten i Stykker, og offentlig erklærede, at han havde faaet andre Tanker, og ikke vilde tage en Skarpretters Datter til Hustrue. Den offentlige Stemning bliver sædvanligt ved enhver aaben Erklæring vunden til Gunst for den herskende Fordom, og efterat en kort Pause, som Forbauselsen frembragde, var forbi, blev Bruudgommens Beslutning optaget med et stormende Bifald, hvorpaa en raa Haanlatter umiddelbart fulgde efter. Mængden trængde sig i endnu tættere Skarer henimod Skrankerne, og dannede i alle Retninger, en uigjennemtrængelig Muur imod enhver, der vilde igjennem; derpaa fulgde en Dødsstilhed, som om alle de Tilstedeværende ventede aandeløse paa Udfaldet af dette besynderlige Optrin.

Bruudgommens Opførsel var saa uventet, saa overraskende, at de, som den især angik, i Begyndelsen ikke begreb Størrelsen af den Skjændsel, de saa offentligt bleve overøste med. Den mistænkelige Christine stod der, lig den kolde Staty af en Vestalinde, med opløftet Pen, beredt til at sætte sit ubesmittede Navn under Contracten, raadvild og tvivlende, medens hendes forbausede Blik fulgde Mængdens Bevægelse, som en forskrækket Fugl, førend den flyver op, seer paa Bladenes

og Grenenes Bevægelse. Men det var ikke mueligt at undgaae Sandheden. Visheden om dens nedtrykkende Beskaffenhed indfandt sig snart, og medens en Rolighed, fuld af den meest spændte Nysgjerrighed, fulgde paa Tilskuernes øieblikkelige Bevægelse, stod Christine der, som et skjønt, men smertefuldt Billede paa saaret qvindelig Følelse og jomfruelig Undseelse. Ogsaa hendes Forældre vare bedøvede ved Raskheden af det uventede Slag, og det varede længe førend de igjen vandt den Fatning, der var nødvendig for at møde en saa stor og uforskyldt Fornærmelse.

„Dette er noget usædvanligt!" — bemærkede Amtmanden, i det han først afbrød den lange, piinlige Stilhed.

„Det er fæilkt!" — faldt Signor Grimaldi ham med Varme i Talen; — „Dersom Bruudgommen ikke er bleven skuffet, er det aldeles ikke at undskylde."

„Eders Erfaring, Signore! har strax fremhævet det rette Punkt i et saa forvikklet Tilfælde, og jeg vil uden Tidsspilde undersøge Sagen fra Grunden af."

Sigismund satte sig igjen, og hans Haand forlod igjen Grebet af hans Sværd, som han instinktmæssigt havde fattet, da han hørde denne Erklæring om Amtmandens Hensigter.

„For din stakkels Søsters Skyld lad være!" — hvidskede den forskrækkede Adelheid. — „Alt vil endnu gaae godt — alt maa føie sig — det er umueligt, at et saa fromt og uskyldigt Væsens Ære længe kan blive uhævnet."

Den unge Mand smilde græseligt, i det mindste forekom det hans Veninde saaledes; men han beholdt Skinnet af Fatning. Imidlertid henvendte Petermand, der hemmeligt havde sendt et andet Bud til Kjøkkenet, sin alvorlige Opmærksomhed paa den nu opstaaede Vanskelighed.

„Mig har Raadet længe betroet ærefulde Pligter," — sagde han; — „men aldrig, naar jeg undtager i Dag, har jeg havt det Hverv at afgjøre en hurtig Misforstaaelse, førend Personerne virkelig vare viede. Dette er en svær Afbrydelse af Abbediets Festligheder og en Beskjæmmelse mod Notarius og Tilskuerne, der fortjener en nøiagtigere Undersøgelse. Bestaaer Du virkelig paa at ende Bryllupshøitiden paa en saa usædvanlig Maade, Hr. Bruudgom?"

Jacques Colis havde mistet en Smule af sin første Hæftighed, der havde forledet ham til det overilede og uoverlagte Skridt, at forstyrre et Dokument, der allerede var lovligt forfattet; men paa dette Udbrud af hans Følelse fulgde den faste og bestemte Beslutning at vedblive sin Vægring hvad der end maatte følge paa.

„Jeg vil ikke ægte den Mands Datter, der er forstødt af Menneskerne og afskyet af Alle!" — svarede han arrigt. „Vistnok er næst efter, en god Medgift Forældrenes Agtværdighed det man meest maa see paa ved Valget af en Hustrue;" — svarede Amtmanden!

„men en Mand af din Alder er ikke kommen hid, uden først at have underrettet sig om den Piges Herkomst, som han vil ægte."

„Man havde tilsvoret mig, at bevare Hemmeligheden, Pigen erholder en skjøn Medgivt, og det høitidelige Løvte blev mig givet, at hendes Herkomst aldrig skulde blive bekjendt. Familien Colis er agtet i Waudlandet, og man skal ikke sige mig paa, at en Skarpretters Blod har blandet sig med saa godt Blod som vort."

„Og dog var Du ikke utilbøielig dertil, saalænge Sagen var ubekjendt? Din Indvending angaaer mindre Sagen selv, end det at den er bleven offentligt bekjendt."

„Uden Hjælp af Pergamenter og Tunger, Hr. Amtmand! vare vi alle lige af Fødsel. Spørg den ædle Friherre af Willading, der sidder ved Siden af Eder hvorfor han er bedre end en Anden! Han vil sige Eder, at han nedstammer fra en gammel hæderlig Slægt; men dersom han som Barn havde været bragt ud af sit Slot og var bleven skjult under et falskt Navn, og ingen havde erfaret hvem han var, — hvem vilde da tænke paa ham for hans Forfædres Bedrivter? Ligesom Herren af Willading i et saadant Tilfælde vilde have tabt i Verdens Agtelse, vilde Christine have vundet; men ligesom den offentlige Mening vilde have

vendt sig til Fordeel for Friherren, naar man havde bekjendtgjort Sandheden, saa vender den sig nu fra Balthazars Datter, saasnart man veed at hendes Fader er en Skarpretter. Jeg havde ægtet Pigen som hun var, men I maa tilgive Monsieur le Bailli, naar jeg siger, at jeg ikke vil ægte hende som hun er."

En Bifaldsmumlen fulgde paa dette lydelige og hurtige Forsvar, thi naar vor Afsky er vakt levende og bittert, lade vi os let nøie med en tvivlsom Moral og svage Beviser.

„Den Karl er ikke uden Forstand;" — bemærkede den forbluffede Amtmand, i det han rystede paa Hovedet. „Jeg vilde ønske, at han var mindre erfaren i at disputere, eller at hans Hemmelighed var bleven bedre bevaret. Det er saa klart, som Solen paa Himmelen, Ven Melchior, at Du, dersom man ikke havde kjendt Dig som din Faders Barn, aldrig var blevet Arving til dit Slot og dit Gods — ja, ved den hellige Lukas! Du havde ikke engang erholdt Ret til Borgerskabet."

„I Genua have vi den Skik, at høre begge Parter;" — svarede Signor Grimaldi alvorligt; — „for først at forsikkre os om at vi ogsaa kjende Sagen fra Grunden. Dersom en Anden gjorde Fordring paa Signor de Williadings Ære og Navn, vilde I neppe opfylde hans Begjering, uden først at spørge eders Ven angaaende hans Rettigheder."

„Endnu bedre! — Det kalder jeg Retfærdighed,

medens det, Brundgommen har frembragt, kun er et Beviis. Hør, Balthazar og Du, gode Kone! — og ogsaa Du, smukke Christine! — hvad har I Alle at svare paa dette ikke ufornuftige Beviis af Jakob Colis?"

Balthazar, der ifølge sit Embeds Natur og sine øvrige mandlige Pligter var vant til at møde bittre Yttringer af det offentlige Had, fik snart igjen sin sædvanlige ydre Rolighed, endskjøndt han følde en Faders Kummer og en Faders retfærdige Forbittrelse, da han saae denne aabenbare Uretfærdighed mod et saa yndigt, ædelt Væsen, som hans Barn var. Men Slaget havde truffet Magarethe, hans trofaste, mangeaarige Ledsagerinde, langt haardere. Balthazars Hustrue var langt ud over sit Livs Morgen, men hun havde endnu den Gestalt og en Deel af den personlige Skjønhed, der i hendes Ungdom gjorde hende til en Qvinde af et usædvanligt tillokkende Udvortes. Da de Ord, der forkyndte hendes Datters Skjændsel først traf hendes Øre, overtrak Dødens Bleghed hendes Ansigt. I flere Minutter stod hun, lig et Væsen, der har taget den sidste Afskeed med Alt, hvad der gjør Livet kjært og dyrebart, eller som en, der er bleven et Bytte for en af det menneskelige Hjertes stærkeste Lidenskaber, krænket Moderkjærlighed. Derpaa sneeg Blodet sig langsomt tilbage til hendes Kinder og da Amtmanden kom frem med sit Spørgsmaal, glødede hendes hele Ansigt af Følel-

sernes Storm, der syntes at tilintetgjøre hendes Ønsker, i det den berøvede hende Mælet.

„Du kan svare ham, Balthazar!" — sagde hun med en hæs Stemme, i det hun tilvinkede sin Ægtefælle, at han skulde fatte Mod; — „at Du er vant til saa mange Mennesker og til deres Foragt — at Du er en Mand og kan skaffe os Ret —"

„Hr. Amtmand!" — sagde Skarpretteren, der sjeldent opgav den blide Opførsel, der udmærkede ham; — „der er megen Sandhed i det, Jacques Colis har frembragt, men alle Tilstedeværende ville have seet, at Skylden ikke er vor, men hiin hjerteløse Landstrygers. Den Elendige tragtede mig allerede, paa min ulykkelige Reise hertil, efter Livet, og ikke tilfreds med at ville berøve mine Børn deres Fader, stræber han nu ogsaa at fornærme mig endnu grusommere. Jeg er født til det Embede, jeg beklæder, som I vel veed, Hr. Hoffmeister! ellers vilde jeg vist aldrig have søgt det; men det som Loven vil, paastaaer Menneskerne som en Rettighed. Pigen kan aldrig blive opfordret til at skille et Hoved fra Skuldrene, og da hun fra Barndommen kjender den Foragt, der venter paa alle dem, der nedstamme fra min Slægt, søgde jeg Midler til i det mindste at forløse hende fra en Deel af den Forbandelse, der gaaer i Arv til os."

„Jeg veed ikke om dette er lovligt;" — faldt

Amtmanden ham hurtigt i Talen. — „Hvad er eders Mening, Hr. von Willading? Kan nogen i Bern ligesaa lidet undrage sig for sine arvede Pligter, som han kan rive arvede Forrettigheder til sig? Dette Spørgsmaal har sine store Vanskeligheder; Forandring fører til Forandring, og vore hellige Skikke maae iagttages, dersom vi ville afvende Omværlingens Forbandelse fra os."

„Balthazar har meget rigtigt bemærket, at en Qvinde ikke kan udøve Skarpretterembedet."

„Meget sandt, men en Qvinde kan føde dem, der kunne udøve det. Dette er et spidsfindigt Spørgsmaal for de Lovkyndige, og det maa undersøges; af alle fordømmelige Forseelser ville Himmelen frie mig for den, at ønske en Forandring! Dersom en Forandring nogensinde skulde komme, hvorfor da bestemme noget fast? Forandring er en utilgivelig Synd i Politikken, Signor Grimaldi! thi det man ofte omskifter, bliver med Tiden uden Værdi, om det saa var Penge."

„Moderen ønsker at sige noget;" — faldt Genueseren ham i Talen, efterat hans raske og gjennemtrængende Blik nøie havde betragtet den forhadte Families Ansigtstræk, medens Amtmanden paa sin sædvanlige, vidtløftige Maneer, yttrede sig om denne Begivenhed i Almindelighed, og efterat han havde opdaget de smertelige Følelser, der hævede den brave Margarethes Bryst, saa at han saae, at de dannede sig til Tale.

„Har Du noget at sige, gode Kone?" — spurgde Hr. Peter, der i alle Stridigheder, der ikke tilfældigviis angik det store Cantons Overmagt, var meget tilbøielig til at høre begge Partier. — „For at sige Sandheden ere Jacques Colis' Grunde meget antagelige og forstaaelige, og ville sandsynligviis falde meget tungt i Vægtskaalen imod Dig."

Rødmen forsvandt langsomt af Moderens Ansigt og hun vendte sig til Barnet med et Blik, der lovede Kjærlighed og Beskyttelse og som udtaelde en heel Samling af alle hendes Følelser i denne stigende moderlige Kjærlighed.

„Om jeg har noget at sige?" — gjentog Margaretha langsomt, i det hun stirrede paa den nysgjærrige og følesløse Mængde, der, overladende sig til sin Gridskhed efter Nyt, og ophidset af sine Fordomme, trængde sig endnu mere sammen om Politibetjenternes Hellebarder. — „Om en Moder har noget at sige til sit fornærmede, beskjæmmede Barns Forsvar? Hvorfor har I ikke tillige spurgt mig, om jeg føler menneskeligt, Hr. Hoffmeister? Jeg veed det, vi nedstamme fra bandlyste Slægter, Balthazar og jeg — men ligesom Du, stolte Amtmand, og alle de Fornemme ved Siden af Dig, nedstamme ogsaa vi fra Gud. Menneskernes Dom og Magt har fra Begyndelsen af nedtrykt os, og vi ere vante til Verdens Foragt og Verdens Uretfærdighed."

„Tael ikke saaledes, gode Kone! thi der bliver ikke fordret mere, end hvad Loven helliger. Du taler nu mod dit eget Bedste, og jeg afbryder Dig af reen Medlidenhed. Det vilde være en Skjændsel for mig at sidde her og lade Loven beskjæmmes af en ond Tunge."

„Jeg forstaaer mig ikke paa Eders Lovs Spidsfindigheder, men jeg kjender dens Grusomhed og dens Haardhed med Hensyn paa mig og mine. Alle Andre træde ind i Verden med Forhaabninger, men vi ere fra Begyndelsen af blevne sønderknuste. Det kan vist ikke være retfærdigt, der forstyrrer ethvert Haab. Selv Synderen behøver, Tak være Guds Søns Barmhjertighed, ikke at fortvivle! men vi, der kom til Verden under eders Love, have lidet andet at haabe i Livet, end Skjændsel og Menneskernes Foragt."

„Nei, Du tager aldeles Feil i denne Sag, Kone. Denne Forrettighed blev i Begyndelsen tilstaaet din Familie, som jeg ikke tvivler paa, og det blev længe anseet for indbringende, at beklæde dette Embede."

„Jeg siger ikke, at i den mørke Tid, da Undertrykkelse skred igjennem Landet, og de Bedste vare Barbarer, ligesom nuomstunder de Sletteste, Mange af dem, vi nedstamme fra, have været raae og grusomme nok til frivilligt at paatage sig dette Embede; men jeg nægter, at nogen Anden, end ham, der bærer Alverden paa sine Hænder, og som har en uendelig Fremtid for at

erstatte det Nærværendes Lettelser — har Magt til at sige til Sønnen, at han skal være en Arving til hans Faders Brøde."

„Hvad? Du bærer Tvivl om Læren om Nedstammelsen? Vi ville snart høre Dig bestride Borgerskabets Rettigheder?"

„Hr. Amtmand! jeg kjender ikke til den fine Forskjel paa eders borgerlige Rettigheder, og vil hverken sige noget for eller imod dem. Men et heelt Liv fuldt af Skjændsel og Bitterhed bliver nok til et Liv fuldt af Eftertanke og Kummer; og jeg seer Forskjel nok mellem Vedligeholdelsen af velfortjente Forrettigheder, skjøndt ogsaa disse kunne medføre Misbrug, der ere vanskelige at taale, og Efterkommernes ufortjente Undertrykkelse formedelst Forfædrenes Brøde. Deri er der kun lidt at see af den Retfærdighed, der nedstammer fra Himmelen, og den Tid vil komme, da der vil følge en frygtelig Gjengjældelse for saa bitter en Uret."

„Sorgen for din smukke Datter! gode Margarethe, faaer Dig til at tale saa hæftigt."

„Er ikke en Skarpretters Datter og en Skarpretters Kone sit Barn ligesaa hengiven, som den Ædle, der sidder ved Siden af Dig sit Barn, den skjønne Pige der? Skal jeg elske hende mindre, fordi hun bliver foragtet af en grusom Verden? Havde jeg ikke de samme Smerter ved hendes Fødsel, de samme Glæder ved hendes barnlige Smiil, de samme Forhaabninger

ved hendes jomfruelige Blomstren, og den samme Angst for hendes Fremtid, da jeg samtykkede i at betroe hendes Skjæbne til en Anden, som den, der fødte den lykkeligere, men ikke skjønnere Pige? Har Gud skabt to Naturer, — to Slags Længsler for Moderen, — to Slags Ømhed for Børnene — den Riges og Æredes og den Undertryktes og Foragtedes?"

„Tys, gode Margaretha! Du betragter Sagen fra en usædvanlig Side. Ere vore ærede Skikke — vore høitidelige Edicter — vor Hovedstads Love — og vor Beslutning at regjere, og det med Eftertryk, som det hør og bør sig, da slet ingen Ting?"

„Jeg frygter, at alt dette er stærkere, end Retfærdigheden og at det vil vedvare, naar den Undertryktes Taarer for længst ere udtømte, naar Du og din Skjæbne for længe siden ere forglemte.

„Dit Barn er smukt og beskedent;" — bemærkede Signor Grimaldi; — „og vil endnu finde en Yngling, der vil mere end erstatte denne Uret. Den, der forskjød hende, er ikke hendes Troskab værd."

Margaretha henvendte sit Blik, der brændte af opvaagnet Følelse, til sin blege og endnu ubevægelige Datter. Udtrykket i hendes Øie formildedes, hun trykde sit Barn til sit Bryst, som en Due, der vil beskytte sin Mage. Alle hendes ophidsede Følelser syntes at opløse sig i hendes Kjærlighed.

„Mit Barn er smukt, Hr. Amtmand!“ — vedblev hun, uden at agte paa denne Afbrydelse; — „men hun er mere end smuk, hun er god. Christine er elskværdig og lydig, og ikke for en Verden vilde hun volde en Anden en Sorg, som den, der er voldt hende i Dag. Ere vi end nedbøiede og foragtede af Menneskerne, Amtmand, have vi dog vore Tanker, vore Ønsker, vore Forhaabninger og Hukommelse og alle de Lykkeligeres Følelser; og naar jeg spændte min Hjerne paa Pinebænken, for at gruble over Retfærdigheden af en Skjæbne, der har fordømt Alle af min Slægt til ikke at have stort anden Omgang med sine Lige, end en blodig, og naar Bitterheden i mit Hjerte opsvulmede saaledes, at det næsten maatte briste, og naar jeg var i Begreb med at bande Forsynet og at døe, stod denne blide, huldе Pige ved min Side, for at dæmpe Ilden, der fortærede mig, og at knytte Livets Baand fastere, indtil hendes Kjærlighed og Uskyld igjen gjorde mig villig til at leve, endog under en tungere Byrde, end denne. I nedstammer fra en æret Slægt, Amtmand! og forstaaer Eder kun lidt paa de Fleste af vore Lidelser, men I er en Mand og maa vide, hvad det er, at krænkes i en Anden, og det i en, der er os kjærere, end vort eget Kjød.“

„Dine Ord ere stærke, gode Margaretha!“ — faldt Amtmanden hende igjen i Talen, thi han følde

en Ubehagelighed, som han gjerne vilde være befriet for; — „Himmel! hvem kan elske noget mere, end sit eget Kjød? Desuden burde Du erindre, at jeg er en Ungkarl, og føler som en Ungkarl naturligviis noget mere for mit eget Kjød, end for en Anden. Træd tilside og lad Toget komme forbi, for at vi kunne komme til Maaltidet, der venter paa os. Dersom Jacques ikke vil have Pigen, kan jeg ikke tvinge ham. Fordobbel Udstyret, gode Kone! og trods den Øxe og det Sværd, Du fører i dit Vaaben, vil Du kunne vælge din Datter en Ægtemand saadan, som Du vil have ham. Lad Hellebardererne gjøre Plads for disse vakkre Folk, der i det mindste ere Lovens Fuldbyrdere, og som maae beskyttes, saa godt som vi selv."

Betjenterne traad frem, og Mængden gjorde villigt Plads; og inden nogle faa Minutter var det unyttige Brudefølge og Hymens Tog, der følde det Latterlige, der i dobbelt Grad knytter sig til en Daarskab, naar den mislykkes, forsvunden.

Skarpretteren,

eller

Vinhöstfesten.

En Fortælling.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Femte Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Nittende Kapitel.

Det grædende Blod i Qvindens Bryst
Du aldrig at kjende fik;
Ei Balsom der drypper paa Saaret Trøst
Af Qvindens fromme Blik.

Burns.

En stor Deel af de Nysgjerrige fulgde efter de forlegne Skuespillere, da de forlode Pladsen, medens Andre opsøgde Spisebordene paa de forskjellige Pladser, der vare valgte til denne Dagens vigtigste Beskjæftigelse. De Fleste af dem, der havde havt Plads paa Estraden, forlode den nu og i nogle faa Minutter var det levende Teppe af Hoveder omkring den lille Skueplads foran Amtmanden, smeltet sammen til nogle Hundrede, hvis bedre Følelse var stærkere, end deres Egenkjærlighed. Maaskee er denne Fordeling af Mængden i samme Forhold, som man i saadanne Tilfælde, i hvilke

Længsel drager til den Ene, men Følelse eller Deeltagelse i den Krænkede, til den anden Side, sædvanligt finder det hos alle Menneskeklasser, der indfinde sig som Tilskuere ved en almindelig Fremstilling af Interesser, i hvilke de ikke personligt have Deel.

Amtmanden, tillige med de af hans Venner, der nærmest omgav ham, de Fangne, Skarpretterens Familie og et tilstrækkeligt Antal af Politibetjente vare blandt dem, der blev tilbage. De Vanskeligheder, der viisde sig i Henseende til det opkastede Spørgmaal, og den Vished, at der ikke vilde foretages noget Væsentligt førend han kom, havde paa en Maade afkjølet den geskjæftige Petermands Iver for at komme til Bords. Vi vilde gjøre hans Hjerte Uret, naar vi ikke lagde til, at han havde foruroligende Samvittighedsskrupler, der sagde ham, at Verden havde handlet haardt mod Balthazars Familie. Desuden maatte der ogsaa tages en Bestemmelse i Henseende til Masos Selskab og han maatte forsvare sit Rygte som en retfærdig og fast Dommer. Da Mængden var adspredt, kom han med sine Venner ned af Estraden og blandede sig med de Faa, der indtoge det bevogtede Rum foran Skuepladsen.

Balthazar havde endnu ikke forladt sin Plads ved Notarens Bord, thi han var bange for, i Selskab med sin Kone og Datter, at træde endnu flere Fornærmelser imøde, for hvilke han troede sig udsat nu, da man

kjendte ham, dersom han blandede sig mellem Mængden, og han opbebiede derfor det Øieblik, da han kunde bortfjærne sig ubemærket. Magaretha holdt endnu Christine fast omslynget, som om hun var bange for, at man endnu mere skulde krænke hendes Datter. Den troløse Bruudgom havde benyttet sig af den første Leilighed til at bortfjerne sig, og blev under det Øvrige af Festen ikke mere seet i Vevey.

Petermand kastede et flygtigt Blik paa Gruppen, da han forlod Estraden, vendte sig derpaa til Tyvetrækkerne, og gav dem et Tegn til at træde frem med Fangerne.

„Din onde Tunge har forstyrret en af de mest tiltrækkende Scener af Festen i Dag, Skurk!" — bemærkede Amtmanden, i det han tiltaelde Pippo med en vis Dadel i sin Stemme; — „Jeg vil gjøre vel i at sende Dig til Bern, og til Straf for dit Ravneskrig lade Dig tjene en Maaneds Tid blandt dem, der gjøre Gaderne rene. Hvad har Du, i alle romerske Helgeners og Afguders Navn, mod disse ærlige Folks Lykke, at Du skulde komme og tilintetgjøre den paa en saa usømmelig Maade?"

„Intet, Eccellenza, uden Kjærlighed til Sandhed, og en retfærdig Afsky for en Blodmand var Aarsag til denne Meddelelse."

„At Du og alle de, der ligne Dig, har en Afsky

for Retfærdighedens Tjenere, kan jeg nok begribe; og det er mere end sandsynligt, at dit Mishag ogsaa strækker sig til mig, der er i Begreb med at fælde en retfærdig Dom over Dig og dine Kammerater, fordi I har forstyrret denne Dags Fred, og især gjort Eder skyldige i den store Forbrydelse at have øvet Vold mod vore Tjenere."

„Vil I høre mig et Øieblik?" — spurgde Genueseren sagte.

En Time, hvis I vil, ædle Gaetano!"

Begge taelde nu nogle Minutter sammen afsides. Under denne korte Samtale saae Signor Grimaldi af og til paa den rolige, og som man kunde mærke, angergivne Maso, og pegede paa Lemansøen, saa at de Tilstedeværende let kunde gjætte hvorom Talen var. Hr. Hoffmeisters Ansigt tabte sin dommerlige Strænghed, antog, medens han hørde til, et Udtryk, der røbede Deeltagelse, hvorpaa der snart fulgde en tilgivende Slaphed af Musklerne. Da Genueseren taug, tilkjendegav Amtmanden ham sit fuldkomne Bifald med et Buk, og vendte sig atter til de Fangne.

„Som jeg nylig har sagt," — begyndte han igjen; — „det er nu min Pligt at fælde en Dom over disse Mænd og deres Opførsel. For det Første ere de Fremmede, og som saadanne ikke alene ubekjendt med vore Love, men de have endogsaa en Ret til vor Gjæstevenskab; desuden ere de blevne tilstrækkeligt straffede for deres

egentlige Forseelse, derved, at de ere blevne udelukkede fra Dagens Glæder; og hvad Forseelsen angaaer, som de have begaaet imod os, ved at fornærme vore Tjenere, saa tilgive vi den gjærne, thi Tilgivelse er en ædel Egenskab, der passer sig til vor faderlige Regjering. Gaaer altsaa i Guds Navn, Alle, saa mange I ere, og glemmer herefter ikke, at være mere sindige. Signore og Hr. de Willading — skal vi begive os til Middagsmaaltidet?"

Begge de gamle Venner vare, indvikklede i en hemmelig, alvorlig Samtale, allerede gaaede forud, og Amtmanden maatte søge sig en anden Ledsager. Han saae i dette Øieblik ingen Anden, end Sigismund, der, siden han havde forladt Skuepladsen, havde uagtet sin store physiske Kraft og sin sædvanlige moralske Styrke henstaaet i en Stilling, der tilkjendegav fuldkommen Tvivlraadighed og Hjælpeløshed. Uden mindste Ceremoni tog Amtmanden den unge Kriger under Armen, og trak ham bort fra Stedet, uden at bryde sig om den Andens Modstand, og uden at lægge Mærke til at Adelheid, da alle de Andre gik bort, blev alene tilbage med Balthazars Familie.

„En Skarpretters Embede, Hr. Sigismund!" — begyndte den uagtpaagivende Petermand, der var for fuld af sine Tanker og sin Ret til at yttre dem i den Yngres og Underordnedes Nærværelse, og følde alt for meget

til at han skulde have lagt Mærke til den unge Mands Forvirring; —„er i det bedste Tilfælde kun noget Modbydeligt, skjøndt vi Folk af Rang og Anseelse, af Klogskab og for vor egen Fordeels Skyld maae lade, som om vi betragte det anderledes. Du har, ved at dressere dine Soldater, mærket, at man maa give Tingene et falskt Anstrøg, for at de, der ere meget nødvendige for Staten ikke skulle troe, at Staten er ligesaa nødvendig for dem. Hvad tænker Du, Kapitain Sigismund! der endnu har dine Forhaabninger og Udsigter i Henseende til det smukke Kjøn, om Jacques Colis Opførsel? — Skal man billigede eller fordømme den?"

„Jeg holder ham for en hjerteløs, bestikkelig Skurk."

Den undertrykte Kraft, med hvilken disse uventede Ord bleve udstødte, gjorde, at Amtmanden stod stille og saae sin Ledsager i Øinene, som om han vilde spørge om Grunden. Men her var alt allerede roligt igjen, thi den unge Mand havde allerede saa længe vænnet sig til at beherske sig selv, naar den ømme Byld blev berørt, som det saa ofte var Tilfældet, at en øieblikkelig Svaghed ikke kunde vedvare ret længe.

„Nu, det er en Anskuelse, der passer til dine Aar;" — begyndte Petermand igjen; — „Du er i en Alder, da man skatter et smukt Ansigt og et mildt Øie høiere end Guld. Men efter det tredivte Aar sætte vi vore

interesserede Briller paa Næsen og anse ingen Gjenstand for beundringsværdig, naar den ikke tillige er fordeelagtig. Der har vi Melchior af Willadings Datter, en Qvinde, der kan stikke en Stad i Brand, thi hun har Forstand og Godser og Skjønhed og dertil er hun af god Familie — hvad tykkes Dig for Exempel om hendes Værd?"

„Hun fortjener al den Lykke, som enhver menneskelig Fortræffelighed kan meddele!"

„Hm! — Du er nærmere de Tredive, end jeg havde troet, Hr. Sigismund! Men hvad denne Balthazar angaaer, da maa Du ikke strax slutte af nogle naadige Ord, som jeg lod falde, at min Modbydelighed for denne Usling er ringere, end din og enhver anden ærlig Mands; men det vilde være usømmeligt og uklogt for en Amtmand at forlade den sidste Udfører af Lovens Bud i Folkets Paasyn. Der gives Følelser, der ere os Alle medfødte, og til disse maa man regne Høiagtelse og Ærbødighed for Manden af god og ædel Fødsel, og Had og Foragt for den, der er fordømt af Menneskerne. Dette er Følelser, der tilhøre den menneskelige Natur selv, og Gud forbyde, at jeg, en Mand, der allerede er ud over de poetiske Aar, virkeligt skulde nære Følelser, der ikke vare strængt menneskelige."

„Høre de ikke meget mere til Misbrug — til vore Fordomme?"

„Forskjellen er, i practisk Henseende, ikke væsentlig, unge Mand! Hvad der ved Tugt og Vane behørigt bliver indpræget Gemyttet, bliver stærkere, end Instinctet; ja selv stærkere end een af vore Sandser. Naar noget Hæsligt eller Ildelugtende nærmer sig til Dig, behøver Du blot at vende dine Øine bort, eller at holde for Næsen, og Du er fri for disse Ubehageligheder; men jeg har aldrig opdaget et Middel til at svække en Fordom, der engang har slaaet faste Rødder i Aanden. Du kan see hen, hvor Du vil, og ved alle mulige Midler udelukke Indbildningskraftens modbydelige Lugt; men naar et Menneske virkelig er fordømt af den offentlige Mening, kan han ligesaa godt kalde Retfærdigheden ned fra Himmelen, som han har Haab om at finde Forbarmelse hos Menneskerne. Dette har min Erfaring, som offentlig Embedsmand lært mig."

„Jeg tør haabe, at dette ikke er en af vor gamle Kantons antagne Læresætninger;" — svarede Ynglingen, i det han tvang sin Følelse, skjøndt det kostede ham en mægtig Anstrængelse.

„Derfra ere vi saa langt, som Basel fra Cairo. Vi kjende ikke saa fordømmelige Læresætninger. Jeg opfordrer Verden til at nævne en Stat, i hvilken der gjælder et skjønnere Slags Grundsætninger, end i vor,

og vi bestræbe os ogsaa for, at bringe vore Handlinger i Overeensstemmelse med vore Anskuelser saa ofte det kan skee med Sikkerhed. Nei, i denne Henseende er Bern et Mønster for en Stat, og siger ligesaa sjeldent det Ene, og gjør det Andet, som nogen anden Regjering i Verden. Hvad jeg siger Dig her, unge Mand, siger jeg i den Fortrolighed, der er en Følge af en Fest, hvori der er forekommet nogle Gjøglerier, for at aabne Tilliden og løse Tungerne. Vi lære høit og aabenbart den største Sandruhed og Lighed for Loven, med Undtagelse af Borgerskabets Rettigheder, og tage den hellige, himmelske, oprigtige Retfærdighed til vor Fører i Alt, hvor der handles med Theori. Himmel! Naar Du vil see noget behandlet efter Grundsætninger, saa kom for Cantonets Raad eller Domstoel, og Du vil høre en Viisdom og bemærke en Skarpsindighed i Retsforbreining som Salomon selv vilde have holdt i Ære."

„Og alligevel er Fordom en almindelig Hersker."

„Hvorledes kan det være anderledes? Er et Menneske ikke et Menneske? Vil han ikke støtte sig paa Noget, ligesom Noget trykker ham? Voxer Træet ikke som Grenene blive boiede? Nei, medens jeg tilbeder Retfærdigheden, Hr. Sigismund! som det anstaaer en Amtmand, tilstaaer jeg, aandigt betragtet, Fordom og Partiskhed. Hiin Pige, den smukke Christine har tabt noget af sin Ynde i mine Øine, og sikkert ogsaa i

Dine, da det blev bekjendt, at det var en Datter af Balthazar. Pigen er smuk, og beskeden, og indtagende i sit Slags — men der er — jeg kan ikke sige Dig hvad — men der er et vist modbydeligt Noget — en Plet — et Anstrøg — en Farve — en — en — en — der viisde hendes Herkomst i det Øieblik, da jeg hørde, hvem der var hendes Fader — var det ikke saaledes med Dig?"

„Da hendes Herkomst var beviist, men ikke før."

„Jh vist nok! Jeg mener det Samme. Men man seer ikke en Gjenstand slettere, fordi man seer den fuldstændigt, endskjøndt man kan see den falsk, naar et falskt Dække skjuler dens Hæslighed. Omstændelige Undersøgelser ere nødvendige for Philosophien. Uvidenhed er en Maske, der skjuler de smaa Enkeltheder, der ere nødvendige til Erkjendelse. En Morian kan med Maske jo gjælde for en Christen, men tag Skjulet af ham, saa seer man Hudens sande Farve. Har Du for Exempel ikke i Alt, hvad der har Hensyn paa qvindelig Ynde og Fuldkommenhed lagt Mærke til den aabenbare Forskjel mellem Melchior af Willadings Datter, og Balthazars Datter?"

„Jeg saae Forskjellen mellem en Pige af en høist ædel og lykkelig Herkomst, og en høist beklagelsesværdig, foragtet Pige."

„Nei, Frøken de Willading er smukkere."

„Naturen har vist været meget gavmild mod Arvingen til Willading, Hr. Amtmand! der neppe er mindre tillokkende ved sin qvindelige Ømhed og sit Hjertes Godhed, end hun er lykkelig ved det Tilfældige af Fødsel og Stand."

„Jeg vidste, at Du hemmeligt var af samme Mening, som den hele øvrige Verden;" — raabde Petermand triumpherende, thi han troede, at hans Ledsagers Varme var et imodstridende, halv skjult Samtykke. Her endtes Samtalen, thi da den alvorlige Raadslagning mellem Melchior og Signor Grimaldi var sluttet, iilde Amtmanden med at indhente sine mere vigtige Gjæster, og Sigismund blev forløst fra en Undersøgelse, der oprørde alle hans Hjertes Følelser, medens han endogsaa hadede den Mands modbydelige Udvortes, der var et Værktøi til hans Qval.

Adelheids Adskillelse fra hendes Fader var forudseet, og derfor var det Nødvendige indrettet, da man vidste, at Mandfolkene i denne Time vilde tage Deel i det festlige Maaltid. Hun var derfor bleven hos Christine og hendes Moder, uden at tiltrække sig en usædvanlig Opmærksomhed, endog af dem, der vare en Gjenstand for hendes Deeltagelse, en Følelse, der var saa naturlig ved hendes Alder og Kjøn. En Tjener i hendes Faders Livree, blev i Nærheden, en Beskytter, der i de fuldproppede Gader ikke alene kunde sørge for

hendes Sikkerhed, men ogsaa tvinge dem, hvis Forstand begyndte at vige for de Udsvævelser, Festen gav Anledning til, til at vise hende den Agtelse, der tilkom hendes Stand. Under disse Omstændigheder nærmede den mere ærede, og i de ikke Underrettedes Øine mere lykkelige af disse Piger sig til den Anden, da Nysgjærrigheden saa vidt var bleven tilfredsstillet, at Balthazars Familie næsten var alene tilbage midt paa Pladsen.

„Findes der her intet venligt Tag, der kan modtage Dig?" — spurgde Frøken de Willading Moderen til den blege, næsten bevidstløse Christine; — „Du vilde gjøre bedre i, at søge et Ly for dit uskyldige, dybt krænkende Barn. Dersom Nogen af dem, der tilhøre mig, kan være Dig til Tjeneste, saa beder jeg Dig, at befale dem, saa frit, som om det var dine egne Tjenere."

Margaretha havde aldrig før taelt med et qvindligt Væsen af høiere Rang. Saavel hendes Faders Familie, som hendes Mands Velstand havde opbudet Alt, hvad der var nødvendigt til hendes Uddannelse, saaledes som hendes Stand fordrede den, og maaskee havde det, i Henseende til denne udvortes Dannelse, været fordeelagtigt for hende, at hun for største Delen var udelukt fra Omgang med Qvinder af hendes Stand, formedelst de Fordomme, som man ofte finder hos dem, der have en bedre Menneskeklasses Sindelag, uden

at kjende dens brugelige Former, og derfor havde hendes Udvortes noget Overdreven, som vi ville kalde det, medens det paa samme Tid var fuldkommen frit for Gemeenhed og Raahed. Adelheids venlige Ord virkede formildende paa hendes Hjerte, og hun saae længe og alvorligt, uden at svare, paa den skjønne Talende.

„Hvem og hvad er Du, der kan troe, at en Skarpretters Datter kan tilføies en Fornærmelse, der er ufortjent, og som tilbyder dine Folks Tjeneste, som om endogsaa Tjenerne ikke vægre sig ved at opfylde deres Herres Befaling, naar Spørgsmaalet er om en Velgjærning mod os?"

„Jeg er Adelheid af Willading, en Datter af Friherren af dette Navn, og mit Hjerte byder mig, af alle Kræfter at lindre det grusomme Slag, der har truffet den stakkels Christine. Lad mine Folk søge Midler til at bringe dit Barn et eller andet Sted hen."

Margaretha trykkede sin Datter endnu fastere til sit Hjerte, medens hun med den ene Haand foer over Panden, som om hun vilde vække en slumrende Tanke.

„Jeg har hørt om Dig, Frøken! — Man siger, at Du er venlig mod de Undertrykte og hjælpsom mod de Ulykkelige — din Faders Slot er en æret og gjæstfri Bolig, som de ugjerne forlade, der betræde den. Men har Du overveiet Følgerne af din Ædelmodighed mod en Familie, der er hadet af Menneskerne, og har

været hadet fra Slægt til Slægt — lige fra den, der først med et grusomt Hjerte og graadig Tørst efter Guld hengav sig til dette blodige Embede — indtil den, hvis Mod neppe er denne modbydelige Pligt voxen? Har Du betænkt dette, eller har Du uforsigtigt givet efter for en rask, ungdommelig Opbrusen?"

„Jeg har betænkt Alt," — sagde Adelheid med Hæftighed. — „Lad Andres Uretfærdighed være saa stor den vil, af mig har Du ingen at frygte."

Margaretha overlod sin Datters ubevægelige Skikkelse til Faderens Understøttelse og nærmede sig med et Blik fuldt af alvorlig, tilfreds Deeltagelse til den rødmende, men fattede Adelheid. Hun tog hendes Haand og sagde langsomt med et forskende, prøvende Blik, som om hun mere raadførde sig med sig selv, end taelde med Nogen:

„Det begynder at blive begribeligt!" — mumlede hun, — „der er endnu Taknemmelighed og ædle Følelser i Verden. Jeg kan begribe hvorfor vi ikke ere dette skjønne Væsen imod; hun har en Følelse for Retfærdighed, der er stærkere, end hendes Fordomme. Vi have viist hende Tjenester, og hun skammer sig ikke ved den Kilde, fra hvilken de kom."

Adelheids Hjerte slog raskt og stormende, og et Øieblik troede hun, ikke mere at kunne beherske sine Følelser. Men den velgjørende Overbeviisning, at Sigis-

mund i sine helligste og fortroeligste Meddelelser til sin Moder, ikke havde forglemt Ære og fiin Følelse, kom hende til Hjælp, og gjorde hende et Øieblik lykkelig; thi intet er saa smerteligt for et reent Gemyt, som at maatte troe, at man er uværdigt behandlet af den, man elsker; og intet er saa behageligt, som den Vished, at den Agtelse er fortjent, som vi bevæges til, ædelmodigt og tillidsfuldt at skjænke.

„Du lader mig kun vederfares Retfærdighed;" — svarede Adelheid, der med Glæde hørde denne smigrende og som det syntes, uvilkaarlige Yttring; — „Vi ere sikkert — vi ere i Sandhed taknemmelige; men om vi endogsaa ingen Grund havde til Taknemmeligheds hellige Pligt, vilde vi, troer jeg, dog være retfærdige. Vil Du nu ikke tillade, at mine Folk yde Dig Hjælp?"

„Det er ikke nødvendigt, Frøken! Send dine Tjenere bort; thi deres Nærværelse vil kun foranledige en uvenlig Jagttagelse af vore Skridt. Staden er nu beskjæftiget med det festlige Maaltid, og, da vi ikke have været saa blinde, at overse et Tilflugtsted for de Forfulgte og Forstødte, ville vi benytte Leiligheden, og bortfjerne os ubemærkede. Hvad Dig angaaer —"

„Jeg vilde gjerne være den Uskyldige nær i et saa alvorligt Øieblik;" — føiede Adelheid til med Værdighed og en synlig Deeltagelse, der næsten altid finder en Gjenklang.

„Himlen velsigne Dig — Himlen velsigne Dig, elskelige Pige; Og Himlen vil velsigne Dig, thi sjeldent bliver her i Livet Uret ustraffet, og det Gode sjeldent uden Belønning. Send dine Tjenere bort, eller, dersom Du holder deres Nærværelse for nødvendig, saa lad dem blive ubemærkede i Nærheden, medens Du agter paa vor Vei; og naar Alles Øine ere henvendte paa deres Fornøielser, kan Du følge efter. Himlen velsigne Dig! — Ja, det vil Himlen!"

Margarethe førde nu sin Datter til en af de mindst besøgte Gader. Balthazar ledsagede dem taus og en af Adelheids Tjenere fulgde deres Skridt langtfra. Da de vare i Huset, vendte Tjeneren tilbage for at vise sit Herskab, der syntes at beskjæftige sig med de hundrede Smaating, der var opfundne, for at more Mængden, det Huus, de varede gaaede ind i. Da Frøken de Willading havde ladet sine Folk gaae, dog med den Befaling, at de maatte være ved Haanden, fandt hun snart Middel til at træde ind i det lille Huus, i hvilket den beskjæmmede Familie havde taget sin Tilflugt, og blev, da man havde ventet hende, strax ført ind i det Værelse, hvor Christine og hendes Moder havde fundet Beskyttelse.

Den unge, følsomme Adelheids Deeltagelse var af høi Værdi for en Pige af Christines Tænkemaade. — De græd med hverandre, thi deres Kjøns Svaghed

vandt Seier over den Førstes Stolthed, da hun saae sig fri for den Tvang, som Verdens Opmærksomhed paalagde hende, og hun lod Strømmen af den Følelse, der, trods hendes Bestræbelse for at tæmme den, gjennembrød sine Skranker, frit Løb. Margarethe var det eneste Vidne til denne stumme men forstaaelige Meddelelse mellem de to unge, rene Gemytter, og hun var dybt greben af denne uventede Medlidenhed hos en, der var saa høit æret, og, som man i Almindelighed troede, saa lykkelig.

„Du føler hvor uretfærdig man er imod os," — sagde hun, da Følelsernes Storm havde lagt sig en Smule. — „Du kan altsaa troe, at en Skarpretters Barn er som enhver Andens Barn, og ikke bør forfølges af Menneskerne, som en Ulveunge?"

„Moder! hun er en Datter af Friherren af Willading," — sagde Christine; — „vilde hun komme hid, dersom hun ikke havde Medlidenhed med os?"

„Ja, hun kan føle Medlidenhed med os — og dog finder jeg det haardt, at være en Gjenstand for Medlidenhed! Sigismund har fortalt os om hendes Godhed, og hun kan virkelig have Følelse for Ulykken."

Denne Hentydning paa hendes Søn fremkaldte en flammende Rødme paa Adelheids Kinder, medens en Kulde som Dødens var i hendes Hjerte. Hiin fremkaldte den raske, uimodstaaelige Opbrusen af hin qvinde-

lig Følelse; den Sidste kom af den Rystelse, hun ikke kunde undgaae, da det levende, talende Billede af Sigismunds nære Slægtskab med en Skarpretters Familie fremstillede sig for hende. Det vilde have rørt hende mindre, dersom Margarethe havde taelt mindre fortroligt, eller med mere forstilt Uvidenhed, om den unge Mand.

„Moder!" — raabde Christine dadlende og overrasket, som om hun af Ubetænksomhed havde begaaet en stor Ubeskedenhed.

„Det gjør intet, Barn! Det gjør intet! Jeg læsde i Dag i Sigismunds funklende Øine, at vor Hemmelighed ikke længe vil blive bevaret. Den herlige Knøs maa vise mere Kraft, end hans Forfædre; han maa for bestandigt forlade et Land, hvori han var fordømt, allerede førend han blev født."

„Jeg vil ikke nægte, at eders Forbindelse med Hr. Sigismund er mig bekjendt," — sagde Adelheid, i det hun samlede alt sit Mod, for at aflægge en Tilstaaelse, der pludseligt vilde gjøre Familien Balthazar til hendes Fortrolige; — „Du kjender den svære Gjæld, din Søn har paalagt vor Taknemmelighed, og det forklarer den Deel, jeg tager i eders Ulykke."

Margarethes skarpe Øie forskede i Adelheids stærktrødmende Ansigt, snarere bekymret, end triumpherende, en Følelse, som Pigen meest frygtede for, og da hun havde bortvendt sit Blik, blev Christines Moder tankefuld og

fordybet i sig selv. Denne udtryksfulde Meddelelse fremkaldte en dyb og ubehagelig Taushed, som enhver gjerne havde brudt, dersom ikke alle Tunger uimodstaaeligt vare blevne bundne ved Raskheden og Styrken af deres Tanker.

„Vi vide, at Sigismund har gjort Dig en Tjeneste;" — bemærkede Margarethe, der bestandigt mere tiltalde sin ædle Gjæst med den Fortrolighed, der anstod hendes Alder, end med den Agtelse, som Adelheid var vant til at vises af dem, der vare af ringere Stand, end hun. — „Den brave Knøs har talt derom, endskjøndt med Beskedenhed."

„Han har al Grund til, at lade sig selv vederfares Ret i sine Meddelelser til sin Familie. Uden hans Hjælp havde min Fader været barnløs, og Barnet, uden hans modige Bistand, faderløst. To Gange stod han mellem os og Døden."

„Jeg har hørt derom," – svarede Margarethe, i det hun paa ny hæftede sit gjennemtrængende Blik paa Adelheids udtryksfulde Ansigt, der bestandigt glindsede og glødede, naar man talde om hendes Elskers Mod og Selvfornægtelse; — „Hvad Du siger om vor stakkels Sigismunds Fortrolighed med hans Familie, da staaer der sørgelige Forhold imellem os og vore Ønsker. Dersom Sigismund har sagt Dig fra hvem han nedstam-

mer, har han sandsynligviis ogsaa sagt Dig, at han i Verden gjælder for det, han ikke er."

„Jeg troer at han ikke har skjult noget for mig, som han vidste og ansaae for skikket til at meddele mig;" svarede Adelheid, i det hun nedslog sine Øine for Margarethes opmærksomme, ventende Blik; — „Han har talet aabenhjertet, og —"

„Du vilde sige?"

„Ærefuldt, som det anstaaer en Kriger;" — vedblev Adelheid med Fasthed.

„Deri har han gjort ret; dette borttager i det mindste een Byrde fra mit Hjerte. Nei, Gud har paalagt os denne Skjæbne, og det vilde have smertet mig, dersom min Søn skulde have ladet det mangle paa Grundsætninger i en Sag, i hvilken de især ere saa nødvendige. Du er forbauset, Frøken?"

„Din Tænkemaade i din Stilling sætter mig ligesaa meget i Forbauselse, som den glæder mig. Dersom nogen kunde undskylde en Skjødesløshed i Maaden at betragte Livets sædvanlige Baand paa, var det vist den Omstændighed, at see sig uden egen Skyld henstillet som en Skive for Had og Uretfærdighed, og dog træffer jeg her, hvor man med Grund kunde vente Harme mod Skjæbnen, en Tænkemaade, der vilde hædre en Throne."

„Du tænker, som Folk, der mere ere vante til at

betragte deres Medmennesker igjennem Fantasien, en gjennem Virkeligheden. Dette er et Billede paa Ungdom, Uerfarenhed og Uskyldighed, men ikke et Billede paa Livet. Ulykken og ikke Lykken tugter, i det den viser, at vi ikke ere duelige til sand Lyksalighed, og i det den giver den Lærdom, at støtte sig paa en Magt, der er større, end enhver anden paa Jorden. Vi falde for Lykkens Fristelser, medens vi hæve os i Ulykken. Dersom Du, uskyldige Væsen, troer, at en ædel og retskaffen Tænkemaade kun tilhører den Lykkelige, saa har Du betroet Dig til en falsk Fører. Der gives Onder, som Kjødet ikke kan taale, det er sandt; men bortfjernede fra disse overvældende Mangler, ere vi bedst farne, naar vi mindst fristes af Forfængelighed og Ærgjærrighed. Flere hungrige Betlere afholde sig fra at stjæle den Brødkrumme, som de bede om, end yppige Fraadsere nægte sig den Lækkerbid, hvoraf de døe. De, der leve under Riset, see og frygte den Haand, der holder det; De der svælge i Verdens Pomp, troe tilsidst, at de fortjene den kortvarige Opmærksomhed, som de glæde sig ved. Naar Du stiger ned i Elendighedens Dyb, har Du intet at frygte, uden Guds Vrede. Naar Du er ophøiet over Andre, maa Du være bange for din egen Sikkerhed."

„Saaledes pleier Verden ikke at betragte Tingene."

„Fordi Verden bliver beherſket af dem, hvis Fordeel fordrer, at fordreie Sandheden for deres Undergivne, og ikke af dem, hvis Pligt gaaer Haand i Haand med Retfærdigheden. Men vi ville tie derom, Frøken! denne her lider juſt nu alt for meget — til at man kan ſaa tydeligt udtale Sandheden i hendes Nærværelſe."

„Føler Du Dig bedre, og er Du i Stand til at høre din Veninde, kjære Chriſtine?" — ſpurgde Adelheid, i det hun med en kjærlig Søſters Ømhed tog den forſmaaede og forladte Piges Haand.

Hidindtil havde den Arme kun ſagt de faa ovenfor meddeelte Ord, der indeholdt en Misbilligelſe af hendes Moders Uforſigtighed. Diſſe faa Ord vare frembragte med tørre Læber og en afbrudt Stemme, medens Dødens Bleghed bedækkede hendes Anſigt, der røbede hendes Indres frygtelige Qval. Men diſſe Beviſer paa Deeltagelſe hos en Pige af hendes Alder og Slægt, om hvis Fortrin hun var vant til at høre ſaa glødende Skildringer af den fyrrige Sigismund, og om hvis Oprigtighed hun var overbeviiſt ved den fine og raſke Inſtinct, der ſaa hurtigt forener unge og uſkyldige Væsner, frembragde en hurtig, ualmindelig Omvæxling i hendes Sjæl. Den Smerte, der kjæmpede indſluttet i hendes Indre, udſtrømmede nu frit af hendes Øine, og hun kaſtede ſig hulkende og grædende, dreven af en mild, men overvældende Følelſe til ſin nye

Venindes Bryst. Den erfarne Margaretha smilde over dette aabenhjærtige Udtryk af Velvillie fra Adelheids Side, endskjøndt selv denne tilfredse Mine var streng og tvungen hos en Qvinde, der havde kjendt saa meget til Verdens Prøvelser. Nogle faa Minutter forlod hun Værelset, i det hun troede, at det vilde være mere velgjørende for hendes Datter at være sammen med et saa reent og uerfarent Gemyt, naar hun overlod dem til dem selv, end naar hendes Nærværelse paalagde dem Tvang.

Begge Pigerne græd længe med hinanden efterat Margaretha var gaaet bort. Denne Omgang, som Kummeren ligesom forklarede og som paa den ene Side en tillidsfuld Aabenhjertighed og paa den anden en ædelmodig Medlidenhed gjorde inderligere, var Aarsag i at begge i denne korte Tid ligesom henlevede Maaneder i en nær og inderlig Fortrolighed. Fortrolighed er ikke altid en Følge af Tiden. Der gives Sjæle, der med et Slags Slægtskab, der ligner ligeartede Stoffers Tiltrækkelseskraft, mødes med en Raskhed og Inderlighed, der kun tilhører det renere Stof, hvoraf de bestaae. Men naar denne Tiltrækkelse af den aandige Deel af Tilværelsen bliver hævet ved Følelser, der blive opvarmede ved en saa øm Interesse, som den, begge Piger nærede for en fælleds Gjenstand, er dens Kraft ikke allene stærkere, men gjør sig ogsaa raskere bemær-

kelig. Saameget kjendte allerede hver af dem til den Andens Charakteer, Liv og Forhaabninger (naturligviis med Undtagelse af Adelheids helligste Hemmelighed, som Sigismund betragtede som et alt for helligt Pant, til endog at dele det med sin Søster,) at deres Sammentræffen under ingen Omstændigheder kunde have lignet to Fremmedes, og deres gjensidige Bekjendtskab hjalp endnu mere til at nedbryde Skrankerne af de Formaliteter, der vilde have været saa besværlige for deres Længsel efter at meddele hinanden deres Tanker og Følelser. Adelheid besad for megen aandig Takt, for at tage sin Tilflugt til Trøstens Hverdagssprog. Da hun taelde — som det ved hendes høje Rang og mindre betrængte Stilling var naturligt, at hun begyndte Samtalen — skeede det med almindelige, men venlige Hentydninger.

„Du gaaer imorgen med os til Italien;" — sagde hun, i det hun tørrede sine Øine; — „saasnart Dagen bryder frem, forlader min Fader Blonay i Selskab med Signor Grimaldi, og Du vil ledsage os?"

„Hvorhen Du vil; — hvorhen det er, med Dig — hvorhen det er — for at skjule min Skjændsel."

Blodet steeg op i Adelheids Ansigt, og selv hendes Mine forekom den ukunstlede, uerfarne Pige ærværdig, da hun svarede.

„Skjændsel er et Udtryk, der maa tillægges Gemeenhed og Egennytte, Stolthed og Troløshed;" —

sagde hun med qvindelig, men kraftig Harme; — „men ikke Dig, Bedste!"

„O, fordøm ham ikke," — hvidskede Christine, i det hun tildækkede sine Øine med sine Hænder; — „han har ikke fundet Kraft til at bære vor Fornedrelses Byrde, og man maa snarere beklage ham, end tale om ham med Had."

Adelheid taug, men hun betragtede den arme, sittrende Pige, hvis Hoved i vemodig Kummer var sjunket ned paa Brystet.

„Har Du kjendt ham nærmere?" — Spurgde hun sagte, i det hun mere fulgde Gangen af sine Tanker, end hun overveiede det Spørgsmaal, hun gjorde. — „Jeg havde haabet, at denne Vægring ikke vilde foraarsage nogen anden Smerte, end den uundgaaelige Krænkelse, der, frygter jeg, tilhører vort Kjøns Svaghed og Sædvaner."

„Du veed ikke hvor høit den Foragtede regner det, at blive foretrukken — hvor kjær den Tanke, at vide sig elsket, bliver for den, der udenfor sine Slægtningers snævre Kreds, kun er vant til at finde Modbydelighed og Foragt. Du har altid været kjendt, elsket og lykkelig; Du kan ikke vide, hvor godt det gjør den Foragtede ogsaa kun at synes at blive foretrukken."

„Nei, siig ikke det, jeg beder Dig;" — sagde Adelheid raskt og med bange Hjertebanken; — „der

kun lidet i dette Liv, ved hvilket der ikke skulde være noget at udsætte. Vi ere ikke altid hvad vi synes; og dersom vi vare det, og dersom vi endnu vare ulykkeligere, end noget, Lasten undtagen, kan gjøre os, saa er der en anden Tilstand af Tilværelsen, i hvilken Retfærdigheden — den rene, uforfalskede Retfærdighed — vil blive øvet."

„Jeg vil gaae med Dig til Italien;" — svarede Christine, med en rolig og bestemt Mine, medens en Ild af helligt Haab glødede paa hendes Kinder; — „Naar alt er forbi, ville vi gaae med hinanden til en bedre Verden."

Adelheid trykkede den ømme og følsomme Pige til sit Bryst. De græd igjen med hinanden, men det var blidere, sødere Taarer, end de forrige.

Tyvende Kapitel.

Den bedste Kilde vil jeg vise Eder,
Vil plukke Bær til Eder.

Stormen.

Dagen, der fulgde paa Viinhøstfesten, oprandt klar og skyløs over Lemansøen. Hundrede nøisomme og med Tiden huusholderiske Sveitsere havde allerede før Daggry forladt Staden, og mange Fremmede trængde sig i Baadene, da Solen steeg yndig og straalende op over de afrundede og smilende Bjærgtoppe paa de nærliggende Kyster. Skjøndt det var saa tidligt var alt i det paa Klippen kneisende Slot Blonay og omkring det paa Benene og i Bevægelse. Tjenerne løb travle fra Værelse til Værelse; fra Gaarden til Terrassen og fra Gangen til Taarnet. Arbeiderne paa de nærliggende Marker lænede sig i forbauset Opmærksomhed paa deres Agerdyrkningsredskaber og betragtede deres Overmænds Reisetilberedelser. Thi endskjøndt vor Fortælling ikke falder i den strængt lehnsherrelige Tid, fandt dog de Begivenheder, som vi have foresat os at afskildre, Sted længe før hiin store politiske Begivenhed, der siden saa væsentlig forandrede Europas selskabelige Tilstand. Sveits var den Tid et tillukket Land, selv for de tilgrændsende Folk, og den

nu fremrykkede Tilstand af Veie og Vertshuse, var ikke alene aldeles ubekjendt for disse Bjærgbeboere, men ogsaa for den øvrige Deel af Jordkloden. Selv Heste bleve ikke ret tit brugte, naar man reisde over Alperne, men Vandrerne betjende sig af Muulæslerne, der havde en langt sikkrere Gang, ligesaa vel som Smugleren, der besøgde de steileste Veie. Vel havde man, som i de øvrige Dele af Europa, saaledes og i de jævnere Egne, Landeveie, men var man engang imellem Bjærgene kunde man blot betroe sig til Muulæsler og bruge disse.

Saaledes var da ogsaa det lange Tog af de Reisende, der forlod Blonays Porte, da Taagen begyndte at bevæge sig paa de vide, oversvømmede Rhoneenge, altsammen til Hest. En Kureer, ledsaget af et bepakket Muuldyr, var allerede afgaaet om Natten, for at sørge for deres Bequemmelighed, der fulgde efter og nogle behændige, unge Bjærgbeboere vare afgaaede i visse Mellemrum med forskjellige Befalinger, der havde Hensyn til de Reisendes Fornødenheder.

Da Rytterstoget kom ud af den store Porthvælving, hørde man det livlige Horn blæse et Farvel, et Tegn til de hjerteligste Ønsker for de Bortreisende. Toget fulgde en malerisk Sti, der slyngede sig mellem Alpeenge, Løvværk, Klipper og Smaabyer ned til Lemanseen. Roger af Blonay og begge hans fornemste Gjæ-

ster rede foran, den Første paa en Stridshest, som han for mange Aar siden havde redet som Krieger, og de to Andre paa Dyr, der vare tilredne for at bruges paa Bjærgene og vante til Veien. Dernæst kom Adelheid og Christine, der ifølge deres Kjøns beskedne Tilbageholdenhed reed for sig selv. Deres Samtale var sagte og inderlig. Nogle Tjenere fulgde efter og derpaa kom Sigismund ved Siden af Signor Grimaldis Ven, og en af Blonays Familie, der skulde vende tilbage med Friherren, naar han havde viist sine Gjæster den Ære at ledsage dem til Villeneuve. Bagtroppen blev dannet af Muulæseldrivere, Tjenere, og dem, der førde de Dyr, der bar Bagagen. Alle de Første, der havde i Sinde at gaae over Alperne bare den Tids Skydegeværer ved deres Sadelbuer, og enhver havde sin Kaarde, sin **Couteau de chasse** (Hirschfænger) eller sit Vaaben af en mere krigerisk Form, hængende saaledes at man saae, at man betragtede det som Forsvarsmidler, man maaskee kunde blive nødt til at betjene sig af.

Da Afreisen fra Blonay ikke frembød nogen af de Afskedsscener, der sædvanligt sætte de Reisende i en vemodig Stemning, vare de Fleste af Selskabet, da de traad ud i den rene opmuntrende Morgenluft, i den Hensigt at fryde sig ved Landskabets Ynde og at hengive sig til Munterhed og Glæde, i den Stemning som et saa pragt-

fuldt Øieblik kan vække hos dem, der have Sands for Naturens Skjønheder.

Adelheid viisde sin Veninde de forskjellige Gjenstande, der frembød sig for hendes Blik, for saaledes at drage Christines Tanker bort fra hendes Kummer, der blev forhøiet ved Tabet af hendes Moder, fra hvem hun nu for første Gang i sit Liv saae sig virkelig skilt; da deres Omgang i de Aar, hun befandt sig under et fremmed Tag vel var hemmelig, men dog uafbrudt. Christine bød sin nye Venindes kjærlige Hensigt Haanden med Taknemmelighed, og gjorde sig Umage for, at finde Glæde i Alt hvad hun saae, skjøndt det kun var en Glæde, som den Sorgfulde og Bekymrede tillader sig, i det han forsigtigt undertrykker de hemmelige Aarsager til sin Smerte.

„Denne Borg vi drage til, er Chatelard," — sagde Frøken de Willading til Balthazars Datter; — „et næsten ligesaa gammelt og anseeligt Slot, som det, vi nylig have forladt, endskjøndt det ikke saa længe har været Opholdstedet for en og den samme Familie; thi Slægten Blonay har i tusinde Aar beboet den samme Klippe, og har stedse været bekjendt for sin Retskaffenhed og sit Mod."

„Sandelig dersom noget i Livet kan godtgjøre dets daglige Onder," — bemærkede Christine med mild Smerte og maaskee med Kummerens Særhed, — „maa

det være den Omstændighed, at nedstamme fra Saadanne, som først ere blevne kjendte og ærede blandt de Store og Lykkelige. Selv Dyd, Sjæleadel og store Handlinger nyde neppe en Agtelse, som den vi føle for Herren af Blonay, hvis Familie, som Du nylig har sagt, har boet i tusinde Aar paa Klippen der oppe."

Adelheid taug. Hun skattede den Følelse, der saa naturligt havde ført hendes Veninde paa en Tanke, som denne, og følde Vanskeligheden i at dryppe Balsom i et saa dybt Saar, som det, der var bibragt hende.

„Vi maae ikke altid holde dem for de Lykkeligste, som Verden ærer meest;" — svarede hun endelig; — „den Agtelse, som vi ere vante til, bliver endelig en Nødvendighed, uden derfor at være en Kilde til Lykke, og Faren for at miste den, kommer ikke mere den Glæde nær at besidde den."

„Du vil i det mindste tilstaae, at det at være foragtet og afskyet er en Forbandelse, med hvilket intet kan udsone os."

„Lad os nu tale om andre Ting, Kjære! Det kan vare længe inden en af os igjen seer denne store Scene af Klipper og Vand, brune Bjærge og skinnende Gletschere; vi ville ikke vise os utaknemmelige mod den Lykke, der frembyder sig, ved at græmme os over det, der er umueligt."

Christine rettede sig roligt efter sin nye Venindes Hensigt og de fortsatte tause deres Reise paa den bugtede Sti, indtil hele Selskabet havde den lange, men behagelige Vei ned ad Bjærget paa Ryggen og betraad den store Landevei, der næsten bliver beskyllet af Søens Bølger. Vi have allerede hentydet paa Veiens Skjønhed ved denne Ende af Lemansøen. Efterat Toget havde naaet Toppen af det milde og sunde Montreux, førde Veien under et Løvtag af Nøddetræer videre ned til Porten af Chillon, og i det man streifede Randen af Søen, naaede man Villeneuve til den Tid, man havde bestemt at spise Frokost. Alle stege ned og forfriskede sig, hvorpaa Roger af Blonay og hans Folk efter mange gjensidige, varme og velmeente Ønsker tog Afskeed.

Solen var neppe synlig i de dybe Dale, da de, der vilde reise over St. Bernhard, allerede var i Sadlen igjen. Veien forlod naturligviis nu først Bredden af Søen, og gjennemskar hiint brede, tilsvømmede Moseland, der var bleven dannet ved Rhonens Oversvømmelse, og hvis man kan troe geologiske Formodninger og gamle Sagn, ved visse hæftige Naturrystelser. I flere Timer reed vore Reisende imellem en saa rig Frugtbarhed og en saa yppig Planteverdt, at deres Reise mere lignede en Udflugt i Lombardiets vide Sletter, end en Reise gjennem sædvanlige Sveitseregne; skjøndt Udsigten, ulig den grændsesløse Udstrækning af Italiens

Have, var paa alle Sider begrændset af lodrette Klippemure, der optaarnede sig mod Himmelen, og kun laae een eller to Timers Gang fra hverandre, en Afstand, der, efter Diet at dømme, udvidede sig til Mile — en Følge af den store Maalestok, efter hvilken Naturen har optaarnet disse uhyre Masser.

Sildigt om Middagen førde den berømte Bro ved St. Maurice Melchior af Willading og hans ærværdige Ven over den skummende Rhone. Her betraad de Waliserlandet, den Tid, ligesom Genf, et erhvervet Land og ikke indbefattet i Eedsforbundet, og alt hvad der frembød sig for Diet, Levende eller Livløst, antog en Blanding af den Storhed, Ufrugtbarhed, Yppighed og det Frastødende, der har gjort dette Land saa almindeligt bekjendt. Adelheid gjøs uvilkaarligt tilbage — thi hendes Phantasi var ved Rygtet endog bleven fattet paa Mere, end Virkeligheden kunde give Grund til at vente — da Porten i St. Maurice dreiede sig paa sine Stabler og i bogstavelig Forstand indsluttede de Reisende i dette vilde, øde og dog saa romantiske Land. Men da man drog langs med Rhonen, forbausedes de, hvem denne Reise var noget nyt, uophørligt over saa meget Uventet, der snart vakde Beundring, snart Afsky, snart Yttringer af Henrykkelse, snart den skuffede Forventnings Kulde. Bjærgene rundt omkring vare øde, og uden de soelbestraalte Græsganges oplivende Smykke,

men Dalen var næsten overalt riig og frugtbar. Paa et Sted var en af de Vandbeholdninger, som Gletscherne danne paa de høie Klipper, brudt over sin Indfatning, og havde, nedstyrtende med Hæftighed, revet ethvert Spor af Beboelse bort med sig og bedækket vidtløftige Strækninger af England med chaotiskt adspredte Ruiner. Frygtelige Ørkener og den meest smilende Frugtbarhed berørde umiddelbart hinanden; grønne Pladser, som en lykkelig Dannelse af Jordbunden tilfældigviis havde begunstiget, traad, som Oaser i Ørkenen, frem midt i en Ufrugtbarhed, der i et heelt Aarhundrede vilde trodse Menneskernes Kunst og Anstrængelse. For at fuldende dette frygtelige Billede sad en Kretin der med blot halv menneskelig Skabning, lallende Tunge, sløv Aand, og nedværdigende Begjærligheder. Da man traad ud af dette Bælte af tilintetgjort Plantelio, blev Scenen igjen saa venlig, som Indbildningskraften kunde ønske eller Øiet forlange. Funklende i Solens Straaler sprang Bække fra Klippe til Klippe; Dalen blev grøn og yndig, Bjærgene fremviisde mangfoldige og skjønne Farver og lykkelige, smilende Ansigter lode sig see, hvis Mage i Friskhed og Regelmæssighed maaskee ikke igjen var at finde i nogen anden Deel af Sveits. Wallis var den Tid, ligesom nu, et Land fuldt af modsatte Extremer, men maaskee var det Frastødende og Uvenlige det Herskende.

Uagtet den lille Strækning, som de Reisende havde lagt tilbage, brød Natten frem, da de naaede Martigny, hvor der foreløbigt var gjort de fornødne Anstalter til deres Modtagelse. Man sørgede for at Selskabet tidligt kom til Ro, for at det kunde styrke sig til den næste Dags Besværligheder.

Martigny ligger paa det Punkt, hvor den store Rhonedal forandrer sin Retning mod Syden og vender sig mod Vesten; og herfra udgaaer der tre af de berømteste Bjærgveie, der føre til ligesaa mange Veie i de øvre Alper. Her begynde de to Veie til det store og det lille St. Bernhard, der begge føre til Italien, og den der fører til Col de Baume og gaaer over en Green af Alperne til den berømte Chamouny Dal i Savoyen. Det var Friherren af Willadings og hans Vens Hensigt at vælge den Første af disse Veie, som vi allerede før have bemærket i disse Blade, da Piemonts Hovedstad var deres Maal. Veien over det store St. Bernhard er, skjøndt saa længe bekjendt ved det gamle og gjæstfrie Kloster, og det høieste beboede Punkt i Europa, og i den senere Tid berømt fordi en seierrig Armee er gaaet derover, i Hensende til Storheden af dens Sceneri, kun et Alpepas af anden Klasse. Opgangen, der endnu den Dag i Dag er saa ukunstlet, er lang og forholdsmæssig uden Fare, og i Almindelighed ogsaa temmelig lige, da der ikke findes saa-

danne høie, steile Steder, som dem Gemmi, Grimsel og mange andre Passer i Sveits og Italien frembyde, med Undtagelse af Bjærgets Nakke eller col, hvor man i bogstavelig Forstand maa klattre op ad de raa store Trin, der saa hyppigt forekomme paa Veiene i Alperne og Appeninerne. Det Møisommelige ved Veien ligger derfor snarere i dens Længde og i Nødvendigheden af en bestandig Ilen, end i en overordentlig Anstrængelse ved at stige op; og den Roes, som vort Aarhundredes største Feltherre har erhværvet sig, ved at føre en Armee over dette Bjærg, opnaaede han snarere ved de krigeriske Kombinationer, ved hvilke dette Tog især udmærkede sig, ved Driftigheden af Tanken, og den Hurtighed, med hvilken en saa vidtloftig Plan blev udført, end ved de physiske Vanskeligheder, der vare at overvinde. I denne sidste Henseende blev Overgangen over St. Bernhard ofte overtruffen i vore Dage, thi Armeer have ofte i flere Uger draget igjennem Lande med store Strømme, vanskelige Bjærge og uafbrudte Skove, hvor den blotte legemlige Anstrængelse hver enkelt Dag var større, end alle de Møisommeligheder, Napoleons Hær udstod ved denne Leilighed. Vi vurdere enhver Handling efter Storheden af dens Udfald, saa at en fuldkommen upartisk Dom om dens Fortjeneste er meget sjelden; thi en Seier eller et Nederlag, der, hvor simpelt og blodløst det end kan være,

ryster eller sikkrer det civiliserede Selskabs Interesse, vil altid hos Verden gjælde for en Begivenhed af større Vigtighed, end Geniets lykkeligste Combinationer, eller den Tapperhed, der blot har Hensyn til et fjernt og ubekjendt Folks Velfærd. Overveie vi denne Sandhed vel, ville vi indsee, hvor rigtigt det er, at en Nation besidder Tillid til sig selv, en udstrakt Magt og en Enhed, der svarer til dens Midler; thi smaa og adskilte Stater forøde deres Kræfter paa Handlinger, der have for liden Betydning for den almindelige Interesse, og bortødsle deres aandige Midler, ikke mindre end deres Skatte og Blod, for at understøtte Interesser, der ikke vække Deeltagelse hos nogen udenfor deres egne Grændser. Den Nation, der formedelst ringere Befolkning, Mangel paa Midler, slet Styrelse og Modstand af den offentlige Mening, ikke kan vedligeholde sig i Besiddelsen af en med Rette erhværvet Hæder, savner et af de første og uundværligste Elementer til sin Storhed; thi Æren formerer sig, som Rigdom, og bliver meest funden der, hvor dens Frugter allerede have formeret sig. Vi erkjende af denne Omstændighed hvor rigtigt det er, at vænne sig til den mandige Tænkemaade, der sætter os i Stand til, at bedømme det Fortjenstlige og Ufortjenstlige af det, der skeer hos os, og til at afryste hiin Afhængighed af Andre, som Mange af os give den anmassende Titel af Agtelse for

Videnskaber og Smag, der dog i Sandhed har saa megen ægte Beskedenhed og Blufærdighed, som en Tjener pleier at vise, naar han prunker med sin Herres Navnkundighed.

Denne lille Udskeielse har forledt os til, for et Øieblik at overse Begivenhederne i vor Fortælling. Faa, der besidde Formue, vove sig paa den sildige Tid af Aaret, da vore Reisende naaede Martigny, til de stormfulde, høiere Alperegioner, uden at tage een eller flere duelige Førere med sig. Disse Menneskers Tjeneste i mange Henseender nyttig, men især derved, at de give Raad, til hvilke et langvarigt Bekjendtskab med Himmelens Tegn, Luftens Forandring, og Vindens Retning gjør dem duelige. Friherren af Willading og hans Ven sendte strax et Bud til en Bjærgbeboer, ved Navn Peter Dumont, der var fordeelagtigt bekjendt formedelst sin Troskab, og som stod i det Rygte, at han var langt bedre bekjendt med alle Vanskeligheder med at stige op og ned, end nogen Anden af dem, der bereisde disse Alper. Nuomstunder, da Hundrede af blot Nysgjærrighed stige op til Klosteret, er enhver Landmand af tilstrækkelig Styrke og Erfaring skikket til at være Fører, og den lille Befolkning i Oberwallis finder ved de Riges og Lediges Reiselyst, en saa rig Erhværvkilde, at de see sig i Stand til at indrette Alt efter meget nyttige og billige Bestemmelser; men paa den Tid, da

disse Begivenheder fandt Sted, var denne Pierre Dumont den eneste Mand, der ved et lykkeligt Sammenstød af Omstændigheder havde erhværvet sig Navnkundighed blandt de rige Fremmede og følgelig var meget søgt af denne Klasse af Reisende. Det varede ikke længe, førend han traad ind i den fælleds Gjæstestue i Vertshuset, — en sund, blomstrende, kraftig Mand paa tredsindstyve Aar, hvis hele Udseende forkyndte en varig Sundhed og Kraft, men som med en lille, næsten ubemærkelig Vanskelighed trak Aande.

„Du er Pierre Dumont?" — spurgde Baronen, i det han med Tilfredshed betragtede Walliserens aabne Ansigt og veldannede Skikkelse; — „Flere end een Reisende have omtaelt Dig i deres Reisebeskrivelser."

Den kraftige Bjærgbeboer rettede sig stolt i Veiret, og gjorde sig Umage for at vise sig erkjendtlig for Komplimenten paa sin egen kraftige, men velmenende Maade, thi Forførelsen havde paa den Tid endnu ikke udbredt sin List og Falskhed til Sveitserlandets Dale.

„De have gjort mig megen Ære, Monsieur," — sagde han. — „Min Lykke har villet, at jeg har passeret Toppen med mange brave Adelsmænd og smukke Damer — og to Gange med Fyrster. (Skjøndt en dygtig Republikaner var Pierre dog ikke ufølsom for verdslig Rang.) — De fromme Munke kjende mig godt, og de, der betræde Klostret, blive ikke modtaget slet-

tere, fordi de ere ledsagede af mig. Jeg vil glæde mig ved at føre et saa smukt Selskab fra vort kolde Wallis, til Italiens soelbeskinnede Dale, thi, for at sige Sandheden, Naturen har, hvad det Behagelige angaaer, sat os paa den slemme Side af Alperne, endskjøndt vi i Henseende til Gjenstande af større Vigtighed, have Fortrinnet endog for dem, der beboe Turin og Mailand."

„Hvad kan Walliseren have forud for Lombarden og Piemonteseren?" — spurgde Signor Grimaldi med en Raskhed, der røbede at han var begjærlig efter at høre hvad man kunde svare. — „En Reisende maa søge at underrette sig om Alt, og her hører jeg virkelig om en ny Opdagelse."

„Frihed, Signore! Vi ere vore egne Herrer; vi have været det, siden vore Forfædre forstyrrede de Adeliges Slotte og tvang deres Tyranner til at blive deres Lige. Jeg tænker derpaa hvergang jeg kommer til Italiens varme Sletter, og vender, for denne Tankes Skyld, mere tilfreds tilbage til min Hytte."

„Taelt som en Sveitser, skjøndt det kun er en Beboers Sprog af en af de tilvendte Provindser;" — sagde Melchior af Willading med Inderlighed. — „Dette er den Aand, Gaetano! der beskytter vore Alpebeboere, og midt iblandt deres Klipper og Is gjør dem lykkeligere, end dine Genuesere ved deres sydligvarme Bugt."

„Ordet Frihed, Melchior, bliver mere brugt, end forstaaet, og mere misbrugt, end brugt," — svarede Signor Grimaldi. — „Et Land, til hvilket Himmelen saa ublidt vender sit Ansigt, som dette, maa nødvendigt have nogen Trøst, som dette Phantom, der saa meget synes at glæde den ærlige Pierre. — Men, Signor Pierre, har mange Reisende i den senere Tid lagt Veien tilbage over Bjærget, og hvad tænker Du om vor Beslutning at gjøre et Forsøg derpaa? Vi høre mange Gange sørgelige Historier om disse Alpestier, der føre til det Italien, der forekommer Dig saa ringe."

„Om Forladelse, ædle Signore! dersom en Bjærgbeboers Frimodighed førde mig for vidt. Jeg agter Piemont ikke ringe, fordi jeg holder mere af mit Wallis. Et Land kan være fortræffeligt, skjøndt et Andet maaskee er bedre. — Hvad eders Spørgsmaal angaaer, saa har ingen Fornemme i den senere Tid besøgt Bjærget, men det sædvanlige Antal af Landstrygere og Æventyrere udebliver ikke. Dusten af Klosterkjøkkenet kildrer disse Skurkers Næser allerede her i Dalen, endskjøndt vi have tolv gode Timers Vandring for at komme til det."

Signor Grimaldi ventede, indtil Adelheid og Christine, der lavede sig til at gaae til Sengs, vare borte, derpaa fortsatte han sine Spørgsmaal.

„Du har ikke taelt om Veiret?"

„Vi ere i en af de meest usikkre og meest forræderiske Maaneder af den gode Aarstid, Messieurs. Vinteren begynder i de øvre Alper, og i en Maaned, hvori Frosten flagrer om som en forjaget Fugl, der ikke veed hvor den skal sætte sig, kan man neppe sige, om man behøver en Kappe eller ikke."

„San Francesco! Troer Du, at jeg spøger med Dig angaaende en tykkere, eller tyndere Kjole, Ven? Mine Ord angaae Laviner og Bjærgskreed — Virvelvinde og Storme."

Pierre lo og rystede paa Hovedet, skjøndt han svarede ubestemt, som hans Forretning fordrede det.

„Dette er italienske Anskuelser af vore Bjærge, Signore!" — sagde han; — „de ere en Smule phantastiske; vort Pas bliver ikke saa ofte hjemsøgt af Laviner, som saa mange Andre. Havde I seet fra Søen paa Bjærgspidserne, vilde I have fundet, at de endnu alle ere brune og nøgne, med Undtagelse af de graae Gletschere. Sneen maa falde fra Himmelen, førend den kan falde i Laviner, og vi ere, tænker jeg, endnu nogle Dage borte fra den virkelige Vinter."

„Dine Beregninger ere meget nøiagtige, Ven!" — svarede Genueseren, hvem det dog ikke var ubehageligt, at høre Føreren tale med saa megen Tillid om Veiret; — „og vi ere Dig meget forbundne der-

for. Hvorledes har det sig med de Reisende, Du taelde om? Gives der Røvere paa vor Vei?"

„Man veed, at saadanne Skurke forurolige Egnen, men i Almindelighed er der kun lidet at vinde i Forhold til Faren. Rige Reisende ere intet Hverdagssyn i vore Bjærge, og I veed vel, Signore! at for saadanne Fribyttere kan der være for Mange paa en Vei, saa godt som for Faa."

Italieneren var af Vane mistroisk i alle saadanne Sager, og han kastede et raskt, mistænkeligt Blik paa Føreren. Men Pierres frie, aabne Ansigt bortfjernede enhver Tvivl om hans velerhvervede Rygte.

„Men Du har taelt om visse Landstrygere, der ere gaaede i Forveien?"

„I Henseende til dem kunde Sagerne staae bedre;" — svarede den aabenhjertede Bjærgbeboer, i det han nedsænkede sit Hoved i en Stilling, der røbede Eftertanke, at dette formerede Vægten af hans Ord. „Det er vist, at Mange af et slet Udseende ere i Dag gaaede op ad Bjærget, en Neapolitaner, for Ex., ved Navn Pippo, der er intet mindre, end en Helgen, — en vis Pilegrim, der i Klosteret vil være nærmere ved Himlen, end paa sin Sotteseng — den hellige Petrus bede for mig, hvis jeg gjør Manden Uret! — og flere af samme Suurdeig. Ogsaa er en Anden i stor Hast, gaaet op ad, og, som man hører, med god Grund, thi han har

ved nogle dumme Streger ved Vinhøstfesten i Vevey givet sig til Priis for alle Byens Spøgefugle — en vis Jacques Colis."

Flere af dem, der stod i Nærheden af ham, der taelde, gjentog dette Navn.

„Den Samme, Messieurs! Det lader til at Hr. Colis gjerne har villet ægte en Pige ved den offentlige Høitideligheb, men da hendes Herkomst blev bekjendt, var hans Bruud ingen anden, end en Datter af Balthazar, Skarpretteren i Bern."

En almindelig Taushed forraadte de Fleste af Tilhørernes Forlegenhed.

„Og denne Historie har allerede naaet dette Kløft?" — spurgde Sigismund i en saa alvorlig og fast Tone, at Pierre bævede tilbage, medens de to gamle Adelsmænd vendte Øinene bort, og ikke syntes at bemærke hvad der foregik.

„Rygtet har en lettere Fod, end et Muulæsel, unge Officier!" — svarede den vakkre Fører; — „Historien, som I kalder den, vil være kommen over Bjærgene førend de, der bragde den med — skjøndt jeg aldrig har kunnet begribe hvordan et saadant Underværk kan gaae for sig — men det er saaledes; Rygtet gaaer hurtigere, end Tungen, som udbreder det, og naar der kommer nogen Usandhed til for at hjælpe det afsted, er Vinden selv neppe raskere. Den gode Jaques Colis

havde i Sinde, at komme forud for hans Historie, — men jeg vil sætte mit Liv paa, at han, skjøndt han har været rap nok, til at undløbe Spotten i Vevey, vil finde den med alle Tilsætninger i Vertshuset i Turin, naar han naaer Staden."

„Flere gik der ikke over Bjærget?" — faldt Signor Grimaldi ham i Talen, da han af Sigismunds dybt aandende Bryst saae, at det var paa Tiden at afbryde Samtalen.

„O jo, Signore! — endnu Een, og en, der behager mig mindre, end alle de Andre. En af eders Landsmænd, der er uforskammet nok til at kalde sig selv Il Malebetto."

„Maso?"

„Just ham!"

„Den ærlige, modige Maso, og hans fortræffelige Hund?"

„Signore, I afmaler dette Menneske i nogle Punkter saa godt, at det undrer mig, at I kjender ham saa lidet i Andre. I Virksomhed og Mod har Maso ikke sin Lige paa Veien, og Dyret staaer i samme Egenskaber kun tilbage for vore Klosterhunde; men naar I taler om dets Herres Ærlighed, taler I om Noget, hvori Verden kun skjænker ham liden Tiltro, og nedsætter Dyret for meget, der i denne Henseende langt har Fortrinnet."

„Dette kan vel være sandt," — svarede Signor Grimaldi, i det han vendte sig bekymret til sine Reisekammerater. „Mennesket er en selsom Blanding af Godt og Ondt; dets Handlinger ere, naar det er overladt til sine naturlige Drivter, saa forskjellige fra det, hvortil Beregning gjør dem, at man neppe kan indestaae for en Mand af Masos Charakteer. Vi vide, at han er en meget virksom Ven, og saadan en Mand kan let være en meget farlig Fjende. Hans Egenskaber ere ikke blevne tildeelte ham knapt. Og dog taler en mægtig Omstændighed til vor Fordeel; thi den der engang har viist en Medskabning den vigtigste Tjeneste, nærer et Slags faderlig Følelse for den, han har reddet, og vil sandsynligviis ikke berøve sig den velgjørende Tanke, at der lever nogen af hans Art, der skylder ham en taknemmelig Erindring."

Melchior af Willading yttrede sig i den samme Aand, og Føreren, der saae, at man ikke behøvede ham mere, bortfjernede sig.

Strax derpaa begav de Reisende sig til Ro.

Eet og tyvende Kapitel.

Det sittrende Aar er endnu ikke sikret;
Og Vintren kalder tit, i det den svinder,
Paa Stormen, isner Morgenen og lader
Den skjønne Dag af Snee vansires.

Thomsan.

Pierre Dumonts Horn hørdes ved Morgengry under Vindverne i Vertshuset i Martigny. Nu kom søvnige Tjenere frem, for at sadle de egensindige Muulæsler og paalæsse Bagagen. Nogle Minutter efter var den lille Karavane forsamlet — thi dette Navn kunde man give dette lille Selskab, — og man satte sig i Bevægelse, for at overstige Alperne.

De Reisende forlode nu Rhonedalen, for at begrave sig mellem hine omtaagede, forvirrede Bjærgmasser, der dannede Baggrunden af det Malerie, som de havde seet fra Slottet Blonay og Lemansøen. De kom snart ind i en snæver Dal og, i det de fulgde en brusende Bæk, naaede de igjennem mange Bugter, de raae, høitliggende Græsgange, hvor Indvaanerne forskaffe sig, især ved Fædrivt, en kummerlig Underholdning.

Nogle Timers Gang ovenfor Martigny skildes

Veiene igjen, og den Ene vendte sig til Venstre, imod den høie Dal, der siden er bleven berømt i Fortællingerne om denne vilde Egn, ved Dannelsen af en lille Sø i dens Gletscher, som, ved at trykke for meget paa dens Grundlag, gjennembrød Isvolden og fra denne Fastand af flere Timers Gang, i et Vandbjærg strømmede til Rhonen, i det den paa sin Vei tilintetgjorde ethvert Spor af Dyrkning, og paa mange Steder næsten gjorde Egnen ukjendelig. Nu blev den glindsende Top af Velan synlig, og omendskjøndt den her var Øiet meget nærmere, end i Vevey, var den dog endnu en fjærn, glindsende Masse, stor i sin hemmelighedsfulde Ensomhed, paa hvilken Øiet gjerne hviilde, ligesom det betragter den rene, pletløse Søm af en søvnig Sky.

Det er allerede bleven sagt, at, med Undtagelse af en enkelt Høide eller Kløft, Veien op ad det store St. Bernhard intetsteds er meget steilt, undtagen paa det Sted, hvor den sidste Klippevold maa overstiges. Veien fører tvertimod mange Timers Gang gjennem temmelig jævne Dale, skjøndt den almindelige Retning nødvendigt gaaer opad, og for største Delen gjennem en Egn, der tillader Dyrkning, hvorvel Jordbundens Magerhed, og den gunstige Aarstids korte Varighed neppe belønner Jordbrugernes Møie. I denne Henseende er dette Pas forskjelligt fra de fleste andre Alpepasser; men mangler det end Splügens, St. Gotthards, Gemmis og

Simplons Vildhed og ophøiede Charakteer, frembyder det dog et pragtfuldt Syn, og den Reisende seer sig, ligesom ubemærket, i en Høide, der trinviis forandrer alle hans Forbindelser med Tingene i den lavere Verden.

Ligesom forrige Dag reed Melchior af Willading og Signor Grimaldi fra det Øieblik, da de forlode Vertshuset, sammen lige til det første Sted, hvor de gjorde Holdt. Disse gamle Venner havde meget at meddele hinanden i fortroelige Samtaler, som Roger af Blonays Nærværelse, og Amtmandens Paatrængenhed hidindtil havde hindret dem i. Begge havde ogsaa nøie overveiet Adelheids Forhaabninger og tilkommende Lykke, og yttret sig som to gamle Adelsmænd fra den Tid, der ikke vare uden levende Følelse for deres Lige, medens de havde for megen Erfaring, til at overseе Verden og dens Baand, kunde erklære sig angaaende saa kilden en Gjenstand.

„Mig overkom der en Følelse af Smerte, og, hvis jeg skal kalde det ved sit rette Navn, af Misundelse," — bemærkede Genueseren i det de fortsatte Samtalen om en Gjenstand, der laa dem nær paa Hjerte, medens de lod Tømmerne paa Muulæslerne hænge; — „mig overkom der en Følelse af Smerte, da jeg først saae det skjønne Væsen, der kalder Dig Fader, Melchior! Gud har naadigt betænkt mig med mange Ting, der

gjøre Menneskerne lykkelige, men han har gjort mit Ægteskab ulykkeligt, om ikke i dets Knop, saa dog i dets Frugt. Dit Barn er lydigt og kjærligt, som en Fader kan ønske det, og dog maa denne usædvanlige Tilbøielighed formørke, om ikke tilintetgjøre dine skjønne og billige Forhaabninger for hendes Velfærd. Dette er ingen sædvanlig Sag, som nogle Trusler om Indspærrelse og en Forandring af Opholdsted kan afhjælpe, men en indgroet Lidenskab, der kun er grundet alt for fast paa Agtelse. Ved San Francesco! Mig forekommer det mangen Gang, som om Du gjorde bedst i at tilstede deres Forening."

„Dersom Tilfældet føier det saaledes, at vi i Turin træffe sammen med den flygtede Jaques Colis, kunde han let give os et andet Raad," — svarede den gamle Baron tørt.

„Dette er en frygtelig Hindring for vore Ønsker! Var Ynglingen ikke en Skarpretters Søn! Du vilde vist ikke have noget at indvende, Melchior! dersom han blot var en Søn af en Tjener eller af et simpelt Tyende i din Familie?"

„Det var langt bedre, om han nedstammede fra en af vor Stand, Gaetano! Jeg raisonnerer ikke meget over denne eller hiin politiske Sects Meninger, men jeg føler og tænker i denne Sag som mit eneste Barns Fader. Alle vore Vaner og Anskuelser, i hvilke vi ere

opvorede, min Ven! danne ligesaa mange Bestanddele af vor Lykke, hvad enten de saa ere taablige eller vise, retfærdige eller ubillige; og, endskjøndt jeg gjerne lader mine Medskabninger vederfares Ret, maa jeg dog ønske, at begynde denne nye Skik med enhver anden, end med min Datter. Lad dem, der med saa megen Iver præke Philosophi og Retfærdighed, foregaae os med et godt Exempel."

„Dette er en Anstødssteen, mod hvilken tusinde af de bedste Planer til Verdens-Forbedringen sønderknuses, ærlige Melchior! kunde vi arbeide med Andres Hænder, bringe Offre med Andres Sukke og betale med Andres Skatte, vilde der ingen Ende være paa vor Flid, vor Uegennyttighed og vor Gavmildhed, og dog var det en Jammer, hvis en saa huld Pige og en saa ædel Yngling ikke kom under eet Aag."

„Det vilde virkelig være et Aag for en Datter af Huset Willading;" — svarede den alvorligere Fader med Eftertryk. — „Jeg har betragtet denne Sag fra enhver Side, der anstaaer mig, Gaetano! og endskjøndt jeg ikke gjerne vil fornærme en Mand, der har reddet mit Liv, ved at udstøde ham af mit Selskab i et Øieblik, da endogsaa Fremmede forene sig til fælleds Hjælp og Understøttelse, maae vi dog adskilles for bestandigt, naar vi naae Turin."

„Jeg kan hverken give Dig Bifald, eller dadle Dig, gode Melchior! Det var en sørgelig Scene, da Balthazars Datter blev forsmaaet i saa mange Tusindes Nærværelse."

„Jeg betragter det som en lykkelig og velgjørende Advarsel for den Afgrund, til hvilken en taablig Ømhed førde os begge, min Ven!"

„Du kan have Ret; og dog ønsker jeg, at Du var i en større Vildfarelse, end nogen christen Sjæl har været. Disse Bjærge ere raae, og ere de overskredne, lader det sig indrette saaledes, at den unge Mand for bestandigt forglemmer Sveits. Han kan blive en Genueser; seer Du, naar dette skeer, intet Middel til, at overvinde en Deel af de nuværende Vanskeligheder?"

„Er min Families Arving en Landstrygerske, Signor Grimaldi, at hun skal forglemme sit Fædreneland og sin Fødsel?"

„Jeg er barnløs, skjøndt jeg har en Søn; og naar Villien og Midlerne ere der, kan Udfaldet heller ikke slaae feil. Lad os tale derom under den varmere italienske Soel, der, som man siger, blødgjør Hjerterne."

„De Unges og Forelskedes Hjerter, gode Gaetano! men dersom den ikke har forandret sig betydeligt i den senere Tid, forhærder den vel de Gamles, saaledes som hver Soel, jeg kjender;" — svarede Baronen i det han rystede paa Hovedet, men det overgik langt hans Kræf-

ter at lee over sit Spøg, medens han taelde om en saa piinlig Gjenstand. — „Du veed, at jeg her kun tænker paa min Datters Vel, ikke paa mig selv, og det vilde kun passe sig slet til en Friherres Ære af et gammelt Huus, at være Bedstefader til Børn, der nedstamme fra en Skarpretterfamilie."

Det blev Signor Grimaldi lettere at smile, end hans Ven; thi, da han var vant til at nedstige i de menneskelige Følelsers Dybde, opdagede han meget snart den Blanding af Drivefjere, der i Stilhed udøvede deres længe gjældende Indflydelse paa hans virkelig veltænkende Vens Hjerte.

„Saalænge Du taler om den Klogskab, at ære Menneskernes Anskuelser og om den Fare, Du udsætter Dig for at tilintetgjøre din Datters Lykke, ved at stræbe mod Strømmen, er jeg fuldkommen af samme Mening som Du, men mig forekommer det mueligt, at indrette Sagen saaledes, at Verden troer, at Alt er i sin Orden og følgelig passende. Dersom vi kunde overvinde os selv, Melchior! frygter jeg ikke for nogen stor Vanskelighed ved at forblinde Andre."

Bernerens Hoved sank ned paa hans Bryst, og han reed en lang Strækning i denne Stilling, grublede over den Vei, han meest passende skulde vælge, og kjæmpende med de forvirrede Tanker, der forurolige hans jævne, men af Fordomme indtagne Aand. Da

hans Ven kjendte Beskaffenheden af denne indvortes Kamp, holdt han op med at tale, og en lang Taushed fulgde paa denne Samtale.

Anderledes var det med dem, der fulgde efter dem. Skjøndt vante til, at skue fra deres Fædrenebjærge ud i Fremtiden, var det første Gang at Adelheid og hendes Ledsagerinde virkelig trængde ind i dets Dale og bereisde dets afbrudte og afværlende Høider. Veien paa St. Bernhard havde derfor hele Nyhedens Ynde, og deres unge varme Hjerter vare snart bortrevne fra Erindringen om deres ulykkelige Skjæbne og aabnede for Naturens ophøiede Værker. Især opdagede Adelheids mere dannede Smag hine Skjønheder af en høiere Art, der let undgaae de mindre Dannede, og hun fandt en forhøiet Fornøielse i at gjøre den simple, forbausede Christine opmærksom derpaa, der erholdt denne sin første Underviisning i hiin store Forening af Naturen, der yder saa mange uforfalskede Glæder, med Taknemmelighed og med en Hurtighed i Opfatningen, der rigeligt belønnede hendes Lærerinde. Sigismund hørde opmærksomt og henrykt paa deres Samtale, skjøndt en, der saa ofte var reist over Bjærgene, og som saa ofte havde betragtet dem baade paa deres varmere og mere soelbeskinnede Side, ikkun kunde lære lidt, endog af en saa duelig Lærerinde.

Som de stege høiere blev Luften renere, og min-

dre fugtig, medens den forandrede Farven og Udseendet af enhver Gjenstand, der frembød sig for Øiet. En udstrakt Bjærgside laae varmende sig i Solen, der oplysde paa de afrundede Jordforhøininger hundrede lange Striber af Kornmarker, i enhver Skattering af Grønt, lig det fineste Fløiel, som Tilfældet viser i mangehaande Stillinger mod Lyset, medens Skyggerne fra dette **foyer le lumiere** i Maleriet, for at bruge et teknisk Udtryk, løb ned i mørkerøde og brune Afvæxlinger indtil **colonne de vigueur** blev opnaaet i det dybeste Sorte, som de hvælvede Grene af et Lærketræ kastede i dybe Kløfter, hvorhen det menneskelige Blik kun trængde med Møie. Det var disse Skjønheder, ved hvilke Adelheid helst dvælede; de gjøre meest Indtryk paa Naturens ægte Beundrer, naar han seer sig hævet over de lavere og mindre rene Luftlag, til Lysets mere straalende Egne. Saaledes hæver den legemlige, saavelsom den aandige Sekraft sig over de Ureenligheder, der klæbe ved den lavere Verden, og vi opnaae, eftersom vi stige i Veiret, en Deel af hine pletløse og ophøiede Følelser, ved hvilke vi bringes nærmere til Skabningens Sandheder; et poetisk Billede paa den større og renere Glæde, vi føle, naar vi aandigt fjerne os fra Jorden og nærme os til Himmelen.

Selskabet hvilede i flere Timer, som sædvanligt, i den lille By Liddes. Reisende pleie i den senere Tid

ved Hjælp af Karrer, der her kunne anvendes, paa samme Dag at bestige Bjærget og at vende tilbage til Martigny. Især er Tilbageveien snart lagt tilbage, naar man har naaet nysnævnte By. Men paa den Tid, da Begivenhederne i vor Fortælling foregik, var denne Maade, om den ogsaa forekom, dog en stor Sjeldenhed. Den Udmattelse, der var en Følge af at ride i saamange Timer, tvang vort Selskab til at blive i Vertshuset meget længere, end det nu er Tilfældet, og det Høieste, de kunde haabe var at naae Klostret, førend de sidste Straaler af Solen holdt op med at beskinne den glindsende Top af Velan.

Ogsaa fandt der her et uventet Ophold Sted fordi Christine, strax efter at de havde naaet Vertshuset, bortfjernede sig med Sigismund, og vendte ikke tilbage til Selskabet førend Førerens Utaalmodighed mere end een Gang havde yttret sig i saadanne Klager, som en Mand i hans Stilling pleier at tillade sig. Adelheid saae, da hendes Venner endelig kom tilbage, at hun havde grædt bitterlig; men da hun følde for fiint, til at ville give Anledning til en Forklaring over en Gjenstand, som det var tydeligt at Broder og Søster ikke ønskede at betroe hende, lod hun kun Tjenerne vide, at alt var færdigt til Afreisen, uden at gjøre den ringeste Bemærkning over Christines forandrede Ud-

seende eller den uventede Forsinkelse, som hun havde været Aarsag i.

Pierre mumlede et taknemmeligt Ave, da den lange Hvile var endt. Han korsede sig derpaa med den ene Haand, og med den Anden svang han sin Pidsk mellem en Flok gabende Drenge og savlende Cretinere, for at gjøre Plads for dem, han skulde føre. Selskabet, der fulgde ham var i det hele af forskjellig Sindsstemning. Dersom Reisende alt for ofte hungrige og ilde stemte naae Vertshuset, forlode disse det for det meeste fornøiede og lykkelige. Den Vederqvægelse der bliver de trætte Lemmer til Deel ved Hjælp af Spisekammeret og Hvilen, meddeler sig i Almindelighed ogsaa Aanden, og det maa være en fortrædelig Lune eller en overordentlig slet Kost, der hindrer Aanden i at vende tilbage til en rolig Tilstand. Det Selskab, som Pierre førde, gjorde ingen Undtagelse fra Regelen. De to gamle Herrer havde for saa vidt glemt Gjenstandene for deres Samtale om Morgenen, at de begyndte at blive spøgefulde, og det varede ikke længe, førend ogsaa deres smukke Ledsagerinder viisde sig stemte til at lee ad deres muntre Indfald, uagtet den svære Kummer, der uophørligt og trykkende hvilede paa dem begge. Kort sagt, det Underlige ved vore Følelser er saa stort, og det er ligesaa svært at være bestandigt lykkelig, som altid sorgfuld, at den fornøiede Vertinde, der

da hun saae sig rigelig betaelt for et maadeligt Maaltid, gjorde sit Afskeedsknix paa sin smudsige Dørtærskel, ikke tog i Betænkning at paastaae, at et gladere Selskab aldrig havde forladt hendes Huus.

„Vi ville i Aften søge Hævn over den sure Drik i Vertshuset, i Augustinernes Fade; ikke sandt, ærlige Pierre?" — spurgde Genueseren i det han satte sig tilrette i Sadlen, da de vare komne fra Byens Stene, Krumninger, fremspringende Tage og Smuds til den sædvanlige Veis behagelige Bøininger. — „Vor Ven, Kjældermesteren, veed af vort Besøg, og da vi allerede have prøvet Behageligt og Ubehageligt med hverandre, venter jeg af hans Venskab nogen Erstatning for det sparsomme Maaltid, der nu blev os til Deel."

„Fader Xavier er en gjæstfri og munter Geistlig, Signore, og enhver Muulæseldriver, Fører eller Pilegrim, der drager over Bjærget, beder til Helgenen, at han ret længe vil lade Klosternøglerne forblive i hans Hænder. Jeg vilde ønske, at vi allerede i dette Øieblik steeg op ad de besværlige Trappetrin, paa hvilke man bestiger den sidste Klippe her paa Bjærget, Messieurs! og at den hele Vei var saa lykkeligt overstaaet, som den vi uden ringeste Uheld have lagt tilbage."

„Frygter Du for at støde paa Vanskeligheder, Ven?" — spurgde Italieneren, i det han heldede sig

over Sadelbuen, thi det forskende Blik, som Føreren kastede paa Himmelen, var ikke undgaaet hans levende Øie.

„Vanskeligheder er noget, der ikke let tilstaaes af en Bjærgbeboer, Signore! og jeg er en af de Sidste, der tænker paa dem, eller frygter for dem. Alligevel ere vi ved Enden af den gode Aarstid, og disse Bjærge ere høie og raae, og de, der følge os, ere fine Blomster for en stormerisk Hede. Besværligheder ere altid behageligere i Erindringen, end i Forventningen; — mere mener jeg ikke, dersom jeg mener det."

Pierre blev staaende, da han holdt op med at tale. Han stod paa en lille Forhøining ved Veien, hvor han, naar han saae tilbage, kunde overse den Aabning mellem Bjærgene, der fremviisde Rhonedalen. Han saae længe derhen med et kyndigt Øine, derpaa vendte han sig og fortsatte sin Vei, med det travle Væsen, der tilkjendegiver at en Mand mere er tilbøielig til at handle, end til at gruble over Fremtiden. Dersom hine faa Ord ikke havde undsluppet ham, vilde denne naturlige Jilfærdighed ikke have vakt den mindste Opmærksomhed; heller ikke bemærkede andre, end Signor Grimaldi det, og selv denne vilde ikke have lagt megen Vægt paa det Hele, dersom Føreren var bleven ved sine sædvanlige Skridt.

Som det er sædvanligt paa Alperne, gik Føreren

foran de Reisende, til Fods og angav saaledes hele Selskabet de Skridt, han ansaae for raadelige for Mennesker og Dyr. Hidindtil havde Pierre gaaet temmelig mageligt og nødt dem, der fulgde efter ham, til at iagttage det samme Maadehold; men nu gik han langt raskere til, ja, undertiden saa raskt, at Muuldyrene maatte følge ham i en let Trav, dersom de vilde blive i Rækken. Alt dette blev dog af de Fleste af Selskabet tilskrevet Jordbunden, thi naar man er kommet forbi Liddes, kommer der et langt Stykke Vei, som man i de øvre Alper forholdsviis kan kalde jævnt. Ogsaa troede man at det var dobbelt nødvendigt at ile for igjen at vinde den Tid, man havde spildt i Vertshuset; thi Solen dalede allerede mod den vestlige Grændse af den indskrænkede Himmel ovenover dem, og Luften forkyndte, om ikke en hurtig Afvæxling af Veiret, saa dog at Aftenen snart stundede til.

„Vi vandre paa en meget gammel Vei," — bemærkede Signor Grimaldi, da hans Tanker henvendte sig paa Selskabets nærværende Stilling; — „en meget ærværdig Sti, vilde jeg kalde den, af Agtelse for de fortjenstfulde Geistlige, der anvende saa meget for at formindske dens Farer, og formedelst dens store Alderdom. Historien nævner mange Feltherrer, der have benyttet den, thi den var længe den sædvanlige Vei for dem, der reisde mellem Norden og Syden, hvad enten

det var i en fjendtlige eller venskabelig Hensigt. I Keiser Augusts Tid førde den for det meste de romerske Legioner til Helvetien og Gallien; Cecinnas Skarer ilede gjennem disse Kløfter imod Otto, og Lombarderne gjorde femhundrede Aar senere den samme Brug af dem. Jeg erindrer at jeg har hørt at en Skare af vantroende Sørøvene har taget denne Vei fra det middellandske Hav, og, i den Hensigt at plyndre, bemægtiget sig Broen ved St. Maurice. Da vi ikke ere de Første, er det sandsynligt, at vi heller ikke ville være de Sidste, der betroe sig til Luften i disse høiere Regioner, hvad enten nu deres Hensigt er Kjærlighed eller Had."

„Signore!" — bemærkede Pierre med Ærbødighed, da Genueseren taug; — „dersom Eders Eccellence vilde tale mindre lærd og med bekjendte Ord, der lade sig sige under en rask Bevægelse, vilde det være passende og af den største Nødvendighed at skynde sig."

„Frygter Du for Fare? Have vi forsinket os? Tael! thi jeg kan ikke lide at man dølger noget."

„Fare har en vild Betydning i en Bjærgbeboers Mund, Signore! Thi hvad der er Sikkerhed paa denne Vei, kunde længere nede i Dalene blive anseet for forurolignde. Jeg siger det derfor ikke. Men Solen berører Klipperne, som I seer, og vi nærme os til et Sted, hvor et Feiltrin af et Muulæsel kan komme os

dyrt at staae. Jeg ønsker at Alle ville skynde sig med at benytte Dagens Lys, saa længe det er mueligt."

Genueseren svarede ikke, men han drev igjen paa sit Muulæsel, for at opfylde Pierres Ønske. De Øvrige fulgde af sig selv denne Bevægelse, og hele Selskabet var nu igjen i en let Trav, der dog ikke var stærk nok til at følge Pierres lange, utaalmodige og raske Skridt, thi uagtet hans Alder ilede han afsted med en Lethed, der ikke syntes at koste ham den mindste Anstrængelse. Hidindtil havde Heden ikke været ringe og dens hele Kraft blev følt i denne rene Luft, saalænge Soelstraalerne faldt paa Dalen; men saasnart de bleve opfangede af en bruun Bjærgtop, blev deres oplivende Indflydelse opløst af en Kjølighed, der tilstrækkeligt beviisde hvor nødvendig Nærværelsen af hiint Lyslegeme er for dem, der leve i saadan en Høide. Den qvindelige Deel af Selskabet søgde sine Kapper, saasnart den sædvanlige Skygge fulgde paa det straalende Lys; og det varede ikke længe førend Mændene ogsaa indhyllede sig i deres Overklæder, og med sædvanlig Forsigtighed beskyttede sig imod Aftenluften.

Læseren maa dog ikke troe, at alle disse smaa Begivenheder paa Veien tildrog sig i saa kort en Tid, som den, vi have behøvet til vor Fortælling. Et langt Stykke Vei var lagt tilbage, førend Signor Grimaldi og hans Ven indhyllede sig i deres Kapper, og man

var lidt efter lidt kommet forbi adskillige Huse og Smaabyer. Overgangen fra Dagens Varme til Aftenens Kulde var ogsaa ledsaget af en tilsvarende Omværling i de Gjenstandes Udseende, forbi hvilke de kom. St. Pierre, en Gruppe af Hytter med Steentage, der bar alle Kjendemærker paa den ugjæstfrie Egn, i hvilken den var bygget, var den sidste By; længere oppe ved Broen ved Hudri viisde der sig endnu en lille Gruppe af nogle sørgelige Boliger, der ligesom dannede et Forbindelsesled mellem Menneskernes Boliger og Dyrenes Huler. Plantelivet var allerede blevet magrere og magrere og tabde sig nu hurtigt i paafaldende Spor af Ufrugtbarhed, saaledes som Skyggerne i et Maleri ved deres forskjellige Overgange i Baggrundens Mørke. Lærketræerne og Cederne bleve efterhaanden mindre og sjeldnere, indtil det forknyttede Træ forvandlede sig til Busk, og denne endelig forsvandt i Skikkelsen af noget blegt Grønt, der som Mus, hang ud af en Klipperævne. Selv Bjærggræsset, for hvilket Sveits med Rette er saa berømt, blev tyndt og tørt, og da de Reisende naaede det runde Bækken ved Foden af Velanspidsen, som man kalder La Plaine de Prou, saae man paa den gunstigste Tid af Aaret, og da kun paa enkelte Steder mellem Klipperne, tilstrækkelig Næring for en lille Hjord af forvildede, gnavende, hungrige Geder.

Det nysnævnte Bækken er en Aabning mellem høie Klipper, og næsten ganske omgivet af raae, nøgne Fjælde. Veien, der bestandigt gik op ad en jævn Skraaning, førde gjennem Midten af Bækkenet, til et snævert Kløft under en overhængende Klippe. Pierre pegede paa dette Pas som det farligste paa denne Side af Bjærget, da der paa den Tid Sneen smæltede, ofte rullede Laviner ned fra Toppen. I dette Øieblik var der dog ingen Grund forhaanden til at frygte for en saadan Fare, thi, med Undtagelse af Mont Velan, laa alt over dem i den samme øde, mørke Klædning. Det vilde virkelig heller ikke være let for Indbildningskraften at tænke sig et mindre talende Billede paa det Øde, end det, der nu viisde sig for vore Reisendes Blikke, da de fulgde Vandet, der rislede midt imellem denne eensomme Dal, et sikkert Kjendetegn paa Veiens almindelige Retning, og naaede Middelpunktet af Bækkenet.

Det var just i den første Aftenskumring, men det mørke Skjær af de stribede og ved den Jernfarve, hvormed Tiden havde beklædt dem, ærværdige Klipper, og Dybden af Bækkenet udbredte en sørgelig Dunkelhed, der langt overtraf Aftenskumringens. Paa den anden Side hvilede Lyset glindsende og pragtfuldt paa Velans Snetop, endnu mange tusinde Fod over dem, fuldkommen synligt og som det lod ganske nær, medens

den nedgaaende Soels rige Straalelys glindsede paa flere af Alpernes naturlige Tinder, der i ophøiet Forvirring laae for dem i en svimlende Høide, udsatte for Stormens evige Kamp. Den blaae, altoverragende Hvælving havde hiint Udseende af fjern Pragt og dyb Rolighed, der saa ofte møder deres Øie, der bereise Sveitses Dale og med Klipper omgivne Søer, og som saa mægtigt griber deres Aand. Gletscherne ved Valsorey steeg fra de øvre Regioner næsten lige ned til Randen af Dalen, klare og funklende med den nederste Søm stribet og besmudset af Ruinerne af de overhængende Klipper, som om de vare underkastede alt dets Lod, der er paa Jorden — nemlig at maatte dele dens Ureenlighed.

Nu var der ingen menneskelig Bolig meer mellem det Punkt, de Reisende havde naaet og Klosteret, endskjøndt nyere Speculation i denne Nysgjærrighedens og Travlhedens Tid, har givet Anledning til, at man opbyggede et Vertshuus just paa det nysbeskrevne Sted i det Haab, at drage en sparsom Fordeel af de Reisende, der ikke kom Tids nok til at tage Deel i Munkenes Gjæstfrihed. Luftens Kulde steg hurtigere, end man syntes at kunne vente af Tidens naturlige Omvæxling, og der gaves Øieblikke, da Vindens hule Lyd steeg ned til Øret, endskjøndt intet Vindpust bevægede det visne og næsten eensomme Græsstraa ved deres Fødder. En eller to Gange drev store dunkle Skyer hen forbi Aabningen

ovenover dem, lig Ørne med tunge Vinger, der seile hen i Luftrummet, førend de styrte ned paa deres Bytte.

To og tyvende Kapitel.

Afsted igjennem Klyftet,
Afsted, tael intet, at ei Ord og Aande
Skal vække Vintersneen, der er nok til
At dække Hære, som vi see dem Dag og Nat
I løse Skarer vinde sig fra Klippe
Til Klippe ned, at seire ved Marengo.

Italien.

Pierre Dumont holdt stille midt paa den øde lille Slette, i det han gav dem, han anførde, et Tegn til at vedblive at stige op. Da Muulæslerne kom forbi ham, erholdt ethvert et Slag eller et Stød af den utaalmodige Fører, der ikke syntes at holde det for nødvendigt at gjøre mange Omstændigheder med de stakkels Dyr, og tog sin Tilflugt til dette simple Middel, for

at skynde paa hele Selskabet i Almindelighed. Dette Middel var saa naturligt, og saa overeensstemmende med Muulæseldrivernes Sædvane, at de Fleste af de Reisende ingen Mistanke fattede og fortsatte deres Reise, i det de enten eftertænkte de nye og dybe Følelser, som deres nærværende Stilling naturligviis maatte vække, eller glædede sig ved dem, eller i det de talede sammen uden at ahne eller frygte det mindste. Kun Signor Grimaldi, hvis Opmærksomhed allerede var skjærpet ved hans tidlige Mistanke, fandt dette Hastværk paafaldende. Da alle de Andre vare forbi, vendte han sig i Sadlen og kastede et, som det syntes, sorgløst Blik tilbage. Men dette Blik var i Grunden ængstligt og skarpt. Pierre betragtede Himmelen alvorligt; i den ene Haand holdt han sin Hat, og den aabne Flade af den Anden var udstrakt. Paa denne Sidste faldt der noget glindsende, hvorpaa Føreren i Øieblikket ilede til sin Plads foran. Men da han kom forbi Italieneren og mødte dennes forskende Blik, lod han ham see en saaledes til Is forvandlet Snedraabe, at den naturlige Varme af hans Hud endnu ikke havde faaet den til at smælte. Pierres Øie syntes at paalægge ham fortrolig Taushed, og denne stumme Meddelelse undgik de øvrige Reisendes Opmærksomhed. Ogsaa var Opmærksomheden lykkeligviis i dette Øieblik bleven henvendt paa en anden Gjenstand ved en af Muulæseldrivernes Raab. Han pegede

paa en Gruppe, der, ligesom de, droge op ad Bjærget. Den bestod kun af en enkelt Reisende, der sad paa et Muulæsel og af en Fodgjænger; ingen Fører eller anden Reisende var i deres Selskab. Deres Bevægelser vare raske, og man havde kun seet dem et Øieblik, da de forsvandt bag de Klipper, der næsten lukke Dalen paa den Side hvor Klosteret ligger, og hvor just det Sted var, der blev ansect for saa farligt paa den Tid, Sneen smæltede.

„Veed Du hvad det er for Reisende og hvad deres Hensigt er?" — spurgde Friherren af Willading Føreren.

Den Sidste tænkde efter. Det var tydeligt, at han ikke havde ventet at støde paa Fremmede paa denne Deel af Veien.

„Vi kunne ikke vide noget om dem, der komme fra Klosteret, skjøndt Faa kun vilde forlade et saa sikkert Opholdsted saa silde paa Dagen;" — svarede han; — „men før jeg saae disse Reisende med mine egne Øine, vilde jeg have svoret paa, at vi vare de Eneste, der drog ad Veien paa denne Side af Bjærget. Efter Tiden at regne maa alle de Andre allerede være ankomne til Klosteret."

„Det er Landsbyfolk fra St. Pierre, der drage derop med Levnedsmidler;" — bemærkede en af Muulæseldriverne. — „Ingen, der gaaer til Italien har for-

ladt Liddes siden Pippo og hans Selskab, og de maae for længe siden have naaet Klosteret. Har I ikke seet en Hund hos dem? — Det var en af Augustinernes Hunde."

„Det var den Hund, jeg talde om;" — svarede Friherren; — „og det i Anledning af dens Udseende; Dyret saae ud som en gammel Bekjendt, Gaetano! thi dersom mit Syn ikke bedrog mig, lignede den vor gamle prøvede Ven, Neptun; og den, som han fulgde saa tæt bag efter, lignede fuldkommen vor gamle Bekjendt fra Lemansøen, den dristige, tjenstvillige Maso."

„Der blev ubelønnet for den store Tjeneste, han beviisde os;" — saarede den gamle Genueser tankefuld; — „at denne Mand paa en saa usædvanlig Maade vægrede sig ved at tage imod Penge, er ligesaa forunderligt, som hele hans øvrige, uforklarlige Opførsel. Jeg vilde ønske, at han havde været mindre haardnakken og mindre stolt, thi den ubelønnede Velgjærning ligger tungt paa mit Hjerte."

„Du har Uret. Jeg overdrog hemmeligt denne Sag til vor unge Ven Sigismund, medens Roger af Blonay og den gode Amtmand hilsede paa os; men din Landsmand vilde ikke høre om noget Tilbud af Beskyttelse eller Guld. Jeg var derfor mere ærgerlig, end forundret over det, Du saa rigtigt kalder Haardnakkenhed."

„Siig dem, der sendte Dig, sagde han," — føiede Sigismund til, — „at De maa takke Helgenerne, eller vor kjære Frue, eller Broder Luther, eftersom de finde det overeensstemmende med deres Tro, men de gjøre bedst i at glemme, at der lever saadan et Menneske i Verden som Maso. Hans Bekjendtskab kan hverken bringe dem Ære eller Fordeel. Siig især Signor Grimaldi, naar I ere paa Reisen til Italien og vi ere adskilte for evigt, dette paa mine Vegne. Saaledes sagde han til mig, ved den Sammenkomst jeg havde med den vakkre Karl efter hans Befrielse af Fængslet."

„Dette Svar var paafaldende for en Mand af hans Stand, og endnu mere dette særegne Ærinde til mig. Jeg bemærkede, at hans Øie, under vor Overfart over Søen, ofte og med et besynderligt Udtryk hvilede paa mig, og indtil denne Time har jeg ikke været i Stand til at forklare mig Aarsagen."

„Er denne Signor fra Genua," — spurgde Føreren; — „eller staaer han maaskee i nogen Maade i Forbindelse med Regjeringen der?"

„Jeg tilhører denne Fristat og denne Stad, har ogsaa en Smule Deel i Regjeringen," — svarede Italieneren og et let Smiil spillede om hans Læber, da han kastede et Blik til sin Ven.

„Der behøves da ikke at nære den mindste Tvivl i Anledning af Masos Bekjendtskab med eders Ansigtstræk;" — svarede Pierre leende; — „thi der lever nok ingen Mand i Italien, der mere har havt Leilighed til at gjøre Øvrighedens Bekjendtskab; men denne Snak forsinker os; driv paa Dyrene der foran, Etienne! presto — presto!"

Muulæseldriveren svarede paa denne Opfordring med et af de langvarige Skrig, der ligne den klapprende Lyd af den giftige Slange her til Lands, naar den vil formane de Reisende til at skynde sig, og som sikkert frembringer den samme skrækkelige Virkning paa Muulæslernes Nerver, som Slangens Advarsel paa Menneskernes. Denne Afbrydelse gjorde en Ende paa Samtalen, og Alle reed fremad, i det enhver paa sin Maade overveiede det, der var forefaldet. Faa Minutter efter bøiede Selskabet om den betegnede Klippe, forlod Dalen, eller det øde Bækken, hvorpaa de gjennem en Kløft kom til en Egn, der lignede en raa Samling af alle de Marterialier, hvoraf Verdens Grundlag i Begyndelsen er bleven dannet. Al Vegetation havde ophørt, eller, dersom der tittede et Græsstraa frem i Ly af en Steen, var det saa usselt, og viisde sig saa sjeldent, at det blev ubemærket i denne ophøiede, chaotiske Forvirring. Fernfarvede, stribede, nøgne og trøstesløse Klipper reisde sig rundt omkring dem, og selv hiint Fyr-

taarn af Sne, den funklende Top af Velan, der saa længe havde glindsende og venligt skuet ned paa deres Vei, var nu aldeles forsvundet for deres Blik. Pierre Dumont viisde strax derefter et Sted paa Bjærgets synlige Top, hvor en Kløft imellem Nabotoppene gjorde Himlen synlig. „Dette" — sagde han til dem, han førde, — „er den Col, gjennem hvis Aabning denne Alpeaas tilsidst bliver overstegen." Det Lys, der endnu herskede roligt paa denne Deel af Himmelen, stod i en ophøiet Contrast med de mørke Skygger i de lavere Passer, og Alle hilsede dette første Blik paa Enden af Dagens Møie, som et Forbud for Hvile, og, vi kunne sige, for deres Sikkerhed; thi endskjøndt Ingen, uden Signor Grimaldi, havde bemærket Pierres urolige Stemning, kunde man dog saa sildigt paa Dagen, midt i en saa vild og øde Egn, og ligesom afskaaret fra alt menneskeligt Samqvem, ikke bare sig for en ydmygende Følelse af Menneskernes Afhængighed af Guds store, evige Forsyn.

Muulæslerne bleve igjen tvungne til at fordoble deres Skridt, og Tanken om Forfriskelse og Hvile, som man ventede af Klosterets Gjæstfrihed, var velgjørende og almindelig for de Reisende. Dagen flygtede hurtigt ud af de Dale og Kløfter, gjennem hvilke de reed, og Længsel efter at komme videre, standsede enhver Samtale. Luftens ualmindelige Reenhed gav Gjenstandene bestemte Omrids, saa at man saae dem nøie og nær ved,

og kun Bjærgbeboerne og Sigismund, der vare vante til dette Øienbedrag, og begreb Størrelsen af den Maalestok, efter hvilken Naturen udvikler sin Magt paa Alperne, kunde beregne den Afstand, der endnu skilde dem fra deres Maal. Endnu var der mere end een Times møisommelig Reise at lægge tilbage, og dog havde Adelheid og Christine sagte yttret deres Glæde, da Pierre pegede paa den Plet blaae Himmel deroppe mellem de graae Klipper, og lod dem vide, at det var der Klosteret laa. Hist og her opdagede man nu ogsaa under Skyggen af de overhængende Klipper smaa flade Pletter, som den sidste Vinters Sne endnu bedækkede, og som sandsynligviis vilde modstaae Solens Kraft, indtil Vinteren atter kom — et nyt, sikkert Tegn til, at de havde naaet en Høide, der var langt over Menneskernes sædvanlige Boliger. Luftens Skarphed antydede ligeledes hvor de befandt sig, thi alle de Reisende havde hørt, at Augustinerne boede i en evig Kulde, et Sagn, der næsten er bogstaveligt sandt.

Selskabets Fil havde hele Dagen ikke været saa stor, som den nu blev. I denne Henseende ligner den sædvanlige Vandrer vel den, der reiser paa Livets Landevei, og seer sig nødt til ved en sildig og slet belønnet Flid i Alderdommen, at erstatte Ungdommens Uagtsomhed og Skjødesløshed. Denne deres større Jilfærdighed blev ved at stige, istedetfor at tage af, thi Pierre

Dumonts Blik vedblev at være hæftet paa Himmelen, og hvert Øieblik syntes nye Bevægelser at medbringe nye Grunde til Jil. De trætte Dyr viisde mindre Iver end deres Fører, og de, der reed dem, begyndte at knurre over det ufornuftige ved den Hast, med hvilken de bleve dragne afsted paa den smalle, ujævne og stenede Sti, hvor Dyrene ikke altid ved saadan en Skyndsomhed rigtigt kunde fæste Fod, medens et Mørke, der var tykkere end det, Klippernes Skygger frembragde, faldt paa deres Vei, og Luften pludseligt fyldte sig med Sne, som om alle dens Bestanddele ved Anvendelsen af en hurtig, chemisk Proces vare blevne dannede og fortykkede.

Denne Forandring var saa uventet og dog saa fuldstændig, at hele Selskabet holdt deres Muuldyr tilbage, og saae snarere med Forbauselse og Beundring paa de Millioner Sneflokke, der faldt ned paa dem. Et Skrig af Pierre vækkede dem først af deres Henrykkelse, og gav dem en Forestilling om Sagens virkelige Forfatning. Han stod paa et Klippestykke, fra hvilket Selskabet endnu var mere end halvtredsindstyve Skridt borte, hvid af Sne, og tilvinkede Selskabet, med Hæftighed, at det dog maatte skynde sig at komme.

„For den hellige Jomfrues Skyld, driver paa Dyrene!" — raabde han, thi Pierre var, som de Fleste

af Indbyggerne af Wallis, en Katholik og vant til at tænke meest paa sin himmelske Forbederinde, naar han blev truet af en overhængende Fare; — „driver paa dem, dersom eders Liv er Eder kjært. Nu er der ingen Tid til at begabe Bjærge, der i deres Slags ere ganske smukke, ja endog de Pragtfuldeste og Største, man kjender," — Ingen Sveitser nedsætter nogensinde for Alvor sit saa kjære Land, eller taber sin høie Agtelse for dets elskede Natur, — „men som vi i vor Stilling hellere maatte ønske var de jævneste Sletter, end det, de virkelig ere. Driver paa Muulæslerne, for den hellige Jomfrues Skyld."

„Du forraader en unødvendig, og for en, der ikke saa let burde tabe sin Fatning, uklog Ængstlighed ved Synet af nogle Sneflokke, Ven Pierre!" — bemærkede Signor Grimaldi, da Muuldyrene nærmede sig til Føreren, og antog noget af en Krigers Ironi, der har hærdet sine Nerver ved Fortroelighed med Faren; — „Selv vi Italienere, skjøndt mindre vante til Kulden, end I Bjærgbeboere, blive ikke saa forskrækkede over saadan en Forandring, som Du, øvede Bernhardsfører."

„Gjør mig hvad for Bebreidelser I vil, Signor Grimaldi!" — sagde Pierre, i det han vendte sig om og fortsatte sin Vei, med forøget Hast, skjøndt det ikke ganske lykkedes ham at skjule sin Ærgrelse over en Be-

skyldning, som han vidste var saa ufortjent; — „men skynd Eder. Saalænge I ikke er bedre bekjendt med den Egn, I reiser i, gaae eders Ord, som en tom Lyd, forbi mine Øren. Det er her ikke Spørgsmaalet om en Bagatel, som en ny Kappe, som Sneen beklæder os med, eller om Snebolde, som Børn for Spøg trykke sammen, men om noget, af hvilket Eders Liv eller Død er afhængig. I er høit oppe i Luften, Signore! i Stormens Egn, hvor Vindene undertiden rase med en Voldsomhed, som om Djævlene fra Helvede suusde frem, for at afkjøle sig, og hvor de stærkeste Lemmer og fasteste Hjerter kun alt for ofte maae indsee og bekjende deres Svaghed."

Den gamle Mand havde af Agtelse for Italieneren blottet sine hvide Lokker, da han yttrede denne eftertrykkelige Bebreidelse, og da han taug, gik han stolt videre, som om han forsmaaede, at bedække et Hoved, der allerede havde trodset saa mange Storme paa Bjærgene.

„Sæt Huen paa, gode Pierre! jeg beder Dig;" — sagde Genueseren i en angergiven Tone. — „Jeg har overilet mig som en Dreng, og viist en Ubesindighed, der kun passer slet til mine Aar. Du er bedst i Stand til at bedømme den Stilling, hvori vi befinde os, og til din Veiledning alene overlade vi os."

Pierre antog denne Afbigt med et stolt og ærefrygtsfuldt Buk, medens han stedse fortsatte sin Vandring med uforandret Tilfærdighed.

Ti mørke, ængstlige Minutter fulgde derpaa. I denne Tid kom den faldende Snee hurtigere og i finere Flokker, og undertiden mærkede man sørgelige Tegn til at Vinden lavede sig til at bryde løs. I den Høide, i hvilken vore Reisende nu befandt sig, afsige Phænomener, som man ellers kun pleier at give lidt Agt paa, Dommen over Liv og Død. Varmens Forsvinden af det menneskelige Legeme er i en Høide af sex til syv tusinde Fod over Havets Overflade, og i en Brede af en sex og halvtredsindstyve Grader, endog under de gunstigste Omstændigheder ofte i og for sig selv en Kilde til Ubehageligheder; men her kom endnu flere vigtige Grunde til, for at forøge Faren. Allerede det at Solens Straaler vare forsvundne lod en bitter Kulde tilbage, og nogle Timer af Natten maatte, endog midt om Sommeren, bringe Vinterens Kulde med sig. Saaledes kommer det, at Uveir, der i og for sig selv ere af ringe Betydenhed mægtigt angribe det menneskelige Legeme, formedelst dets ringe Kraft til at staae imod, og naar man lægger den Kjendsgjærning til, at Elementerne i deres Virken ere langt mere hæftige i de øvre, end i de nedre Regioner, vil Læseren bedre indsee Grundene til Pierres Engstelighed, end han maaskee selv

forstod dem, endskjøndt den vakkre Førers lange og bittre Erfaring meget godt kunde træde istedetfor Theori.

Mennesket er sjeldent snaksomt i Fare. De Frygtsomme trække sig tilbage i sig selv og overlade sig til en qvælende Fantasi, der formerer Grundene til Frygten, og formindsker Midlerne til Sikkerhed, medens de Aandsstærke samle deres Kræfter og sammentrænge dem paa et Punkt, der passer for deres Virksomhed. Af dette Slags vare de Virkninger, som Pierre følde i dette Tilfælde. En almindelig og dyb Taushed herskede blandt Selskabet, i det enhver Enkelt saae sin Stilling i de Farver, der meest passede til hans særegne Stemning og eiendommelige Charakteer. Mændene vare uden Undtagelse, alvorligt og ivrigt beskjæftigede med at drive deres Muulæsler afsted; Adelheid blev bleg, men hun beholdt dog sin Rolighed ved Hjælp af sin Charakteers Styrke; Christine sittrede og frygtede, endskjøndt Sigismunds Nærværelse, og hendes Tillid til ham trøstede hende; og de Qvinder, der ledsagede Arvingen til Willading, bedækkede deres Hoveder, og fulgde deres Herskab med den blinde Tillid, som saadanne Folk i alvorlig Nød pleie at vise deres Overmænd.

Ti Minutter vare fuldkommen nok til at give Alt rundt omkring en anden Skikkelse. Sneen kunde ikke blive liggende fast paa Bjærgets lodrette, glatte

Flade, men Kløfterne og Dalene bleve hvide, ligesom Toppen af Velan. Endnu bestandigt fortsatte Pierre sin Vandring opad, saa at han vedligeholdt et Slags bange Haab hos dem, der saa tillidsfuldt betroede sig til hans Indsigt og Troskab. De ønskede at troe, at Uveiret blot var en af de sædvanlige Begivenheder, man paa denne Tid af Aaret maatte vente paa de høie Alper, og som kun maa betragtes som et Forbud for den fremrykkende Vinter. Det var klart, at Anføreren ingen Lyst havde til at spilde Tiden med Forklaringer, og da enhver følde, at han burde skynde sig, havde han ingen Grund mere til at klage over deres Langsomhed. Sigismund forblev i Nærheden af sin Søster og Adelheid, af Frygt for at deres Muulæsler skulde blive tilbage, medens de øvrige Mandfolk maatte paatage sig den samme nødvendige Forretning hos de Dyr, der bar det qvindelige Følge. Paa denne Maade hengik de faa mørke Minuter, der gik umiddelbar forud for Dagens Forsvinden. Himmelen var ikke mere at see, i dette Øieblik bemærkede Øiet ikke andet end de nedfaldende Sneflokker, og det var endogsaa vanskeligt at kjende de Klippemure, der begrændsede den vilde Dal, i hvilken de rede. Dog vidsde man, at de ikke var mere meget langt fra Veien, der endog undertiden streifede deres Sider. De gjennemvandrede en raa, stenig Bjærghede, dersom et saadant Navn kan tillægges en Flade, der hverken

fremviser Spor af Vegetation, eller Haab derom. Sporene af Dyrene, der gik foran, bleve bestandigt mindre tydelige, endskjøndt de af og til saae den rislende Bæk, der kom ned fra Gletscherne, og som de allerede en heel Time havde fulgt. Hvorvel Pierre endnu var vis paa, at han fulgde den rigtige Retning, vidsde han dog alene, at man ikke mere kunde forlade sig paa hiin Fører, thi eftersom de nærmede sig Toppen af Bjærget, blev Bækken lidt efter lidt svagere og — mere udyb, da den deelde sig i tyve Smaavande, der randt ned fra de store Snemasser, der laae oppe paa de høie Bjærgtoppe.

Hidindtil havde det endnu været vindstille. Da den ene Minut forgik efter den anden uden i denne Henseende at frembringe nogen Forandring, vovede Føreren endelig at hentyde paa denne Omstændighed og opmuntrede Selskabet, i det han angav Grundene, der lod haabe, at man vilde naae Klosteret uden noget betydeligt Vanheld. Ligesom for strax at drive Spot med denne Anskuelse, begyndte Sneflokkene at hvirvle i Luften, imedens Ordene endnu svævede paa hans Læber, og et Vindstød foer gjennem Kløften, der trodsede baade Kapper og Overbeenklæder. Uagtet hans Kjækhed og Erfarenhed, udstødte Pierre dog et Fortvivlelsesskrig, og blev pludseligtstaaende, som om han ikke længer kunde skjule den Frygt, der i den sidste lange og møisommelige Time

havde samlet sig i hans Bryst. Sigismund og de fleste af Mandfolkene vare kort iforveien stegne af, for ved Bevægelse at beskytte sig mod Kulden. Den unge Mand var ofte kommen over Bjærgene, og Raabet havde neppe naaet hans Øre førend han var ved Siden af Pierre.

„Hvor langt ere vi endnu fra Klosteret?" — spurgde han hastigt.

„Vi have endnu mere end een Times steil og stenig Vei at stige, Monsieur la Capitaine!" — svarede den trøstesløse Pierre i en Tone, der maaskee sagde mere, end hans Ord.

„Dette er intet Øieblik til at være tvivlraadig. Husk paa at Du ikke er Fører for et Selskab af Muulæseldrivere med deres Dyr, men at der er Mennesker iblandt os, der ikke ere vante til saadanne Besværligheder, og hvis Legemer ere svage. Hvor langt ere vi borte fra den By, vi kom igjennem?"

„Dobbelt saa langt som fra Klosteret."

Sigismund vendte sig om og hæftede sine Øine paa de to gamle Adelsmænd, som om han ventede deres Raad og Befaling.

„Det var maaskee bedst at vende tilbage til Dalen," — bemærkede Signor Grimaldi, saaledes som man pleier at yttre en halvt fattet Beslutning; — „Vinden bliver allerede skjærende og Natten rykker stærkt frem. Hvad mener Du, Melchior? thi jeg er af samme Me-

ning, som Monsieur Sigismund, at der ikke er megen Tid at spilde."

„Tilgiv, Signor!" — faldt Føreren ham raskt i Talen. — „Ikke for Einsiedlens og Lorettos Skatte vilde jeg paatage mig at gaae over Sletten ved Velan een Time sildigere. Vinden vil have en Helvedes Magt i dette Bækken, der snart vil koge som en Gryde, medens vi her af og til have Beskyttelse af Klipperne. Den ringeste Forseelse paa den aabne Slette kunde føre os vild, og vi vilde behøve lang Tid for at finde Veien igjen. Ogsaa Dyrene gaae i Mørket raskere og sikkrere opad end nedad, og naae vi Byen, saa er der intet Herberg for fornemme Folk, medens de brave Munke have alt, hvad endog en Konge kan begjere."

„Den der undslipper disse vilde Klipper behøver ikke at være meget kræsen i Valget af sit Maaltid, ærlige Pierre! naar det blot er under Tag. Kan Du love, at vi uden Skade, og i behørig Tid kunne indtræffe i Klostret."

„Signore, vi ere i Guds Hænder. Jeg er overbeviist om, at de fromme Augustinere bede for alle dem, der i dette Øieblik ere paa Bjærget; men her er intet Øieblik at spilde. Jeg forlanger ikke mere, end at ingen lader sin Formand af Syne, og at enhver anvender alle sine Kræfter. Vi ere ikke langt fra Tilflugtshuset, og dersom Vinden voxer til en Storm, som det, for ikke

at dølge Faren, vel ofte er Tilfældet i denne Maaned, søge vi Skjul der i nogle Timer."

Denne Efterretning kom meget vel tilpas, thi den Efterretning at der i en Afstand, som det var muligt at naae, befandt sig et sikkert Tilflugtssted, gjorde en saa opmuntrende Virkning paa de Reisende, som den en Sømand føler, der har undgaaet en Orkan ved tilfældigviis at have truffet en sikker Havn. Pierre gjentog endnu engang sin Formaning, at blive saa nær sammen som mueligt, og raadede Enhver, der følde den ulykkelige Virkning af Kulden i sine Lemmer, at forlade Saddelen og at bestræbe sig for, igjen at bringe Blodets Kredsløb i Orden ved Bevægelsen; derpaa fortsatte han sin Vei.

Men selv den Tid, der hengik under denne korte Samtale, havde virkelig forværret Tingenes Stilling. Vinden, der hidindtil ingen sikker Retning havde havt, da det var en vild Strøm af den øvre Luft, der var afvendt fra sin egentlige Vei derved, at den stødte paa raae Klipper og Alpekløfter, omkredsde dem nu i Hvirveler, i det den snart gjorde det lettere for dem at stige op, da den syntes at skyde dem fremad, snart bruusde dem med en saadan Voldsomhed imøde, at det virkelig var umueligt at komme videre frem. Kulden formerede sig pludseligt og de Kraftigste i Selskabet begyndte at føle den bedøvende Indflydelse af den iiskolde Luftstrøm paa en Maade, der vakde alvorlige Bekym-

ringer. Enhver Forsigtighed, som den ømmeste Omhu kunde opfinde, blev anvendt, for at beskytte den qvindelige Deel af Selskabet; men omendskjøndt Adelheid, der alene havde tilstrækkelig Besindighed, formindskede Faren ved det Onske, ikke uden Nødvendighed at sætte hendes Ledsagerinder i Skræk, kunde hun dog ikke skjule den skrækkelige Sandhed for sig selv, at Varmen forlod hendes Legeme med en Hurtighed, der gjorde hende det umueligt at holde sig ret længe opreist. Da hun kjendte sin aandige Overlegenhed over sine Ledsagerinder, — en Overlegenhed, der i saadanne Øieblikke maa ansees for vigtigere, end legemlig Kraft, — holdt hun efter nogle Minutters stille Lidelse sit Muuldyr tilbage og kaldte paa Sigismund, for at hun skulde see efter hvorledes det stod til med hans Søster og Pigerne, der alle i nogen Tid slet ikke havde taelt.

Denne foruroligende Opfordring skeede i et Øieblik, da Stormen syntes at samle nye Kræfter, og da det var umueligt at kjende den besneede Jord tyve Skridt fra det Sted, hvor Selskabet havde samlet sig i en sittrende Gruppe. Den unge Kriger slog de Kapper og Overkjoler tilside, hvori Christine var indhyllet, og den halvt bevidstløse Pige sank til hans Skulder, som set søvnigt Barn, der ønsker at sove ind i et elsket Væens Arme.

„Christine, min Søster! — Min arme, min ulyk-

kelige — min ængstelige Søster!" — hvidskede Sigismund, til Lykke for hans Hemmelighed, med en Stemme, der kun naaede Adelheids Øre. — „Vaagn op, Christine! For vor ømme, fortræffelige Moders Skyld, kom til Dig selv! Vaagn op, Christine, for Guds Skyld vaagn op!"

„Vaagn op, dyrebare Christine!" — raabde Adelheid, der ilede ned af sit Dyr, og trykkede den smilende, men bedøvede Pige til sin Barm. — „Gud afvende den Ulykke fra mig, at jeg skulde komme til at bebreide mig, at mit Ønske var Skyld i at Du døde blandt disse raae Klipper! Christine, dersom Du elsker mig, dersom Du har Medlidenhed med mig, saa vaagn op!"

„Seer efter Pigen," — sagde Pierre hastigt, da det ahnede ham, at en af hine Bjærgkatastropher forestod, hvoraf han flere Gange i sit Liv havde seet de frygteligste Følger. — „Seer efter alle Qvinderne, thi den som sover nu, døer!"

Muulæseldriverne befriede snart begge Tjenestepigerne fra deres Overklæder, og man overbeviisde sig snart om, at de vare i en truende Fare, og at den Ene allerede havde tabt al Bevidsthed. Det lykkedes imidlertid ved betimelig Brug af Pierres Flaske og ved Muulæseldrivernes Anstrængelser, at kalde dem for saa vidt tilbage til Livet, at enhver umiddelbar Bekymring

forsvandt, endskjøndt det ikke kunde undgaae de Kyndigste iblandt dem, at en halv Time længere sandsynligviis vilde have fuldendt det ulykkelige Værk, der saa virksomt var begyndt. Hvad der forøgede den Skræk, denne Overbeviisning forvolote, var at ethvert Medlem af Selskabet, selv Muulæseldriverne ikke undtagne, følde en smertelig Aftagen af den Livsvarme, hvis fuldkomne Flugt er Døden.

I denne Nød steeg de Alle af. De følde hvor farlig deres Stilling var, at Bestemthed kun var i Stand til at redde dem, og at hver Minut var af den største Vigtighed. Hver af Qvinderne, Adelheid iberegnet, blev af to Mænd taget imellem dem, og paa denne Maade understøttede, hvorpaa Pierre med høi og kraftig Stemme befalede alle at gaae videre. En af Muulæseldriverne fik det Hverv at drive Dyrene bag efter. Saadanne Reisendes Gang, som vare saa svage som Adelheid og de andre Qvinder, paa en stenet og meget ujævn Sti, hvor Sneen gik op til Anklerne og Stormen skar dem i Ansigterne, var naturligviis langsom og yderst besværlig. Dog holdt Bevægelsen Blodet i Omløb og en kort Tid lod det til at de, der leed meest, kunde reddes. Pierre, der med en Bjærgbeboers Udholdenhed, og en Sveitsers Troskab, forblev paa sin Post, opmuntrede dem med sin Stemme og vedblev at vedligeholde Haabet om at de vare nær ved Tilflugtsstedet.

I dette Øieblik, da der behøvedes meest Kraftanstrængelse, og da sandsynligviis de Fleste følde Vigtigheden deraf, forlod Muulæseldriveren, der skulde drive Dyrene efter dem, sin Post, da han hellere vilde vove paa at stige ned af Bjærget, end med saa langsomme Skridt at arbeide sig op til Klosteret. Manden var en Fremmed der i Landet, der tilfældigviis var bleven antaget for denne Reise, og ikke forenet med Pierre ved hine Baand, der ere de bedste Pant paa en ubestikkelig Troskab, naar Egenkjærligheden frister vor Svaghed. De udmattede Dyr, der ikke mere bleve fremskyndede af Driveren, og vare kjede af Strabadserne, stode først stille, derpaa vendte de sig til Siden, for at undgaae den skarpe Luft og forvildedes snart fra Stien, som det var saa nødvendigt at følge.

Saasnart Pierre var bleven underrettet om denne Omstændighed, befalede han strax at bringe de vildfarne Dyr tilbage, det maatte koste hvad det vilde. Da Folkene vare stive af Kulde, bedøvede og ude af Stand til at see nogle Skridt bort, var det dem ikke let, at udrette dette besværlige Hverv. Den Ene af Selskabet efter den Anden sluttede sig til de Søgende, thi al de Reisendes Bagage var paa Dyrene, og efter en kort Søgen, hvorved endogsaa Qvindernes Blod kom mere i Bevægelse, bleve Muulæslerne lykkeligt fundne. De bleve nu bundne til hinanden, det Efterfølgendes Hoved

til dets Hale der gik foran, og Pierre lavede sig til at fortsætte Reisen. Men da han søgde efter Stien var den ikke at finde. Man forskede til alle Sider, men ingen kunde opdage det ringeste Spor. Raae, sønderslaaede Klippestykker vare det Eneste, hvormed den omhyggeligste Eftersøgen blev belønnet; og efterat nogle kostbare Minutter vare bortødslede, samlede Alle, som efter en fælleds Overeenskomst, sig om Føreren, for at høre hans Raad. Sandheden lod sig ikke længere dølge; Selskabet var faret vild.

Tre og tyvende Kapitel.

. . . Lad ingen indbildsk Spotter dadle
Skabningens Viisdom, som om intet er
Foruden Hensigt og foruden Nytte.

Thomson.

Saalænge vi have Kraft til at kjæmpe, er Haabet den sidste Følelse, der forlader den menneskelige Aand. Men-

neſket er begavet med enhver Grad af Mod, fra Eftertankens rolige Kraft, der bliver endnu virkſommere ved phyſiſk Dygtighed, indtil et ſorgløſt Gemyts gale Overilelſe; fra den Beſtemthed, der er ſaa meget mere rigtig og agtværdig, jo ſtørre Leiligheden er til at viſe den, indtil Fortvivlelſens frygtelige og ſlet ſtyrede Kræfter. Men ingen Pen giver Læſeren et rigtigt Billede om den Kulde, der gjennemisner Hjertet, naar Tilfældet pludſeligt og uforberedt berøver os de Hjælpekilder, ſom vi ere blevne fortroelige med. Naar Sømanden er uden Compas taber han ſin Driſtighed og Beſindighed, ſkjøndt den øieblikkelige Fare ikke derved bliver forøget og Soldaten vil flye, naar man berøver ham hans Vaaben. Kort ſagt, naar Aandens ſædvanlige Ideforbindelſer pludſeligt og voldſomt blive forſtyrrede, maae vi føle, at Fornuften, der hæver os ſaa høit over Dyrene, at den gjør Menneſkerne til deres Herrer og Beherſkere, bliver en mindre koſtelig Egenſkab, end Inſtinctet, ſaaſnart det forbindende Led i Kjæden af Aarſager og Virkninger bliver ſønderrevet.

Kun en naturlig Følge af hans ſtørre Erfarenhed lod Pierre Dumont langt bedre indſee det Skrækkelige ved deres nærværende Stilling, end nogen af hans Reiſekammerater. Det var vel klart nok, til at han kunde ſøge Veien over Klipper og Stene, men han havde Erfaring nok, til at vide, at der er mindre Fare

ved, at blive paa en og samme Plet, end at famle omkring; thi medens kun een Retning førde til Tilflugtsstedet, bortfjærnede alle de Andre dem kun endnu mere fra det Sted, der nu var deres eneste Haab. Paa den anden Side syntes nogle faa Minutter i denne bidende Kulde og skarpe Vind tilstrækkelige til at stivne de Svageres Livsstrøm i det Selskab, der var betroet til hans Omsorg.

„Veed Du noget Raad?" — spurgde Melchior af Willading, i det han trykde Adelheid til sit Bryst, og slog sin vide Kappe omkring hende, og saaledes med en Faders Ømhed meddeelde hende en Deel af den svage Varme, som hans bedagede Legeme endnu besad. — „Falder Dig intet ind, der kan gjøres i denne skrækkelige Nød?"

„Dersom blot de gode Munke have været virksomme;" — svarede Føreren nølende; — „men jeg er bange for at Hundene paa denne Tid af Aaret ikke ere indøvede i at finde Veien."

„Er det altsaa kommet saavidt! Er vort Liv da virkeligt afhængigt af disse Dyrs utilforladelige Klogskab?"

„Min Herre! jeg vilde velsigne den hellige Jomfru og hendes hellige Søn, hvis dette var saaledes. Men jeg er bange for at denne Storm kom saa pludseligt og uventet, at vi ikke kunne gjøre Regning paa deres Hjælp."

Melchior sukkede. Han trykde sit Barn tættere

til sit Hjerte, medens den kraftigere Sigismund beskyttede sin svage Søster, som Fuglen bedækker sine Unger med sine Vinger.

„At nøle er den visse Død," — sagde Signor Grimaldi. — „Jeg har hørt om Muulæseldrivere, der vare blevne nødte til at dræbe deres Dyr, for at finde Varme og Ly i deres Hud."

„Dette Valg er skrækkeligt;" — faldt Sigismund ham i Talen; — „er det ikke muligt at gaae tilbage? Da Veien stedse gaaer ned af Bjærget, maae vi snart kunne naae Landsbyen."

„Den Tid, vi behøve dertil, kunde blive uheldbringende;" — svarede Pierre. — „Jeg veed kun een Udvei, som endnu er tilbage. Naar Selskabet vil blive sammen og besvare mit Skrig, vil jeg endnu engang søge at finde Veien."

Dette Forslag blev modtaget med Glæde; thi Virksomhed og Haab gaae Haand i Haand, og Føreren var i Begreb med at forlade Gruppen, da han følde Sigismunds stærke Haand paa sin Arm.

„Jeg vil ledsage Dig," — sagde Krigeren med Fasthed.

„I lader mig ikke vederfares Ret, unge Mand!" — svarede Pierre i en bebreidende Tone; — „dersom jeg var slet nok, til at forlade det Hværv, jeg har paataget mig, vilde disse Lemmer og denne Kraft have væ-

ret tilstrækkelige til at bringe mig velbeholden ned af Bjærget; men skjøndt Frosten ligesaa godt formaaer at ryste en Alpefører, som et andet Menneske, vil han dog hellige den, han tjener, den sidste Draabe af sit Hjerteblod."

„Tilgiv, brave gamle Mand! — Tilgiv! Og dog vil jeg følge Dig; det giver mere Haab om et heldigt Udfald, naar To søge, end naar Du gaaer alene."

Den fornærmede Pierre, der syntes ligesaa godt om den unge Mands Mod, som hans Mistanke havde smertet ham, modtog Tilbudet med Oprigtighed. Han rakde ham Haanden og forglemde den Følelse, der selv midt i Stormen paa dette vilde Bjærg var bleven vakt ved saadan en Mistillid til hans Ærlighed. Efter at det korte Udbrud af de menneskelige Lidenskabers altid brændende, skjøndt dæmpede Vulkan var forbi, forlod de Selskabet sammen, for at gjøre det sidste Forsøg paa at finde Veien igjen.

Sneen var nu flere Tommer høi, og da Veien ikke var andet end en Sti for Muulæsler, som man om Dagen neppe kunde kjende fra Steenbrokkerne, vilde dette Foretagende have været ganske haabløst, dersom Pierre ikke havde vidst, at det endnu var mueligt at finde et Spor af de mange Muuldyr, der daglig gaae op og ned af Bjærget. Føreren raabde til Muulæseldriverne, der svarede hvert Minut paa hans Skrig, thi saalænge

de kunde høre hinanden, behøvede de ikke at frygte for at blive aldeles adskilte, men da Vinden brølede huult og Stormen raſede beſtandigt, var det hverken raadeligt eller mueligt, at bortfjerne ſig langt fra hinanden. De ſteeg over mange Klippeſtykker og kom til en rislende Bæk, men intetſteds ſaae de noget Spor af Stien. Efterſom deres Legemsvarme tog af, begyndte Pierres Hjerte at blive modløſt, og den kraftige gamle Mand, der var overvældet af ſit Anſvar, og hvis omſvævende Tanker imod hans Villie vendte ſig til dem, ſom han havde ladt tilbage i ſin Hytte ved Foden af Bjærget, overgav ſig tilſidſt ganſke til ſin Smerte, vred Hænderne, græd og bad høit til Gud om Biſtand. Dette ſkrækkelige Beviis paa deres yderſte Nød oprørde Sigismunds Følelſer, ſaa at de næſten ſteeg til Vanvid. Hans ſtore phyſiſke Kraft holdt ham endnu opreiſt, og i et Anfald af raſende Hæftighed ſtyrtede han fremad i Sneen og Hagelen, ſom om han havde beſluttet at overlade Alle til Guds Forſyn, og forſvandt for ſin Kammerats Blikke. Dette bragde Føreren igjen til ſig ſelv. Han raabde ivrigt til den ubeſindige unge Mand, at han ſkulde vende tilbage; intet Svar fulgde, og Pierre iilde tilbage til det ubevægelige og af Kulde ſittrende Selſkab, for at faae Alle til at forene deres Stemmer, ſaa at Sigismund kunde høre det. Det ene

Skrig lød efter det Andet, men kun Stormens vilde Brøl besvarede dem.

„Sigismund! Sigismund," — raabde den Ene efter den Anden i en hurtig, ængstlig Række.

„Den ædle Knøs er uigjenkaldelig forloren!" — raabde Signor Grimaldi fortvivlet, thi de Tjenester, som Ynglingen allerede havde viist ham og hans mandige Egenskaber havde umærkeligt gjort ham kjærere og kjærere for hans Hjerte. — „Han vil døe en elendig Død, og ikke have den Trøst at dele Skjæbne med sine Lidelseskammerater!"

Et Raab fra Sigismund hvirvlede forbi, som om det udgjorde en Deel af Stormens Bulder.

„O, Du Verdens evige Behersker! det er kun Din Barmhjertighed!" — raabte Melchior af Willading; — „han har fundet Veien!"

„Og Priis Dig, Maria — Guds Moder!" — mumlede Italieneren.

I dette Øieblik kom en Hund springende og gjøende gjennem Sneen. Den hylede og snusede omkring de forfrosne Reisende. Neppe havde de udstødt et Glædes- og Forbauselsesskrig, førend Sigismund traad hen til Selskabet, ledsaget af en Anden.

„Ære og Tak de gode Augustinere!" — raabde den glade Fører; — „denne er den tredie Tjeneste af dette Slags, som jeg er dem skyldig."

„Jeg vilde ønske, at det var sandt, ærlige Pierre!" — svarede den Fremmede; — „men i en Storm, som denne, kunne Maso og Neptun kun slet træde i Stedet for Karlene og Dyrene paa St. Bernhard. Jeg er en Reisende og vildfarende, som I, og min Nærværelse bringer ingen anden Trøst, end den der, som man veed, er en Frugt af Deeltagelse i Ulykken. Himlen har nu anden Gang bragt mig i Eders Selskab paa en Tid, da det angaaer Liv og Død."

Maso gjorde denne sidste Bemærkning paa en Tid, da han nærmede sig til Gruppen, og var istand til, ved det svage Skjær at see hvem det var han havde for sig.

„Dersom Du kan være os saa nyttig, som Du allerede har været det," — svarede Genueseren; — „vil det være desto bedre for os Alle og for Dig selv med; tænk hurtigt paa et Redningsmiddel, og jeg vil dele med Dig, hvad et gavmildt Forsyn har tildeelt mig."

Il Maledetto hørde sjeldent Grimaldi's Stemme uden et Slags Deeltagelse og Nysgjærrighed, der, som vi allerede have bemærket, ofte var den Anden paafaldende, men som han tilskrev den ganske naturlige Omstændighed, at hans Person maatte være en Mand bekjendt, der havde tilstaaet at han var født i Genua. Ogsaa i dette skrækkelige Øieblik var denne Deeltagelse mærkelig, og Oldingen, der antog dette for et gunstigt Tegn, fornyede det allerede tilbageviiste Tilbud om en

rig Belønning, for at opflamme den Iver, der, som han havde Grund til at vente, først maatte vækkes ved Haabet om en væsentlig Gjengjældelse.

„Dersom det her kom an paa, ædle Signor!" — svarede Maso; — „at styre et Skib eller Fartøi, af hvilket Slags Takkelage det end monne være, i Kuling, i Blæst eller i en Orkan, ved Vindstille, eller ved Brændinger vilde min Duelighed og Erfaring nok komme i Betragtning; men naar man ikke vil regne Forskjellen mellem vor Kraft og Udholdenhed, er selv den Lillie der, som Frosten truer med at fordærve, ikke mere hjælpeløs, end jeg i dette Øieblik. Jeg er ikke bedre faren, end I selv, Signore! og endskjøndt jeg maaskee er mere fortrolig med Bjærgstien, maa jeg dog betroe mig til Helgenernes Hjælp, eller mit Liv vil endes i Sneen, istedetfor i en Brænding, som det ellers sandsynligt vilde blive min Lod."

„Men Hunden — din fortræffelige Hund!"

„Ak, Eccellenza! Neptun er her kun et unyttigt Dyr! Gud har givet ham en tættere Kappe og en varmere Klædning, end os Christne, men selv denne Fordeel vil snart vise sig som en Ulykke for min Ven. Det lange Haar han bærer, vil snart være stivt af Istapper og opholde hans Bevægelser, naar Sneen bliver dybere. Hundene paa St. Bernhard ere glattere, have sindrigere Lemmer, en bedre Lugt, og ere desuden afrettede til Veien."

Et frygteligt Skrig af Sigismund afbrød Maso; da den unge Mand havde mærket, at hans tilfældige Sammenkomst med Sømanden ikke syntes at love nogen umiddelbar Fordeel, havde han, ledsaget af Pierre og en af hans Medhjælpere, igjen fortsat sine Anstrængelser. Føreren og Muulæseldriveren besvarede Skriget og derpaa saae man Alle ile igjennem Sneen med en stor Hund foran. Neptun, der havde sat sig paa Huk med sin buskede Hale mellem Benene, gjøede, syntes at hæve sig med nyt Mod og sprang derpaa med synlig Glæde og Velvillie op paa Ryggen af sin gamle Modstander Uberto.

Hunden fra St. Bernhard var alene. Men hans Mine og alle hans Bevægelser røbede et Dyr, hvis Bevidsthed var hævet saa høit, som de Grændser Naturen har sat for et Dyrs Forstand, vilde tillade det. Han løb fra den Ene til den Anden, gned sin glatte, fede Side mod Benene af enhver, loggrede med Halen og gav de sædvanlige Tegn, som Dyr af hans Slægt pleie at lade see, naar deres Instinct er meest opvakt. Lykkeligviis havde han en god Tolk til at forklare hvad han ønskede, i Føreren, der kjendte Dyrets Charakteer, og, hvis man tør udtrykke sig saaledes, følde hvad det vilde; hvorfor han bad de Andre, at skynde sig for at drage Nytte af dette lykkelige Tilfælde. Qvinderne bleve førte, som forhen, Muulæslerne bleve bundne til hin-

anden, og Pierre stillede sig i Spidsen, raabde glad til Hunden og opmuntrede den til at vise Veien.

„Er det ogsaa klogt, saa ubetinget at betroe sig til dette Dyrs Veiviisning?" — spurgde Signor Grimaldi en Smule tvivlraadig, da han bemærkede de Anstalter af hvilke hele Selskabets Liv var afhængigt.

„Hav kun Tillid til den gamle Uberto, Signor!" — svarede Pierre, i det han ilede foran, thi han indsaae at en længere Nølen vilde være fordærvelig. — „Hav kun Tillid til Hundens Troskab og Klogskab. Klosterets Karle afrette disse Dyr saaledes, at de finde og følge Veien, om den ogsaa er Favne høit bedækket med Sne. Gud har, forekommer det mig, ganske fortrinligt givet dem hastigt Mod, langstrakte Lemmer og korte Haar, og de anvende disse Gaver paa en ædel Maade. Jeg kjender nøie deres hele Adfærd, thi vi Førere lære sædvanligt at kjende Veiene paa St. Bernhard, ved at tjene Guardianen, og mangen Gang er jeg steget op og ned af disse Klipper med et Par af disse Hunde, der blive afrettede i denne Hensigt. Ubertos Fader og Moder var mine kjæreste Ledsagere og deres Søn vil neppe skuffe en gammel Ven af Familien."

De Reisende fulgde deres nye Fører med mere Tillid, skjøndt i Blinde. Uberto syntes at forrette sin Tjeneste med den Besindighed og Stadighed, der passede til hans Alder, og som de Omstændigheder, hvori

de befandt sig, ogsaa gjorde meget nødendig. Istedetfor at springe foran, og lade Selskabet tabe ham af Syne, som det sandsynligviis vilde have været Tilfældet med en yngre Hund, holdt det ædle og næsten tænkende Dyr et Skridt, der passede til deres langsomme Skridt, der førde Fruentimmerne, og stod undertiden stille, for at see sig om, som om det vilde forsikkre sig om at ingen blev tilbage.

Hundene paa St. Bernhard blive, eller som man maaskee rigtigere kunde sige, bleve — thi den gamle Race paastaaer man, er uddød — valgte formedelst deres Størrelse, Styrke og korte Haar; den første Egenskab var nødvendig, naar de skulde yde den Hjælp, som man saa ofte fordrede af dem, saavelsom for at kunne udholde Besværlighederne paa Bjærget, og de to Sidste, for at kunne vade gjennem Sneen og modstaae dens Indflydelse. Deres Optugtelse gjorde dem bekjendte med Menneskerne og indgjød dem Hengivenhed; de bleve oplærte til at kjende Veiene og at følge dem ved enhver Leilighed, undtagen naar de skulde anvende en høiere Grad af deres Instinct, og opspore dem der bleve begravne af Laviner, og være behjælpelige, ved at grave dem ud. I alle disse Pligter var Uberto øvet saalænge, at han i Almindelighed blev anseet for det klogeste og troeste Dyr paa Bjærget. Pierre fulgde hans Trin med saa megen mere Tillid, som han var fuldkommen bekjendt med hans Egenskaber.

Da han derfor saae Dyret dreie af i en ret Vinkel fra den Retning det hidtil havde taget, efterlignede han, da han naaede Stedet dets Exempel, skrabede først Sneen bort, for at overbevise sig om Sandheden, og forkyndte derpaa med Glæde dem, der fulgde efter at Stien atter var funden. Denne Efterretning klang som en Redning fra Døden, skjøndt Bjærgbeboerne vel vidsde, at der endnu behøvedes mere, end een Times piinlige og møisommelige Anstrængelse for at naae Klosteret. Det stivnede Blod i de fine Væsners Aarer, der næsten vare hensjunkne i den skrækkelige Sørn, der er et Forbud for Døden, rullede igjen med mere Liv, da de hørde det Glædesskrig, som alle deres mandlige Reisekammerater uvilkaarligt udstødte ved denne glædelige Efterretning.

Bevægelsen blev nu hurtigere, endskjøndt overordentlig vanskelig formedelst Stormens stærke Rasen og Virkningerne af den bidende Kulde, som endog de Stærkeste i Selskabet kun modstod med Møie. Sigismund sukkede, da han tænkde sig hvorledes Adelheid og hans Søster vare udsatte for et Veir, der endog rystede de kraftigste Skikkelser og de dristigste Hjerter. Han omslyngede den Sidste med sin Arm, i det han mere bar, end ledede hende, thi den unge Kriger havde tilstrækkeligt Bekjendtskab med Stedet, til at vide, at de endnu befandt sig i en frygtelig Afstand fra dets Col og

at Christines Kraft ikke kunde lægge Veien tilbage uden Støtte.

Neptun holdt sig ved Siden af Uberto og Pierre taelde af og til til Hundene, for at forebygge en Skilsmisse, da Mørket havde taget saa meget til, at man blot kunde see de nærmeste Gjenstande, og man ikke kunde kjende Veien uden bestandigt at søge. Saa ofte Ubertos Navn blev nævnet, stod Dyret stille, loggrede med Halen eller gav et andet Tegn til at han forstod det, ret som om han vilde forsikkre Selskabet om sin Klogskab og Troskab. Pludseligt vægrede den gamle Uberto og hans Kammerat sig mod al Forventning ved at gaae videre; Føreren, de to Adelsmænd og tilsidst det hele Tog omgav dem, og intet Tilraab, ingen Opmuntring af Bjærgbeboerne kunde bevæge Hundene til at forlade Pladsen.

„Ere vi da igjen blevne vildfarende?" — spurgde Friherren af Willading, i det han trykde Adelheid til sit bankende Hjerte; — „Har Gud nu forladt os? — Min Datter! — Mit elskede Barn!"

Dette rørende Udraab blev besvaret af den gamle Ubertos Hylen, der sprang afsted som om han var gal og forsvandt. Neptun fulgde ham og gjøede høit. Pierre nølede ikke med at følge efter og Sigismund, der troede, at Føreren vilde hindre Hundene fra at

flygte, var hurtigt i Hælene paa ham. Maso skred frem med større Besindighed.

„Neptun lader ikke denne Lyd høre, naar han blot har Vind og Sne i Næseborene;" — sagde den betænksomme Italiener. — „Vi ere enten nær ved et Selskab af Reisende, thi jeg veed at saadanne ere her paa Bjærget" — „Gud bevare os! Veed Du det vist?" — spurgde Signore Grimaldi, der bemærkede, at den Anden pludseligt holdt inde.

„Jeg veed, at der har været Andre her, Signore!" — svarede Sømanden langsomt, som om han nøie overveiede hvert Ord. — „Ha! her kommer det trofaste Dyr, og Pierre, og Kapitainen med deres Efterretninger, enten de nu ere gode eller slette."

De to Nysnævnte traad til Selskabet, da Maso holdt op med at tale. De underrettede de sittrende Reisende om at det saa forønskede Tilflugtsted var i Nærheden, og at kun Mørket og den fygende Sne hindrede dem i at see det.

„Det var en lykkelig Tanke — en Tanke, der kom fra den hellige Augustinus selv — at de fromme Munke byggede dette Tilflugtsted!" — raabde den glade Pierre, der ikke ansaae det for nødvendigt længere at dølge hvor stor den Fare var, hvori de havde svævet. — „Jeg vil ikke svare for, at jeg selv havde saa mange Kræfter, at jeg kunde naae Klosteret.

I hører til Moderkirken, Signore! da I er en Italiener?"

„Jeg er et af dens uværdige Børn!" — svarede Genueseren.

„Denne ufortjente Gunst maa tilskrives den hellige Augustinus' Forbøn, eller ogsaa et Løvte, som jeg gjorde, at sende vor Frue i Einsiedeln et Offer; thi jeg har aldrig hørt at en af St. Bernhards Hunde har ført Reisende til dette Tilflugtssted. Deres Forretning bestaaer i, at opsøge dem, der ere frusne ihjel, og at føre de Reisende ad Stien til Klosteret. Selv Uberto havde sin Tvivl, som I seer; men Løvtet virkede, eller jeg veed ikke — maaskee har ogsaa Forbønnen gjort det."

Signor Grimaldi længdes alt for meget efter at faae Adelheid og, for at sige Sandheden, ogsaa sig selv under Tag, istedetfor at spilde Tiden med at afhandle saadanne tvivlsomme Sager, som den, hvilket af de to Midler, der begge vare lige rettroende, der havde bidraget meest til deres Frelse. Han fulgde tilligemed de Andre i Taushed den fromme og tillidsfulde Pierre. Denne havde vel ikke selv seet Tilflugtstedet, som man med Rette kaldte det, men Fordbundens Beskaffenhed havde overtydet ham om, at det var i Nærheden. Da han engang var bleven forvisset om hvor han var, fremstillede Egnens Beskaffen-

hed sig saa fortroeligt for hans Aand, som en Sømand i den mørkeste Nat kan være det med ethvert Toug i Skibets Takelage, eller, for at betjene os af en mere almindelig Lignelse, som enhver kan være det med alle Kroge i sit eget Huus. Da den afbrudte Kjæde af hans Tankeforbindelse igjen var bragt i Orden, blev alt igjen klart for hans Aand, og da den gamle Mand denne Gang afveeg fra Veien, gik han saa lige hen mod det Punkt, han søgde, som om Middagssolen belysde hans Skridt. Man steeg op og ned ad en ujævn, men kort Sidevei, derpaa op igjen og det saa længselfuldt forventede Maal var for ham.

Vi ville ikke opholde os ved de Følelser, med hvilke de Reisende betraadte et Sted, der i det mindste skaffede dem Sikkerhed. Ydmyghed og Hengivenhed i Guds Forsyn vare de herskende Følelser hos Alle, selv hos de raae Muulæseldrivere, medens de næsten udmattede Fruentimmer netop vare i Stand til, sagte at opsende deres Tak til den evige Almagt, der saa uventet havde reddet dem. Man saae ikke Tilflugtsstedet, førend Pierre lagde sin Haand paa det af Sneen bedækkede Tag, og med en lydelig, varm og from Takkebøn nævnede Bygningens Bestemmelse.

„Træder ind og takker Gud!" — sagde han. — „En haabløs halv Time mere vilde have ydmyget den

Stærkestes Stolthed iblandt os — træder ind og takker Gud!"

Som alle Bygninger af dette Slags var ogsaa denne ganske af Steen, selv Taget iberegnet, og lignede en hvælvet Kjælder. Dog var den ganske tør, da Luftens Reenhed og den fuldkomne Mangel paa løs Grund hindrede Fugtigheden; men Huset tilbød dem, der toge deres Tilflugt dertil, ingen anden Beskyttelse, end sine nøgne Vægge. Men et Tag i en saadan Nat var alt hvad man kunde ønske, og dette fandt man her. Bygningen bestod blot af fire Mure og Taget og havde kun een Udgang; men den var rummelig nok, til at optage et dobbelt saa stort Selskab, som det var, der nu havde naaet den.

Overgangen fra Bjærgets bidende Kulde og skjærende Vinde til det Lune i denne ukunstlede Bygning var saa stor, at den frembragde en vis Følelse af Varme. Den Fordeel, som denne Forandring af Følelser frembragde, blev gjort fuldstændig ved Anvendelsen af Rivning og Styrkelsesmidler efter Pierres Anviisning. Uberto bar et lidet Forraad af de Sidste ved sit Halsbaand, og endnu var ingen halv Time forløben, førend Adelheid og Christine sov sødt ved Siden af hinanden, indhyllede i en Mængde ubenyttede Klæder, og med Sadlerne og Dækenerne til Muuldyrene som Hovedpuder. Dyrene bleve bragte ind i Tilflugtsstedet, og da intet

Reiseselskab besteeg St. Bernhard, uden at tage det nødvendige Foder til Muulæslerne med, da den ufrugtbare Egn ikke frembragde noget, og selv Brændet maatte hentes flere Timers Reise borte paa Muulæslernes Ryg, fandt ogsaa disse taalmodige og dristige Dyr Vederqvægelse efter Dagens Møie og Besværligheder. Saa mange levende Dyrs Nærværelse i et saa indskrænket Rum, hjalp til at forhøie Varmen, og efterat alle havde taget Deel i det magre Maaltid, som Føreren havde sørget for, sank hele Selskabet i dyb Søvn.

Fire og tyvende Kapitel.

De ligge ved hinandens Side
Derinde sørgeligt paa Rad.

Rogers.

Søvnen er sød for den Trætte. Da Adelheid siden boede i et Palads, sov paa Edderdunn, og et venligere Klimas rige Stoffer hvælvede sig over hende, hørde man hende ofte sige, at hun aldrig havde nydt en sø-

dere Ro, end den, hun fandt i Tilflugtsstedet paa St. Bernhard. Saa let, naturlig og vederqvægende, saa uforstyrret af hine Drømme om Afgrunde og Laviner, der siden foruroligede hendes Søvn, var hendes Slummer, at hun den følgende Morgen først aabnede Øinene, og vaagnede som et Barn, der havde nydt en sund og rolig Hvile. Hendes Bevægelser vakde Christine. De kastede Kapperne og Overklæderne, der bedækkede dem, tilside, og saae omkring sig med den Forvirring, hvori det Nye ved deres Stilling satte dem. Alle deres Reisekammerater sov endnu. De stod op uden Larm, gik forbi de næsten ubevægelige Sovere, de rolige Muulæsler, der havde henstrakt sig med Indgangen af Bygningen, og forlode Hytten.

Derude omgav Vinteren dem; men, som det er sædvanligt i Alperne paa enhver Aarstid, herskede Storhed og Høihed ogsaa her. Den unge Dag var vaagen om Bjærgtoppene ovenover dem, medens Nattens Skygger endnu rugede over Dalene, og dannede et Landskab, liigt hine mesterlige og poetiske Malerier af den lavere Verden, som Guido har efterladt i det berømte Fresco Aurora. Dalene og Kløfterne vare bedækkede med Sne, men Siderne af de steile Bjærge laae nøgne i deres evige, graabrune Farve. Morgenluften er i denne store Høide, selv midt om Sommeren skarp, og Pigerne gysde og trak Kaaberne sammen,

omendskjøndt de indaandede med Fornøielse den rene, elastiske, begeistrende Luft. Stormen var ganske forbi, og den rene saphirfarvede Himmel stod i en yndig Contrast med Skyggerne nedenunder og hævede naturligviis deres Tanker til hiin Hvælving, der prunkede i den Fred og Glorie, der passede saa vel til det Billede, vi pleie at afmale os af de Saliges Opholdsted. Adelheid trykkede Christines Haand og de knælede begge ned og heldede Hovedet til et Klippestykke. En saa inderlig, varm og hjertelig Bøn, som det var arme Dødelige mueligt at frembringe, steg op til Gud fra disse fromme og uskyldige Hjerter.

Da denne almindelige og i deres særegne Stilling naturlige Pligt var opfyldt, følde begge de hulde Piger sig modigere. Befriede for en tung, bydende Forpligtelse, vovede de nu at see sig om med mere Tillid. En anden Bygning af samme Form og opført af Steen, ligesom den hvori de øvrige af Selskabet endnu sov, stod paa den samme Klippe og deres første Efterforsken tog naturligviis denne Retning. Indgangen til denne Hytte var en Aabning, der snarere lignede et Vindue, end en Dør. De gik forsigtigt hen til Stedet og kigede ængstligt, som Haren seer sig om førend den vover sig ind i sit Leie, ind i det mørke Værelse, der havde megen Lighed med en Hule. Fire menneskelige Skikkelser, med Ryggen vendte imod Væg-

gene, hvilede dybt i Hvælvingen. Ogsaa de sov fast, thi de forskrækkede, men nysgjærrige Piger saae længe paa dem, og gik derpaa bort uden at vække dem.

„Vi vare ikke alene paa Bjærget i denne skrækkelige Nat;" — hvidskede Adelheid, i det hun sagte trak den sittrende Christine bort fra Aabningen. — „Du seer, at andre Reisende have hvilet i Nærheden af os, efterat de sandsynligviis ogsaa har overstaaet Besværligheder og Farer som vore."

Christine klyngede sig tættere til sin mere erfarne Veninde som Duen klynger sig til Moderen, naar den første Gang vover sig ud af Reden, og de vendte tilbage til Tiflugtstedet, som de havde forladt, thi Kulden var endnu stærk nok til at gjøre dem dette Opholdsted behageligt. Ved Døren traf de Pierre, thi den gamle rørige Mand var allerede staaet op, saasnart det første Lys havde berørt hans Øine.

„Vi ere ikke alene her," — sagde Adelheid, i det hun pegede paa det sneebedækte Tag, — „ogsaa i hiin Bygning sover der Reisende."

„De ville sove længe, Frøken!" — svarede Føreren, i det han høitideligt rystede paa Hovedet. — „To af dem slumre allerede der i et heelt Aar, og den Tredie, som I saae, hviler der siden det Sneskrid, der indtraf i de sidste Dage af April."

Adelheid traad forskrækket et Skridt tilbage, thi

hans Ord vare for tydelige til at de kunde misforstaaes. Efterat hun havde kastet et Blik til sin huldе Ledsagerinde, spurgde hun om de, hun havde seet, virkelig vare Lig af Reisende, der vare omkomne paa Bjærget.

„Saaledes er det, Frøken!" — svarede Pierre; — „Denne Hytte er for de Levende, hiin for de Døde. Saa nær ere begge hinanden, naar Mennesket reiser om Vinteren paa disse vilde Klipper. Jeg har seet Folk, der her tilbragde en kort og urolig Nat, endnu før næste Dag var forbi, begynde en Søvn i hiint Huus, der ikke alene er dyb nok, men som ogsaa vil vare evigt. En af de Tre, som I nu have seet, var en Fører, ligesom jeg; et Sneskrid begravede ham paa det Sted, hvor Stien forlader Sletten ved Velan neden under os. Den Anden er en Pilegrim, der i den klareste Nat, der nogensinde omstraalde St. Bernhard, døde, blot fordi han havde drukket et Bæger for meget, for at skaffe sig Mod; og den Tredie er en fattig Viindyrker, der kom fra Piemont til vore Sveitserdale for at søge Arbeide, og som Døden overraskede i en utidig Søvn, som han var saa uklog at overlade sig til da Natten brød frem. Jeg selv fandt hans Lig, efterat vi Dagen i Forveien i alt Venskab havde drukket med hverandre i Aosta; ved disse nøgne Klipper og med

mine egne Hænder lagde jeg ham ved Siden af de Andre."

„Og en saadan Begravelse erholde Christne i denne øde Egn?"

„Hvad siger I, Frøken? — Dette er de Fattiges og Ubekjendtes Lod. De, der have Slægtninger og Venner, blive opsøgte og fundne, men dem, der døe, uden at man kjender deres Herkomst, gaaer det som I seer. Spaden kan ikke bruges paa disse Klipper; og saa er det bedre, at Ligene blive udstillede, hvor man kan see og fordre dem tilbage, end at de blive nedgravede. De gode Fædre deroppe og alle Førerne blive bragte ned i Dalene, hvor der er Jord, og anstændigt begravede, medens Fattige og Fremmede komme i denne Hvælving, der er en bedre Bolig, end mange af dem have kjendt i deres Levetid. Ak, derhenne slumrer tre Christne, der alle endnu for kort siden vandrede saa muntre og virksomme om i Verden, som nogen Anden."

„Der er Fire derinde."

Pierre saae forbauset op; han tænkde en Smule efter og vedblev med sin Beskjæftigelse.

„Da er der gaaet en Anden til Grunde. Den Tid vil komme, da ogsaa mit Blod vil stivnes. Dette er en Lod, som enhver Fører maa vente, thi den venter ham i en Time og paa en Aarstid, som han ikke kjender."

Adelheid afbrød hans Tale. Hun erindrede, at hun havde hørt, at den skarpe Bjærgluft forhindrede Forraadnelsen, og ved denne Tanke tabde denne Skib noget af sit Rædselfulde.

Imidlertid vaagnede de øvrige Lemmer af Selskabet og forsamledes udenfor Tilflugtstedet. Muulæslerne bleve førte frem og sadlede. Bagager blev læsset paa dem og Pierre opfordrede de Reisende til at stige op, da Uberto og Nettuno i den bedste Eendrægtighed sprang sammen ned ad Veien. Hundenes Bevægelser var af det Slags, at de vakde Pierres og Muulæseldriverens Opmærksomhed, der erklærede at man snart vilde see nogle af Klosterets Karle. Følgen viisde, hvor fortrolig Føreren var med sit Embede, thi han havde neppe udtaelt sin Formodning, førend man saae Folk komme ned fra Kløften paa Bjærget, og følge Stien, der førde tit Tilflugtstedet. Pater Xavier var i Spidsen for dem.

Deres Forklaringer vare korte og naturlige. Efterat Uberto havde ført de Reisende til Tilflugtstedet, og tilbragt den største Deel af Natten i deres Selskab, var han henimod Morgen vendt tilbage til Klosteret, ledsaget af sin Ven Nettuno. Her gav han Munken ved Tegn at forstaae, at der var Reisende paa Bjærget. Den gode Guardian vidsde, at Friherren af Willadings Selskab var i Begreb med at reise derover, thi

han var ilet hjem, for at være beredt paa deres Modtagelse; og da han formodede at den forrige Nats Storm havde overrasket dem, stillede han sig strax i Spidsen for Karlene, der brød op for at komme dem til Hjælp. Ogsaa den lille Flaske med styrkende Midler var ikke mere ved Ubertos Halsbaand, og saaledes var der ingen Tvivl om, at dens Indhold var brugt, og da intet var sandsynligere, end at de Reisende havde søgt et Tag, henvendte de naturligviis deres Skridt til Tilflugtstedet.

Den værdige Geistlige gav denne Oplysning med Øine, der vare vaade af Taarer og afbrød sig selv flere Gange, i det han opsendte Bønner til Himmelen. Han gik fra den ene Reisende til den Anden, endog til Muulæseldriverne, og befølde deres Lemmer, men især deres Ører, for at see, om de vare undgaaede Virkningerne af Kulden, og var ikke tilfreds, førend han med egne Øine havde overbeviist sig om, at den skrækkelige Fare, hvori de havde svævet, ingen slemme Følger havde havt.

„Vi ere vante til at opleve mange Begivenheder af dette Slags;" — sagde han smilende, da han havde endt denne Undersøgelse til sin Tilfredshed; — „og Øvelsen har skjærpet vore Øine i saadanne Ting. Lovet være den hellige Jomfrue og hendes hellige Søn, fordi I alle saa godt haver overstaaet denne Nat. I Klo-

sterkjøkkenet laves der en god Frokost til Eder; og naar en from Pligt er udført, stige vi Alle op for at glæde os ved den. Den lille Bygning der er den sidste Bolig for dem, der gaae til Grunde paa denne Side af Bjærget og paa hvis Lævninger Ingen gjør Fordring. Ingen af vore Geistlige gaaer forbi dette Sted uden at bede for deres Sjæle. Knæler derfor med mig, siden I ere Himlen saa megen Tak skyldig, og forener eders Bønner med Mine!"

Fader Xavier knælede ned paa Klippen og alle de katholske Medlemmer af Selskabet forenede sig med ham, for at bede for de Døde. Friherren af Willading, hans Datter og Tjenestefolk stode imidlertid, og Mændene med blottet Hoved, thi endskjøndt deres Troesbekjendelse forkastede en saadan Forbøn som unyttig, følde de dog Øieblikkets Høitidelighed. Den Geistlige reisde sig med et Ansigt, der var mildt som Morgensolen, der just i dette Øieblik viisde sig over Alpernes Toppe, og nedsendte sin milde, oplivende Varme, paa den andægtige Gruppe, de brune Hytter, og paa Siden af Bjærget.

„I er en Kjætter," — sagde han venligt til Adelheid, som han helligede den Deeltagelse, som hendes Ungdom og Skjønhed og den store Fare, de for nogle faa Dage siden begge havde svævet i, naturligviis maatte frembringe. „I er en uangergiven Kjætterske, men vi

ville ikke forstøde Eder; uagtet eders Haardnakkenhed og eders Synder seer I, at Helgenerne ogsaa forbarme sig over forstokkede Syndere, ellers havde I, og alle de, der vare med Eder, sikkert været forlorne."

Den Maade, hvorpaa han sagde disse Ord, aftvang Adelheid et Smiil, da hun antog hans Yttring som en venlig, spøgefuld Bebreidelse. Som et Pant paa Freden imellem dem bød hun Munken sin Haand med den Begjæring, at han vilde hjælpe hende i Sadlen.

„Har I givet Agt paa Dyrene?" — sagde Signor Grimaldi, i det han pegede paa Hundene, der sadde alvorligt foran Aabningen paa Lighuset, med aabent Gab og Øinene fast hæftede paa Vindvet eller Indgangen; — „Eders St. Bernhards-Hunde, Fader! synes afrettede til at tjene Mennesker paa alle Maader, levende eller døde."

„Deres rolige Stilling og alvorlige Opmærksomhed synes virkelig at retfærdiggjøre en saadan Bemærkning! Har I nogensinde før seet Uberto bære sig saaledes ad?" — spurgde Augustineren Karlene fra Klosteret, thi disse Dyrs Opførsel var en Gjenstand for Alles Eftertanke og Deeltagelse paa St. Bernhard.

„Man har sagt mig, at der er bleven opstillet et andet friskt Lig dernede i Huset, siden jeg sidst kom ned

af Bjærget;" — bemærkede Pierre, der ganske roligt søgde at stille et Muulæsel saaledes, at Adelheid med Bequemmelighed kunde stige op. — „Hundene lugte de Døde. Dette har ogsaa i Nat ført ham til Tilflugtstedet; Himlen være priset for sin Naade!"

„Du var selv den Sidste, der steeg ned;" — sagde en af Karlene; — „heller ikke er der kommet andre op, end de, der nu ere i Sikkerhed i Klosteret og hvile sig efter Stormen i Nat."

„Hvorledes kan Du komme frem med saadan dum Snak, Henrik, naar der er et nyt Lig i Huset? Denne Frøken har nyligt talt dem, og der er Fire; Tre var der, da jeg viisde den piemontesiske Adelsmand dem, som jeg førde over til Aosta, den Dag, Du mener."

„Se efter," — sagde den Geistlige, i det han vendte sig pludseligt bort fra Adelheid, som han var i Begreb med at hjælpe i Sadlen.

Mændene traad ind i den mørke Hvælving, af hvilken de snart kom tilbage og bar et Lig, som de lagde ned i den frie Luft mod Væggen af Bygningen. En Kappe bedækkede Hoved og Ansigt, som om den var lagt saaledes for at afværge Kulden."

„Denne er omkommen i Nat, i det han antog Lighuset for Tilflugtstedet," — raabde den Geist-

lige; — „Maria og hendes hellige Søn være hans Sjæl naadig!"

„Er den Ulykkelige da virkelig død;" — spurgde Genueseren med mere verdslig Omhu og med større Øvelse i at udforske Begivenheder. — „De Ihjælfrosne sove længe, førend Livsstrømmen ophører med at flyde."

Augustineren befalede sine Ledsagere at tage Kappen bort, endskjøndt han kun nærede lidet Haab om, at den Andens Gisning var grundet. Da Klædet var borte saae man de indfaldne, blege Træk af en Mand, i hvilken Livet uden al Tvivl var udslukket. Ulig de Fleste, der ved en gradeviis stigende Kulde og en langsomt stigende Bevidstløshed hensynke i Dødens lange Søvn, var der i den Dødes Ansigt et Udtryk af Smerte, der syntes at røbe, at hans Dødskamp havde været bitter og at han paa en smertefuld Maade havde taget Afsked med Livet. Et Skrig af Christine afbrød de Reisendes Betragtninger og gav deres Blikke en anden Retning. Hun hang om Adelheids Hals og hendes Arme slyngede sig fast om Veninden.

„Det er ham! Det er ham!" — mumlede den forskrækkede, halv vanvittige Pige, i det hun skjulde sit blege Ansigt ved Adelheids Barm. — „O Gud, det er ham!"

„Om hvem taler Du, min Bedste?" — spurgde

den forundrede, skjøndt ikke mindre forskrækkede Adelheid, der troede, at den stakkels Piges svækkede Nerver vare blevne angrebne ved dette gyselige Syn. — „Det er en Reisende, som vi, og han fandt ulykkeligviis sin Død i den samme Storm, som vi undgik ved Forsynets Naade. Du skulde ikke sittre saaledes, thi saa skrækkeligt er det heller ikke — Det er en Tilstand, i hvilken vi alle maae komme."

„Saa snart! Saa snart! Saa pludseligt! — ak, det er ham!"

Adelheid, der foruroligedes ved Christines hæftige Følelser, vidste slet ikke at forklare sig dem, da hendes Venindes matte Haand og døende Stemme viisde hende, at hun var bleven afmægtig. Sigismund var en af de Første, der iilde til for at staae sin Søster bi, og hun blev snart ved Anvendelse af de sædvanlige Midler bragt til sig selv igjen. For at faae hende fuldkommen rask, blev hun bragt til en noget bortliggende Klippe, hvorhen ingen af Mændene, med Undtagelse af hendes Broder kom. Den Sidste blev kun et Øieblik, thi en Bevægelse blandt Gruppen ved Lysthuset formaaede ham til at gaae derhen. Han vendte langsom, mørk og tankefuld tilbage.

„Vor arme Christines Følelser vare rystede og hun er alt for meget angreben til at kunne udholde Besværlighederne ved en Reise;" — bemærkede Adel-

heid, efter at hun havde sagt ham, at den arme Lidende var kommet til sig selv; — „har Du nogensinde seet hende saaledes?"

„Ingen Engel kunde være roligere og lykkeligere, end min Søster var førend denne sidste Beskjæmmelse; — det lader til at Du endnu ikke veed den sørgelige Sandhed?"

Adelheid saae forbauset paa ham.

„Den Døde er den Mand, der havde i Sinde at være Herre over min Søsters Lykke, og Saarene paa hans Legeme lader os ikke tvivle om at han er bleven myrdet."

Den hæftige Bevægelse, hvori Christine var kommet, behøvede ingen anden Forklaring.

„Myrdet!" — gjentog Adelheid sagte.

„Der er ingen Tvivl mere om denne skrækkelige Sandhed. Din Fader og vore Venner ere nu beskjæftigede med at undersøge Alt, hvad der siden kan lede til at opdage Morderne."

„Sigismund!"

„Hvad vil Du, Adelheid?"

„Du følde Fjendtskab til denne Ulykkelige?"

„Jeg nægter det ikke. Kunde en Broder føle anderledes."

„Men nu — nu, da Gud har hjemsøgt ham saa frygteligt?"

„Af ganske Hjerte tilgiver jeg ham! Vare vi trufne sammen i Italien, hvorhen han, som jeg vidste, vilde gaae — men det er Daarskab."

„Slemmere end det, Sigismund!"

„Af min Sjæls Inderste tilgiver jeg ham. Jeg ansaae ham aldrig for at være hende værdig, hendes simple Følelse var bleven vunden ved de første Tegn til hans tilsyneladende Deeltagelse; men jeg kunde ikke ønske ham et saa grusomt og pludseligt Endeligt. — Gud skjænke ham sin Naade, saaledes som jeg tilgiver ham!"

Med from Glæde modtog Adelheid hans stumme Haandtryk. De skildes ad og han begav sig til Gruppen, der havde forsamlet sig om Liget; og hun gik igjen tilbage til Christine. Men Signor Grimaldi lagde strax Beslag paa Sigismund og formaaede ham til strax at begive sig paa Veien til Klosteret med Fruentimmerne, i det han lovede, at de øvrige Reisende skulde følge efter, saasnart de havde endt den sørgelige Pligt, der nu paalaa dem. Da Sigismund ikke ønskede at tage Deel i det, der foregik, og der var Grund til at troe, at hans Søster vilde blive forskaanet for en stor Smerte, ved at komme bort fra dette Sted, antog han Forslaget med Glæde, og belavede sig strax paa at sætte det i Værk.

Ifølge Broderens Ønske besteeg Christine roligt og uden Vægring sit Muulæsel; men hendes dødblege

Ansigt og hendes stive Øine røbede hvor hæftigt det Slag var, der havde truffet hende. I hele den Tid, da de reed til Klosteret taelde hun ikke, og da Alle forstod hendes Smerte og toge Deel i den, havde dette lille Tog ikke kunnet være mørkere og stummere, om det havde ført den Myrdedes Liig med sig. Efter en Times Reise naaede de det Hvilested, de saa meget længdes efter.

Medens disse Foranstaltninger bleve trufne for den svagere Deel af Selskabet, fandt en ganske forskjellig Scene Sted i Nærheden af de Bygninger, der saa passende bleve kaldte de Levendes og de Dødes Huse. Da der foruden Augustinerklosteret ikke var nogen menneskelig Bolig inden en Omkreds af flere Mile, og Veien om Sommeren var meget besøgt, udøvede Munkene et Slags Jurisdiction i saadanne Tilfælde, som fordrede en hurtig Retfærdighedspleie eller en uundgaaelig Iagttagelse af de Former, der siden kunde være vigtige for den regelmæssige Øvrighed. Det var derfor ikke saasnart bekjendt, at en Voldsomhed var begaaet her, førend den gode Augustiner gjorde de nødvendige Skridt for at tage Vidnesbyrd om alle de Omstændigheder, der kunde opdages.

At Liget var Jacques Colis, en lille, men formuende Godseier i Waadt, derom var ingen Tvivl. Denne Kjendsgjærning kunde ikke alene flere Reisende

bekræfte, men han var ogsaa kjendt af en Muulæseldriver, af hvilken han havde laant et Muuldyr, der skulde blive staaende i Aosta, og man vil ogsaa erindre, at han i Martigny var bleven seet af Pierre, da han lavede sig til at gaae over Bjærget. Af Muulæslet var der kun saadanne Spor, som ligesaa godt kunde tilskrives de Dyr, der nu vare i Færd med at bryde op. Om Maaden, hvorpaa den Ulykkelige havde endt sit Liv var der ingen Tvivl. Hans Legeme havde flere Saar, og en Kniv af det Slags, som Reisende af de ringere Klasser pleie at føre med sig, var bleven siddende i hans Ryg. Ogsaa hans Klæder fremviisde Spor af en Kamp, thi de vare sønderrevne og smudsige, dog var der intet borte. Man fandt Guld i Lommerne, ikke i Mængde, men dog tilstrækkelig til at svække den første Tanke om at et Rov havde fundet Sted her.

„Det er selsomt," — bemærkede den gode Augustiner, da han blev denne sidste Omstændighed vaer. — „Det Støv, der fører saa mange Sjæle i Fordærvelse er bleven uberørt, skjøndt Christenblod er bleven udgydet! Dette synes snarere at være skeet af Hævngjærrighed, end af Hævnsyge. Lader os nu undersøge om der findes Spor til hvor denne sørgelige Gjærning er bleven fuldbragt."

Deres Leden var uden Nytte. Da hele Omegnen bestod af jernfarvede Klipper og nedstyrtede Stene,

vilde det i Grunden ikke have været let at angive en Hærs Marsch efter dens Fodspor. Blodpletter var der intetsteds at opdage, undtagen der hvor Liget var bleven fundet. Huset selv fremviisde intet Tegn til en saadan blodig Scene. Vel laa deres Been, der vare døde lang Tid i Forveien sønderbrudte og adspredte paa Stenene; men da de Nysgjærrige vare vante til at holde her og mangen Gang traad ind, for at undersøge de jordiske Lævninger, var den Tilstand, hvori de nu vare, hverken ny eller paafaldende.

Det Indre af Liighuset var mørkt og i denne Henseende i det mindste passende til sin alvorlige Bestemmelse. Medens de undersøgde dette, stod Munken og de to Adelsmænd, der begyndte at røbe levende Deeltagelse i denne Sag, udenfor Vindvet og saae ind paa den mørke, men lærerige Scene. Et Liig stod saaledes, at nogle Straaler af Morgenlyset faldt lige paa det, saa at man kunde see det meget tydeligere, end alle de Andre, endskjøndt det ogsaa var en indtørret, sammenskrumpet Mumie, der neppe viisde Spor af hvad det havde været. Ligesom de Andre, hvis Legemsdele endnu hang sammen, var det i en Siddendes Stilling, lænet op til Muren og med Hovedet bøiet forover. Lyset faldt juft paa det fortladne, rynkede Ansigt. Det var et græseligt Dødningegriin; Trækkene vare fordreiede af Luftens Indvirkning og det hele Syn en fra-

stødende, men gavnlig Paaminder om Menneskernes fælleds Lod.

„Dette er Liget af den stakkels Vindyrker," — bemærkede Munken, der var mere vant til dette Skuespil, end hans Ledsagere, der bævede tilbage ved Synet; — „han var saa ufornuftig at lægge sig til at sove paa den nøgne Klippe, og hans Slummer blev hans Dødssøvn. For hans Sjæl blev der læst mange Messer, men paa hans jordiske Lævninger gjorde Ingen Fordring. Men — hvad er det, Pierre? Du kom nylig her forbi; hvormange Lig var der ved dit sidste Besøg?"

„Tre, høiærværdige Herre! og dog taelde Frøkenerne om Fire. Jeg saae mig om efter det Fjerde, da jeg var inde i Bygningen, og dog saae jeg intet nyt uden den stakkels Jacques Colis."

„Kom herhen og siig mig om det ikke lader som om der er To i Krogen der længst henne — der hvor man har givet Liget af din gamle Kammerat, Føreren, Plads, af Agtelse for hans Kald? I det mindste erdets Stilling forandret."

Pierre tog ærbødigt Huen af; traad nærmere og bøiede sig frem i Aabningen, saa at han undgik Lyset udenfra.

„Fader!" — sagde han, idet han traad forbauset tilbage; — „der er sandelig endnu et tredie Lig, skjøndt jeg oversaae det, da vi vare derinde."

„Dette maa undersøges. Forbrydelsen kan være større, end vi troe."

Klosterets Karle og Pierre, hvis lange Tjeneste havde gjort ham fortroelig med Klosterbeboerne, traad nu ind i Bygningen, medens de, der stode udenfor, ventede med Utaalmodighed paa Udfaldet. Et Skrig i det Indre forberedte de Sidste paa en ny rædselfuld Begivenhed, da Pierre og hans Kammerater traad hurtigt ud igjen og slæbde en Levende med ud i den frie Luft. Da han kom frem for Lyset, saae de, der kjendte ham, Balthazars blide Mine, ydmyge Holdning, og mistroiske Blik.

Den første Følelse hos Tilskuerne var en uforstilt Forbauselse; men en mørk Mistanke fulgde efter. Friherren, de to Genuesere, den Geistlige — Alle havde været Vidner til Begivenheden paa Torvet i Vevey. Skarpretterens Person var bleven dem bekjendt paa Farten over Lemansøen og ved den omtalte Begivenhed, saa at der ikke kunde være den ringeste Tvivl om hans Person, og naar man knyttede Begivenhederne om Morgenen dertil, kunde man ikke mere være uvis om Aarsagen til Mordet.

Vi ville ikke opholde os ved de enkelte Omstændigheder ved Undersøgelsen. Den var kort, betænksom og saae ud som en blot for Formens Skyld indledet Fastsættelse af Omstændighederne, da der, i Henseende til disse, ikke mere kunde være nogen Tvivl. Da denne Forretning var forbi, besteeg begge Adelsmændene deres Muulæsler. Fader Xavier gik foran, og hele Selska-

bet drog, førende Balthazar med som Fange, op ad Passet til, overladende Jocques Colis Lig til den sidste Ro der, hvor saa mange menneskelige Legemer før hans vare blevne opløste af Luften, indtil de, der maatte føle Deeltagelse for ham, fordrede hans Lævninger tilbage. Opgangen fra Tilflugtsstedet til Toppen af St. Bernhard er langt besværligere, end nogen anden Deel af Veien. Enden af Klosteret, der hang ud over den nordlige Tinde af Passet, og lignede en Masse af de mørke, jernfarvede Klipper, der give det Hele et saa vildt, uhyggeligt Udseende, var snart synlig. Den sidste Høide var saa steil, at den dannede et Slags Trappe, som de stønnende Muulæsler kun besteeg med Møie. Da disse Besværligheder vare overstaaede, befandt man sig paa det høieste Punkt af Passet. Det næste Minut førde dem til Porten paa Klosteret.

Skarpretteren,

eller

Viinhöstfesten.

En Fortælling.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Sjette Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

Fem og tyvende Kapitel.

Og havde Du ei været
Derved, en Karl, der af Naturen blev
Udvalgt til denne Skjændselsdaad, da var
Vist dette Mord ei kommet mig i Tanker.

Shakespeare.

Sigismund kom med sit Selskab til Klosteret over een Time førend de øvrige Reisende. De bleve modtagne med den Gjæstfrihed som alle paa den Tid fandt i dette berømte Kloster; thi de Nysgjærriges og Ubelevnes Besøg havde endnu ikke sløvgjort Munkenes Velvillie, der for det meste vante til at beverte de Ringe og Uvidende, stedse følde sig lykkelige ved at opmuntre det Eensformige i deres afsondrede Liv med Omgang med Gjæster af de høiere Stænder. Den

gode Guardian havde forberedt Alt til deres Ankomst; thi selv paa den vilde Top af St. Bernhard behandler man os ikke slettere, naar vi besidde Glandsen af hiin Rang og hiin Vigtighed, som man glæder sig ved at besidde dernede i Verden. Skjøndt en mild christelig Velvillie kom alle imøde, fandt Arvingen til Willading — et mellem Alperne og Jurabjærgene almindelig bekjendt og æret Navn — hine Beviser paa **empressement** og Ærbødighed, der sagde hende mere end Velkomstordene, at de eensomme Augustinere ikke ugjerne saae, at et saa skjønt og ædelt Væsen som hun traad indenfor deres sørgelige Mure.

Alt dette gjorde dog intet Indtryk paa Sigismund. Han var altfor beskjæftiget med det, han havde oplevet den Morgen, til at kunne agte paa Andet, og da han havde overgivet Adelheid og sin Søster til Qvindernes Omhu, gik han ud i det Frie, for at opbebie de Andres Ankomst.

Som vi allerede have sagt, blev det ærværdige St. Bernhardskloster allerede stiftet i en meget tidlig Periode af Christendommen. Det staaer paa Tindingen af en Høi, der danner den sidste steile Opgang til Toppen af Bjærget. Bygningen er høi, smal, men vidtløftig bygget af Egnens jernfarvede Steen; Taget vender ud mod Wallis og Forsiden med den Bjærgkløft i hvilken det ligger. Umiddelbart udenfor Hovedporten hæver Klippen sig og danner en uregelmæssig

Høide, over hvilken Veien gaaer til Italien. Dette er det høieste Punkt af Passet, saaledes som Bygningen selv den høieste Bolig i Europa. Paa dette Sted kan Afstanden mellem Klipperne paa begge Sider af Kløftet være omtrent hundrede Skridt, og de vilde, rødagtige Takker stige paa begge Sider mere end tusinde Fod i Veiret; dog ere disse kun Dværge mod de andre Klippespidser, der kunne sees fra Klosteret og naae den evige Snees Regioner. Naar man naaer dette Punkt, begynder Veien efterhaanden at gaae ned ad, og Afløbet fra et Sneleie udenfor Klosterporten, der havde trodset den sidste Sommers store Hede, løb deels ned i Rhonedalen, deels til Piemont, og Vandene udgjød sig efter et langt, vildsomt Løb igjennem Frankrigs og Italiens Sletter igjen i et fælleds Bækken, det middellandske Hav. Naar man følger Veien fra Klosteret, seer man paa høire Haand Foden af Klippen og paa Venstre en lille Sø, der næsten opfylder hele Kløftet; den forsvinder derpaa imellem almindelige Klippepalisader ved Enden af Collen. Her er det Punkt, hvor det overflødige Vand i Søen har sit Afløb, og i en larmende lille Bæk strømmer ned af den soelbeskinnende Side af Alperne. Paa den italienske Grændse støder man paa Randen af Søen et godt Bøsseskud fra Klosteret, og ikke langt fra det Sted, hvor Romerne havde bygget et Tempel til Ære for Jupiter, Stormenes Styrer.

Dette er Omridset af den Udsigt, der frembød sig for Sigismund, da han forlod Bygningen, for at tilbringe Tiden til det øvrige Reiseselskabs Ankomst. Det var endnu meget tidligt paa Dagen, skjøndt Klosterets høie Beliggenhed gjorde, at man allerede for een Time siden havde seet Solen skinne. Han havde hørt af en af Augustinernes Karle, at nogle Reisende af det sædvanlige Slags, hvoraf ofte i den skjønne Aarstid flere Hundrede paa een Gang tilbringe Natten i Sovesalene, just spiisde Frokost i Bøndernes Spisesal, og vilde undgaae de Spørgsmaal, som deres Nysgjærrighed kunde forlede dem til, dersom de havde hørt om det, der var foregaaet længere nede paa Bjærget. En af Munkene kjælede for fire eller fem uhyre Hunde, der sprang omkring Klosteret og gjøede høit, medens den gamle Uberto gik omkring iblandt dem med en Alvorlighed og Værdighed, der passede til hans Alder. Da Augustineren bemærkede Gjæsten, forlod han Hundene, lettede paa sin Hue af østerlandsk Udseende, og frembragde sin Morgenhilsen. Sigismund besvarede Munkens aabenhjertige Venlighed, paa en passende Maade. Denne Afbrydelse kom Sigismund tilpas; han begyndte en Samtale med Munken, der ikke var ældre end han selv og saaledes vandrede de sammen langs med Bredden af Søen paa den Sti, der fører over Bjærget.

„I forestaaer ikke længe dette menneskekjærlige

Embede, Fader?" — bemærkede Krigeren, efterat han havde nærmet sig fortroeligt til ham; — „dette vil nok være den første Vinter, som I tilbringer paa denne velgjørende Post?"

„Den vil være den aattende, som jeg tilbringer her som Noviz og som Ordensbroder. Vi blive tidligt vante til denne Levemaade, skjøndt ingen Øvelse sætter nogen af os i Stand til at modstaae den Virkning, som den fine Luft og den skarpe Kulde i mange Vintre efter hinanden, udøver paa Lungerne. Vi gaae, naar Leiligheden gjør det mueligt, ned til Martigny, og indaande en Luft, der er gavnligere for Mennesket. I havde i Nat en vild Storm dernede?"

„Saa vild, at vi takke Gud, at den er overstaaet og at vi have kunnet gjøre Brug af deres Gjæstfrihed. Er der mange paa Bjærget foruden vi; eller er der kommet Reisende fra Italien?"

„Vi have kun hilset dem, der nu ere i Spisesalen, og fra Aosta er der ingen kommet. Aarstiden til at reise er forbi. I denne Maaned see vi kun saadanne, der have meget Hastværk, eller deres egne Grunde til at betroe sig til Veirliget. Om Sommeren give vi undertiden tusinde Gjæster Herberg."

„De, som I modtage, have Aarsag til at være taknemmelige, høiærværdige Augustiner; thi denne Egn synes i Sandhed ikke at have Overflødighed af dens Frugter."

Sigismund og Munkene saae rundt omkring paa de uhyre Masser af raae, nøgne Klipper, og smilde da deres Øine mødte hverandre.

„Naturen giver her i bogstavelig Forstand slet intet;" — svarede Augustineren; — „selv det Brænde, der varmer os, bliver baaret hele Mile paa Muulæslernes Rygge, og I vil let indsee, at dette blandt alle andre Nødvendigheder mindst kan undværes. Lykkeligviis have vi nogle af vore gamle Stiftelser, der engang vare rige, og —"

Den unge Munk holdt inde.

„I vilde sige, Fader! at de, der ere rige nok til at vise sig taknemmelige, ikke altid glemme deres Trang, der finde den samme Gjæstfrihed, uden at have de samme Midler til at kunne lægge deres Agtelse for denne Anstalt for Dagen."

Augustineren bukkede og gav Samtalen en anden Vending, i det han viisde Sigismund Grændserne af Italien og Beliggenheden af det gamle Tempel, som de imidlertid havde naaet. Et Dyr strøg langs hen med Klipperne og tiltrak sig deres Opmærksomhed.

„Det er vel en Gemse?" — raabde Sigismund og Jagtiveren satte hans Blod i Bevægelse; — „jeg vilde ønske, at jeg havde et Gevær."

„Det er en Hund, skjøndt ikke af vor Bjærgrace. Klosterhundene have viist sig ugjæstfrie og det arme Dyr maatte flygte til denne eensomme Kløft, for at

opbebie sin Herre, der sandsynligviis hører til Selskabet i Spisesalen. Se, de kommer — Lyden af deres Fodtrin har lokket det forsigtige Dyr ud af sit Smuthul."

Sigismund saae, at tre Fodgjængere virkelig forlode Klosteret og fulgde Veien til Italien. En pludselig og smertelig Mistanke opsteg i ham. Dyret var Nettuno, der sandsynligviis var bleven tvunget af Hundene, som Munken havde formodet, til at tage sin Tilflugt til denne Ørk, og een af dem, der nærmede sig, var efter Gang og Vækt at dømme, ingen anden end dens Herre.

„I veed, Fader!" — sagde han langsomt, thi han vakklede smerteligt mellem Modbydeligheden for at anklage Maso for en saadan Forbrydelse og den Gysen Jacques Colis Skjæbne indjog ham; — „at der er bleven myrdet en Mand her paa Bjærget?"

Munken bejaede det roligt. En, der levede paa denne Vei, paa den Tid, kom ikke let i Bevægelse ved et saa ofte forekommende Tilfælde. Sigismund fortalde sin Ledsager i en Hast alle de bekjendte Omstændigheder, og Maaden, hvorpaa han først var kommen sammen med Italieneren, og det almindelige Indtryk, som hans Væsen havde gjort paa ham.

„Her kommer og gaaer enhver uden at man spørger ham;" — svarede Augustineren, da den Anden havde endt; — „vort Kloster er en velgjørende Anstalt,

og vi bede for Syndere, uden at bekymre os om Størrelsen af deres Forbrydelser. Dog have vi Fuldmagt til, ja det er vor Pligt at holde Veien reen, for at vore Hensigter ikke skulle blive tilintetgjorte. Jeg overlader det til Eder, at gjøre hvad I anseer for klogt og passende i en saa mislig Sag."

Sigismund taug; men da Vandringsmændene kom nærmere, stod hans Beslutning fast. De Forbindtligheder, som han skyldte Maso, gjorde ham kun endnu mere bestemt, thi en vis Mistillid til sin Kraft til at fuldbringe hvad han ansaae for sin Pligt, var derved bleven vakt hos ham. Selv de sidste Begivenheder, hvorved hans Søster saa meget var bleven krænket havde sin Deel i en Mands Beslutning, hvis faste Villie det var at handle retskaffent. Han stillede sig midt paa Veien og ventede de tre Fodgjængeres Ankomst, medens Munken roligt blev staaende ved Siden af ham. Først, da de vare ganske nær, opdagede den unge Mand, at Pippo og Conrad vare Il Maledettos Staldbrødre. Da de flere Gange vare trufne sammen, var han saa nøie bekjendt med begge de Sidste, at han gjenkjendte dem ved første Blik, og han begyndte nu at anfee det han havde for, for mere alvorligt, end han i Begyndelsen havde troet. Dersom man vilde gjøre Modstand var der To imod Een.

„Buen giorno, Signor capitano!" — raabde Maso, i det han tog til Huen, da den Anden var nær

nok; — „vi mødes ofte, og ved alle Slags Veir; ved Dag og ved Nat, til Lands og til Vands, i Dale og paa Bjærge; i Stæder og paa nøgne Fjælde, efterſom det behager Forſynet. Da hyppige Forandringer prøve Menneſkernes Tænkemaade, ville vi kjende hinanden temmelig nøie."

„Hvad Du ſiger er ſandt, Maſo! ſkjøndt jeg frygter for at Du er et Menneſke, ſom man lettere kan træffe ſammen med, end udgranſke."

„Signore, jeg er et Slags Amphibie, ſom Nettuno her, og tilhører deels Jorden, deels Havet. Jeg er, ſom de Lærde kalde det, endnu uklasſificeret. En ſmuk Dag lønner os for den ſlemme Nat, og vor Nedſtigen til Italien vil være glædeligere end vor Opſtigen paa Bjærget. Skal jeg bede den ærlige Giacomo i Aoſta at holde Aftensmaden beredt og gjøre Sengene tilrette for det ædle Selſkab? I vil komme ſaa ſilbigt til Vertshuſet, at Ungdommen og Skjønheden ikke vil tænke paa ſtort andet, end paa Puderne."

„Maſo, jeg troede, at Du var ved vort Selſkab, da jeg i Morges forlod Tilflugtſtedet?"

„Ved San Thomaſo, Signore! jeg tænkde det Samme om Eder."

„Du har, ſynes det, været tidligt oppe, ellers havde Du ikke kunnet være her ſaa længe før mig."

„Se, brave Signor Sigismondo! thi jeg veed, at I er brav, og i Vandet neppe en mindre kjæk

Svømmer, end den vakkre Nettuno her — jeg er en Reisende og min Tid, der udgjør den største Deel af min Eiendom, er mig knapt tilmaalt. Vi Søbyr ere ofte fattige og ofte rige, eftersom Vinden blæser, og i den sidste Tid har jeg maattet kjæmpe med Storme og oprørte Vande. En saadan Mand bringer en flittig Morgentime ofte et muntert Aftensmaaltid og en rolig Aften. Jeg forlod Eder Alle i Tilflugtstedet i en rolig Søvn, selv Muulæslerne," — Maso lo ad sit Indfald, at bringe Menneskerne i Selskab med Dyrene, — „og naaede Selskabet just da den første Soelstraale farvede den hvide Bjærgtop med sit Purpurlys."

„Da Du har forladt os saa tidligt, er det Dig vel ubekjendt, at der er fundet et myrdet Menneske i Lysthuset — i den Bygning, i hvis Nærhed vi sov — og at det er Liget af en Bekjendt?"

Sigismund taelde fast og bestemt, som om han vilde lidt efter lidt nærme sig til sit Maal, medens han tillige lod den Anden føle at det var Alvor. Maso foer sammen. Han gjorde en Bevægelse, der utvetydigt udtrykde at han havde i Sinde at fortsætte sin Reise, saa at den unge Mand oploftede sin Haand, for at holde ham tilbage. Men det var unødvendigt at bruge Magten, thi Sømanden fattede sig i Øieblikket, og syntes at ville høre det Øvrige.

„Hvor der er bleven begaaet en Forbrydelse, Maso! maa der ogsaa have været en Forbryder."

„Biskoppen af Sion kunde ikke gjøre en Synder en Sandhed mere indlysende end I, Signor Sigismondo. Eders Opførsel bevæger mig til at spørge hvad det vedkommer mig?"

„Der er bleven begaaet et Mord, Maso! og man leder efter Morderen. Den Døde blev funden i Nærheden af den Plads, hvor Du tilbragde Natten. Jeg vil ikke dølge den ulykkelige Mistanke, der er saa naturlig."

„Diamine! Hvor har I da tilbragt Natten, tappre Capitano? Dersom jeg tør være saa dristig at gjøre en Fornemmere et saadant Spørgsmaal. Hvor har den ædle Friherre af Willading hvilet, og hans skjønne Datter, og en Ædlere og Høiere, med ham — og Veiviseren Pierre og — ih! og vore Venner Muulæslerne?"

Maso lo igjen saa sorgløst, som da han første Gang omtaelde Dyrene. Sigismund ærgrede sig over hans Letsindighed, som han holdt for tvungen og unaturlig.

„Denne Anskuelse kan være Dig nok, Ulykkelige! men den vil ikke være Andre nok. Du var alene, og vi reisde i Selskab; efter dit Udvortes at dømme, har Lykken just ikke begunstiget Dig, medens vi i denne Henseende kunne være mere tilfredse; og Du vilde og vil reise saa hurtigt bort, medens det er os alene, der have opdaget Misgjærningen. Du maa

vende tilbage til Klosteret, for at denne alvorlige Gjenstand kan blive undersøgt."

Il Maledetto syntes urolig. Et Par Gange kastede han sit Blik paa den unge Mands Kjæmpeskikkelse, og derpaa vendte han det tankefuldt mod Stien. Skjøndt Sigismund lagde nøie Mærke til Spillet af hans Ansigtstræk og fra Tid til Anden var opmærksom paa Pippos og Pilegrimens Bevægelser, beholdt han dog fuldkomment sin udvortes Rolighed. Da han var fast i sin Beslutning, vant i sit mandige Kald til usædvanlige Anstrængelser, og kjendte sine store legemlige Kræfter, var han ikke den Mand, der saa let tabde Modet. Den Opførsel, som Masos Staldbrødre viisde, var vistnok ikke af det Slags, at den kunde formere hans Bekymringer i Henseende til dem, thi ved Efterretningen om Mordet traad de tilbage fra ham, som om de gysde for den Haand, der kunde have fuldbragt en saadan Daad. De raadslog sagte og gav derpaa bag Ryggen af Italieneren Sigismund et Tegn, at de vare rede til at staae ham bi hvis det behøvedes. Han bemærkede dette Tegn med Glæde, thi skjøndt han vidsde, at de vare Skurke, kjendte han dog Forskjellen mellem kjæk Lastefuldhed og sædvanligt Skurkeri tilstrækkeligt, til at troe, at de i det mindste i dette Tilfælde ikke vilde handle falskt.

„Du maa vende tilbage til Klosteret, Maso;" — begyndte atter den unge Kriger, der gjerne vilde und-

gaae Strid med et Menneske, der havde gjort ham selv og dem, han elskede, saa store Tjenester; endskjøndt han havde besluttet i ethvert Tilfælde at udføre hvad han ansaae for sin Pligt; — „denne Pilegrim og hans Ven ville gjøre os Selskab, for at vi alle, naar vi forlade Bjærget, kunne gaae bort uden Bebreidelse og Mistanke."

„Signor Sigismonde! dette Forslag er godt; det har et Anstrøg af Fornuft, det tilstaaer jeg; men det er ulykkeligviis ikke overeensstemmende med min Fordeel. Jeg har paataget mig et vanskeligt Ærinde, og allerede spildt alt for megen Tid underveis, til at jeg skulde forøde meer uden gode Grunde. Jeg har stor Medlidenhed med den stakkels Jacques Colis —"

„Ha! — Du kjender altsaa den Ulykkeliges Navn — din ulykkelige Tunge har forraadt Dig, Maso!"

Maso var atter urolig. Hans Ansigtstræk forraadte det, thi han saae vildt ud af Øinene, som en, der i en vigtig Sag har gjort sig skyldig i en stor Uforsigtighed. Hans olivenfarvede Ansigt blev blegt og Sigismund troede, at han slog sine Øine ned for hans faste Blik. Men denne Bevægelse var snart forbi, han rystede sig, som om han vilde afkaste en Svaghed, og antog igjen sit naturlige, fattede Væsen.

„Du svarer ikke?"

„Signore! jeg har svaret. Mine Forretninger

fordre Jil, og mit Besøg i Klosteret San Bernardo er afgjort. Min Vei fører mig til Aosta, og det vil glæde mig, at kunne udrette eders Ærinde hos Giacomo. Jeg behøver kun at gjøre eet Skridt, saa er jeg under Huset Savoiens Herredømme, og med eders Tilladelse, Signor Capitano, vil jeg nu gjøre det."

Maso gjorde nogle Skridt til Siden, for at komme forbi Sigismund, da Pippo og Conrad kastede sig over ham bagfra, og trykde med deres hele Kraft hans Arme tæt til hans Sider. Italienerens Ansigt blev forteguult, og han smilde med en vild Forbittrelses Had og Foragt. I det han samlede alle sine Kræfter rev han sig pludseligt løs med en Løves Mod og Styrke og raabde:

„Nettuno!"

Kampen var kort, men hæftig. Da den var forbi, laa Pippo blødende med sønderslaaet Hoved ved Klippen og Pilegrimmen stønnede ved Siden af ham, greben af det rasende Dyr. Maso selv stod der bestemt, skjøndt bleg og harmfuld, som en, der har samlet alle sine physiske og aandige Kræfter, for at møde en saadan Begivenhed.

„Er jeg et vildt Dyr, at man hidser Jordens Affkum paa mig?" — raabde han; — „Vil Du mig noget, Signor Sigismondo! saa hæv din egen Arm, men slaa ikke med disse Uslingers Hænder; Du vil

finde en Mand i mig, der i det mindste i Mod og Kraft ikke er Dig uværdig."

„Dette Angreb paa Dig skeede ikke efter min Befaling, heller ikke efter mit Ønske, Maso!" — svarede Sigismund rødmende. — „Jeg anseer mig for stærk nok til at holde Dig fast, og var det end ikke Tilfældet, saa kommer der Hjælpere, saa Du vil anse det for uklogt at gjøre Modstand."

Saasnart Kampen begyndte, steeg Augustineren op paa et Klippestykke, hvor han gav et Tegn, der sammenkaldte alle Klosterets Hunde. Disse mægtige Dyr kom nu i en Flok, og deres Instinct sagde dem, at der her foregik en Kamp. Neptun slap i Øieblikket Pilegrimmen og stod der betrængt, for tro til at forlade sin Herre i hans Nød, og alt for bekjendt med de Kræfter, der vare imod ham, til at ønske en ulige Kamp. Lykkeligviis ydede den gamle Ubertos Venskab det ædle Dyr Beskyttelse. Da de yngre Hunde saae deres Bedstefader stemt for Freden, afstode de fra deres Angreb, og ventede i det mindste paa en ny Opfordring. Imidlertid havde Maso Tid til at see sig om, og at fatte en Beslutning, hvorved han mindre blev ledet af Overraskelse og Lidenskab, end det før var Tilfældet.

„Signore!" — sagde han; — „eftersom I ønsker det, vil jeg vende tilbage til Augustinerne. Men jeg

forlanger som en Følge af den simple Retfærdighed, at, naar man hidser mig som et Rovdyr, alle de, der befindes i den samme Stilling, skulle være underkastede den samme Dom. Denne Pilegrim og Neapolitaneren kom igjen op ad Bjærget, ligesom jeg, og jeg forlanger, at de blive fængslede, til de ogsaa aflægge Regnskab for dem. Det vil ikke være første Gang at vi ere Beboere af det samme Fængsel."

Konrad korsede sig i Underdanighed og hverken han eller Pippo kom frem med den mindste Indvending mod denne Forholdsregel. Enhver af dem tilstod tvertimod ligefrem, at det ikke var mere end billigt.

„Vi ere fattige Reisende, der allerede have været underkastede mange Gjenvordigheder, og vistnok maae vi ile for at naae Maalet for vor Vandring;" — sagde Pilegrimmen; — „men for at Retfærdigheden kan faae sin Gang, underkaster jeg mig uden Knurren. Jeg er alligevel belæsset med mange Synder, foruden mine Egne som den hellige Petrus veed, at de Sidste ikke ere de mindste. Denne fromme Munk vil bære Omsorg for, at der i Klosterkirken bliver læst Messer for dem, der sendte mig; naar dette er fuldbragt, som det bør sig, er jeg et Barn i eders Hænder."

Den gode Augustiner forsikkrede at Klosteret var beredtvilligt til at bede for dem, der trængde dertil, naar de blot vare Christne. Ved denne venskabelige Forstaaelse kom Freden imellem dem snart igjen i Stand,

og man valgde strax en Sti, der førde tilbage til Klosteret. Da man havde naaet Bygningen, blev Maso, tilligemed de to Reisende, der vare i Selskab med ham, forvarede i et Værelse i den faste Bygning, indtil Guardianens Tilbagekomst vilde sætte dem i Stand til at bevise deres Uskyldighed.

Sigismund gik, tilfreds med sig selv i Betragtning af den Rolle, han ved denne Leilighed havde spillet, ind i Kirken, hvor flere Munke i den tidlige Morgenstund læste Messer for Levende og Døde. Her modtog han nogle Linier fra Signor Grimaldi, der meldte ham at hans Fader var fængslet og de sørgelige Grunde, der stode i en saa naturlig Forbindelse med dette Skridt. Det behøves ikke at afmale den dybe Skræk, der opfyldte ham ved denne Efterretning. Efter nogle Minutters bittre Smerte, tænkte han paa hvor nødvendigt det var, saasnart som muligt at underrette sin Søster om Sandheden. Hvert Øieblik kunde Selskabet komme fra Tilflugtstedet, og ved at nøle forøgede han kun Faren for at see Christine underrettet om denne skrækkelige Begivenhed ved en Anden. Saasnart han derfor havde fattet sig tilstrækkeligt, søgte han at faae Adelheid i Tale.

Frøken Willading blev forskrækket ved det første Blik, hun kastede paa ham, for den unge Krigers blege Blik og forstyrrede Mine.

„Du er bleven overordentlig angrebet af det uventede Slag, Sigismund;" — sagde hun smilende og rakde ham Haanden, thi hun følde, at Omstændighederne vare af det Slags, at kolde og hjerteløse Former maatte vige for den inderlige Følelse; — „Din Søster er rolig, om ikke lykkelig."

„Hun veed ikke det Værste — hun maa endnu erfare den frygteligste Deel af Sandheden. Adelheid, de har fundet en hos den Myrdede i Lighuset, og fører ham nu med herhen, som den arme Jacob Colis Morder!"

„Endnu en?" — raabde Adelheid, der blev bleg af Skræk; — „Det synes som om vi ere omgivne af Mordere!"

„Nei! Det kan ikke være sandt! Jeg kjender alt for vel min stakkels Faders milde Sindelav — hans sædvanlige Ømhed imod alle dem, der ere om ham, hans Skræk ved Synet af Blod, selv ved hans forhadte Forretning."

„Sigismund! Din Fader?"

Den unge Mand sukkede; han bedækkede sit Ansigt med sine Hænder, og sank ned paa en Stoel. Den frygtelige Sandhed begyndte at fremskinne fra Adelheid med alle sine Aarsager og Følger. Ogsaa hun sank tilbage paa sit Sæde og saae længe i stum Skræk paa hans krampeagtigt bevægede Skikkelse. Det syntes hende som om Forsynet, for en stor og hemmelig Hensigts Skyld vilde hjemsøge

dem med mere, med en dobbelt Sum af sin Vrede, og at en Familie, der havde været foragtet i saa mange Menneskealdre, nu skulde naae Spidsen af sin Elendighed. Men hendes trofaste Hjerte blev det samme. Hendes længe fast bestemte, hemmelige Plan blev endnu fastere, og aldrig var hendes Beslutning at opoffre, ham sit Liv og alle sine Forhaabninger, for at trøste ham for saa ufortjente Krænkelser, saa stærk og fast som i dette Øieblik.

Efter en kort Tids Forløb, fik Sigismund saa megen Magt over sig selv, at han var i Stand til at fortælle det Forefaldne. De raadslog nu om de passeligste Midler til at underrette Christine om det, hun nødvendigt maatte erfare.

„Siig hende den simple Sandhed," — føiede Sigismund til; — „den kan ikke længere blive skjult, og det er bedst, at hun bliver underrettet derom, men siig hende ogsaa, at jeg er fast overbeviist om vor Faders Uskyldighed. Gud har, ifølge en af sine uudforskelige Hensigter, der trodse det menneskelige Skarpsyn, gjort ham til Skarpretter; men hans Forbandelse har ikke strakt sig saavidt. Tro mig, kjæreste Adelheid! en saa mild, blid Natur, som den stakkels Balthazars, — den foragtede, forfulgte Balthazars, blev der ikke skabt. Jeg har ofte hørt min Moder fortælle om de rædselfulde, smertelige Nætter, der gik foran de Dage, da han skulde opfylde sit Kald, og ofte har jeg hørt denne beundringsværdige Kone, hvis Aand meget standhaftigere

bærer vor ufortjente Lod, sige, at hun ofte har bedet, at han og alle deres hellere maatte døe, end at en saa mild, menneskekjærlig Mand igjen skulde kjæmpe den forskrækkelige Kamp, som hun havde været Vidne til."

„Det er en Ulykke, at han just maa være her i et saa ulykkaligt Øieblik! Hvilken ulykkelig Bevæggrund kan have ført din Fader hid paa saa usædvanlig en Tid?"

„Christine vil sige Dig, at hun ventede, at see ham i Klosteret. Vi ere en forhadt Slægt, Frøken Willading! men vi føle menneskeligt."

„Kjæreste Sigismund!"

„Jeg føler, at jeg er uretfærdig, og kan kun bede om Forladelse; men der gives Øieblikke, hvori jeg kommer i en saa hæftig Bevægelse, at jeg ofte er nær ved at ansee og bedømme alle Skabninger af mit Kjøn, som fælleds Fjender. Christine er eneste Datter og Du selv, elskede Adelheid! hvor god, lydig og oprigtig jeg end veed Du er, er ikke Friherren af Willading kjærere, end min Søster er os. Hendes Forældre have overladt Christine til din Ædelmodighed, fordi de troede, at det vilde være til Christines Lykke; men Skilsmissen sønderrev deres Hjerter. Du vidste det ikke, men Christine sagde her paa Bjærget i Liddes sin Moder det sidste Farvel, og de kom overeens om, at hendes Fader skulde blive i Nærheden af hende, til hun var kommen sikker over Bjærget, og saa tage Afsked med hende i Basta. Frøken Willading! I reiser i Stolthed, om-

givet af mange Beskyttere, der føle sig ærede ved at kunne vise Eder denne Tjeneste; men den Ydmygede og Forfulgte tør kun hemmeligt og i Smug, yttre sine inderligste Følelser. Balthazars Ømhed og Kjærlighed vilde hos den store Hob gjælde for Spot. Saaledes er Menneskets Anskuelser og Grundsætninger, naar Uretfærdighed indtager Retfærdighedens Plads.

Adelheid saae, at Øieblikket ikke begunstigede nogen mere indtrængende Trøst, og afholdt sig derfor fra ethvert Svar. Hun glædede sig dog ved at see Skarpretterens Nærværelse retfærdiggjort paa en saa tilfredsstillende Maade, endskjønt den menneskelige Naturs almindelige Svaghed, der ofte saa raskt forandrer vore ædleste Følelser, og den skrækkelige Sandsynlighed, at Balthazar, der var dybt greben af den tvungne Skilsmisse fra sin Datter, ved den tilfældige Sammenkomst med en Mand, der havde givet Anledning til den, havde laant Øre til Hadets og Hævnens voldsomme Følelser, ikke bortfjernede enhver Bekymring. Hun saae og, at Sigismund, uagtet sin almindelige Tillid til sin Faders Grundsætninger, havde en piinlig Ahnelse om en saadan Begivenhed, og at han, medens han taelde med den største Tillid om den Anklagedes Uskyldighed, saae det Værste imøde. Samtalen var snart endt, og de skildes ad, i det enhver af dem gjorde sig Umage for at optænke sandsynlige Grunde for det, der var skeet.

Kort efter ankom Selskabet til Tilflugtsstedet. De

nødvendige Forklaringer og en udførlig Fortælling om alt hvad der havde begivet sig, fulgde derpaa. Prioren i Klosteret og de to gamle Adelsmænd holdt Raad og overlagde roligt og betænksomt de Skridt, som denne Begivenhed nødte dem til.

Udfaldet blev først bekjendt nogle Timer sildigere; man giorde bekjendt i Klosteret, at en alvorlig, lovmæssig Undersøgelse af alle Omstændighederne vilde finde Sted saa snart muligt.

Toppen af St. Bernard ligger, som der allerede er bleven sagt, indenfor Grændserne af det nuværende Canton Wallis, den Tid en tilvendt Stat. Forbrydelsen maatte derfor undersøges af dette Cantons Øvrighen, men da Wallis paa denne Maade var forbunden med Sveits, fandt der et saa underligt Forhold Sted imellem dem, at der sjeldent forekom nogen vigtig Forhandling i det ene Canton mod en Borger af det andet, uden at man dog tog Hensyn paa den Anklagedes Hjem. Man sendte derfor Bud til Wevey, for at meddele dette Steds Øvrighed Kundskab om en Begivenhed, der havde foraarsaget, at en Tjener af det store Canton var bleven fængslet, thi saadan en var Balthazar, og havde kostet en Vaadtlænder Livet. Paa den anden Side gik en lignende Efterretning til Sion — begge Stæder laae lige langt fra Klosteret, — med indstændige Anmodninger til Øvrigheden om at ile med at indlede en umiddelbar Undersøgelse. Melchior af Willading

forklarede i et Brev til sin Ven Amtmanden, Umueligheden i paa en saa sildig Aarstid at vende tilbage med Adelheid, Vigtigheden af denne Embedsmands Nærværelse og alle de Omstændigheder, der kunde tjene til at faae hans Ønske opfyldt, medens Forstanderen for Klosteret paatog sig, at gjøre sin Republiks Regjering lignende Forestillinger. Retten blev paa den Tid ikke pleiet saa frit og aabenbart, som i vore Dage, og de, der i den gamle Verden havde dette Hverv, øve endnu en særegen Vaersomhed. Deres Fremgangsmaade var indhyllet i Mørke, i det man langt oftere lærde at kjende den blinde Gudinde af hendes Domme, end af hendes Grundsætninger; og Hemmelighedsfuldhed blev den Tid anseet for en vigtig Stytte for Magten.

Med denne korte Forklaring henflytte vi Tiden for de følgende Begivenheder til tredie Dagen efter de Reisendes Ankomst til Klosteret og henvise, i Henseende til det, den medbragde, Læserne til det følgende Capitel.

Sex og Tyvende Kapitel.

Strax viser sig en Mand heelt net og stirlig,
Af Stolthed fuld, og uden Maade travl,
Ved Sorgens Scener viser han sig kold,
Geskjæftighed ham driver hid og did;
Tilbage Mængden bydende han trænger,
Og Liv og Død er i hans Blik.

Crabbe.

For dem, der døe paa det store St Bernhards Bjærg er der et andet Begravelseskapel, ganske nær ved Klosteret selv. Ved Enden af den i forrige Kapitel omtalte Dag, henimod Aftenens Frembrud, gik Sigismund frem og tilbage paa den Klippe, paa hvilken denne lille Bygning stod, fordybet i Tanker, som hans Historie og de seneste Begivenheder fremkaldte. Sneen, der var falden under den sidste Storm, var ganske forsvunden, og kun de luftige Alpetoppe straalde i dens Glands. Tusmørket herskede allerede nede i Dalene, men den hele øvre Region glødede i de sidste Soelstraalers Trylleglands. Luften var kølig, thi i denne Time og paa denne Tid af Aaret medbragde Aftenen, hvorledes Veiret end var, stedse en følelig Kulde til den Klippe, hvor Klosteret ligger, og hvor der endog om Sommeren hersker Frost om Natten. Dog var den stærke Vind balsamisk mild, og da den blæsde hen over Lombardiets varme

Sletter og naaede Bjærgene, svanger af det adriatiske og middellandske Havs Fugtighed. Da den unge Mand vendte sig om og denne Luftstrøm berørde hans Ansigt, blev hans Aand opfyldt med en Følelse af Haab og en Længsel efter Hjemmet. Han havde tilbragt den største Deel af sit Liv i det soelbeskinnede Land, hvorfra den blæsde, og der gaves Øieblikke, i hvilke de venlige Erindringer, som dens Vellugt vakde hos ham, inddysede ham i Forglemmelse. Men da han igjen maatte vende sig imod Norden og han fæstede sit Øie paa de taagede sneindhyllede Bjærge, der betegnede hans Hjem, syntes de raae, sønderrevne Klippevægge, de stive Gletschere, de dybe, kløftagtige Dale og Afgrunde at frembyde et Billede paa hans stormeriske, glædeløse og ufrugtbare Liv og at lade ham forudsee en Løbebane, der, skjøndt ikke uden Træk af det Store, dog var berøvet alt Oplivende og Trøstende.

Alt i Klosteret var stille. Bjærgets dybe Ensomhed midt i den vildeste, naturlige Pragt havde noget Ærefrygtbydende. Faa Reisende vare indtrufne siden Stormen og havde til Lykke for dem, der under de eiendommelige Forhold, i hvilke de befandt sig, saa meget ønskede at være alene, alle uden Nølen fulgt deres forskjellige Veie. Saaledes var nu de kun paa Bjærget, der toge Deel i den vigtige Undersøgelse, der nu skulde finde Sted. En Retsperson fra Sion, i den walliisiske Embedsdragt viisde sig ved et Vindue, et

Tegn til at Landets ordentlige Øvrighed havde faaet Efterretning om Mordet; men da han igjen var traadt tilbage, var der, som det lod, ingen Anden end den unge Mand tilstede i Passet. Ogsaa Hundene vare blevne indspærrede, og de fromme Munke vare beskjæftigede med deres Vesperandagt.

Sigismund henvendte sit Øie til det Værelse, i hvilket Adelheid og hans Søstre boede; men da det høitidelige Øieblik, der skulde afgjøre saa meget, rykkede nærmere, trak ogsaa disse sig tilbage, og afbrød enhver Omgang, endog med Øinene, med Alt, hvad der kunde afvende deres fromme Gemytter fra deres til Gud henvendte Betragtninger. Hidindtil havde undertiden et venligt besvarende Blik fra en af disse to ædle Piger, som han var saa inderligt hengiven, skjøndt med forskjellige Følelser, glædet ham. Nu syntes det, som om ogsaa de vilde overlade ham til hans eensomme haabløse Forfatning. Dog følde den unge Mand, at denne forbigaaende Tanke var svag og umandig; han fortsatte derfor sin Vandring og istedetfor, som før, at vende om igjen, gik han langsomt videre, og blev først staaende, da han havde naaet Døren til det lille Ligkapel.

Ikke ulig Bygningen længere nede paa Veien, er Klosterets Lighuus deelt i to Afdelinger; den Ydre og, hvis man saaledes tør kalde den, den Indre, skjøndt begge vare udsatte for Veirliget. Den Første indeholdt Dynger af enkelte menneskelige Lemmer, blegede af Vinden, der

trænger ind igjennem Vindverne, medens den Sidste er bestemt til at opbevare dem, hvis Udvortes frembyde i det mindste endnu kjendelige Spor af deres Personlighed. Hiin fremviisde, som sædvanligt en Mængde løsrevne og sammenblandede Brudstykker af Unge og Gamle Stærke og Svage; medens der op til Væggene i den Anden lænede sig henimod tyve, sortladne, sammenskrumpede Menneskeskikkelser, for at vise hvor skrækkelig og modbydelig den menneskelige Gestalt bliver, naar den er berøvet den ædle Gnist, der gjør den lig den guddommelige Skaber. Op til et Bord lænede sig midt i en Gruppe af sorte, fortrukne Ulykkeskammerater, alt det, der var tilbage af Jacques Colis; thi formedelst den foreslaaende Undersøgelse havde man anseet det for nødvendigt, at bringe ham hid fra det nederste Lighuus. Liget var tilfældigviis i en saadan Stilling, at det forsvindende Lys faldt paa dets Ansigt; de Klæder, som den Myrdede i Livet havde baaret, var det eneste, der tildækkede ham. Sigismund betragtede længe hans blege Ansigtstræk, de vare endnu fordreiede af den Kamp, der var en Følge af Sjælens Skilsmisse fra Legemet. Enhver Følelse af Fjendskab opløsde sig i Medlidenhed med den Skjæbne, der saa pludseligt havde truffet en Mand, i hvem Lidenskaberne havde været saa mægtige. Derpaa fulgde bitter Bekymring for, at hans Fader kunde, opirret af de mange Krænkelser, i et Øieblik fuldt af opbrusende Vrede, virkelig havde været det Red-

skab, der havde afstedkommet denne frygtelige og pludselige Forandring. Dybt nedbøiet af denne Tanke, vendte den unge Mand sig bort og gik hen imod Fjældskraaningen. Stemmer, der naaede hans Ører, kaldte ham tilbage til Virkeligheden.

Et Tog af Muulæsler klatrede op ad Bjærget der hvor Veien antager det afbrudte, steile Udseende af en Klippe. Det var endnu klart nok til at man kunde bemærke de Reisendes Skikkelser. Sigismund saae snart, at det var Amtmanden fra Vevey og hans Folk, paa hvis Ankomst man blot havde ventet, for at skride til den formelige Undersøgelse.

„God Aften, Hr. Sigismund! og en venlig Hilsen!" — raabde Petermand, saasnart hans trætte Dyr, der ofte holdt stille under sin Byrde, havde bragt ham saa vidt, at man kunde høre ham. — „Jeg havde ikke haabet at see Dig saa snart igjen, og endnu mindre, at kaste mine Blikke paa dette fromme Kloster, thi endskjøndt Du nok kunde have vendt tilbage, havde dog kun et Underværk" — her vinkede Amtmanden, thi han var en af de Protestanter, hvis Troesbekjendelse meest yttrede sig i Sidehug til Roms Meninger og Skikke — „kun et Underværk, siger jeg, og det et Underværk af en saadan Helgen, hvis Been i de ti tusinde Aar ere hentørrede, indtil ethvert Spor af vort svage Kjød ganske er forsvundet, kunde skaffe det gamle St. Bernhards' Huus ned til Bredden af Lemansøen. Jeg har

kjendt mange, der forlode Waadtlandet, for at gaae over Alperne, og kom tilbage for at tilbringe Vinteren i Vevey; men jeg har endnu aldrig hørt, at Stene, der, paa Murernes Viis, ere lagte oven paa hinanden, have bevæget sig ofte uden menneskelig Hjælp. Man siger, at Stene ere særdeles haardhjertede, men Helgenerne og Mirakkelkræmmerne have fundet Midler til at røre dem."

Petermand smilde ad sin egen Spøg, saaledes som Mænd i Værdigheder vel tit glæde sig over det, der udelukkende gaaer frem af deres egen Vittighed, og han tilvinkede sit Følge, som om han indbød det til at lægge Mærke til de Næsestyvere, han havde givet Papisterne paa deres egen Grund. Da han var paa Toppen af Bjærget, standsede han sit Muulæsel og fortsatte sin Tale, thi Mangel paa Luft havde ligesom qvalt hans Vittighed i Fødselen.

„En slem Sag, Hr. Sigismund! en overmaade slem Sag! Den har ganske uventet trukket mig hjemme fra paa en ubehagelig Aarstid, og forsinker Hr. von Willading paa hans Reise igjennem Bjærgene, og det i et Øieblik, da enhver maa ile, for at komme over Alperne. Hvordan bekommer den skarpe Luft paa Bjærget den smukke Adelheid?"

„Gud ske Lov, Hr. Amtmand! denne fortræffelige unge Frøkens Sundhedstilstand har aldrig været bedre."

„I Sandhed, Gud være lovet! Det er en fiin

Blomst, som Kulden paa St. Bernhard snart kunde rive bort! Og den ædle Genueser, der reiser saa simpelt beskedent, til Skam for de Forfængelige og Ledige — jeg haaber, at han ikke savner Solen mellem vore Bjærge?

„Han er en Italiener og maa dømme om os og vort Clima efter sin Charakteer; i Henseende til hans Sundhed synes han tilfreds."

„Godt, det er trøsteligt, Hr. Sigismund! dersom Sandheden var bekjendt," — svarede Petermand, i det han bøiede sig saa langt forover paa sit Muulæsel, som hans Legemsfylde tillod det, og derpaa strax igjen afbrød sig selv, — „men en Statshemmelighed er en Statshemmelighed, og bør mindst undslippe den, der i Ordets høieste Betydning, er et Barn af Staten. Min Kjærlighed og Hengivenhed for Melchior af Willading er stor og ædel, men jeg vilde ikke have besøgt dette Pas, dersom det ikke havde været for at vise vor Gjæst Genueseren Ære. Denne ædle Fremmede skulde ikke nedstige af vore Bjærge med en slem Mening om vor Gjæstfrihed. Er den ædle Dommer fra Sion allerede paa Bjærget?"

„Han har været her siden i Aftes, min Herre! og underholder sig nu med dem, som I nylig har nævnet, over Gjenstande, der staae i Forbindelse med Alles Nærværelse her paa Stedet."

„Det er en fortræffelig Embedsmand og nedstam-

mer, som vi, Hr. Sigismund! fra den rene tyske Æt, der er en Grundsteen for Fortjenester, endskjøndt disse Ord vare mere passende i en Andens Mund. Kom han lykkeligt herop?"

„Jeg hørde ikke, at han klagede over Veien."

„Godt. Naar Statens Tjener reiser, for at udøve Retfærdighed, kan han med Billighed forlange smukt Veir. Saa er de da Alle vel — den ædle Genueser, den vakkre Melchior og den værdige Dommer. Og Jacques Colis?"

„I kjender hans ulykkelige Skjæbne, Hr. Amtmand!" — svarede Sigismund kort, thi Mandens Pflegma ved et Anliggende, der saa nær berørde hans Følelser, krænkede ham en Smule.

„Dersom jeg ikke kjendte den, Hr. Steinbach! troer I da, at jeg var her, istedetfor at lade min varme Seng paa den store Plads i Vevey holde færdig? Den arme Jaques Colis! Nu, han har spillet Abbediets Festligheder en slem Streg, i det han vægrede sig ved at ægte Skarpretterens Datter; men jeg troer ikke, at han har fortjent den Skjæbne der har rammet ham."

„Gud forbyde, at Nogen, som hans Troløshed har krænket, skulde troe, at hans Svaghed fortjende en saa svær Straf!"

„Du taler som en følende Yngling, som en meget

følende Yngling! — ja, som en Christen, Hr. Sigismund!" — svarede Petermand; — „og jeg er af samme Mening som Du. At afslaae en Piges Haand og blive myrdet ere meget forskjellige Forbrydelser og burde ikke blandes sammen. Har disse Augustinere vel Kirsebærbrændeviin i deres Kjælder! Det er en suur Vei herop til deres Bolig, og stærke Anstrængelser fordre stærke Drikke. Nu, dersom de ikke ere forsynede dermed, maae vi tage til Takke med en anden Drik. Hr. Sigismund, vær saa god at give mig din Arm."

Amtmanden steeg nu ned med stive Lemmer, tog den Andens Arm og gik langsomt hen imod Bygningen.

„Det er synbigt at bære Had, og dobbelt synbigt at bære Had til de Døde. Derfor beder jeg Dig at bemærke at jeg aldeles har glemt den Dødes Opførsel ved vor offentlige Fest, som det anstaaer en upartisk og retfærdig Dommer. Arme Jacques Colis! Ak, Døden er altid frygtelig, men det er tidobbelt frygteligt, at døe saa brat, ligesom i Flugten, og det ovenikjøbet paa en Vei, hvor man med saa megen legemlig Smerte maa sætte den ene Fod efter den Anden. Dette er det niende Besøg, som jeg aflægger hos Augustinerne, og jeg kan ikke sige de fromme Munke nogen Artighed, betræffende deres Vei, hvor god jeg end ellers er dem. — Er den værdige Guardian igjen i Klosteret?"

„Ja, og han var meget virksom i at anstille de sædvanlige Undersøgelser."

„Virksomhed er et fremstikkende Træk i hans Charakteer, Hr. Steinbach! den, der tilbringer sit Liv paa Bjærget, maa vel være saaledes. — Den ædle Genueser og min gamle Ven Melchior og hans yndige Datter, og den upartiske Øvrighedsperson — alle, siger Du, ere friske og vel?"

„Hr. Amtmand! de maae takke Gud for at den sidste Storm og den indvortes Uorlighed ikke har skadet dem."

„Nu, jeg vilde ønske, at disse Augustinere havde Kirsebærbrændevin!"

Petermand traad ind i Klosteret, hvor man blot ventede paa hans Nærværelse, for at begynde Forhøret. Muulæslerne bleve bragte under Tag; Førerne, som sædvanligt, optagne i Bygningen, og derpaa begyndte Forberedelserne til den saa længe forhalede Undersøgelse.

Det er allerede bleven sagt, at dette Kloster var stiftet langt tilbage i Tiden. Det blev grundet i Aaret 962 af Bernhard du Menthon, Kanonikus i Aosta i Piemont, i den dobbelte Hensigt, at yde legemlig Bistand og aandig Trøst. Den Tanke at stifte en geistlig Menighed midt imellem vilde Klipper og paa det høieste Punkt, den menneskelige Fod betræder, var den

christelige Selvfornægtelse og velvillige Menneskekjærlighed værdig. Forsøget syntes at lykkes i en Grad, der svarede til den ædle Hensigt; thi Aarhundreder ere henrundne, Dannelsen har erfaret tusinde Forandringer, Riger ere opstaaede og forsvundne, Throner ere styrtede og en Halvdeel af Verden er bleven udreven af sin vilde Tilstand, — medens denne af Fromhed stiftede Bygning endnu staaer i sin simple Gavnlighed, hvor den først var opført, som et Tilflugtsted for Reisende og en Beskyttelse for de Fattige.

Klosterbygninger ere nødvendigviis udstrakte, men da alle Bygningsmaterialier maatte skaffes hid paa Ryggen af Muulæsler, blev denne Bygning for det meste opført af en hvidgraae Sandsteen, som man brød af den nærliggende Klippe. Munkenes Seller, de lange Gange, Spisesalene, der maatte indrettes efter det store Antal af Reisende, desuden Munkenes og Opvarternes Kamre, og Gjæsteværelser af forskjellig Størrelse og Indretning, tilligemed en temmelig gammel Kirke af passende Størrelse, udgjorde, som nu, det Indre af Bygningen. Her herskede ingen Yppighed, men megen Bequemmeligbed til Fordeel for dem, som Velgjørenhed var blevet en Vane, og meget af hiin simple Gjæstfrihed, der retter sig efter personlig Trang, og Livets Fordringer. Desuden udmærkede Bygningen, Bordet og Samqvemmet sig ved en stræng, klosterlig Selvfornægtelse. Vi ville ikke opholde os med at fortælle

de mange smaa Artigheder og Forsikkringer om gjensidig Agtelse og Venskab, der bleve vexlede mellem Amtmanden fra Vevey og Pierre i St. Bernhardskloſteret ved den nærværende Sammenkomst. Petermand var kjendt i Kloſteret, og, endskjøndt Protestant og en Mand, der ikke afholdt sig fra at gjøre sit Spøg og sine Stiklerier mod Rom og dens Hjord gjældende, naar det faldt ham ind, temmelig agtet. Ved alle deres Samlinger for Kloſteret havde den velmenende Berner viist sig som en velgjørende Mand, der gjerne befordrede Menneskehedens Vel, endskjøndt han derved understøttede sin Aerkefjende Pavens Sag. Guardianen blev altid hjerteligt modtaget ikke alene i hans Amt, men ogsaa i hans **chateau**, og trods de talrige smaa Skjærmysler over Anskuelser og Skikke, begegnede de hinanden venligt og adskildes sædvanligviis i Fred. Denne Følelse af Venskab og Velvillie udstrakde sig til Prioren og hele Menigheden, thi til en vis Inderlighed i Amtmandens Charakteer kom en gjensidig Interesse, i at vedligeholde den gode Forstaaelse. Paa den Tid, da disse Begivenheder foregik vare de rige Besiddelser, der forhen vare skjænkede Munkene paa St. Bernhard, blevne inddragne af de forskjellige Regjeringer, men især af Sardinien, og de saae sig, ligesom nu, nødte til, at tage deres Tilflugt til de Rigeres Mildhed og Velgjørenhed, for at kunne tilfredsstille de Reisendes bestandige Fordringer; og man troede at kjøbe Peter-

mands Gavmildhed for godt Kjøb ved hans Spøg, naar han paa den anden Side saa ofte kom personligt til Klosteret, eller anbefalede sine Venner til det, at han vogtede sig for at lade denne Trætte udarte til Strid.

„Velkommen endnu engang, Hr. Amtmand! og tiende Gang velkommen!" — vedblev Prioren, da han tog Peters Haand og førde ham til Gjæsteværelset. — „Du er stedse en velkommen Gjæst paa Bjærget, thi vi vide i det mindste, at vi give en Ven Herberg."

„Og en Kjætter," — føiede Peter til, i det han lo af alle Kræfter, endskjøndt han ti Gange havde gjentaget denne Spøg; — „vi have ofte været sammen, og jeg haaber, at vi ogsaa tilsidst komme sammen, naar al vor Griskhed efter verdslige Fordeele ere forbi, og det der, hvor ærlige Folk komme sammen, trods Pave, Luther, Bøger, Prækener, Aver eller Djævle. Denne Tanke opmuntrer mig, saa ofte jeg rækker Dig Haanden," — sagde han, i det han med hjertelig Villie rystede Munkens; — „thi jeg vil ikke troe, Fader Michael, at vi, naar det kommer an paa den sidste lange Reise, altid skulle vælge forskjellige Veie. Dersom Du holder det for passende, kan Du opholde Dig en Smule i Skjærsilden, der er et Opholdsted af din Opfindelse, og som derfor maa staae Dig an; men jeg haaber at fortsætte min Vei lige til Himmelen, endskjøndt jeg er en stakkels ulykkelig Synder."

Petermand taelde saa tillidsfuldt som en Mand, der pleier at yttre sine Anskuelser for en Ringere, der enten ikke vover, eller ikke anseer det for klogt at modsige sit Orakel; — han sluttede med en ny lydelig Latter, der gjenlød i hele Værelset. Fader Michael optog alt med Godmodighed, og svarede paa alt i sin sædvanlige milde og godmodige Tone, thi han var en Geistlig af Lærdom, dyb Eftertanke og prøvende Anskuelser. Den Menighed, han forestod, var for saavidt verdslig i Henseende til sit Formaal, som Munkene blive i bestandig Omgang med Menneskerne, og han vilde ikke for første Gang været kommen sammen med et af disse selvtilfredse, vigtige, velmenende Væsner, blandt hvilke Petermand udmærkede sig saa meget, om dette ogsaa havde været Amtmandens første Besøg paa Bjærget. Men nu kjendte Prioren ikke allene dette Slags Mennesker, men ogsaa det for ham staaende Individ, og var fuldkommen tilbøielig til at lade sin Gjæsts lydelige Spøgefuldhed frit Løb. Da Petermand havde aflagt sine overflødige Klæder, og da de sædvanlige Hilsener og Komplimenter vare forbi, erklærede han at han var rede til at tage nogle Forfriskninger til sig. Man var forberedt derpaa og Prioren førde ham ind i en mindre Spisesal, hvor et tilstrækkeligt Aftensmaaltid var beredt, da Amtmanden var almindelig bekjendt som en dygtig Æder.

„Du vil ikke føle Dig saa tilfreds, som i dit

varme og muntre Vevey, der kappes med den største Deel af Italien i Ynde og Frugtbarhed, men Du vil i det mindste drikke dine egne hede Vine;" — bemærkede Prioren, da de gik igjennem Gangen; — „og der venter vakkre Venner paa Dig, for at tage Deel i dit Maaltid og dit Selskab."

„Har Du ogsaa en Draabe Kirsebærbrændeviin i din Kjælder, Fader Michael?"

„Vi have ikke alene dette, men ogsaa Friherren af Willading og en genuesisk Adelsmand, der ledsager ham; de ere færdige til at sætte sig til Bords, saasnart Du kommer."

„En genuesisk Adelsmand?"

„En italiensk Adelsmand, ganske vist; jeg troer, man sagde, at han er en Genueser."

Petermand stod stille, lagde en Finger paa Næsen og gjorde et hemmelighedsfuldt Ansigt; men han taug, thi af Munkens aabne, oprigtige Blik, saae han, at denne ikke vidste hvad han meende.

„Jeg vædder mit Embede som Amtmand mod den værdige Guardians, at han netop er det, han synes — det vil sige, en Genueser."

„Det Vovestykke vilde ikke være meget stort, thi han har allerede angivet sig som en saadan. Vi fremsætte her ingen Spørgsmaal, og enhver, hvem han endog er, er os velkommen, naar han træder ind, og kan drage bort i Fred, naar han vil."

„Ja, dette er godt for en Augustiner paa Toppen af Alperne — har han Følge?"

„En Tjener og en Fremmed; den Sidste er dog afreist til Italien, da Adelsmanden besluttede at blive her, indtil Forhøret er forbi. Man taelde om vigtige Forretninger, der fordrede, at der blev sendt Efterretning om en længere Udeblivelse til Andre."

Petermand saae igjen stivt paa Prioren og smilde, ligesom af Medlidenhed over hans Uvidenhed.

„Se, gode Prior, saa meget jeg elsker Dig og dit Kloster, og Melchior af Willading og hans Datter, havde jeg dog sparet mig denne Reise, dersom Genueseren ikke havde været. Men spørg mig ikke; den passende Tid til at tale vil komme, og Gud forbyde, at jeg skulde gaae den i Forkjøbet! Du vil da see, hvorledes en af det store Kantons Amtmænd veed at udføre sine Pligter. Nu forlade vi os paa din Klogskab. Den Fremmede er i en Hast reist til Italien, for at hans Udeblivelse ingen Opsigt skal vække. Godt! enhver bærer sig ad paa Reisen, som det behager ham; jeg reiser gjerne sikkert og æret, skjøndt Andre have en anden Smag. Men det er noget, som der ikke bør tales meget om, gode Michael! — ikke engang et uklogt Vink med Øinene; — og, nu i Guds Navn et Glas Kirsebærbrændeviin!"

De vare ved Døren til Spiseværelset og Samtalen endtes her. Da de traad ind, fandt Petermand

sin gamle Ven, Friherren, Signor Grimaldi, Dommeren fra Sion, en alvorlig, vigtig Retfærdighedens Tjener af tysk Herkomst, men som ved et langvarigt Ophold paa Grændserne af Italien, havde antaget den sydlige Charakteers Eiendommeligheder. Sigismund og de øvrige Reisende vare udelukte fra dette Maaltid, som de kloge Munke vilde give et Udseende af en Sammenkomst i Embedsforretninger.

Petermands Sammenkomst med dem, han for saa kort siden havde forladt i Vevey, udmærkede sig ikke ved en usædvanlig Mængde Komplimenter, men den med Dommeren, der repræsenterede en venskabelig Nabostats Regjering, var ikke uden en Overflødighed af politisk og diplomatisk Høflighed. Mangfoldige Efterspørgsler om personlige og offentlige Anliggender bleve vexlede, og den Ene syntes at ville overgaae den Anden, i at fremstille sin Deeltagelse i saadanne Punkter, for hvilke en Fremmed pleier at vise Interesse. Skjøndt Afstanden mellem begge Stæder beløb sig til omtrent femten Mile, blev dog hver Fod af Jordbunden mellem begge bereist, enten for at prise dens Skjønheder, eller for at anstille Spørgsmaal betræffende det, der angik deres Interesse.

„Vi ere begge af tysk Herkomst, min Ven!" — sluttede Amtmanden, da Selskabet, efterat alle Komplimenter og Høflighedsbeviser vare udtømte, satte sig til Bords; — „endskjøndt Skjæbnen har sat os i forskjellige Egne. Jeg sværger Dig, at dit Tyske klinger

som Musik i mine Øren. Du har beholdt dit Sprog forunderligt reent, endskjøndt Du er tvungen til at omgaaes saa meget med Bastarder af Romere, Celter og Burgundere, af hvilke der er saa mange i dit District. Det er forunderligt at bemærke" — thi Peter forenede med de andre raae Elementer af sin Charakteer, ogsaaa noget af en Oldgrandskers, — „at saa ofte en meget bereist Sti gjennemskjærer et Land, dens Beboere da ogsaa optage noget af deres Blod og Meninger, der bereise det, ligesom Vikkekornene adspredes af Vinden og fremspire. St. Bernhard her var fra Romernes Tid et meget besøgt Pas, og Du vil træffe ligesaa mange Stammer blandt dem, der boe langs med Veien, som der gives Byer imellem Vevey og Klosteret. Saaledes er det ikke hos Eder i Overwallis; der har den rene Race vedligeholdt sig, saaledes som den kom fra den anden Side af Rhinen, og æret og beskyttet vil den endnu vedvare i et Aartusinder!"

Der gives faa Folk, der ere saa nedværdigede for sig selv, at de ikke ere stolte af deres Oprindelse og eiendommelige Charakteer. Den Vane, at see os selv, vore Drivefjedre og selv vore Handlinger fra den gunstigste Side, avler Egenkjærlighed; og denne Svaghed, overdraget paa Nationer, bliver sædvanligt Grunden til en noget skuffende Maalestok for Fortjenester hos hele Landes Beboere. Dommerne, Melchior af Willading og Prioren, der Alle nedstammede fra det samme Folk,

optog denne Bemærkning med Velbehag, thi enhver af dem følde sig æret, ved at nedstamme fra saadanne Forfædre, medens det lykkedes den finere og mere dannede Italiener at undertrykke et Smiil, der ved en saadan Leilighed vel maatte spille om en Mands Mund, hvis Stammetræ ved en lang Række af anseete og politisk betydelige Ahner steeg op lige til romerske Consuler og Patricier, og ved disse igjen med al Sandsynlighed til de aandrige og snilde Grækere, en Stamme, der udmærkede sig ved sin Dannelse, da disse Nordens Patriarker endnu laae begravede i Barbariets Dyb.

Da denne lille Scene fuld af Nationalforfængelighed var forbi, tog Samtalen en almindelig Vending. Dog forefaldt der under Maaltidet intet, hvoraf man havde kunnet slutte, at nogen af de Tilstedeværende tænkde paa den Gjenstand, der havde ført dem sammen. Men da Aftentusmørket var veget og Maaltidet var forbi, indbød Prioren sine Gjæster til at henvende deres Opmærksomhed paa det Forhør, der skulde foretages og bad dem at gaae over fra deres venskabelige Strid, deres Spøg og deres Spidsfindigheder, i hvilke Petermand, Melchior og Dommeren med inderlig Behag tog Deel, til et Spørgsmaal, der skulde afsige Dommen over en af deres Medskabningers Liv eller Død.

Under Maaltidet vare Klosterets Underordnede beskjæftigede med de befalede Forberedelser, og da Fa-

der Michael stod op, og meldede sine Gjæster, at deres Nærværelse var nødvendig paa et andet Sted, fulgde de ham til et Sted, der var indrettet til deres Modtagelse.

Syv og tyvende Kapitel.

Var en Fortælling nogentid
Med saa beskeden Adel foredraget.
Homi.

Af Hensyn, der naturligt hang sammen med de fleste Fangers religiøse, for ikke at sige overtroiske Anskuelser, havde Munkene valgt Klosterkirken til Domsal. Denne indviede Deel af Bygningen var rummelig nok til at fatte alle dem, der pleiede at forsamle sig inden dens Mure. Den var, som de fleste, katholske Kirker, meget pyntet og havde et Hovedaltar og to mindre, der vare indviede til anseete Helgener. En stor Lysekrone oplysde Kirken, men Hoialteret laa i en Skumring og lod Indbildningskraften Spillerum, til at befolke og udsmykke denne Deel af Kapellet. Indenfor Chorgitteret stod et Bord, paa hvilket noget var tildækket med

et stort Ligklæde. Under Lysekronen saae man et andet Bord, der var sat for Guardianen, der ved denne Leilighed forrettede en Skrivers Tjeneste. I Nærheden af det toge Dommerne Plads. En Gruppe af Qvinder trængde sig sammen i Skyggen af et af Sidealtrene. Undertrykte Suk og krampagtige Bevægelser lod sig undertiden mærkes i denne lille Gruppe af ømtfølende og varmhjertede Personer og røbede de hæftige Følelser, som de gjerne vilde skjule. Munkene og Novizerne stillede sig i en Række paa den ene Side; Baggrunden af det Hele dannede Føreren og Muulæseldriverne, medens Sigismunds skjønne Skikkelse, alvorlig og ubevægelig som en Staty, stod paa Trinnet af Altret, ligeoversor Qvinderne. Han iagttog endog den mindste Deel af Forhandlingerne med en Fasthed, der var en Frugt af en bitter Øvelse i at beherske sig selv, og med den faste Beslutning ikke at lade nogen ny Skjændsel dynges paa sin Faders Hoved.

Da den lille, ved Selskabets Indtrædelse fra Spisesalen opstaaede Forvirring var forbi, gav Prioren en Retsbetjent et Vink. Manden forsvandt og vendte strax igjen tilbage med en af de Fangne, da Forhøret skulde strække sig over alle dem, der ved Munkenes Forsigtighed vare blevne satte fast. Balthazar — thi ham var det — nærmede sig paa sin sædvanlige blide Maade til Bordet. Hans Lemmer vare uden Lænker, hans Udvortes roligt, skjøndt hans Ansigtstræks hurtige og

urolige Bevægelser, og Udtrykket af hans blege Miner, saa ofte et undertrykt Suk fra Qvindernes Gruppe naaede hans Ører, forraadte den indre Kamp, som han havde at bestaae for at synes fattet. Da han stod ligeoverfor sine Dommere, bukkede Fader Michael for Herrerne, thi endskjøndt de Andre af Høflighed fik Tilladelse til at være tilstede ved Forhøret, tilhørde den egentlige Ret til at undersøge en Sag af dette Slags indenfor Canton Wallis' Grændser, alene dette Cantons Embedsmand.

„Du hedder Balthazar?" — begyndte Dommeren derpaa, i det han kastede et Blik paa Bladet foran sig.

Et simpelt Nik med Hovedet var Svaret.

„Og Du er Canton Berns Skarpretter?"

Et lignende stumt Svar fulgde.

„Dette Embede er arveligt i din Familie og har været det i Aarhundreder?"

Balthazar hævede sig i Veiret og drog et dybt Suk, som en, hvis Hjerte er beængstiget, men som vil undertrykke sine Følelser, førend han svarer.

„Min Herre!" — sagde han med Kraft; — „ifølge Guds Raadslutning er det saaledes."

„Gode Balthazar, Du lægger meget Eftertryk i dine Ord;" — faldt Amtmanden ham i Talen. — „Alt, hvad der hører til Regjeringen, er ærværdigt, og bør ikke ansees som en Ulykke. Arvelige Fordringer, der ere blevne ærværdige ved Tro og Brug, have

en dobbelt Værdi i Verden, thi Forfædrenes Fortjenester støtter Efterkommernes. Vi have vore borgerlige Rettigheder og du dine Skarpretterrettigheder. Der var en Tid, da dine Forfædre vare tilfredse med dine Forrettigheder."

Balthazar bukkede underdanigt og syntes at anse ethvert andet Svar for unyttigt. Sigismunds Finger famlede ved Grebet af hans Sværd og et Suk, der, som den unge Mand vel vidste, fremkjæmpede sig af hans Moders Bryst, blev hørt i Fruentimmernes Gruppe.

„Den værdige og hæderlige Amtmands Bemærkning er rigtig;" — begyndte Walliseren igjen; — „hvad der hører til Staten, er til Statens Bedste og Alt, hvad Menneskernes Bequemmelighed og Sikkerhed fordrer, er ærefuldt. Skam Dig derfor ikke ved dit Embede, Balthazar! hvilket man, da det er nødvendigt, ikke ligefrem kan fordømme, men svar oprigtigt og sanddru paa de Spørgsmaal, som jeg vil forelægge Dig. Du har en Datter?"

„Deri i det mindste er jeg velsignet!"

Det Eftertryk med hvilket han taelde, frembragde en pludselig Bevægelse blandt Dommerne. De saae forbausede paa hverandre, thi det var klart, at de ikke ventede et saadant Udtryk af Følelse hos en Mand, der ligesom levede i bestandig Feide med sine Medskabninger.

„Du taler rigtigt," — sagde Dommeren, der

igjen antog sin Alvorlighed; — „thi hun skal være skjøn og yndig. Du var i Begreb med at bortgivte din Datter?"

Balthazar bejaede dette med et nyt Buk.

„Har Du nogensinde kjendt en Beweyer ved Navn Jacques Colis?"

„Ja, min Herre! han skulde være min Søn."

Dommeren var igjen overrasket, thi Fastheden af hans Svar vidnede om Uskyldighed, og han udforskede skarpt den Fangnes Ansigtstræk. Han fandt aabenbar Oprigtighed, hvor han havde ventet Argelist, og, ligesom alle de, der have gjort nøiere Bekjendtskab med Lasterne, blev han mere mistænksom. Den Ligefremhed, som en Mand viisde, der virkelig ikke havde noget at skjule, og som var saa ulig hiint Skin af Fasthed, som Brøden vil fremhykkle, satte hans Skarpsindighed i Forlegenhed, endskjøndt han var bekjendt med de fleste af Forbrydernes Kunstgreb.

„Denne Jacques Colis skulde ægte din Datter?" — spurgde Dommeren, der blev saa meget mere forsigtig, jo flere Beviser paa Forslagenhed han troede at opdage hos den Anklagede.

„Det var saaledes besluttet imellem os."

„Elskede han dit Barn?"

Musklerne i Balthazars Mund bevægede sig krampagtigt og Trækningerne af Læberne lod befrygte, at han vilde tabe sin Fatning.

„Min Herre, jeg troede det."

„Alligevel vægrede han sig ved at holde sit Ord?"

„Saaledes er det."

Det dybe Eftertryk, med hvilket han gav dette Svar, foruroligede endogsaa Margaretha, og første Gang i hendes Liv sitrede hun for at denne overordentlige Byrde af Skjændsel virkelig kunde have overvældet hendes Mands Grundsætninger.

„Du følde Harme over hans Opførsel og over den offentlige Skjændsel, han havde tilføiet Dig og Dine?"

„Min Herre, jeg er et Menneske. Da Jacques Colis forsmaaede min Datter, forstyrrede han en fiin Plante i Pigen og opfyldte en Faders Hjerte med Bitterhed."

„Du har erholdt en Opdragelse, der er over din Stand, Balthazar?"

„Vi ere en Skarpretterfamilie, men ikke den raae Bande, for hvilken man holder os. Bern har gjort mig til det, jeg er, ikke mit Ønske, eller min Armod."

„Dit Embede er ærefuldt, som alle dem, der gaae ud fra Staten;" — sagde den Anden med den Lethed, med hvilken man fremsiger almindelige Talemaader; — „dit Embede er ærefuldt for enhver af din Herkomst. Gud anviser enhver hans Stilling paa Jorden og fastsætter hans Pligter. Da Jacques Colis afslog din

Datters Haand, forlod han sit Hjem, for at undgaae din Hævn?"

„Levede Jacques Colis vilde han ikke komme frem med en saa slet Løgn."

„Jeg kjendte hans retskafne og ædle Charakteer," — raabde Margretha med Eftertryk; — „Gud forlade mig, at jeg nogensinde tvivlede derpaa!"

Dommeren kastede tvivlsomme Blikke paa den halvt i Mørket indhyllede Fruentimmergruppe, men Forhøret gik alligevel sin Gang.

„Du veed altsaa, at Jacques Colis er død?"

„Hvorledes kan jeg tvivle derom, min Herre! da jeg har seet hans blodige Lig?"

„Balthazar, Du synes at have i Sinde, at befordre Forhøret — men af hvilken Grund, er ham bedre bekjendt, der randsager Hjerterne, end mig. Jeg gaaer derfor strax over til de væsentlige Kjendsgjærninger. Du er en født Berner, bosat i Bern, dette Cantons Skarpretter — i sig selv et ærefuldt Embede, skjøndt Menneskernes Uvidenhed og Fordomme ikke ganske antager det saaledes. Du har villet givte din Datter med en velhavende Waadtlænder. Bruudgommen viisde dit Barn tilbage og dette i mange Tusindes Nærværelse, der vare komne sammen for at bivaane Viinhøstfesten; han reisde bort for at gaae af Veien for Dig, eller for sine Følelser, eller for Rygtet, eller for hvad Du

vil; han blev myrdet paa dette Bjærg; hans Lig blev fundet med en Kniv i det friske Saar, og Du, der skulde være paa Hjemveien tilbragde Natten i Nærheden af den Myrdede. Din Fornuft vilde lade Dig indsee den Forbindelse, i hvilken disse forskjellige Begivenheder vise sig for os, og Du bliver nu opfordret til, at forklare os, hvad der synes os mistænkeligt, men som vil være Dig ganske klart. Tael frit, men tael sandt, saasandt Du frygter Gud!"

Balthazar nølede og syntes at samle sine Tanker. Han havde bøiet sit Hoved eftertænksomt, derpaa saae han den Spørgende stivt i Øinene og svarede. Hans Mine var rolig, og den Tone, i hvilken han taelde, var, om ikke en virkelig Uskyldigs, dog et Menneskes, der vidsde at paatage sig en Uskyldigs Maske.

„Min Herre!" — sagde han; — „jeg har forudseet den Mistanke, der i dette ulykkelige Forhold vil falde paa mig; men vant til at sætte min Lid til Forsynet, vil jeg sige Sandheden uden Frygt. Jeg vidsde ikke, at Jacques Colis havde i Sinde at reise hort. Han drog hemmeligt sin Vei, og dersom I vil lade mig vederfares den Retfærdighed, at tænke en Smule efter, vil I indsee, at jeg nok vilde have været den Sidste, som han vilde have gjort bekjendt med sin Reiseplan. Jeg besteeg St. Bernhard, draget af en Kjæde, der er vanskeligere at brække, hvilket eders Hjerte vil sige Eder, hvis I er Fader. Min Datter vilde til

Italien og reisde med gode, retskafne Mennesker, der ikke skammede sig ved at have Medlidenhed med en Skarpretters Datter, og som ønskede at læge det Saar, der saa skaanselløst var bibragt hende.

„Det er sandt;" — raabde Friherren af Willading; — „Balthazar taler den rene Sandhed."

„Det er bekjendt og tilstaaet; Forbrydelsen er ikke altid en Følge af koldt Overlæg, men ogsaa af Skræk, pludselig Indskydelse, harmfuld Sindsstemning, og en gunstig Leilighed. Du vidste altsaa ikke noget om Jacques Colis Afreise, da Du forlod Vevey — har Du ikke hørt noget til ham underveis?"

Balthazar blegnede. Der opstod en synlig Kamp i hans Bryst, som om han frygtede for at gjøre en Tilstaaelse, der kunde være ham til Skade; dog antog han, i det han kastede et Blik paa Føreren, igjen sin sædvanlige Fatning og svarede fast:

„Jeg hørde om ham. Pierre Dumont erfarede mit Barns Skjændsel og fortaelde mig, uden at vide at jeg var den krænkende Fader, hvorledes den Ulykkelige havde unddraget sig for sine Kammeraters Spor. Jeg vidste altsaa at vi vare paa den samme Vei."

„Og dog vedblev Du? — "

„I hvad, min Herre? Skulde jeg forlade min Datter, fordi en Mand, der allerede havde viist sig falsk mod hende, stod mig i Veien?"

„Du har svaret rigtigt, Balthazar!" — faldt

Margretha ham i Talen; — „Du har svaret, som det anstaaer Dig. Vore ere faa, og vi ere os selv Alt. Du turde ikke forglemme vort Barn, fordi det behagede Andre at foragte hende."

Signor Grimaldi bøiede sig over til Walliseren og hvidskede til ham:

„Det synes naturligt;" — bemærkede han; — „retfærdiggjør det ikke Faderens Nærværelse paa den Vei, som den Myrdede tog."

„Vi spørge ikke om Mueligheden og Sandsynligheden af en saadan Bevæggrund, Signore! Hævngjerrighed kan i en Strid stige til Grusomhed; den, der er vant til Blod, lader sine Lidenskaber og Vaner let Spillerum."

Denne Anskuelse havde megen Sandsynlighed, og den ædle Genueser trak sig forstemt tilbage. Dommeren raadslog med dem, der omgav ham, og lod derpaa Balthazars Kone træde frem for at stille hende ligeoverfor hendes Ægtefælle. Margretha adlød. Hendes Gang var langsom og hendes hele Væsen viisde, at hun føiede sig i den haarde Nødvendighed.

„Du er Skarpretterens Hustrue?"

„Og en Skarpretters Datter."

„Margaretha er en veltænkende og en følsom Kone;" — faldt Petermand hende i Talen; — „hun begriber, at et Embede i Staten kan aldrig bringe

Skjændsel i Fornuftens Øine; og søger ikke at dølge noget af sin Historie eller Herkomst."

Den Straale, der flammede af Balthazars Hustrues Øine, var brændende; men den forfængelige Amtmand var altfor meget indtagen af sin Viisdom til at tænke paa dens Virkning.

„Og en Skarpretters Datter;" — vedblev den Spørgende; — „hvorfor er Du her?"

„Fordi jeg er Kone og Moder. Som Moder besteeg jeg Bjærget; som Kone kom jeg til Klosteret, for at være tilstede ved Forhøret. Man vil paastaae, at der klæber Blod ved Balthazars Hænder, og jeg er her, for at gjendrive denne Løgn."

„Og dog har Du saa raskt bekjendt din Forbindelse med en Skarpretterfamilie? — De der ere vante til at see deres Medmennesker døe, skulde være mindre ivrige efter at see en simpel retlig Undersøgelse imøde."

„Min Herre, jeg forstaaer dine Ord. Forsynet har lagt en svær Byrde paa os, men hidindtil havde de, vi maae tjene, den Høflighed, at lade os høre venlige Ord! Du har taalt om Blod; det, der er udgydet af Balthazar, af Hans og Mine, tynger paa deres Samvittighed, paa hvis Befaling det flød. De, der imod deres Villie have været Værktøi for din Retfærdighed, ere uskyldige for Gud."

„Dette er et selsomt Sprog for Folk af din Stand!

Taler og tænker Du ogsaa i denne Sag, som din Hustrue, Balthazar?"

„Naturen har givet Manden en haardere Natur, min Herre! Jeg blev født til mit Embede, blev lært, at holde det for retfærdigt, om ikke for æresuldt, og jeg har kjæmpet haardt for at opfylde mine Pligter uden Knurren. Ikke saa den stakkels Margaretha. Hun er Moder og lever i sine Børn; hun har seet den, der er hendes Hjerte saa nær, offentligt beskjæmmes, og følde som en Moder."

„Og Du, som Fader, hvad følde Du ved denne Krænkelse?"

Balthazar var af Naturen blid, og, som han nys sagde, man havde opdraget ham til Udøvelsen af hans Embede, men han var modtagelig for ømme Følelser. Spørgsmaalet berørde et ømt Sted, og det kjæmpede hæftigt i ham; men da han var vant til at beherske sig selv for det offentlige Øie, og da det ikke manglede ham paa mandig Stolthed, lykkedes det ham ved en mægtig Anstrængelse at nedkjæmpe Smerten, der tyngede paa hans Bryst.

„Smerten for mit uskyldige Barns Skyld, Smerte for den der havde brudt sin Troskab, Smerte for dem, der vare Skyld i denne bittre Krænkelse."

„Manden er vant til at høre Tilgivelse prækes for Forbryderne, og anvender denne Underviisning meget behændigt;" — hvidskede den betænksomme Dom-

mer til sine Naboer. — „Vi maae prøve ham ved andre Midler, maaskee ere hans Nerver ikke saa faste, som hans Svar ere raske."

Walliseren vinkede ad Rettens Betjente og opbebiede nu rolig Virkningerne af et andet Forsøg. Liglagenet blev taget bort og man saae Jacques Colis' Lig. Han sad, som om han var levende, ved Bordet foran Høialteret.

„De Uskyldige frygte ikke for dem, hvis Sjæle have forladt Legemet;" — vedblev Dommeren; — „men Gud vækker ofte mægtigt den Skyldiges Samvittighed, naar han maa see Værket af sine grusomme Hænder. Træd nærmere og betragt den Døde, Balthazar! Du og din Hustrue, for at vi kunne bedømme, hvorledes I see paa den Myrdede og Ulykkelige."

Et mere unyttigt Forsøg havde man vel ikke kunnet gjøre med en Mand, der forestod en Skarpretters Embede, thi langvarig Fortrolighed med saadanne Scener havde sløvgjort enhver Følelse af Skræk, som en Begynder ellers vilde have følt. Hvad enten det nu maatte tilskrives denne Omstændighed eller hans Uskyldighed, saa traad Balthazar urystet hen til Liget, og stod længe der, betragtende med største Rolighed de blege Træk. Han gav, ifølge sin Charakteer, ikke de Følelser, der gjennemstrømmede ham, Luft med Ord, endskjøndt det lod til, at en Straale af Kummer foer over hans Ansigt. Saaledes var det ikke med Marga-

retha. Hun greb den Dødes Haand, og hede Taarer strømmede ned over hendes Kinder, da hun betragtede de forandrende og indfaldne Træk.

„Arme Jacques Colis!" — sagde hun, saa høit, at alle de Tilstedeværende kunde høre det; — „Du havde dine Feil, som Alle, der ere fødte af en Qvinde! Men dette havde Du ikke fortjent. Sikkert har den Moder, der fødte Dig og som levede i dit Barnesmiil — som pleiede at gynge Dig paa sit Knæ, og at trykke Dig til sit Bryst, — ikke ahnet dit pludselige, skrækkelige Endeligt! Vel hende, at hun ikke kjendte Frugten af al hendes Kjærlighed, hendes Sorger, hendes Smerter; ellers vilde hun have grædt bittert over ham, der den Tid var hendes Glæde, og med Sorg vilde hun have seet paa hans gladeste Smiil. Vi leve i en skrækkelig Verden, Balthazar! i en Verden, hvori de Slette triumphere! Din Haand, der ikke med Villie vilde krænke den ringeste Skabning, som Guds Villie har skabt, skulde have myrdet, og dit Hjerte, dit fortræffelige Hjerte — skulde lidt efter lidt have forhærdet sig i din forbandede Tjeneste. Domstolen er bleven de Fordærvede og Rænkefulde til Deel; Forbarmelsen er bleven de Haardhjertede til Latter, og den Mands Haand, der gjerne vilde leve i Fred med sine Lige, maa føre Dødens Sværd. Dette kommer deraf, at Menneskernes List og Egennytte gjennemkrydse Guds Hensigter. Vi ville være visere, end ham, der skabde

Verden, og aabenbare Daarernes Svaghed! Gaaer, gaaer! I Jordens Stolte og Store — have vi myrdet, er det skeet paa eders Bud; men intet af dette Slags tynger paa vor Samvittighed! Denne Daad er et Værk af de Rovgjærrige og Grusomme — den er ingen Virkning af Hævnen!"

„Hvorledes erfare vi, at Du taler Sandhed?" — spurgde Dommeren, der havde nærmet sig til Alteret, for nøie at lægge Mærke til hvilket Indtryk dette Syn gjorde paa Balthazar og hans Hustrue.

„Det Spørgsmaal sætter mig ikke i Forbauselse, min Herre! thi intet falder de Ædrede og Lykkelige snarere ind, end den Tanke at straffe en Forbrydelse. Ikke saaledes den Foragtede. Hævnen vilde ikke hjælpe os noget. Vilde den vel hæve os i Menneskernes Agtelse? Kunde vi forglemme vor ulykkelige Stilling? Vilde man efter en saadan Daad i mindste Maade agte os høiere, end før?"

„Dette kan være sandt; men den Opirrede overlægger ikke. Dig træffer ingen Mistanke Margaretha; den undtagen, at Du maaskee kan have hørt Sandheden af din Mand, efterat Daaden var fuldbragt; men din Forstand vil sige Dig, at intet er mere sandsynligt, end at en hæftig Trætte angaaende det, der er skeet, kunde have forledt Balthazar, der er vant til at see Blod, til at begaae denne Gjærning."

„Dette er din prisede Retfærdighed; dine Love

skulle tjene din Undertrykkelse til Støtte! Vidste Du hvor meisommeligt Balthazars Fader lærde ham at føre Sværdet, hvormange lange og bange Besøg, der bleve vexlede imellem vore Fædre, for at forberede Ynglingen til hans skrækkelige Kald, vilde Du ikke anse ham for saa forhærdet; Gud har ikke gjort ham skikket til hans Kald, ligesom han ikke har givet mange af høiere og mangfoldigere Fordringer Dygtighed til de Poster, der ifølge Fødselen tilfaldt dem. Havde det været mig, Dommer! da havde din Mistanke havt et fornuftigt Udseende. Jeg er udrustet med stærke og hæftige Følelser, og Fornuften maatte ofte vige for Lidenskaberne, endskjøndt den Dadel, jeg hele mit Liv igjennem dagligt har erholdt, har tæmmet alt den Stolthed, der nogensinde boede i mig."

„Din Datter er tilstede her?"

Margrethe pegede paa Gruppen af Fruentimmerne.

„Denne Prøvelse er haard," — sagde Dommeren, der begyndte at føle en Mindelse af Samvittigheden, der er saa sjælden hos Folk af dette Slags; — „men eders Fremtids Ro fordrer det, ligesaa meget som Retfærdigheden selv, for at Sandheden kan blive bekjendt. Jeg er nødt til, at lade din Datter gaae hen til Liget."

Margarethe hørde denne uventede Befaling med kold Alvor. For dybt saaret til at klage, men bange for sit Barns Opførsel, gik hun hen til Qvinderne, trykde Christine til sit Hjerte og førde hende taus

frem. Hun forestillede hende for Dommeren med en saa rolig Værdighed, at denne begyndte at føle nogen Forlegenhed.

„Dette er Balthazars Barn!" — sagde hun. Derpaa slog hun Armene overkors og traad et Skridt tilbage, for opmærksomt at betragte det, der foregik.

Dommeren betragtede den sittrende Piges hulde, blege Ansigt med en Deeltagelse, som han sjeldent havde følt for et Væsen, der fremstod for ham under Udøvelsen af hans ubøielige Pligter. Han taelde venligt, endogsaa opmuntrende til hende, i det han med Forsæt stillede sig mellem hende og den Døde, og for et Øieblik betog hende dette skrækkelige Syn, for at hun kunde faae Tid til at fatte Mod. Margarethe velsignede ham i sit Hjerte for denne lille Naade, og var roligere.

„Du var engang forlovet med Jacques Colis?" — spurgde Dommeren i saa mild en Tone, at den stod i den meest paafaldende Modsætning til hans tidligere, strænge Spørgsmaal.

Christine kunde kun svare med et Nik.

„Dit Bryllup skulde finde Sted ved Slutningen af Viinhøsten — det er vor bittre Pligt at saare der, hvor man ønsker at læge — men din Forlovede vægrede sig ved at holde sit Ord?"

„Hjertet er svagt og bæver undertiden tilbage fra sine bedste Forsætter," — sagde Christine sagte;

— „Han var kun et Menneske og kunde ikke modstaae deres Spot, der omgav ham —"

Dommeren var saa henrykt over hendes huldе og yndige Væsen, at han bukkede sig forover, for at lytte, for at ingen Stavelse af det, hun hvidskede, skulde undgaae hans Ører."

„Du frikjender altsaa Jacques Colis for enhver falsk Hensigt?"

„Han var ikke saa stærk, som han selv troede, min Herre! Han havde ikke Kraft nok til at dele vor Skjændsel, der paa saa raa og afskrækkende en Maade blev opdaget."

„Du selv havde utvungen indvilliget i denne Pagt, og vilde blive hans Hustrue?"

Christines bedende Blik og tunge Aandedræt gjorde intet Indtryk paa Criminaldommerens afsløvede Følelse.

„Var Ynglingen Dig kjær?" — gjentog han, uden at føle, at han saarede den qvindelige fine Følelse haardt.

Christine bævede. Hun var ikke vant til at see Følelser, som hun ansaae for de helligste i hendes korte, uskyldige Tilværelse, berørte paa saa raa en Maade; men da hun troede, at hendes Faders Frelse var afhængig af hendes Oprigtighed og Sanddruhed, satte en Anstrængelse, der næsten var overmenneskelig, hende i Stand til at svare. Den klare Rødme, der fløi over hendes Ansigt, røbede Voldsomheden af hin Følelse,

der bliver instinctmæssig hos hendes Kjøn, og klædte hendes Ansigtstræk i den jomfruelige Undseelses Glands.

„Jeg var ikke vant til at høre Lovtaler, min Herre! og de klinge saa velgjørende i den Foragtedes Ører. Jeg følde, som en Pige optager det Fortrin en ædel Yngling giver hende, der ikke er hende ubehagelig. Jeg troede, at han elskede mig — og — hvad vil I mere, min Herre?"

„Ingen kunde hade Dig, uskyldige, fornærmede Barn!" — sagde Signor Grimaldi sagte.

„I forglemmer, at jeg er Balthazars Datter, min Herre! man betragter Ingen af vor Slægt med gunstige Øine."

„Du maa i det mindste være en Undtagelse."

„Uden at tage Hensyn derpaa" — vedblev Dommeren, — „ønskede jeg at vide, om dine Forældre følde Harme over din Forlovedes slette Forhold; om der maaskee blev sagt noget i din Nærværelse, der kunde kaste et Lys paa denne ulykkelige Historie."

Embedsmanden fra Wallis vendte sit Hoved til Siden, thi han mødte Genueserens overraskede og misbilligende Blik, der udtaelde en høimodig Mands Anskuelse, da han hørde et Barn saaledes udspørges over en Gjenstand, der kunde bestemme dets Faders Liv eller Død. Men dette Blik og det Upassende i Spørgsmaalet undgik Christines Opmærksomhed. Med barnlig Tillid stolede hun paa sin Faders Uskyldighed, og langt

fra at føle sig krænket, glædede hun sig med Uskyldighedens Oprigtighed og Tillid over at kunne sige noget, der kunde retfærdiggjøre ham i Dommerens Øine.

„Min Herre!" svarede hun ivrigt, og Blodet, som den qvindelige Svaghed havde drevet op i hendes Kinder, fordunkledе og opvarmede selv hendes Tindinger med en helligere Følelse: „Min Herre, vi græd med hverandre, da vi vare alene; vi bad for vore Fjender, som for os selv, men ikke et Ord blev yttret mod den stakkels Jacques Colis — ikke en Lyd."

„I græd og bad!" — gjentog Dommeren, i det han lod Øiet fare fra Datteren til Faderen, som om han ikke havde hørt ret.

„Jeg siger begge Dele, min Herre! dersom det Første var en Svaghed, saa var det Andet en Pligt."

„Et selsomt Sprog i en Skarpretterdatters Mund!"

Christine syntes et Øieblik ikke at forstaae hvad han meende, men derpaa lod hun sin Haand glide hen over sit skjønne Ansigt og blev ved.

„Jeg haaber, at jeg forstaaer hvad I vil sige, min Herre," — sagde hun; — „Verden holder os for følesløse og haabløse. Vi ere i Andres Øine, hvad vi synes, fordi Loven vil det saaledes, men i Hjerterne ere vi som alle omkring os, min Herre! — med den Forskjel, at vi, da vi kjende vor Fornedrelse for Menneskerne, slutte os inderligere og kjærligere til Gud. I kunne fordømme os til at være Eder til Tjeneste og bære

eders Mishag, men I kunne ikke berøve os vor Tillid til Guds Retfærdighed. Deri i det mindste ere vi lige med de stolteste Adelsmænd i Cantonet."

„Lad det blive derved;" — sagde Prioren med straalende Øine, i det han traad hen imellem Dommeren og Pigen; — „Du veed, Hr. Bourit! at vi endnu have andre Fanger."

Dommeren, der bemærkede, at Christines uskyldige og oprigtige Tale endogsaa seirede over hans egen ved Vanen forhærdede Følelse, var ikke utilbøielig til at give Forhøret en anden Retning. Man befalede derfor Balthazars Familie at træde tilbage og befoel Tjenerne at føre Pippo og Conrad frem.

Otte og tyvende Kapitel.

Og naar Du staaer saaledes
Anklaget for en blind Retfærdigheds Domstoel,
Hvem hører da dit Ord?

Cotton.

Gjøgleren og Pilegrimen viisde sig nu, endskjøndt deres Udvortes kunde indgyde Mistillid, med Uskyldig-

dighedens Tillid og Rolighed for Dommeren. Deres Forhør var kort, thi deres Forklaring angaaende deres Forhold var klar og sammenhængende. Ogsaa bidrog enkelte Omstændigheder, der vare Munkene bekjendte, til at overbevise Dommerne om at de ingen Deel havde i Mordet. De havde forladt Dalen endnu nogle Timer før Jacques Colis' Ankomst; og trætte og udmattede, som i Almindelighed Alle, der have tilbagelagt denne lange og besværlige Veie, naaet Klosteret kort efter at Stormen brød frem. I den Tid, man maatte vente paa Amtmandens og Dommerens Ankomst, var der af Stedets Øvrighed truffet Anstalter til at undersøge endog de vigtigste Omstændigheder, der kunde tjene til at komme paa Spor efter Sandheden, og ogsaa Udfaldet af disse Undersøgelser havde været gunstigt for de to Vandrere, der ellers som Landstrygere let vare udsatte for Mistanke.

Den snakkesalige Pippo var den, der især førde Ordet i dette korte Forhør, og han gav sine Svar med den største Frimodighed, hvilket under disse Omstændigheder meget kom ham og hans Kammerat tilpas. Gjøgleren havde, hvor meget han end var vant til List og Bedrageri, Forstand nok til at begribe i hvilken mislig Stilling han befandt sig; at det var klogere at være oprigtig, end at ville naae sit Maal ved en eller anden af hans sædvanlige Ænker. Han svarede derfor Dommeren med en Simpelhed, som hans sædvanlige

Opførsel ikke havde givet Grund til at vente, og med et Udtryk af Følelse, der gjorde hans Hjerte Ære.

„Denne Frimodighed kommer Dig tilgode," — lagde Dommeren til, da han næsten havde udtømt sine Spørgsmaal, og Svarene havde overbeviist ham om, at der, paa den tilfældige Omstændighed nær, at de havde fulgt samme Vei, som den Myrdede, ikke var nogen Grund til Mistanke imod dem; — „Den har bidraget meget til at overbevise mig om din Uskyldighed og er i Almindelighed den bedste Beskyttelse for dem, der ingen Forbrydelse have begaaet. Jeg forundrer mig kun over, at en Mand af dit Slags har havt den Forstand at vise en saadan Oprigtighed."

„Tillad mig, at sige Eder, Signor Castellano, eller Podesta, eller hvad deres Eccellenzas egentlige Titel kan være, at I ikke tiltroer Pippo den Forstand, han virkelig har. Det er sandt, at jeg lever af at sætte Folk Blaar i Øinene, og at faae Andre til at troe, at Sort er Hvidt; men Naturen har givet os Alle en vis Indsigt i vor egen Fordeel, og min er stor nok, til at lære mig, naar Sandheden er bedre, end Løgnen."

„Gid alle havde den samme Indsigt, og den samme gode Villie til at gjøre Brug af den."

„Jeg er ikke saa drisstig, at jeg skulde ville lære en saa erfaren og viis Mand, som eders Eccellenza

noget, men dersom en ringe Mand turde tale frit i dette hæderværdige Selskab, vilde han sige, at det ikke er sædvanligt at træffe en Kjendsgjærning, uden at finde, at den er en nær Naboerske til en Løgn. De ansees for de Viseste og Dydigste, der vide at blande disse to Dele saa kunstigt sammen, at det Behagelige skaffer det Nyttige Indgang, ligesom man føier søde Ting til bittre Lægemidler. Dette er i det mindste en stakkels Gjøglers Anskuelse, der ingen bedre Fordring paa Fortjeneste har, end at han har lært sin Kunst paa Moloen eller i Toledogaden i **bellissima Napoli**, der, som enhver veed, er et Stykke Himmel, der er kommet ned paa Jorden."

Den Iver, med hvilken Pippo frembragde denne brugelige Lovtale over det gamle Parthenopes Skjønhed, var saa naturlig og charakteristisk, at den afnødte Dommeren et Smiil, trods den Alvorlighed, hans Embede fordrede, og endnu mere syntes at stadfæste Talerens Uskyldighed. Dommeren gjentog nu betænksomt Gjøglerens og Pilegrimmens Historie for sine Naboer. Den lød saaledes:

Pippo tilstod oprigtigt Sviregildet i Vevey og anførde Dagens Festlighed og Kjødets bekjendte Skrøbelighed som de to virkende Aarsager. Konrad forsvarede dog Reenheden af sin Vandel og sit hellige Kald, og retfærdiggjorde det Selskab, hvori han var, ved at undskylde sig med Nødvendigheden, og med den Ydmy-

gelse, som en Pilegrimsfart med Rette underkaster den, der foretager sig den. De havde Aftenen, der fulgde paa denne festlige Dag, forladt Vevey med hverandre, og fra denne Tid lige til det Øieblik, da de naaede Klosteret, brugt deres Fødder ret vakkert, for at komme over Collen, førend Sneen kom og gjorde Veien farlig. De vare blevne seete alene i Martigny, i Liddes og St. Pierre, og de havde i rette Tid ret ivrigt været i Begreb med at vandre til Klostret; og endskjøndt deres Handlinger i flere Timer efter deres Afreise fra det sidste Sted naturligviis kun havde været ham bekjendte, hvis alseende Øie baade overseer Alpekløsterne og de besøgte Veie, var dog deres Ankomst til Munkenes Bolig tidlig nok, til at give Grund til at troe, at de ikke havde spildt Tiden underveis med Andre Ting. Saa vidt var deres Forklaring betræffende dem selv og deres Handlinger tydelig nok, medens der paa den anden Side ikke var en eneste Kjendsgjærning, der gjorde dem mere mistænkelige, end enhver Anden, der tilfældigviis var paa Bjærget i det Øieblik, da Forbrydelsen blev begaaet.

„Disse to Menneskers Uskyldighed synes saa klar og deres Beredvillighed til at møde for Retten og at svare paa vore Spørgsmaal, taler saa meget til deres Fordeel," — bemærkede den erfarne Dommer; — „at jeg ikke anseer det for billigt, at opholde dem længere. Især har Pilegrimen et vigtigt Ærinde; jeg hører,

at han gjør Bod for Andre og for sig selv, og det sømmer os, der ere rettroende og ære Kirken, neppe, at lægge flere Hindringer i Veien for hans Afreise. Jeg foreslaaer derfor, at tillade i det mindste ham at fortsætte sin Reise."

„Da vi ere saa nær ved Enden af Undersøgelsen, — faldt Signor Grimaldi ham alvorligt i Talen; — „synes det mig passende, i det jeg forresten underkaster min Dom enhver bedre Anskuelse og længere Erfaring, at Alle blive her, vi selv ikke undtagne, indtil vi ere komne nærmere paa Spor efter Sandheden."

Pippo og Pilegrimmen erklærede sig paa dette Forslag villige og redebonne til at blive i Klosteret til næste Morgen. Denne lille Føielighed havde dog ingen stor Fortjeneste, thi den sildige Tid paa Dagen gjorde det uklogt, at reise strax, og man sluttede dermed, at at man befalede dem at gaae ud og lod dem vide, at de kunde fortsætte deres Reise saasnart Dagen brød frem, hvis de ikke inden den Tid bleve kaldte frem. Maso var nu den næste og sidste, der kom i Forhør.

Il Maledetto reisde sig nu med fuldkommen Fasthed og Bestemthed. Han var ledsaget af Nettuno, da Klosterhundene vare blevne indspærrede om Natten. Hunden pleiede i den sidste Tid at streife omkring om Dagen i Kløftet og om Aftenen at vende tilbage til Klosteret, for at søge Føde, da det øde St. Bernhardsbjærg intet andet frembød til Underholdning for Men-

neſker og Dyr, end hvad Munkenes Gavmildhed ydede, hvorfor intet Dyr beſøgde den evige Snees Region, naar man undtager Gemſen og Lammegribben. Dog fandt Neptun en tro Ven i ſin Herre, der ſtedſe deelde ſit Maaltid med ham, thi det troe Dyr turde aflægge ſine periodiſke Beſøg i det Fængſel, hvori Maſo befandt ſig.

Dommeren ventede et Øieblik, indtil den lille Bevægelſe, der var opſtaaet ved det at Fangen traad ind, havde lagt ſig, og fortſatte derpaa Forhøret.

„Du er en Genueſer og hedder Tomaſo Santi?" — ſpurgde han, i det han ſaae paa ſine Optegnelſer.

„Under dette Navn er jeg almindelig bekjendt, Signore!"

„Du er Sømand, og, ſom jeg hører, en modig og duelig Sømand. Hvorfor har Du givet Dig det hæslige Øgenavn Il Maledetto?"

„Menneſkerne kalde mig ſaaledes. Det er en Ulykke, men ingen Forbrydelſe, at være forbandet."

„Den der er ſaa beredt til at ſpotte over ſin Skjæbne, ſkulde ikke undre ſig over at Andre troe, at han fortjener den. Vi have nogle Efterretninger om Dig i Wallis; man ſiger, at Du er en Smugler."

„Dette kan ikke forurolige Wallis og dens Regjering, da Alle kunne komme og gaae uſpurgte i dette frie Land."

„Det er sandt, vi efterligne ikke vore Naboer i alle deres Forsigtighedsregler; men vi see heller ikke gjerne dem ret tit, der overtræde venskabelige Staters Love. Hvorfor reiser Du paa denne Vei?"

„Signore! dersom jeg er det, I siger, saa er Grunden til at jeg er her, tydelig nok. Sandsynligviis skeer det derfor, at Lombarderne og Piemonteserne ere haardere, end I paa eders Bjærge."

„Dine Sager ere blevne undersøgte og indeholde intet, der kan vække nogen Mistanke. Som det lader kan Du ikke rose Dig af at være i Besiddelse af mange af Livets Goder, Maso! Og dog har Du Ord derfor."

„Nu, Signore! Det er Verdens sædvanlige Lune. Naar man troer, at finde en Egenskab hos en Mand, kan han være vis paa, at man tildeler ham mere end han har, enten det saa er til eller imod hans Fordeel. Den rige Mands Gylden bliver af Pøbelens Tunge let omprøget til en Zechin, medens den Fattige maa skatte sig lykkelig, naar han erholder en Sølvmark for et Lod af et bedre Metal. Selv den stakkels Nettuno finder det tungt at friste sit Liv her i Klosteret, fordi nogen Forskjel i Sind og Instinct har skaffet ham er slet Nygte blandt Hundene paa St. Bernhardsbjærget."

„Dette Svar stemmer overeens med din Tænkemaade; Du skal besidde mere Vid, end Ærlighed,

Maso! og man afskildrer Dig som en Mand, der kan fatte en fortvivlet Beslutning og i Nødstilfælde udføre den."

„Jeg er, som Himlen vilde det ved min Fødsel, Signor Castellano! og som et meget virksomt Livs Omværlinger har trykt sit sidste Segl paa. At det i Nødstilfælde ikke mangler mig paa mandige Egenskaber, ville disse ædle Reisende maaskee bevidne, dersom de ville erindre den Virksomhed, jeg viisde paa Lemansøen, da de nylig beseilede dette farlige Farvand."

Endskjøndt dette blev sagt ganske ligegyldigt, var dog Opfordringen til deres Erindring og Taknemmelighed, som han havde viist saa store Tjenester, alt for bestemt til at blive overhørt, og Melchior af Willading, den fromme Guardian og Signor Grimaldi vidnede alle til Fordeel for den Fangne, og tilstod offentligt, at uden hans Sindighed og Behændighed havde Winkelried og alle de, der vare ombord, været fortabte uden Redning. Sigismund var ikke tilfreds med en saa kold Fremstilling af sine Følelser. Han havde ikke alene Masos Mod at takke for sit eget og sin Faders Liv, men ogsaa for eens, der var ham kjærere end Alle; en, hvis Redning forekom hans ungdommelige Fantasi som en Tjeneste, der næsten opveiede enhver Forbrydelse, og hans Taknemmelighed var forholdsmæssig.

„Jeg vil for denne og enhver anden Ret kraf-

tigt bevidne din Fortjeneste, Maso!" — sagde han, i det han greb Italienerens Haand; — „En, der har viist saa megen Driftighed og en saadan Kjærlighed til sine Medmennesker, kan neppe myrde hemmeligt og som en feig Kjælling. Du kan i denne Nød bygge paa mit Vidnesbyrd — dersom Du er skyldig i denne Forbrydelse, hvem kan da haabe at være uskyldig!"

Maso besvarede det venlige Haandtryk, indtil deres Fingre syntes at være voxede sammen. Ogsaa hans Øine viisde, at han ikke var uden kraftig og naturlig Medfølelse, skjøndt Opdragelse og Vane kunde have afdraget den fra den rigtige Retning. Trods hans Anstrængelse for at undertrykke sin Svaghed, brød en Taare dog ud af hans Øie og rullede ned af de foelbrændte Kinder, som en eensom Bæk gjennem en øde, raa Ørk.

„Dette er frimodigt taelt, og som det anstaaer en Soldat, Signore!" — sagde han, — „og jeg optager det, som det bliver budet, i Kjærlighed og Inderlighed. Men vi ville ikke lægge mere Vægt paa det Tilfælde paa Søen, end det fortjener. Den skarpsindige Dommer behøver man ikke først at sige, at jeg ikke kunde tjene Eder og redde eders Liv, uden ogsaa at redde mit eget; og dersom jeg ret forstaaer Udtrykket af hans Øie, er han i Begreb med at sige, at vi vise, som det vilde Land her, i hvilket Tilfældet

har ført os sammen, vore Pletter fulde af rig Frugtbarhed afvexlende med mange ufrugtbare Klipper, og at den, der i Dag fuldfører en god Gjærning, kan glemme sig og i Morgen gjøre sig skyldig i en Forbrydelse."

„Du giver alle dem, der høre Dig, Grund til at beklage, at din Vei i Livet ikke var gavnligere for Dig og Verden," — svarede Dommeren. — „Du der tænker saa rigtigt og har en saa klar Indsigt i din Charakteer, tager mindre Feil af Uvidenhed, end af Letsindighed."

„Her gjør I mig Uret, Signor Castellano! og tillægge Lovene mere, end de fortjene. Jeg nægter ikke, at Retfærdigheden — eller hvad man kalder Retfærdighed — og jeg paa en Maade ere Bekjendte. Jeg har beboet manget Fængsel, førend jeg betraad det, som de fromme Munke anviisde mig, og jeg har lært at kjende hvert Skridt af en Døgenigts Bane, ligefra den, der bæver ved sin første Forbrydelse, og har slemme Drømme og troer, at hver Steen i hans Celle har et Øie, der anklager ham, indtil ham, der ikke saasnart har begaaet en Forbrydelse, førend han ogsaa glemmer den, med det Ønske at finde Midler til at begaae en ny; og jeg kalder Himmelen til Vidne paa, at der skeer mere ved dem, der kalde sig Retfærdighedens Tjenere, til at hjælpe en Begynder frem paa Lasternes Bane, end ved hans egen naturlige Skrøbelighed, Man-

gel paa Grundsætninger eller Lidenskabernes Magt. Lad Dommeren føle en Faders Mildhed, giv Lovene hiin rene Retfærdighed, som ingen Ænker fordreie, og lad Selskabet blive, hvad det gjør Fordring paa at være, en Forening til gjensidig Understøttelse, og jeg sætter mit Liv paa, at eders Embede, Hr. Dommer! vil tabe den største Deel af sin Byrde og hele sit Tryk."

„Din Tale er dristig og ugrundet tillige. Lad os vide, Maso! hvorledes Du har forladt Vevey, hvilken Vei Du har taget, naar Du er draget igjennem de forskjellige Byer, og hvorfor man har fundet Dig alene i Nærheden af Tilflugtstedet; dernæst hvorfor Du saa tidligt og hemmeligt har forladt dem, som Du tilbragde Natten med?"

Italieneren hørde opmærksomt paa disse forskjellige Spørgsmaal; da Dommeren havde foretaget dem, begyndte han at besvare dem alvorligt og roligt. Historien om hans Afreise fra Vevey, hans Ankomst til Mourice, Martigny, Liddes og St. Pierre stemmede fuldkommen overeens med de Efterretninger, som Øvrigheden havde samlet. Han havde forladt den sidste Bolig til Fods og alene, omtrent een Time før den eensomme Rytter, der, som man nu vidsde, var Jacques Colis; man havde seet ham tage den samme Vei, og han tilstod, at han havde indhentet denne Sidste, da han just havde naaet den øverste Ende af Sletten ved Velan, hvor de, skjøndt i en temmelig betydelig Afstand

og ved et tvivlsomt Lys, vare blevne seete af de Reisende, som Prioren viisde Veien.

Saa vidt var den Forklaring, som Maso gav, fuldkommen overeensstemmende med det, der allerede var Dommerne bekjendt; men efterat de havde dreiet om den i et af de forrige Kapitler omtaelte Klippe, var alt indhyllet i Mørke, med Undtagelse af de Begivenheder, der allerede ere berettede i vor Fortælling. Italieneren tilføiede i Løbet af sine Forklaringer, endnu, at han snart havde skilt sig ved sin Staldbroder, da denne utaalmodig efter at naae Klosteret, havde opmuntret sit Muulæsel til større Jil, medens han selv bortfjernede sig lidt fra Veien, for at hvile sig og gjøre nogle Forberedelser, som han ansaae for nødvendige, førend han naaede Klosteret.

Den hele, korte Historie blev fortalt med den samme Fatning, som Pippo og Pilegrimmen nylig havde viist, og Ingen af de Tilstedeværende kunde finde det ringeste Usandsynlige eller den mindste Modsigelse i denne Fortælling. Sammenstødet med de andre Reisende under Stormen tilskrev Maso den Omstændighed, at de, medens han hviilde sig, vare komne forbi ham, og sin egen Jilfærdighed, da han igjen begav sig paa Veien, to Forklaringer, der havde ligesaa megen Sandsynlighed, som hvad han ellers havde forebragt. Han havde forladt Tilflugtstedet ved det første Daggry, fordi han havde forsinket sig, og havde i Sinde at naae Aosta om Afte-

nen, en Anstrængelse, der var nødvendig, for at indhente den spildte Tid.

„Dette kan være sandt," — begyndte Dommeren igjen; — „men hvorledes retfærdiggjør Du din Fattigdom? Af Undersøgelsen af dine Sager er det klart, at din Forfatning er lidet bedre, end en Betlers. Selv din Pung er tom, endskjøndt det er bekjendt, at Du driver et lykkeligt og fortvivlet Spil med alle Staters Indkomster, hvor der er Indførselstold."

„Den, der spiller høiest, Signore! bliver ogsaa snarest udplyndret; hvad Usædvanligt og Uventet er der deri, at en Smugler mister sin Fortjeneste?"

„Dette er mere sandsynligt, end overtydende. Man har betegnet Dig som et Menneske, der pleier, at smugle Genferjuvelererers Arbeider ind i Nabostaterne, og man veed, at Du kommer fra disse Kunstneres Hovedquarteer. Dit Tab maa have været usædvanligt stort, da Du er saa aldeles blottet. Jeg frygter meget for, at et mislykket Forsøg i din sædvanlige Næringsvei har ansporet Dig til at erstatte dit Tab ved denne ulykkelige Mands Mord, der har forladt sit Hjem med Guld, og tillige, som det synes med et kostbart Forraad af Klenodier. Alle disse Sager ere nøiagtigt opskrevne i denne Fortegnelse paa hans Eiendomme, som den hæderlige Amtmand har medbragt fra hans Slægtninger."

Maso stod taus og hensjunken i sig selv. Han

bad derpaa at Alle med Undtagelse af de fornemme Reisende, Munken og Dommeren, maatte forlade Kirken. Denne Begjering blev tilstaaet, da man ventede, at han vilde aflægge en vigtig Bekjendelse, som det i en vis Henseende virkelig var Tilfældet.

„Naar jeg gjendriver Beskyldningen for Armod, Signor Castellano!" — spurgde han, da de Underordnede havde forladt Kirken; — „vil I da frikjende mig for Beskyldningen for Mordet?"

„Det ikke; men Du vil bortfjerne en af Hovedgrundene, der kunde have fristet Dig dertil, og derved kan Du kun vinde, thi vi vide at Jacques Colis er bleven udplyndret og myrdet."

Maso syntes igjen at gaae i Raad med sig selv, ligesom det er naturligt at man overveier, førend man gjør et Skridt, af hvilket vor Fremtid er afhængig. Men i det han, som en Mand af rask Virksomhed, pludseligt bestemde sig, kaldte han ad Nettuno, satte sig paa Trinnene af et af Sidealtrene og begyndte med Sindighed og stor Alvor at afløre sin Hemmelighed. I det han lagde en Deel af Hundens lange, lodne Haar tilside, viisde Il Maledetto de opmærksomme og nysgjærrige Tilskuere, at en Læderpung meget sindrigt var anbragt om Dyrets Legeme, nærmest ved Skindet. Den var skjult saa behændigt, at den ganske var dulgt for deres Blik, der ikke forskede nøiere efter; et Foretagende, som Neptun, at dømme efter de sure Blik,

han kastede til de Fleste af de Tilstedeværende, og efter den Maade, han viisde Tænder paa, ikke saa let tillod nogen Fremmed. Pungen blev aabnet, og Maso lod et glimrende Halssmykke af kostbare Stene, i hvilket Rubiner og Smagragder kappedes med andre Aedelstene af Værdi, spille i Lampens stærke Skin med en Juveelhandlers Koketteri.

„Her seer I Frugten af et Liv fuldt af Farer og Vovestykker, Hr. Dommer!" sagde han; — „hvis min Pung er tom, saa ere de jødiske Kalvinister i Genf Skyld i det, da de fratog mig min sidste Stilling for dette Klenodie."

„Dette er et Smykke af sjelden Skjønhed og overordentlig Værdi, som man her seer i en Mands Besiddelse af dit Slags;" — raabde den nøisomme Walliser.

„Signore! det koster hundrede Dubloner reent Guld og fuldvægtige, og med en Profit af halvtredsindstyve Dubloner bestemde jeg mig til at kjøbe det til en ung Mailænder, der haaber at vinde sit Hjertes Herskerinde ved en saadan Foræring. Mine Sager stode slet ifølge flere Confiskationer og Tab, og jeg foretog mig dette Kjøb i Haab om en stor og hurtig Fordeel. Da der heri ikke er noget, der strider imod Wallis' Love, vil man ikke lade mig angre min Aabenhjertighed, Hr. Dommer! Den der er i Besiddelse af et saadant Smykke, vil dog vel ikke, for saadanne Smaatings

Skyld, som Jacques Colis kan have baaret hos sig, have udgydet Blod?"

„Du har mere," — bemærkede Dommeren; — „lad os see alt hvad Du har."

„Ikke en Naal, ikke en værdiløs Granat har jeg mere."

„Nei, jeg seer et andet Bælte under Hundens Haar."

Maso var overrasket og spillede den Forbausedes Rolle fortræffeligt. Nettuno laa saaledes, at hans Herre meget bequemt kunde løse Bæltet, og da denne Sidste havde i Sinde at gjøre det fast igjen, var det trofaste Dyr bleven roligt i sin Stilling, en Omstændighed, der satte Dommeren i Stand til at opdage den nysnævnte Gjenstand.

„Signore!" — sagde Smugleren blegnende, men bestræbende sig for, at tale skjødesløst om en Opdagelse, der, som det lod, forekom alle de Tilstedeværende som meget betydelig; — „det synes at Hunden, der er vant til at paatage sig saadanne Smaatjenester for sin Herre, er ved det lykkelige Udfald bleven fristet til, at foretage sig en Forretning paa sin egen Regning. Ved min Skytshelgen og den hellige Jomfrue! jeg veed intet om dette andet Kjøb!"

„Spøg ikke, men løs Bæltet, ellers lader jeg dit Dyr binde, for at det kan skee med Andre;" — befalede Dommeren alvorligt.

Italieneren gav efter, men med en Uvillie, der til hans Skade var altfor synlig. Da han havde løst Bæltet, rakde han det med en suur Mine Dommeren. Denne sønderskar det og lagde omtrent femten forskjellige Gjenstande af Værdi paa Bordet. Tilskuerne samlede sig nysgjærrige om Stedet, medens Dommeren ivrigt eftersaae Fortegnelsen over den Myrdedes Sager.

„En Brilliantring med en Smaragd af Værd; Indfatningen af drevet Arbeide og svær;" læsde Walliseren.

„Gud være lovet, den er ikke her!" — raabde Signor Grimaldi; — „Man tør ønske, at denne værdige Sømand maa være uskyldig i denne blodige Gjærning!"

Dommeren troede, at han var paa Spor efter en Hemmelighed, der begyndte at sætte ham i Forlegenhed, og da Faa kun føle saa virkeligt menneskeligt at de foretrække Andres Vel for et lykkeligt Udfald af deres Hensigter, hørde han saavel paa de første, som paa de sidste Ord med et misfornøiet Mine.

„Et Kors af Turkiser to Tommer langt, med Perler af ringere Værdi derimellem;" — vedblev Dommeren.

Sigismund sukkede og vendte sig bort fra Bordet.

„Desværre passer dette her meget godt til Beskrivelsen;" — sagde Signor Grimaldi langsomt og med synlig Smerte.

„Lad det maales;" — begjerede Fangen.

Dette skeede og Maalet passede fuldkommen til Angivelsen.

„Armbaand af Rubiner, med ægte Stene, sex i Tallet," — vedblev den methodiske Dommer, hvis Øine straalede af Glæde.

„Disse mangle," raabde Melchior af Willading, der, som alle de Andre, der havde været paa Skibet, tog den meest levende Deel i Masos Skjæbne; — „Saadanne Juveler er der slet ikke her."

„Lad os høre hvad der følger, Hr. Bourrit!" — faldt Petermand ham i Talen, i det han vendte sig til det seirende Parti; — „Jeg beder Dig, lad os høre det Følgende!"

„En Amathystnaal, med en Steen fra vore Bjærge, og en ottendedeel Tomme stor; af oval Skikkelse!"

Den laa paa Bordet; der var ingen Tvivl. Alle de øvrige Stykker, især Ringe med Stene af ringere Værdi, som Jaspis, Turkiser og Topaser bleve sammenlignede og passede fuldkommen til den Fortegnelse, som Juvelereren havde givet, der Aftenen efter Festen havde fulgt dem til Jacques Colis, da denne med en Sveitsers Forsigtighed anvendte sine Penge paa denne Maade for saaledes at formindske Omkostningerne ved sin forestaaende Reise.

„Det er en Retsgrundsætning, Ulykkelige!" — bemærkede Dommeren, i det han tog Brillerne af, som

han havde sat paa, for at læse Fortegnelsen; „at røvede Gjenstande vidne mod den, i hvis Besiddelse de blive fundne, naar han ingen tilstrækkelig Oplysning kan give om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af dem. Hvad har Du at forebringe i denne Henseende?"

„Ikke en Stavelse, Signore! Jeg maa henvise Eder og alle de Andre til Hunden, der alene kan give Oplysning angaaende dette Tant. Det er klart at man kun kjender lidt til mig her i Wallis, thi Maso giver sig ikke af med saadanne Smaating, som disse."

„Denne Udflugt vil ikke hjælpe Dig, Maso! Du spøger, hvor Spørgsmaalet er om Liv og Død. Vil Du bekjende din Forbrydelse, førend vi skride til det Yderste?"

„Det er sandt, at jeg længe har været i aabenbar Strid med Lovene, Signor Castellano! dersom I saa vil; men jeg er ligesaa uskyldig i denne Mands Død, som den ædle Friherre at Willading. Jeg tilstaaer ogsaa ligefrem, at de genuesiske Øvrigheder have et Die med mig, formedelst en hemmelig Forstaaelse, i hvilke Republiken staaer med dens gamle Fjender Savoyarderne; men det angaaer kun Fordeel, og ingenlunde Blod. Jeg har vel ogsaa dræbt, Signore! men det skeede i en ærlig Kamp, enten nu Sagen var retfærdig eller ikke."

„Der er allerede Beviser nok imod Dig til at

retfærdiggjøre Brugen af Pinebænken, for at komme efter det Øvrige."

„Nu deri seer jeg ingen Nødvendighed," — bemærkede Amtmanden; — „der er den Døde, her er hans Sager, og der staaer den Skyldige. Efter min Mening mangler blot Formerne for strax at bringe Øxen i Anvendelse."

„Blandt alle syndige Forbrydelser imod Gud og Menneskerne," — begyndte Walliseren igjen som en, der er i Begreb med at afsige en Dom; — „er den, der bringer en levende Sjæl uforberedt, uden Skriftemaal og Absolution, med alle dens Synder paa sig, over til en anden Tilstand og til den alvorlige Dommers høie Nærværelse, den sværeste og bør aldrig oversees af Loven. Du har ikke meget til din Undskyldning, Tomaso Santi, thi din Opdragelse har været langt over din Stilling, og Du har tværtimod din Fornuft og det, der er bleven lært Dig i din Ungdom, ført et vildt, lastefuldt Liv. Du har derfor ikke meget at haabe, thi den Stat, jeg tjener, elsker fremfor Alt Retfærdigheden i dens hele Reenhed."

„Vel talt, Hr. Bourrit!" — raabde Amtmanden; — „og paa en Maade, der maa slynge Angeren som en Dolk i Forbryderens Sjæl. Hvad man tænker og taler i Wallis, gjenlyder i Waadtlandet og jeg ønsker ikke, at Nogen, der er mig kjær, stod i dine Skoe, Maso! ikke for al Verdens Herlighed!"

„Signore, I har begge taelt og taelt som vise Mænd, som Lykken fra Barndommen af har begunstiget. Det bliver dem let, der leve i Lykke, at være ærlige i Alt, hvad der har Hensyn til Guld, endskjøndt jeg — ved Lyset i den velsignede Jomfrues Ansigt! — troer, at Guld bliver mere begjæret af dem, der have meget, end af arbeidsomme, hærdede Fattige. Jeg er ikke ganske ubekjendt med det, Menneskerne kalde Retfærdighed, og veed at skatte og ære dens Beslutninger efter Fortjeneste. Retfærdigheden, Signore! er en Svøbe for den Svage og et Sværd for den Stærke! den er for den Ene et Brystharnisk, og et Vaaben, som den Anden maa afparere. Kort sagt, den er et Ord af høi Betydning paa Tungen, og en meget ulige Anvendelse i Gjærningen."

„Vi overhøre dine Ord i Betragtning af den Tilstand, hvori dine Forbrydelser have ført Dig, ulykkelige Mand! endskjøndt de endnu forhøie din Brøde, da de bevise, at Du baade har syndet mod Dig og os. Vi maae lade det blive derved; Skarpretteren og de andre Reisende kunne drage bort naar de ville; Italienerne overgive vi til Lænkerne."

Maso hørde paa Befalingen uden Uro, skjøndt han syntes at bestaae en hæftig Kamp med sig selv. Han gik raskt frem og tilbage i Kirken, og mumlede noget i Skjæget. Hans Ord var ikke forstaaelige, endskjøndt Meningen af dem syntes meget betydningsfuld.

Endelig stod han pludseligt stille, som en, der har fattet sin Beslutning.

„Sagen bliver alvorlig;" — sagde han; — „den tillader ingen Nølen meer. Signor Grimaldi, befael Alle at forlade Kirken, paa hvis Taushed I ikke kan gjøre fuldkommen Regning."

„Jeg seer ingen, som jeg kan have Mistillid til;" — sagde den overraskede Genueser.

„Saa vil jeg tale!"

Ni og tyvende Kapitel.

Din Røst som Vinden er i stille Skove.
Shelley.

Maso havde under hele det foregaaende Optrin, trods Vigtigheden af de Kjendsgjærninger, der opdyngede sig imod ham, beholdt meget af hiin faste Selbeherskelse og Dømmekraft, der vare Frugterne af et med Farer fortroeligt, omflakkende Liv og mangfoldige Vovestykker. Til disse Aarsager til Sindighed kan man endnu lægge de jernfaste Nerver, som Naturen havde givet ham. Disse bleve ikke let satte i Bevægelse, hvor farlig endog

den Stilling var, i hvilken han befandt sig. Dog havde han skiftet Farve og hans Træk havde hiint tankefulde og usikkre Udtryk, der røbede, at han befandt sig i en Stilling, der gjorde Fordring paa al hans Forsigtighed og Aandskraft. Men hans Beslutning syntes at staae fast, da han yttrede de ovennævnte Ord, og han ventede kun paa at nogle Opvartere skulde gaae bort, for at sætte sit Forsæt i Værk. Da Døren var lukket og kun Dommerne, Sigismund, Balthazar, og Gruppen af Fruentimmerne ved Sidealteret var at see, vendte han sig med et ualmindeligt ærbødigt Udtryk udelukkende til Signor Grimaldi, som om den Dom, der skulde afgjøre hans Skjæbne alene var afhængig af hans Villie.

„Signore!" — sagde han; — „der fandt mange hemmelige Hentydninger Sted imellem os, og jeg behøver vel ikke at bemærke, at I er mig bekjendt."

„Jeg har allerede erkjendt en Landsmand i Dig," — svarede Genueseren koldt; — „men det er forgjæves at tro, at denne Omstændighed kan komme en Morder tilgode. Dersom noget kunde bevæge mig til at forglemme Retfærdighedens Stemme, vilde Beundringen af den store Tjeneste som Du viisde os paa Lemanseen, snarere være Dig til Nytte. Men saaledes som Tingene staae, frygter jeg for, at Du ikke har noget at vente af mig."

Maso taug. Han saae den Anden stivt i Ansig-

tet, som om han vilde læse i hans Sjæl, endskjøndt han gjorde sig Umage for at beholde Skinnet af dyb Ærefrygt.

„Signore! Lykken smilde huldt til Eder ved eders Fødsel, I kom til Verden som en mægtig Families Arving, i hvilken der findes Guld i større Mængde, end Jammer i en fattig Mands Straahytte; og I har ikke ved Erfaring kunnet lære, hvor haardt det er, at undertrykke Længselen efter hine Glæder, som det elendige Metal forskaffer, mens vi see andre svælge i Overflødighed."

„Denne Udflugt kan ikke hjælpe Dig, Ulykkelige! ellers vilde det være forbi med alle menneskelige Love; Forskjellen, som Du taler om, er den simple Følge af Eiendomsretten; og selv Barbaren tilstaaer, at det er en hellig Pligt at agte det, der tilhører Andre."

„Et Ord af en saadan Mand, sam I, Signore! vilde aabne mig Veien til Piemont," — vedblev Maso urokkeligt; — „er jeg over Grændsen, vil jeg vogte mig for, nogensinde mere at falde Klipperne i Wallis tilbyrde. Jeg forlanger kun hvad jeg har reddet Eder — Livet."

Signor Grimaldi rystede paa Hovedet, skjøndt man kunde mærke, at han ugjerne nægtede den forlangte Forbøn. Han og den gamle Melchior af Willading saae paa hinanden; Alle de, der lagde Mærke

til dette stumme Blik, forstode, at det skulde sige, at hiin betragtede Pligt mod Gud som en høiere Forbindtlighed, end Taknemmelighed for en Tjeneste.

„Forlang Penge eller hvad Du ellers vil, men forlang ikke af mig, at jeg skal hjælpe til at standse Retfærdighedens Gang. Gjerne havde jeg givet Dig den tyvedobbelte Værdi af hiint elendige Tant, for hvis Skyld Du saa ubesindigt har myrdet, Maso! men jeg kan ingen Deeltager blive i din Forbrydelse ved at hindre Jacques Colis' Slægtninger i at faae Hævn. Det er for sildigt; nu kan jeg ikke hjælpe Dig, om jeg endogsaa vilde."

„Du hører denne ædle Herres Svar!" — sagde Dommeren; — „Det er viist og passende, og Du har for høie Tanker om hans og alle de Tilstedeværendes Indflydelse, dersom Du troer at vi efter Behag kunne tilsidesætte Lovene. Om Du endog var en Adelsmand, ja en Fyrste, maatte Retten i Wallis dog have sin Gang."

Maso smilde vildt, og dog var Udtrykket af hans hele Ansigt saa ironiskt, at det gjorde en ubehageligt Indtryk paa hans Dommere. Ogsaa Signor Grimaldi bemærkede med Mistro den dristige, tillidsfulde Mine, thi hans Aand var inderligt foruroliget af en Gjenstand, der sjeldent længe var fremmet for hans Tanker. „Hvis Du mener mere, end Du sigerl," — raabde den

Sidste; — „saa tael for den velsignede Jomfrues Skyld!"

„Signor Melchiorl" — vedblev Maso, i det han vendte sig til Friherren; — „jeg var Eder og eders Datter nyttig paa Søen."

„Det var Du, Maso! vi tilstaae det gjerne, og var det i Bern — men Lovene ere for Alle uden Undtagelse, for de Rige og for de Fattige, for dem, der have Venner, og for dem, der ingen have."

„Jeg har hørt om din Daad paa Søen," — faldt Petermand ham i Talen; — „og dersom Rygtet ikke lyver, — hvilket, Himlen være os naadig, Rygtet ofte gjør, blot at altid lader dem see deres Ret, der staae i høie Embeder, — saa har Du ved hiin Begivenhed opført Dig som en brav og duelig Sømand, Maso! men den ærværdige Dommer har meget rigtigt bemærket at Retfærdigheden gaaer for Alt. Retfærdigheden bliver forestillet blind, for at vise, at den ikke seer paa Personer, og var Du endogsaa Borgemester, maatte Dommen dog fældes. Overvei derfor modent alt hvad der er forefaldet, og Du vil indsee Umueligheden af din Uskyldighed. Endelig har Du forladt Veien, medens Du var forud for Jacques Colis, og igjen betraadt den, da det passede til dine Planer; derpaa berøvede Du ham Livet for Guldets Skyld —"

„Men derved bliver det antaget for sandt, Hr. Amtmand! der hidindtil kun har været Formodning,"

afbrød Il Maledetto ham; — „jeg forlod Veien for at binde Bæltet om Nettuno paa et Sted, hvor intet nysgjærrigt Øie skulde belure mig; og hvad Guldet angaaer, som I taler om — vilde da vel Eieren af et Halssmykke af denne Værdi, sætte sin Sjæl i Vove for saadant Tant, som det Jacques Colis havde?"

Maso taelde med en Ringeagt, som Sagen ikke fordrede; thi hans Ord efterlod et Indtryk hos hans Tilhørere, som om han afveiede det Sædelige og Usædelige ved sine Handlinger efter deres Udfald.

„Det er paa Tiden at gjøre en Ende paa Sagen;" — sagde Signor Grimaldi, der tankefuld og vemodig havde hørt paa de Andre; — „Du har noget Særegent at sige mig, Maso! men hvis Du ikke har andet at gjøre Fordring paa, end vort fælleds Fædreneland, saa beklager jeg, at jeg maa sige Dig, at dette ikke kan hjælpe Dig ud af Nøden."

„Signore, Dogen af Genuas Stemme hæver sig ikke tit uden Nytte, naar den vil lade sig høre til Fordeel for en Anden."

Ved denne pludselige Forkyndelse af den Reisendes Rang foer Munkene og Dommeren forbausede op og en sagte Mumlen, der udtrykte Forundring blev hørt i Kirken. Men Petermands Smiil og Friherren af Willadings Rolighed viisde dog, at de i det mindste ikke erfarede noget Nyt. Amtmanden hvidskede betydnings-

fuldt til Prioren, og fra dette Øieblik af antog hans Opførsel mod Genueseren endnu mere Agtelse og Formelighed. Signor Grimaldi viisde dog Fatning og Værdighed, som en Mand, der var vant til at see sig behandlet med Ærbødighed, endskjøndt hans Væsen tabde den ringe Grad af Tvang, som Vedligeholdelsen af hans antagne Charakteer, paalagde ham.

„Dogen af Genuas Stemme tør kun indlægge en Forbøn til Fordeel for den Uskyldige;" — svarede han, i det han hæftede sit strænge Blik paa den Anklagedes Ansigt.

Il Maledetto syntes atter at kjæmpe med en Hemmelighed, der svævede paa hans Tunge.

„Tael!" — vedblev Fyrsten af Genua; thi denne høie Embedsmand var det virkelig, der reisde ubekjendt og i det Haab at træffe sin gamle Ven ved Festen i Vewei; — „tael, Maso! hvis Du har noget Betydeligt at forebringe til din Fordeel; thi Tiden er knap, og Synet af en Mand, som jeg skylder saameget, og som befinder sig i en saa sørgelig Stilling, uden at jeg er i Stand til at hjælpe ham, bliver mig piinligt."

„Signor Doge! I kan, skjøndt døv mod Medlidenhedens Stemme, ikke være det mod Naturens."

Dogens Ansigt blev mørkt, hans Læber bævede næsten krampagtigt.

„Bort med Hemmeligheden, Blodmand!" — sagde han med Kraft; — „hvad vil Du?"

„Jeg beder eders Eccellenza, at være rolig. Nøden tvinger mig til at tale; thi, som I seer, staaer jeg imellem denne Aabenbarelse og Blokken — jeg er Bartolo Contini!"

Det Suk, der kjæmpede sig frem fra Dogens sammenpræssede Læber; den Maade, hvorpaa han sank tilbage paa sin Stoel, og den Dødsfarve, der bedækkede hans gamle Ansigtstræk, indtil de bleve blegere, end selv det uskyldige Offer for Voldsomheden, kaldte alle de Tilstedeværende i Skræk og Forbauselse til hans Sæde. Fyrsten gav dem, der trængde sig omkring ham et Tegn til at gjøre Plads, og saae paa Maso med Øine, der syntes at vilde brække ud af deres Huler.

„Du Bartolo?" — raabde han hæst, som om Skrækken havde lammet hans Tunge.

„Jeg er Bartolo og ingen Anden! Den, der gaaer gjennem et broget Liv, har Leilighed til at erholde mange Navne. Selv Eders Høihed reiser undertiden under en Sky."

Dogen vedblev at stirre paa den Talende med stive Blik, der syntes at hæfte sig paa et Væsen af ikke jordisk Natur. „Melchior!" — sagde han langsomt, i det han vendte sine Øine til den Ene efter den Anden af de Gjenstande, der svømmede for dem; thi Sigismund var, af hæftig Angst for den gamle Mand, traadt hen ved Siden af Maso; — „Melchior! vi ere kun svage og elendige Skabninger i hans Haand, der seer ned

paa de Stolteste og Lykkeligste iblandt os, som vi paa Ormen, der kryber paa Jorden. Hvad er Haab, hvad er Ære, hvad er vor inderligste Kjærlighed; hiin store Kreds af Begivenheder, som Tiden føder? Ere vi stolte, saa hævner Skjæbnen sig paa vor Hovmod med sin Forhaanelse; ere vi lykkelige, saa er det den Rolighed, der gaaer foran for Stormen; ere vi store, saa fører dette os kun til Skridt, der retfærdiggjøre vort Fald; ere vi hædrede, saa bliver vort gode Navn dog skjændet, trods al vor Omhu."

„Den der sætter sin Tillid til den hellige Jomfrues Søn, behøver aldrig at fortvivle!" — sagde den værdige Guardian sagte, næsten rørt til Taarer, ved den Mands Kummer, som han havde lært at agte; — „Lad Verdens Lykke bortflye eller omskifte, som den vil, hans opløftende Kjærlighed overlever Tiden!"

Signor Grimaldi! — thi dette var Dogen af Genuas Familienavn; henvendte sit stive Blik paa Augustineren, men henvendte det igjen til Maso og Sigismunds Skikkelser og Ansigter, der endnu stode for ham, og endnu mere beskjæftede hans Tanker end hans Øine.

„Ja, der gives en Magt," — begyndte han igjen; — „et høit, velgjørende Væsen, der fordeler vor Lod hernede, og som lader os vederfares Retfærdighed; naar vi belæssede med dette Livs Uret, gaae over til det Andet. Siig mig, Melchior! Du som har kjendt min Ungdom, læst i mit Hjerte, naar det laa aabent

som Dagen, hvormed har jeg fortjent denne Straf? Her staaer Balthazar — en Spire af en Skarpretterfamilie — en Mand, som den offentlige Mening fordømmer, — som Fordomme omgiver med Had — ad hvem Menneskerne pege Fingre, og som Hundene gjøende forfølge; — Balthazar er Fader til hiin ædle Yngling, hvis Skabning er saa fuldendt, hvis Aand saa adelig, hvis Levned saa reent; medens jeg, den Sidste af min Stamme, hvis Alder taber sig i Tidens Mørke, den Rigeste i mit Land, den Udkaarne iblandt mine Lige, er forbandet til at have en Fuglefri — en gemeen Røver — en Morder til den eneste Støtte for min Slægt — denne Maledetto, denne Forbandende til Søn."

En almindelig Forbauselse greb Tilhørerne, da ikke engang Friherren af Willading havde ahnet den virkelige Aarsag til sin Vens Kummer. Maso alene blev urystet; medens den gamle Fader røbede hele Styrken af sin Smerte, viisde Sønnen intet af den Medfølelse, af hvilken endog et Liv som hans, som man turde vente, ikke kunde have udslettet ethvert Spor af et Barns Hjerte. Han blev kold, fattet, forsigtig, og Herre over enhver af sine Handlinger.

„Jeg kan ikke troe det;" — raabde Dogen, hvis Sjæl oprørdes mere ved denne følesløse Rolighed, end ved den Skjændsel, at være Fader til saadan en Søn, — „Du er ikke den, Du foregiver at være; Du

lyver, for at min naturlige Følelse skal træde imellem Dig og Domstolen! Beviis Sandheden, eller jeg overlader Dig til din Skjæbne!"

„Signore! jeg havde gjerne sparet Eder denne ulykkelige Scene, men I vilde ikke. Denne Signetring, en Foræring fra Eder, som blev givet mig for at tjene mig til Beskyttelse i en Fare som denne, vil bevise Eder, at jeg er eders Søn. Det er mig desuden let, at bevise Sandheden af mine Ord, med hundrede Vidner, der endnu leve i Genua."

Signor Grimaldi rakde Haanden ud, der sittrede som et Espeløv, for at tage imod Ringen, et Klenodie af ringe Værdi, med en Signetring, som han virkelig havde sendt som et Gjenkjendelsestegn mellem ham og hans Barn, hvis et pludseligt Uheld skulde indtræffe. Han sukkede, da han betragtede de velbekjendte Sindbilleder, thi der var ingen Tvivl om at det var hans Ring.

„Maso — Bartolo — Gaetano, thi dette, ulykkelige Yngling, er dit rette Navn — Du kan ikke vide, hvor bitter den Smerte er, som et uværdigt Barn bringer sin Fader, ellers vilde dit Liv have været anderledes. O, Gaetano! Gaetano! Hvilket Haab kan en Fader bygge paa Dig! Hvilken Kjærlighed kan han føle for Dig! Jeg saae Dig for sidste Gang, som en smilende, uskyldig Cherub i din Ammes Arm, og jeg fin-

der Dig med fordærvet Sjæl, dit Gemyts rene Kilde ureen, din Gestalt betegnet med Lasternes Stempel og dine Hænder farvede med Blod; tidligt gammel paa Legemet og allerede behæftet med de Fordømtes Helvedes Ureenlighed."

„Signore, I finder mig som et vildt, stormfuldt Liv har villet det. Verden og jeg har i mange Aar været i Strid med hinanden, og i det jeg spiller Bold med Lovene, hævner jeg mig for deres Misbrug;" — svarede Il Maledetto med Hæftighed, thi hans Aand fattede sig; — „Du tiltaler mig haardt, Doge, — eller Fader — eller hvad Du vil — og jeg vilde vise mig min Herkomst uværdig, dersom jeg ikke gjengjældte Lige med Lige. Sammenlign dit Liv med mit, og lad det, om Du vil, forkyndes ved Trompetstød, hvem der har meest Grund til at være stolt og at juble. Du blev opdraget i vor Slægts Forhaabninger og Hæder; din Ungdom forsvandt under det lystige Vaabenhaandværk, som Du ønskede det; da Du blev kjed af Omværlinger og vilde nærmere begrændse dine Glæder, saae Du Dig om efter en Pige, der skulde være Moder til din Arving; Du henvendte dit Ønske til det Ungdommelige, det Skjønne, det Ædle, men hvis Kjærlighed, hvis Ord høitideligt, uigjenkaldeligt var en Andens."

Dogen gyste og tildækkede sine Øine; men han afbrød Maso med Hæftighed.

„Hendes Frende var uværdig til hendes Kjærlighed;" — raabde han; — „Han var fuglefri, kun lidet bedre end Du, ulykkelige Menneske!"

„Det gjør intet til Sagen, Signore! Gud havde ikke sat Eder til Dommer over ham. I det I med eders større Rigdom førde hendes Familie i Fristelse, tilintetgjorde I to Hjerter, og forstyrrede eders Medmenneskers Forhaabninger. I hende blev en Engel opoffret, mild og reen, som dette skjønne Væsen, der nu saa aandesløs lytter til mine Ord; i ham en stolt, utæmmet Aand, der saa meget mere behøvede Skaansel, som den ligesaa godt kunde vende sig til det Gode, som til det Onde. Førend eders Søn blev født, fortvivlede eders ulykkelige Medbeiler, der var ligesaa fattig paa Haab, som paa Skatte, og eders Barns Moder faldt som et Offer for hendes uafladelige Kummer over sin Troløshed og hans Vildfarelser."

„Din Moder var bedraget, Gaetano! hun kjendte ikke sin Fætters sande Charakteer, ellers havde en Sjæl, som hendes, vendt sig med Afsky fra den Elendige."

„Signore! det gjør intet til Sagen!" — vedblev Il Maledetto, med raa Kjækhed, og med en Kulde, der vel syntes at fortjene den Beskrivelse, der nylig var bleven gjort over hans Tænkemaade, og som betegnede den, som behæftet med de Fordømtes Ureenlighed; — „hun elskede ham med en Qvindes Hjerte; og med en

Qvindes Oprigtighed og Tillid gav hun Fortvivlelse over Tabet af hende Skyld for hans Fald."

„O, Melchior! Melchior! Dette er en skrækkelig Sandhed!" — sukkede Dogen.

„Det er saa sandt, Signore! at det burde skrives paa min Moders Grav. Vi ere Børn af et heedt Clima; Lidenskaberne gløde i vort Italien, som den brændende Soel, der flammer over det. Naar den skuffede Elskers Fortvivlelse drev til Handlinger, der gjorde ham til en Bandlyst, var Skridtet til Hævn kun kort. Eders Barn blev røvet; skjult for eders Øine, og kastet ind i Verden under Omstændigheder, der ikke lod tvivle om at det vilde komme til at leve i Bitterhed, og døe i Foragt, om ikke under sine Medmenneskers Forbandelser. Alt dette, Signor Grimaldi er Frugten af eders Vildfarelser. Havde I ikke agtet en uskyldig Piges Kjærlighed, vilde disse sørgelige Følger hverken have rammet Eder eller mig."

„Er denne Mands Historie sand?" — spurgde Friherren, der mere, end een Gang, havde været i Færd med at afbryde den Talendes haarde Ord.

„Jeg nægter den ikke — jeg kan ikke. Jeg saae ikke forhen min Handling i dette forbryderiske Lys, og dog synes Alt skrækkeligt sandt."

Il Maledetto lo. De, der vare omkring ham, troede at denne utidige Lystighed lignede en Djævels Spot.

„Saaledes vedblive Menneskerne at synde, medens

de gjøre Fordring paa Uskyldighedens Fortjeneste!" — føiede han til. — „Lad Jordens Store kun anvende Halvdelen af den Omhu, som de nu vise for at straffe Forseelser imod dem, til at forebygge dem, og det, man kalder Retfærdighed, vil ikke længere være et Paaskud for at sætte de Faa i Stand til at leve paa de Andres Bekostning. Hvad mig angaaer, da er jeg et Beviis paa hvad ædelt Blod og ophøiet Herkomst formaaer. Da jeg blev bortrøvet som Barn, kunde Naturen virke frit paa min Charakteer, der, jeg tilstaaer det, mere var tilbøielig til vilde Æventyr og mandige Vovestykker, end til Marmorsalenes Glæder. Min ædle Fader, var denne Aand bleven tilstudset for en Senator eller Doge, kunde det have gaaet Genua flet."

„Ulykkelige!" — raabde den forbittrede Prior; — „er dette et Barns Sprog til sin Fader? Glemmer Du, at Jacques Colis' Blod klæber ved dine Hænder?"

„Fromme Augustiner! den Oprigtighed, med hvilken jeg har tilstaaet mine almindelige Skrøbeligheder, burde skaffe mig Tiltro, naar jeg taler om særegne Klagepunkter. Ved den høiærværdige Kanonikus fra Aosta, dette Klosters Skytshelgen, jeg er uskyldig i denne Forbrydelse. Spørg Nettuno, saa meget I vil, eller vender Sagen saa meget som Skik og Brug tillader det, og lad Skinnet være nok saa meget imod mig, saa tilsværger jeg Eder dog, at jeg er uskyldig. Der-

som I troer, at Frygt for Straf bevæger mig til at sige en Usandhed, gjør I, ved dette hellige Tegn," — han korsede sig andægtigt; — „mit Mod og min Gudsfrygtighed Uret. Den eneste Søn af den regjerende Doge i Genua har intet at frygte af Skarpretterens Øxe."

Maso lo igjen. Det var den næsten til Kaadhed overgaaende Tillid, som et Menneske viser, der kjender Verden og er dristig nok til ikke at agte Skinnet, naar hans Luner fordre det. En Mand, der havde levet saa længe, kunde ikke først saa seent erfare, at Retfærdighedens Blindhed ofte hentydede paa Forblindelse mod de Fornemmeres Feil, med hiin Upartiskhed, som dette Sindbillede henviisde paa. Dommeren, Prioren, Amtmanden, Guardianen og Friherren af Willading saae bedøvede paa hverandre. Dogens aandige Kamp dannede en saa frygtelig Contrast med Sønnens hjerteløse, grusomme Ufølsomhed, at Synet af den fik Blodet til at isne. Denne Følelse meddeelde sig saa meget snarere til de Andre, jo almindeligere den Overbeviisning var, at man maatte lade den hjerteløse Forbryder undslippe. Der var virkelig intet Exempel paa at man havde ført en Fyrsteson for Domstolen, naar det ikke var formedelst en Forbrydelse, der hang sammen med Opretholdelsen af hans Faders Interesse. Meget blev der forebragt i Grundsætninger og Læreregler angaaende Reenheden og Nødvendigheden af en stræng Upartiskhed

i Udøvelsen af Retfærdigheden, men Ingen af de Tilstedeværende havde naaet sin Alder og Erfaring, uden at have erholdt Indsigter i Livets virkelige Gang, der lærde dem at forudsee, at Maso vilde slippe uden Straf. En kunstig og raaden Bygning vilde blive rystet alt for meget, naar man erfarede, at en Fyrsteson ikke var bedre end den Ringeste, og Faderens nølende Følelser tjende sikkert tilsidst Forbryderen til Skjold.

Den Forlegenhed og Uvished i hvilken man befandt sig, blev lykkeligviis, skjøndt ganske uventet, hævet ved det at Balthazar traad imellem. Skarpretteren havde indtil dette Øieblik været en taus, opmærksom Tilhører; men nu trængde han sig ind i Kredsen, betragtede, paa sin rolige Maade, den Ene efter den Anden, og taelde med den Tillid, som Overbeviisningen om at han havde noget Vigtigt at meddele, vel giver endogsaa den Svageste i deres Nærværelse, som han sædvanligt begegner med Agtelse.

„Masos afbrudte Historie" — sagde han; — „drager et Slør bort fra mine Øine, der næsten i tredive Aar har tilhyllet dem. Er det sandt, ædle Doge! at en Søn af eders ædle Stamme er bleven berøvet Eder ved eders Medbeilers hævngjærrige Fjendskab og undraget eders Kjærlighed?"

„Sandt, ak, alt for sandt! havde det dog behaget den hellige Jomfrue, som hans Moder elskede

saa høit, at optage ham til Himmelen, førend denne Forbandelse traf ham og mig!"

„Tilgiv, ædle Fyrste! at jeg i et saa smerteligt Øieblik falder Eder besværlig med Spørgsmaal; det skeer for eders egen Fordeel Skyld. Tillad mig blot at spørge i hvilket Aar, dette Uheld tilstødte Eder?"

„Signor Grimaldi gav sin Ven et Tegn til at paatage sig at besvare disse usædvanlige Spørgsmaal, medens han indhyllede sit ærværdige Ansigt i sin Kappe, for at skjule sin Smerte for de Nysgjærrige. Melchior af Willading betragtede Skarpretteren forbauset og vilde et Øieblik tilbagevise et Spørgsmaal, der forekom ham paatrængende, men det Alvorlige i Balthazars Ansigtstræk og hans blide, beskedne Væsen overvandt hans Modbydelighed.

„Barnet blev bortrøvet i Efteraaret 1693," — svarede han, da hans tidligere Samtaler med hans Ven, havde gjort ham bekjendt med de vigtigste Begivenheder i hans Levned.

„Og dets Alder?"

„Det var næsten eet Aar gammel."

„Kan I sige mig hvad der blev af den ryggesløse Adelsmand, der begik dette skjændige Rov?"

„Signor Pantaleone Serranis Skjæbne er aldrig bleven nøie bekjendt, skjøndt Rygtet gik, at han er

falden i en Strid i vort Sweits. At han er død, er der slet ingen Tvivl om."

„Og hans Person, ædle Friherre; — kun en Skildring af hans Person mangler endnu, for at kaste det fulde Middagslys paa det, der saa længe har været indhyllet i Nat."

„Jeg kjendte den ulykkelige Signor Pantaleone meget nøie i hans tidligere Ungdom. Han kan paa den Tid, vi tale om, have været tyve Aar gammel, indtagende af Gestalt og af Middelhøide, hans Ansigt havde det italienske Omrids, det mørke Øie og Himmelegnens brune Hud og glindsende Haar. Mere kan jeg ikke sige, undtagen at han i en af vore Feider i Lombardiet havde mistet en Finger."

„Dette er tilstrækkeligt;" — svarede den opmærksomme Balthazar; — „Lad eders Kummer fare, fyrstelige Doge! og bered eders Hjerte til en ny Glæde. Istedetfor at være Fader til denne vilde Røver, giver Guds Naade Eder endelig eders virkelige Søn tilbage i Sigismund, et Barn, der maatte glæde enhver Faders Hjerte, var han endogsaa en Keiser."

De Tilstedeværende hørde denne Erklæring med den største Forbauselse. Et Angstskrig undslap Margarethas Læber, der sittrende og angstfuld nærmede sig til Gruppen midt i Kirken, som om Graven røvede hende det Kjæreste.

„Hvad hører jeg!" — raabde Moderen, hvis Fø-

lelse blev opvakt; — „Kan det være sandt, Balthazar? Skulde jeg virkelig ingen Søn have? Jeg veed, at Du ikke kan lege med en Moders Følelser eller saaledes mislede denne haardttrufne Adelsmand. Siig det endnu engang, at jeg kan erfare Sandheden — Sigismund —"

„Er ikke vort Barn," — svarede Skarpretteren med et Udtryk af Sandhed i sit Væsen, der medbragde Overbeviisning; — „Vor Søn døde i Barndommens lykkelige Aar, og for at skaane din Følelse, antog jeg uden dit Vidende denne Dreng i hans Sted."

Margaretha nærmede sig til den unge Mand. Hun saae eftertænksom ind i hans glødende, ophidsede Ansigt, i hvilket Smerten over saa uventet at være reven ud af en Familie, som han stedse havde holdt for sin, kjæmpede frygteligt med en vild og uforklarlig Glæde over pludseligt at være befriet fra en Byrde, under hvilken han saa længe havde sukket. I det hun forklarede dette sidste Udtryk med skinsyg Kjærlighed, lod hun Ansigtet synke ned paa Brystet, og begav sig taus tilbage til Qvinderne, for at græde.

Imidlertid bemægtigede en rask, stormende Forbauselse sig alle de Tilstedeværende, og dannede sig paa forskjellige Maader efter deres mangfoldige Charakterer og efter den Deel, som enhver tog i Sandheden eller Usandheden af det Meddeelte. Dogen holdt med en Bestandighed, der passede til hans tidligere Smerte,

fast ved Haabet, hvor usandsynligt det endogsaa var, medens Sigismund stod som ude af sig selv. Hans Øie gik fra den veltænkende, men foragtede Mand, som han havde holdt for sin Fader, til den ærværdige, ærefrygtbydende Adelsmand, der nu saa uventet fremstilde sig for ham under dette hellige Navn. Margarethes Sukke naaede hans Ører og kaldte ham først tilbage igjen til Besindelse. Med den sammensmæltede Christines nye Sorg, der var tilmode, som om den grusomme Død havde berøvet hende en Broder.

„Dette er saa forunderligt," — sagde den bævende Doge, der var bange for at næste Stavelse, som han vilde faae at høre, skulde forstyrre denne lykkelige Vildfarelse, — „saa selsomt usandsynligt, at min Fornuft ikke vil troe, medens mit Hjerte længes efter at troe. Det er ikke nok, Balthazar! at Du meddeler os denne uventede Efterretning; vi maae have Beviser. Giv kun det Halve af det Bevis, der er nødvendigt for lovligt at stadfæste en Kjendsgjærning, og jeg vil gjøre Dig til den Rigeste af din Stand i hele Christenheden. Og Du, Sigismund! kom nærmere til mit Hjerte, ædle Yngling!" — lagde han til med udbredte Arme; — „for at jeg kan velsigne Dig, saa længe jeg tør haabe — at jeg føler et Slag af en Faders Puls — et Øieblik af en Faders Glæde."

Sigismund knælede ned for den ærværdige Fyrste, og i det dennes Hoved sank ned paa hans Skulder

blandedes deres Taarer. Men selv midt i disse kostbare Øieblik overfaldt en Følelse af Usikkerhed dem, som om denne store Glæde over saa reen en Lykke ikke kunde vare. Maso saae med koldt Mishag paa denne Scene. Hans fravendte Ansigt røbede en stærkere Følelse, end skuffet Haab, endskjøndt den naturlige Medlidenheds Magt var saa stærk, at den lokkede Beviser paa sin Kraft af alle de andre Tilstedeværendes Øine.

„Vær velsignet! Vær velsignet, mit Barn, min høitelskede Søn!" — mumlede Dogen, i det han et kosteligt Øieblik hengav sig til Balthazars usandsynlige Fortælling, og kysfede Sigismunds Kinder, som man kjærtegner et elsket Barn — „gid Himmelens og Jordens Herre, hans eneste Søn, og den hellige, ubesmittede Jomfrue forenede ville velsigne Dig, nu og i Fremtiden, hvem Du ogsaa maa være. Jeg har Dig at takke for et lykkeligt Øieblik, hvis Lige jeg aldrig har følt. At finde et Barn er tilstrækkeligt til at skabe det, men at troe, at Du er denne Søn, grænder til Paradisets Glæder."

Sigismund kysfede med Hæftighed den Haand, der laa saa kjærligt paa hans Hoved, medens Oldingen sagde disse Ord; derpaa stod han op, da han følde Nødvendigheden af at erholde en Borgen for saa søde Følelser, og bad derfor den, han saa længe havde holdt for sin Fader, indstændigt om at forklare sig tydeligere og retfærdiggjøre hans nyfødte Forhaabninger med et

bedre Beviis, end den blotte Forsikkring; thi hvor høitideligt dette Sidste end blev givet, og hvor stor han end vidsde, at den Sandhedskjærlighed var, der ikke alene boede i den foragtede Skarpretter, men som han søgde at indpræge Andre, i hvis Skjæbne han tog Deel, syntes dog hans Meddelelse alt for usandsynlig.

Tredivte Kapitel.

Vi sove, men vor Søvn en Drøm forgifte kan;
Vi vaagne — men en Tanke kan fordærve Dagen;
Vi føle, tænke, græde eller lee;
Vi lide eller smile ad vor Oval.

Shelley.

Balthazars Fortælling var simpel og veltalende. Hans Forbindelse med Margarethe var trods Verdens Spot og Uretfærdighed, bleven velsignet af hiint vise og gode Væsen, der veed at formilde Vinden for det klippede Lam.

„Vi vidsde, at vi gjensidigt vare hverandre Alt," — vedblev han, efterat han kortelig havde berørt den tidligere Historie om deres Fødsel og Kjærlighed; — „og vi følde Nødvendigheden af at leve for os

selv. I, der ere fødte til Ære, der finde Smiil og ærefrygtsfulde Blik hos alle dem, I møde, I kjende ikke den Følelse, der fængsler Ulykkelige til hverandre. Da Gud skjænkede os vor Førstefødte, og han laae, som en smilende Cherub, i hendes Skjød, og saae op til hende med den Uskyld, der meest gjør Menneskerne Englene lige — da udgjød Margarethe bittre Taarer ved den Tanke, at et saadant Væsen var fordømt til at udgyde Menneskeblod. Den Tanke at han stedse skulde leve som en Foragtet blandt sin Art, var bitter for en Moders Hjerte. Vi gjorde Cantonnet mange Tilbud, for at blive befriede for dette Embede; vi bad — Hr. Melchior! I maa vide hvorledes vi anraabde Raadet om at turde leve som Andre, og uden denne skrækkelige Forbandelse — men man vilde ikke. Man sagde, at det var en gammel Skik, at Forandring var farlig, og at Guds Villie maatte skee. Vi kunde ikke taale, at den Byrde, der nedtrykde os saa tungt, for evigt skulde nedarves som en Forbandelse til vore Efterkommere. Hr. Doge!" — vedblev han, i det han opløftede sit milde Ansigt med Ærlighedens Stolthed; — „de der leve i Verdens Ære kunne være stolte af deres Forrettigheder; men er Krænkelse og Foragt vor Arv, og seer Verden paa os med Modbydelighed, trækker Hjertet sig krampagtigt sammen. Saaledes følde vi, da vi betragtede vor Førstefødte. Det Ønske, at

unddrage ham fra Skjændselen, seirede og vi tænkde paa Midler."

„Ja!" — faldt Margarethe ham mørkt i Talen; — „jeg skilde mig fra mit Barn, og undertrykde, stolte Herrer! en Moders Længsel, for at han ikke skulde blive et Værktøi for eders ubarmhjertige Grundsætninger; jeg frasagde mig en Moders Glæde over at nære og pleie sit Barn, for at den lille Uskyldige kunde leve blandt sine Medskabninger, som Gud havde skabt ham, nemlig som deres Lige, og ikke som deres Offer."

Balthazar taug, som han sædvanligt gjorde, naar hans kraftfulde Qvinde lagde en eller anden af sine stærke, mandige Egenskaber for Dagen, og da en dyb Taushed fulgde paa hendes Bemærkning, vedblev han:

„Vi havde ingen Mangel paa Formue; vi ønskede kun at staae lige med Andre i Verdens Agtelse. Med vore Penge fandt vi let udenfor vort Canton Folk, der besluttede sig til at tage den lille Sigismund til sig. Vi foregav at han var død, lod som om han var bleven begravet i Stilhed; dette gjorde sit. Det var ikke vanskeligt at skuffe Folk, thi Faa bekymrede sig om en Skarpretterfamilies Smerte eller Lykke. Barnet var næsten et Aar gammelt, da jeg blev opfordret til at forrette mit Embede paa en Fremmed. Den Domfældte havde begaaet et Mord ved et Drikkelag i en Stad i vort Canton, og skulde være en Mand,

der havde drevet sit Spil med Fødselens kostbare Gave, thi man formodede, at han var af Adel. Jeg gik med et tungt Hjerte, thi aldrig besteeg jeg Skafottet, uden at ønske at det maatte være den sidste Gang; men mit Hjerte blev endnu tungere, da jeg naaede Stedet, hvor Forbryderen ventede paa sin Skjæbne. Efterretningen om mit arme Barns Død ventede mig, da jeg betraad Dørtærskelen af det trøstesløse Fængsel, og jeg gik til Side, for at begræde min Ulykke, førend jeg gik til det Værelse, hvori mit Offer befandt sig. Den Domfældte skildes ugjerne fra Livet; han havde sendt Bud efter mig nogle Timer førend det skjæbnesvangre Øieblik, for, som han sagde, at gjøre Bekjendtskab med den Haand, der skulde fremskynde hans Fremtrædelse for den høieste, evige Dommer."

Balthazar holdt inde; han syntes at eftertænke en Scene, der sandsynligviis havde gjort et uudsletteligt Indtryk paa hans Gemyt. Derpaa gysde han uvilkaarligt, fæstede sine Øine paa Kirkeloftet, og fortsatte paa sin rolige, ydmyge Maade sin Fortælling.

„Jeg var mod min Villie Værktøiet til Manges voldsomme Død — jeg har seet de letsindigste Synd̃ere føle en pludselig, tvungen Anger i Dødskampen, men jeg var aldrig Vidne til en saa skrækkelig og vild Kamp imellem Himmel og Jord — Verden og Graven — Lidenskaberne og Forsynets Straf — som denne Ulykkeliges sidste Timer viisde mig. Der gaves vel Die-

blikke, i hvilke Frelserens milde Aand seirede over hans onde Sind, men dette Malerie fremviisde i Almindelighed en saa rasende Hævngjærrighed, som Helvedes Magter alene kunne fremavle i et Menneskes Bryst. Han havde et Barn hos sig, der just var i den Alder, da det kunde være vænnet fra Brystet. Barnet syntes at vække den hæftigste Sjælekamp hos ham; han græd over det, og forbandede Synet af det, endskjøndt Hadet syntes at have Overhaand."

„Skrækkeligt! Skrækkeligt!" — hvidskede Dogen.

„Det var saa meget skrækkeligere, Hr. Doge! som det kom fra een, der var dømt til Døden. Han viisde den Geistlige tilbage; kun mig vilde han have om sig. Mit Hjerte afskyede den Elendige — men saa Faa viisde os Deeltagelse — og det vilde have været grusomt at forlade en Døende. Endelig overlod han Barnet til min Omhu, og gav mig mere Guld, end der behøvedes for at opdrage Barnet anstændigt til den mandlige Alder, saaledes som han ogsaa overgav mig andre Sager af Værdi, som jeg gjæmde, som Beviser, der engang kunde være til Nytte. Hvad jeg kunde erfare om Barnets Herkomst, var kun Følgende: „Det nedstammede fra Italien og fra italienske Forældre; dets Moder var død strax efter dets Fødsel;" — Et Suk undslap Dogen; — „dets Fader levede endnu, og var Gjenstanden for den Domfældtes uforsonlige Had,

saaledes som dets Moder havde været det for hans brændende Kjærlighed; det var af adelig Herkomst og havde i Daaben erholdt Navnet Gaetano.

„Det maa være ham — det er ham — er min elskede Søn!" — raabde Dogen, ikke i Stand til at holde sig længere. Han aabnede sine Arme, Sigismund kastede sig til hans Bryst, endskjøndt han endnu frygtede for at det Hele maatte være en Drøm. „Bliv ved! bliv ved, vakkre Balthazar!" — svarede Signor Grimaldi, i det han tørrede sine Øine og gjorde sig Umage for at fatte sig; — „jeg har ingen Ro førend Du har aabenbaret den hele forunderlige, herlige Historie indtil den sidste Stavelse."

„Der er kun lidet mere at sige, Hr. Doge! Da den skjæbnesvangre Time kom, blev Forbryderen bragt til det Sted, hvor han skulde ende Livet. Medens han sad paa Stolen, i hvilken han skulde modtage Dødshugget, bestormede Helvedes Qvaler hans Aand. Jeg har Grund til at troe, at der gaves Øieblikke, da han gjerne havde forsonet sig med Himmelen. Men Djævelen seirede; han døde i sine Synder. Fra det Øieblik af, da han havde overgivet den lille Gaetano til min Omhu, gjorde jeg mig bestandigt Umage for at opdage Barnets Herkomst; men det eneste Svar jeg fik, var den Befaling at bruge det Guld jeg havde faaet, som mit og at antage Barnet som min Søn. Sværdet var i min Haand, og Tegnet blev givet til at føre

Hugget, da jeg for sidste Gang spurgde ham om Barnets Familienavn og Hjem, hvilket en Pligt, jeg ikke kunde forsømme, bød mig. „Det er dit — det er dit!" — var Svaret. „Siig mig, Balthazar! er dit Embede arveligt, som det pleier at være Tilfældet her til Lands?" — Jeg var nødt til at sige Ja. „Saa antag Drengen i Barns Sted og opdrag ham, at han kan mætte sig med sine Medmenneskers Blod." Da hans Hoved faldt, saae man i hans vilde Ansigtstræk endnu Spor af den Helvedes Triumph, med hvilken hans Aand var bortfaret.

„Dette Uhyre var et retfærdigt Offer for Cantonets Love!" raabde Amtmanden; — „Du seer, Hr. Melchior! at vi gjør ret i at bevæbne Skarpretterens Haand, trods de Svagtsindedes Følelsomhed. Saadan en Elendig var vist uværdig til at leve."

Udbruddet af Petermands Embedsiver, der sjeldent forsømde en Leilighed til at prise Tingenes nærværende Orden, og at fremhæve det Skadelige ved alle Forandringer, fandt kun ringe Opmærksomhed, da de Tilstædeværende vare alt for meget beskjæftigede med Balthazars Fortælling til at tænke paa noget Andet.

„Hvad blev der af Drengen?" spurgde den værdige Guardian, der tog ligesaa megen Deel i Fortsættelsen af Fortællingen, som de Andre.

„Jeg kunde ikke skille mig ved ham, Fader! og

ønskede heller ikke at gjøre det. Han kom i et Øieblik under min Varetægt, da Gud havde taget vor lille Sigismund til sig, for at straffe vor Kummer over en Skjæbne, som han havde fundet for godt at paalægge os. Det levende Barn kom istedet for det Døde; jeg gav det Navn af min Søn og jeg kan sige med Sandhed, at jeg overdrog den Kjærlighed paa det, som jeg følde for mit eget Barn, endskjøndt maaskee Tid, Vane og Bekjendtskab med Barnets Characteer vare nødvendige, for at gjøre det Øvrige. Magarethe fik aldrig dette Bedrageri at vide, endskjøndt den moderlige Instinct og Ømhed følde Uro og vakde Tvivl. Vi havde aldrig taelt aabenhjertet med hinanden om denne Sag; som I, hører hun nu Sandheden for første Gang."

„Det var en skrækkelig Hemmelighed mellem Gud og mit Hjerte," — sagde Margarethe sagte; — „jeg afholdt mig fra enhver Efterforskning — Sigismund eller Gaetano, eller hvad I ville kalde ham, havde min hele Kjærlighed, og jeg gjorde mig Umage for at være rolig. Ynglingen er mig kjær og vil altid være det, om I endogsaa sætter ham paa en Throne; men Christine — den arme ulykkelige Christine — hun er virkelig mit Hjertes Barn!"

Sigismund knælede for hende, som han stedse havde holdt for sin Moder, og bad hende med Ømhed om hendes Velsignelse og Kjærlighed for Fremtiden. Taa-

rerne strømmede ned af Margarethes Kinder, da hun gav ham hiin og lovede aldrig at forholde ham denne.

„Har Du nogen af de Smaating, eller af de Klæder, som Du erholdt med Barnet, eller kan Du give nogen Oplysning om det Sted, hvor det blev fundet?" — spurgde Dogen, hvis Aand var alt for beskjæftiget med at løse sine Tvivl, til at han kunde agte paa Andet.

„Alt findes her i Klosteret. Guldet blev redeligt anvendt til at udruste Sigismund som Kriger. Drengen forblev udenfor Cantonnet, erholdt den Underviisning, som en lærd Geistlig kunde give ham, og da han havde naaet den passende Alder, sendte jeg ham til Italien, som jeg vidste var hans Fødeland, endskjøndt jeg aldrig havde kunnet erfare, hvilken Fyrstes Undersaat han var, for der at lade ham tage Krigstjeneste. Tiden var nu kommen, da jeg ansaae det for min Pligt, at underrette den unge Mand om Forholdet imellem os; Frygten for at volde Margarethe Sorg holdt mig tilbage; ogsaa kjendte jeg ham tilstrækkeligt til at troe, at han hellere vilde tilhøre os, hvor ringe og foragtede vi end ere, end vanke navnløs og forstødt omkring uden Hjem, Slægtninger og Fædreneland. Dog var det nødvendigt at tale, og det var min Hensigt, at aabenbare Sandheden her i Klosteret og i Christines Nærværelse. Af denne Grund og for at sætte Sigismund i Stand til at indhente Efterretninger om sin Familie, blev alt, hvad den ulykkelige Forbryder havde overleveret mig, hemmeligt lagt

iblandt hans Sager; og det befinder sig i dette Øieblik altsammen paa Bjærget."

Den ærværdige gamle Fyrste sittrede hæftigt, thi med den dybe Følelse, der frygter for at see sit kjæreste Haab tilintetgjort, længdes han inderligt efter at see disse stumme og sande Beviser.

„Lad alt bringes ind! — Lad alt strax bringes ind og undersøges!" — sagde han ængstligt til dem, der omgav ham; Dogen vendte sig til den ubevægelige Maso og spurgde:

„Og Du, Løgnens og Blodets Mand! Hvad har Du at svare paa denne klare og sandsynlige Angivelse?"

Il Maledetto smilde, som om han var ophøiet over en Svaghed, der blændede de Andre. Udtrykket i hans Ansigt havde den rolige Overlegenhed, som Visheden giver den Velunderrettede over den Tvivlende og Bedragede.

„Jeg har at svare, Signore og ærede Fader!" — sagde han koldt, — „at Balthazar ret godt har foredraget en skarpsindigt udtænkt Fortælling. At jeg er Bartolo kan jeg, det gjentager jeg, bevise med tusinde levende Vidner i Italien. Du veed selv bedst hvem Bartolo Contini er, Doge af Genua."

„Han siger Sandhed," — svarede Fyrsten, i det han med skuffet Haab smerteligt lod Hovedet synke; — „O Melchior! jeg har nu alt for sikkre Beviser for Sandheden af det han siger. Jeg har længe været vis

paa at denne forhærdede Bartolo har været min Søn, endskjøndt jeg aldrig før har havt den Ulykke at see ham. Saa slet jeg end maatte tænke mig ham, har dog min værste Frygt ikke malet mig ham saaledes, som han i Virkeligheden viser sig for mig."

„Stikker der intet Bedrageri under — er Du ikke en Bold for en eller anden Plan, der gaaer ud paa at lokke Penge fra Dig?"

Dogen rystede paa Hovedet, som om han umuligt kunde smigre sig med et saadant Haab.

„Nei, mine Pengetilbud ere altid blevne viisde tilbage."

„Hvorfor skulde jeg tage min Faders Penge?" — sagde Il Maledetto; — „min Behændighed og mit Mod hjalp mig altid til at erhverve mig mere end det Nødvendige."

Dette Svar og Masos Fatning frembragde en forlegen Pause.

„Lad dem begge stille sig hen og vi ville sammenligne dem med hinanden;" sagde endelig den forvirrede Guardian. — „Naturen aabenbarer ofte Hemmeligheder, naar Menneskernes største Anstrængelse ikke er tilstrækkelig. Dersom en af Begge er Fyrstens rette Barn, maa der findes en Lighed, der understøtter denne Paastand."

Saa usikkert dette Forsøg end var, greb man dog med Iver denne Tanke, thi Sandheden var nu bleven

saa forviklet, at alle de Tilstedeværende yttrede den største Deeltagelse. Det Ønske at see denne Gaade løst var almindeligt, og de ubetydeligste Midler, hvorved et saadant Maal kunde opnaaes, steeg i Værdi i samme Forhold, som Vanskelighederne tiltog. Sigismund og Maso traad frem for Lyset af Lampen, og Alles Øine henvendte sig nysgjærrige paa deres Ansigtstræk, for at opdage et af hine hemmelige Træk, hvoraf de hemmelighedsfulde Naturslægtskaber kunde kjendes. Man havde ikke kunnet gjøre et Forslag, der var i Stand til at frembringe en større Forvirring. Efter nogle Kjendetegn kunde Seieren tilstaaes hver af dem, dog meest Maso, hvis mørke, glindsende, rullende Øine, Omrids og Ansigtstræk havde en paafaldende Lighed med Dogens, for dem, der vilde finde dem. Sømandens Levemaade havde sandsynligviis formindsket Ligheden, men den var dog for tydelig til at undgaae Opmærksomhed. Hiins afhærdede, raae Udseende, der var en Følge af hans vilde Omflakken, og som gjorde det umuligt at angive hans virkelige Alder, bidrog heller ikke lidet til at skjule det, man kunde kalde hans Ansigts synlige Characteer; men Trækkene selv vare unægteligt en raa Copi af Fyrstens finere Træk.

Med Sigismund var Tilfældet anderledes. Den friske, kraftige Ungdom lod hans Lighed med Dogen, i de Punkter hvori den fandt Sted, træde saaledes frem, som vi blive den vaer mellem gamle Folk og de Portraiter af dem, der ere blevne malede i deres lykkeligere

Dage. Det dristige Omrids af Ansigtstrækkene var ikke uligt Dogens ærværdige Ansigt, men Øine, Haar og Ansigtsfarve vare ikke italienske.

„Du seer," — sagde Maso spottende, da den skuffede Guardian tilstod Forskjellen i denne Henseende, — „at det er et Bedrageri, der ikke holder Stik. Jeg tilsværger Eder, saa sandt der boer Tro i Menneskerne og Haab i den sande Christens Hjerte, at jeg, forsaavidt nogen kan kjende sin Herkomst, er en Søn af Gaetano Grimaldi, den nærværende Doge i Genua, og af ingen anden Mand. Gid alle Helgener forlade mig, gid Guds hellige Moder maae blive døv imod mine Bønner, — gid alle Mennesker maae forfølge mig med deres Forbandelse, dersom jeg ikke taler den hellige Sandhed!"

Det skrækkelige Eftertryk, med hvilket han udtaelde denne høitidlige Eed, og en vis Ærlighed, der udmærkede hans Væsen, og vi kunde, trods hans løse Grundsætninger, sige hans Charakteer, bidrog meget til at svække den tiltagende Mening til Fordeel for hans Medbeiler.

„Og denne ædle Yngling," — spurgde den bekymrede Doge; — „denne herlige, fortræffelige Yngling, som jeg allerede trykde til mit Hjerte med al en Faders Glæde, — hvem, hvad er han?"

„Eccellenza! jeg ønsker ikke at sige noget mod Signor Sigismondo. Han er en vakker Svømmer og en fast Stytte i Nødens Tid. Enten han er en

Sweitser, eller en Genueser, ethvert Land kan være stolt af ham; men Egenkjærlighed lærer os Alle, at sørge for vort eget Bedste fremfor nogen Andens. Det er langt behageligere at leve i Palazzo Grimaldi ved vor varme, soelbeskinnede Bugt, æret og agtet, som Arving til et ædelt Navn, end som Skarpretter i Bern; og den ærlige Balthazar følger kun sin Instinct, naar han søger at hæve sin Søn."

„Alles Øine henvendte sig nu til Skarpretteren, der ikke blev skrækket af disse forskende Blik, men beholdt den faste Holdning, der røbede at han ikke var sig nogen Uret bevidst."

„Jeg har ikke sagt, at Sigismund er nogen vis Mands Søn," — svarede han mildt, men med en Fasthed, der forskaffede ham Tilhørernes Tillid; — „jeg har kun sagt, at han ikke tilhører mig. Ingen Fader kan ønske sig en værdigere Søn, og Himlen veed, at jeg frasiger mig min Datter med en Smerte, som jeg neppe vilde kunne udholde, haabede jeg ikke, at en bedre Skjæbne venter hende, end den, der kan fremstaae af en Forbindelse med en forbandet Slægt. Den Lighed, som man finder hos Maso, og som Sigismund skal mangle, beviser kun lidet, ædle Herrer og høiærværdige Munke! thi alle de, der nøiere have befattet sig med saadant, vide, at man ofte finder Lighed mellem fjernere Led af samme Familie, saavelsom imellem dem, der ere nærmere forbundne med hinanden.

Sigismund nedstammer ikke fra os, og ingen kan i hans Person eller Træk finde et Spor af min eller Magarethes Familie."

Balthazar taug, for at man kunde prøve hans Udsagn, og virkelig havde det meest gjennemtrængende Blik ikke kunnet opdage endog det fjerneste Slægtskab imellem den unge Krigers Udvortes og deres, som han saa længe havde anseet for sine Forældre."

„Lad Dogen af Genua kaldte sin Hukommelse til Hjælp. Kan han intet slumrende Smiil, ingen Farve af Haaret, intet andet udvortes Kjendetegn finde, som Ynglingen har tilfælleds med den, som han engang kjendte og elskede?"

Dogen vendte sig raskt til Sigismund og en Straale af Glæde glindsede igjen i hans Ansigt, da han betragtede den unge Mands Træk.

„Ved San Francesco! Melchior, den ærlige Balthazar har Ret. Min Bedstemoder var en Venetianerinde, og hun havde Ynglingens blonde Haar, og hans Øie er hendes — og — ha!" — hans Hoved bøiede sig og han tildækkede sine Øine; — „jeg seer det bekymrede Blik, som den fromme, krænkede Angiolina stedse viisde, fra den Tid af min større Rigdom og Anseelse havde bestukket hendes Slægtninger, saa at de tvang hende til at række mig sin Haand imod hendes Villie! — Elendige, Du er ikke Bartolo! Dit

Udsagn er et nedrigt Bedrageri, for at frie Dig for den Straf, dine Forbrydelser have fortjent."

„Eccellenza, hvis jeg tilstaaer, at jeg ikke er Bartolo, gjør da Signor Sigismondo Paastand paa at være det? Har I ikke forsikkret, at en vis Bartolo Contini, en Mand, der tilbragde sit Liv i aabenbar Krig mod Lovene, er eders Søn? Har I ikke brugt eders Skriver og Fortrolige til at skaffe eder Visshed? Hørde han ikke af en from Geistligs Mund, der nøie kjendte alle Omstændigheder, at Bartalo Contini er en Søn af Gaetano Grimaldi? Har ikke eders uforsonlige Fjendes Staldbroder, Christophero Serrani, tilsvoret Eder det Samme? Har I ikke seet Papirer, der bortkom tillgemed eders Barn, og som bekræfte alt dette? Og har I ikke sendt denne Signetring som et Pant paa, at Bartolo kunde være vis paa eders Hjælp i enhver Fare, der kunde tilstøde ham i hans vilde Levned, da I erfarede, at han havde besluttet hellere at blive hvad han var, end at blive et Billede paa sygelig Anger og friskantagen Adel i eders prægtige Palads i Gaden Balbi?"

Dogen bøiede atter sit Hoved i Sorg, thi han vidsde, at alt dette var sandt, og ingen Skygge af Haab lod tilbage.

„Her maa en eller anden sørgelig Misforstaaelse finde Sted," — sagde han med bitter Kummer; — „Du har antaget en eller anden berøvet Faders Barn,

Balthazar! men endskjøndt jeg ikke kan haabe at vise mig som Sigismunds naturlige Fader, skal han dog i det mindste finde en Faders Kjærlighed og Bistand hos mig. Skylder han mig ikke sit Liv, har jeg ham dog at takke for mit; denne Gjæld skal danne et Baand mellem os, der ikke vil staae tilbage for det, der hidrører fra Naturen."

„Hr. Doge," — svarede Skarpretteren alvorligt; — „lad os ikke være for hastige. Dersom der er meget, der taler til Fordeel for Masos Rettigheder, gives der ogsaa Omstændigheder, der tale for Sigismund. For mig er den Sidstes Historie sandsynligviis klarere, end den kan være det for nogen Anden. Tiden, Landet, Barnets Alder, den skrækkelige Forbryders Navn og Udsagn — Alt taler til Fordeel for Sigismund. Her er Alt hvad der blev givet mig tilligemed Barnet; mueligt at hans Fordringer ogsaa hermed blive satte mere i det rette Lys."

Balthazar havde fundet Midler til at finde de omtaelte Gjenstande blandt Sigismunds Sager og at skaffe dem hid; han begyndte nu at fremvise dem, medens en aandeløs Taushed forraadte den Deeltagelse, med hvilken man opbebiede Udfaldet. Først udbredte han en Deel Børneklæder paa Gulvet. De enkelte Gjenstande vare kostbare og efter hiin Tids Mode, men de indeholdt ingen bestemte Beviser, der kunde hjælpe til at oplyse dens Herkomst, der havde baaret

dem; kun gjorde de det sandsynligt, at han nedstammede fra Forældre af en høiere Rang i Livet. Da de forskjellige Gjenstande laae udbredte paa Gulvet, knælede Adelheid og Christine ned ved dem, da enhver af dem var alt for beskjæftiget med at fremme Undersøgelsen, til at de skulde have tænkt paa de Former, der sædvanligt paalægge deres Kjøn Tvang. Christine syntes i en nyfødt Deeltagelse i sin Broders Skjæbne for et Øieblik at glemme sin Kummer, medens Adelheids Øre indsugede enhver Stavelse, der faldt fra de forskjellige Talendes Læber, med en Begjærlighed, som kun den inderligste Medfølelse for Ynglingen kunde indgyde.

„Her er en Kasse af Gjenstande af Værdi;" — føiede Balthazar til; — „den Domfældte sagde, at de vare tagne med af Vanvare, og han havde ladet Barnet lege med dem i Fængslets Eensomhed."

„Dette var den første Forøring, jeg gjorde min Hustrue for den Gave, hun bød mig i den hulde Dreng!" — sagde Dogen med en dæmpet Stemme, som man pleier at betjene sig af, naar man undersøger Gjenstande, der minde om de Døde; — „fromme Angiolina! disse Juveler erindre mig om dit blege, men ulykkelige Ansigt; Du følde i hiint hellige Øieblik en Moders Glæde og kunde endogsaa smile ad mig!"

„Og her er en Talisman med en Saphir og mange østerlandske Skrivttegn; jeg erfarede, at det var

et Familiearvestykke, og at Faderen havde hængt det om Barnets Hals kort efter dets Fødsel."

„Jeg veed nok! jeg veed nok! — Gud være priset for dette, — for denne sidste og største af hans Naadesbeviisninger!" — raabde Fyrsten og foldede andægtigt sine Hænder; — „Dette Klenodie har jeg baaret som Barn, og, som Du sagde, med egen Haand hængt om Halsen paa mit Barn, — jeg forlanger ikke at vide mere."

„Og Bartolo Contini?" — sagde Il Maledetto.

„Maso!" — raabde en Stemme, der hidindtil havde været stum i Kirken; Adelheid havde udtaelt dette Navn; hendes Haar var i vild Fylde faldet ned om hendes Skuldre, da hun bøiede sig hen over de Gjenstande der laae paa Gulvet, og hun foldede bønligt sine Hænder, som om hun vilde bede ham forskaane sig fra de raae Afbrydelser, der saa ofte havde revet Bægeret fra deres Læber, naar de vare i Begreb med at hengive sig til den lykkelige Tro, at Sigismund var en Søn af Dogen af Genua.

„Du er ogsaa en af hiint kjælne og svagelige Kjøn, der skal formere Antallet af de tillidsfulde Sjæle, der blive forraadte ved Mændenes Egenkjærlighed og Falskhed;" — svarede Sømanden spottende; — „Afsted, Pige, bliv en Nonne, thi Sigismund er en Bedrager!"

Adelheid hindrede ved en hurtig, men afgjørende Mellemkomst af sin Haand en hæftig Bevægelse af

den unge Kriger, der vilde have nedstrakt hans forvovne Modstander for hans Fødder. Uden at forandre sin Stilling, taelde hun nu beskedent, men med en Fasthed, som ædelmodige Følelser vel snarere meddele Qvinden end det stærkere Kjøn, naar overordentlige Leiligheder fordre Opoffrelsen af hiin Tilbageholdenhed, bag hvilken hendes Svaghed sædvanligt trækker sig tilbage.

„Jeg veed ikke, Maso! hvorledes Du har lært at kjende det Baand, der fængsler mig til Sigismund," — sagde hun; — „men jeg nærer ikke mere det Ønske at holde det hemmeligt. Enten han saa er en Søn af Balthazar eller af en Fyrste, har han med min kjære Faders Samtykke mit Ord, og vor Skjæbne vil snart være uadskillelig. Det kan være usædvanligt, at en Jomfrue saa aabenbart tilstaaer sin Kjærlighed til en Yngling; men Sigismund, der her staaer alene, nedtrykt af den længe taalte Skjændsel og saaret i sine dybeste Følelser, har en Ret til min Stemme. Hvem han end tilhører, taler jeg paa min Faders Befaling, naar jeg siger, at han tilhører os."

„Melchior, er det sandt?" — raabde Dogen.

„Pigens Ord ere kun en Gjenlyd af det, mit Hjerte føler;" — svarede Friherren, i det han saae sig stolt omkring, som om han var vred paa den, der turde vove at troe, at han ved sit Samtykke havde bortgivet noget af sin gamle Stamme.

„Jeg har iagttaget dit Øie, Maso! da Sandheden

angik mig saa nær;" — vedblev Adelheid; — „og jeg opfordrer Dig nu til at tale oprigtigt, saasandt din Sjæls Frelse er Dig kjær. Medens Du taelde Sandheden, har Qvindens aarvaagne Kjærlighed ladet mig see, at Du ikke har sagt Alt. Tael derfor, og befri den ærværdige Doges Sjæl for disse Qvaler."

„For at overgive mit Legeme til Steilen! En elskovssyg Piges varme Indbildningskraft kan dette anstaae, men vi Smuglere kjende Menneskerne for godt, til at bortslænge en Fordeel uden Nødvendighed."

„Du kan troe vort Ord. Jeg har i de sidste Dage lært at kjende Dig nøiere, Maso! — og vilde ikke gjerne anfee Dig for i Stand til den blodige Gjærning, der er begaaet her paa Bjærget, skjøndt jeg frygter for at dit Levned kun er alt for uordentligt; men jeg vil ikke troe, at Helten paa Lemansøen kunde være en Morder paa St. Bernhard."

„Naar dine Ungdomsdrømme ere forbi, hulde Pige! og Du seer Verden i dens rette Farve, vil Du lære, at Mændenes Hjerter halvt tilhøre Himmelen og halvt Helvede."

Ved disse Ord lo Maso ganske forgløst.

„Du kan ikke nægte, at Du har Følelse;" — vedblev Pigen med Fasthed; — „Du glæder Dig hemmeligt mere over at være dine Medmennesker til Nytte,

end over at bedrøve dem. Du kan ikke have bestaaet hine Farer med Sigismund, uden at have tilegnet Dig en Deel af hans ædle Høimodighed. I har begge kjæmpet for vort fælleds Vel. I have det samme mandige Mod, det samme dristige Hjerte, den samme kraftige Haand og den samme Villie til at gjøre Andre Godt. Saadan et Hjerte maa have ædle og menneskelige Drivefjedre nok, til at gjøre det Retfærdigheden kjær. Tael derfor og jeg giver Dig vort helligste Ord paa at din Oprigtighed skal bringe Dig mere Fordeel, end naar Du skjuler Dig bag ved Bedrageri. Betænk, Maso, at denne gamle Mands Lykke, Sigismunds og — thi jeg rødmer ikke ved at sige det -- en svag, elskende Piges er i din Haand. Siig os Sandheden, den hellige, rene Sandhed, og vi tilgive hvad der er skeet."

Il Maledetto var rørt ved den Talendes skjønne Iver. Den Frimodighed, med hvilken hun yttrede sig, og det Høitidelige ved denne Opfordring gjorde ham vakklende i hans Forsæt.

„Du veed ikke hvad Du siger, Frøken! Du fordrer mit Liv;" — svarede han hensjunken i sig selv, saa at Dogens døende Haab oplivedes paa ny.

„Der gives intet helligere end Retfærdigheden," — faldt Dommeren, der havde Ret til at tale her, ham i Talen; — „men dens Tjenere ere vel berettigede til at lade den uhævnet, naar et høiere Maal kan naaes ved

et saadant Offer. Dersom Du vil aabenbare noget, der er af stor Vigtighed for Fyrsten af Genuas Fordeel, er Canton Wallis den Kjærlighed, det nærer til hiin Fristat, skyldig, at belønne en saadan Tjeneste."

Maso hørde i Begyndelsen paa ham med Kulde. Han følde en Mistillid, der er sædvanlig hos den, der tilstrækkeligt har lært at kjende Verden, og alle de tusinde Udflugter, som Menneskerne benytte sig af for at retfærdiggjøre deres daglige Troløsheder. Han bad Dommeren om at yttre sig med Bestemthed, og først efter lang Tids Forløb og mange besværlige Erklæringer paa begge Sider, kom Parterne omsider paa det Rene med hinanden.

Paa deres Side, der ved denne Leilighed forestilde hiin Guddommens ophøiede Egenskab, som Menneskerne kalde Retfærdighed, var der ingen Tvivl om at de forstod at opfylde deres Pligter med visse Indskrænkninger, der kunde indtræde efter Behag, til Fordeel for deres Hensigter; og paa Masos Side blev intet Forsøg gjort paa at skjule den Mistanke, han hidindtil havde næret, om at han ikke vilde undgaae Straffen, naar han paa mindste Maade forringede Styrken af det Brystværn, der hidindtil beskyttede ham som den virkelige eller foregivne Søn af en saa mægtig Person, som Dogen af Genua.

Som det i Almindelighed gaaer, naar man paa

begge Sider ønsker at undgaae det Yderste, og de Interesser der krydse hinanden, blive forsvarede med lige Behændighed, endede ogsaa disse Underhandlinger med et Forlig. Da Udfaldet vil blive klart af Fortællingens rolige Gang, henvise vi Læseren i denne Henseende til Slutningskapitlet.

Et og tredivte Kapitel.

Tael! O, tael!
Udriv mig af min Angst!

Young.

Man vil erindre, at de Reisende efter deres Ankomst til Klosteret maatte i tre Dage vente paa Walliseren og Amtmanden. Den Beslutning, at tilstaae Sigismunds Fordringer, som Adelheid saa frimodigt yttrede i forrige Kapitel, var fattet i dette Mellemrum. Adskilt fra Verden og midt i denne pragtfulde Natur, hvor Lidenskaberne og Livets almindeligste Interesser sank ned til Ubetydeligheder, i samme Grad, som Guds Majestæt hvert Øieblik blev synligere, havde Friherren lidt efter lidt ladet sig bestemme til at give sit Samtykke. Kjær-

lighed til hans Barn og den unge Mands høie moralske Fortrin, der her traad levende frem i Forgrunden, som en af hine ophøiede Alpetoppe, der stod saa mægtigt hævede over alle de med Ranker beklædte Høie og frugtbare Dale i den lavere Verden, hjalp umiddelbart og virksomt til at modne denne Beslutning. Det er ikke Meningen, at Baronen havde let ved at beseire sine Fordomme, hvilket i Sandhed ikke var andet, end at beseire sig selv, da Melchior i aandig Henseende ikke var stort mere, end en Samling af de snæverhjertede Anskuelser og Grundsætninger, som man den Tid ansaae for en nødvendig Betingelse for en høi Dannelse. Kampen var tværtimod meget svær og det er ikke sandsynligt, at Adelheids ømme Smigrerier, hans Fornufts Stemme, tilligemed de veltalende Opfordringer, som Sigismunds Opførsel stedse fornyede, eller hans gamle Ven, Signor Grimaldis Grunde, vilde have vundet Seier, dersom Friherren havde været i en Stilling, der mindre havde afdraget ham fra hans Stands og Sædvanes sædvanlige Hensyn, end den, i hvilken han tilfældigviis var kommen. Ogsaa den fromme Guardian, der havde erhvervet sig nogen Fordring paa Gjæsternes Fortrolighed, ved sine Tjenester og ved de Farer, han havde overstaaet med dem, formerede Antallet af Sigismunds Venner. Selv af ringe Herkomst, og den unge Mand ivrig hengiven, ikke alene formedelst hans Fortjenester, men ogsaa formedelst hans Opførsel paa

Søen, forsømde han, da han var bleven bekjendt med Ynglingens Forhaabninger, ingen Leilighed til at virke paa Melchiors Aand. Naar de gik sammen over de brune, nøgne Klipper i Nærheden af Klosteret, taelde Augustineren om de menneskelige Forhaabningers Forfængelighed og om det menneskelige Sinds Skrøbelighed. Han dvælede med from Iver ved Nytten af at hæve sine Tanker over dens snæverhjertede, daglige Egennyttes Uroligheder til en høiere Beskuelse af Tilværelsens Sandheder. Han hentydede paa det vilde Skuespil, der omgav dem, og sammenlignede Bjærgmasserne, deres Ufrugtbarhed og deres vilde Storme, med Verden, dens Mangel paa Lykke, dens Forvirring og Storme. Derpaa henvendte han sin Ledsagers Opmærksomhed paa den blaae Hvælving ovenover dem, der seet i en saadan Høide og i hiin rene Atmosphære, lignede en skjøn Baldachin af de mildeste Farver og Skjær, og erindrede mægtigt om den evige og lykkelige Ro i hiin Tilstand af Tilværelsen, som de Begge ilede imøde, og af hvilken dette fredelige og ubegrændsede Øde var et Billede. Til Slutning priisde han en maadeholden Nydelse af vor Lykke hernede, og den Pligt at vise alle dem, vi agtede, Kjærlighed og Retfærdighed, og fremhævede det Skadelige ved hine jernhaarde Fordomme, der fængsle vore bedste Følelser.

Efter en saadan interessant Samtale hørde Melchior af Willading, hvis Hjerte var bleven rørt, med

villigt Øre Adelheids faste Beslutning, at, hvis hun ikke blev Sigismunds Hustrue, hendes Agtelse for sig selv, ikke mindre end hendes Følelser tvang hende til at tilbringe sit Liv i eenlig Stand. Vi ville ikke paastaae, at Pigens Beslutning støttede sig paa saa ophøiede Forudsætninger, som den gode Munks vare, thi til Grund for hendes Beslutning laae Hjertets varme Drivter; men ogsaa hun havde i Fornuften en agtværdig Støtte paa sin Side. Friherren nærede det naturlige Ønske at see sin Tilværelse forplantet i sine Efterkommere. Foruroliget ved en Erklæring, der truede hans Slægt med Tilintetgjørelse, og paa samme Tid, mere end sædvanligt, under Indflydelse af sin bedre Følelse, lovede han, ikke længere at modsætte sig Forbindelsen, naar Balthazar kunde afvælte Mistanken om Mordet fra sig. Vi vilde bibringe Læseren en altfor gunstig Mening om Herren af Willading, dersom vi sagde, at han ikke havde angret Løvtet strax efter at havde givet det. Han var i en Sindstilstand, der lignede Fløiet paa hans Slot, der ved ethvert Vindpust forandrer sin Retning, men han havde for megen Æresfølelse, til for Alvor at tænke paa at bryde det Løvte, han engang havde givet. Han havde Øieblikke, i hvilke han nærede en ubehagelig Tvivl, om det ogsaa var klogt og rigtigt gjort at give et saadant Løvte; men dette var kun et Slags Smerte, der, som bekjendt, ledsager ethvert uundgaaeligt Onde. Havde han noget Haab om at see sig fritaget fra sit

givne Ord, grundede dette sig paa den Omstændighed, at Balthazar skulde blive befunden skyldig, endskjøndt Sigismunds alvorlige, gjentagne Forsikkringer om sin Faders Uskyldighed, meget svækkede hans Forventninger i denne Henseende. Adelheid nærede et sikkrere Haab end begge de Andre, da den unge Mands Bekymringer hindrede ham i at dele hendes hele Tillid, medens hendes Fader hengav sig til sine Forventninger efter hiin sorgelige Grundsætning, der lader os vente det Værste. Da derfor Jacques Colis' Klenodier bleve fundne i Masos Besiddelse, og Balthazar ikke alene for denne Omstændigheds Skyld, der saa bestemt maatte henlede Mistanken paa en Anden, men ogsaa formedelst Mangel paa ethvert andet Beviis imod ham, den eneste Omstændighed undtagen, at han havde været i Lighuset istedetfor i Tilflugtstedet, en Omstændighed, der kunde møde enhver anden Reisende under Stormen, blev eenstemmigt frikjendt, lovede Friherren med Bestemthed at løse sit Ord. Det er neppe nødvendigt at føie til, hvormeget denne ærefulde Beslutning blev bestyrket ved Skarpretterens uventede Erklæring angaaende Sigismunds Fødsel. Uagtet Masos Forsikkringer, at det altsammen kun var en Opfindelse til Fordeel for Balthazars Søn, forenede der sig med den naturlige, sanddrue Maade, hvorpaa Fortællingen blev forebragt, saa talende og væsentlige Beviser, at Troen paa deres Sandhed slog fastere Rødder i de Tilstedeværendes Hjer-

ter. Endskjøndt det ikke var bekjendt hvem der virkelig var Sigismunds Forældre, var der nu dog faa, der troede at han var en Søn af Skarpretteren.

En kort Berørelse af Begivenhederne vil gjøre Læseren nøiere bekjendt med de Omstændigheder, paa hvilke Opløsningen for største Deel beroer.

I Løbet af vor Fortælling er der bleven bemærket, at Signor Grimaldi giftede sig med en Kone, der var yngre end han, og hvis Kjærlighed en Mand havde erhværvet sig, der, ifølge sine moralske Egenskaber, var hende uværdig, men i andre Henseender maaskee mere passende til at blive hendes Ægtefælle, end den mægtige Adelsmand, som hendes Familie havde givet hendes Haand. Paa Sønnens Fødsel fulgde snart Moderens Død og Barnets Bortførelse. Aar vare henrundne, da Signor Grimaldi fik Underretning om det Sidstes Tilværelse. Han havde erholdt denne vigtige Efterretning i et Øieblik, da Øvrigheden i Genua opbød Alt for at forfølge dem, der havde drevet et langvarigt, fortvivlet Spil med Lovene og den tilstaaede Grund til hiin Meddelelse var en Opfordring til hans naturlige Følelse til Fordeel for en Søn, der synes at ville blive et Offer for sine Forbrydelser. Efterretningen om et Barns Liv var under saadanne Omstændigheder et haardere Slag, end Tabet af det, og det lader sig tænke, at Sandheden af Masos Fordringer, der den Tid førde Navnet Bartolomo Contini blev

tilstaaet med den største Forsigtighed. Smuglerens Venner beraabde sig paa en døende Munk, hvis Charakteer var ophøiet over enhver Mistanke, og der med sit sidste Aandedræt bekræftede Masos Udsagn og bevidnede for Gud og alle Helgener, at han, for saa vidt et Menneske kunde kjende en Sag af denne Beskaffenhed, var vis paa, at Maso var en Søn af Signor Grimaldi. Dette vægtige under saa høitidelige Omstændigheder aflagte, og ved Fremlæggelsen af vigtige Papirer, der vare bortkomne tilligemed Barnet, understøttede Vidnesbyrd bortfjernede enhver Mistanke hos Dogen. Han gjorde hemmeligt sin Indflydelse gjældende, for at redde Forbryderen, endskjøndt han efter frugtesløse Forsøg af hans Fortrolige paa at bringe ham paa en bedre Vei, aldeles vægrede sig ved at see ham.

Af dette Slags vare de saa modstridende Angivelser. Medens Haabet og den store Glæde over, at kunne kalde sig Fader til en Søn, — som Sigismund, gjorde at den gamle Fyrste med inderlig Længsel holdt fast paa Sigismunds Fordringer, havde hans koldere, mere forsigtige Forstand erklæret sig for den Anden. I det langvarige, hemmelige Forhør, der fulgde paa Scenen i Kirken, hensank Maso lidt efter lidt mere og mere i sig selv, blev ubestemt og hemmelighedsfuld, indtil det endelig lykkedes ham at hensætte alle dem, der vare Vidner til hans Opførsel, i en piinlig Tilstand af Tvivl og Uvished. I det han drog Nytte af denne

Fordeel, forandrede han pludseligt sin Taktik. Han lovede vigtige Oplysninger, under den Betingelse, at man skulde sætte ham i Frihed paa Grændserne af Piemont. Den kloge Walliser saae snart, at dette Tilfælde vilde være et af dem, hvori Retfærdigheden maa være blind af høiere Grunde. Han bortfjernede derfor sin snaksomme Medhjælper Amtmanden, for at overlade det til Dogens Følelser og Ønsker, at bilægge Sagen. Denne bragde, ved Hjælp af Melchior og Sigismund, snart en Overeenskomst tilveie, i hvilken Sømandens Betingelse blev tilstaaet, hvorpaa man skildes ad for denne Aften. Il Maledetto, paa hvem Jacques Colis Mord alene hvilede, blev igjen ført i Fængslet, medens Balthazar, Konrad, og Pippo bleve frigivne.

Dagen gryede længe over Bjærgtoppen, førend Nattens Skygger forlode Rhonedalen. Alt i Klosteret var i Bevægelse førend Solens Opgang, da man i i Almindelighed hørde, at den Begivenhed, der saa meget havde forstyrret dets fredelige Beboeres sædvanlige Levemaade, nu skulde bringes til Ende. Fra Passet paa St. Bernhard steeg der bestandigt Bønner til Himmelen, men ved denne Leilighed forkyndte Larmen i Kirken og dens Omgivelser og den Maade, hvorpaa de gode Munke ilede frem og tilbage i de lange Gange, tilligemed den almindelige Bevægelse, at Messen havde mere Interesse end den sædvanlige Morgenandagt.

Det var endnu tidligt, da alle de, der vare i Klosteret, forsamlede sig i Kirken. Jacques Colis' Lig var bleven bragt til et Sidekapel, hvor det, bedækket med et sort Klæde, ventede Dødningemessen. To store Alterlys stode antændte paa Trinnene af Højaltret, og Tilskuerne, med Indbegreb af Pierre og Muulæseldriverne, Karlene i Klosteret, og Andre af ringe Stand stode i en dobbelt Række ligeoverfor. Blandt de stille Tilskuere viisde Balthazar, Maso som Fange, men med en Mine, som en, der var frikjendt, Pilegrimen og Pippo sig. Den gode Prior var i Ornat tilstede med alle Munkene. Medens de ventede, taelde han venligt med Walliseren og Amtmanden, der med Deeltagelse og som det anstaaer Folk af Stand og Værdighed at bevare Skinnet i deres Undergivnes Nærværelse, besvarede hans Artigheder. Dog var de Flestes Opførsel feberagtig og ophidset, som om der her handledes om en tvungen Glæde, der uformodentlig var bleven ledsaget af uvelkomne og usædvanlige Omstændigheder, for at nedstemme den.

Da Døren aabnede sig, traad et lille Tog ind med Guardianen i Spidsen. Melchior af Willading førde sin Datter, derpaa kom Sigismund, ham fulgde Margaretha og Christine og den ærværdige Doge sluttede Toget. Saa simpelt dette var, gjorde dog Hovedpersonernes Værdighed, og den dybe Følelse, med hvilken alle nærmede sig til Alteret, et mægtigt Indtryk.

Sigismund var fast og besindig; dog var hans Holding stolt og værdig, som om han følde, at der endnu hang en Sky over den Deel af hans Historie, paa hvilken Verden lægger saa megen Vægt. Hans Charakteer og Grundsætninger maatte her komme ham til Hjælp. Adelheid havde i den senere Tid saa ofte været en Gjenstand for hæftige Bevægelser, at hun traad hen for Præsten med mindre Frygt, end det ellers var sædvanligt hos en Pige; men det stive Blik, de farveløse Kinder og den ærefrygtsfulde Mine forkyndte de dybe og høitidelige Følelser, med hvilke hun beredte sig paa at modtage den præstelige Velsignelse.

Den gode Guardian fulførde Vielsen; han havde ikke ladet det være nok med, at overtale Friherren til at opoffre sine Fordomme, men ogsaa bedet om Tilladelse til at fuldende det saa lykkeligt begyndte Værk, ved for Alteret at forene det unge Pars Hænder. Melchior hørde paa den korte Høitidelighed med stum Selvtilfredshed. Han følde sig i dette Øieblik tilbøielig til at troe, at han viseligt havde opoffret de verdslige Fordele for Retfærdigheden, en Følelse, der blev endnu mere forhøiet ved den Uvished, der endnu svævede over hans Svigersøns Herkomst, der endnu ret vel kunde være en Søn af Signor Grimaldi, saavelsom ved den øieblikkelige Glæde, som han fandt i at lægge sin Uafhængighed for Dagen, ved at give sin Datters Haand til en Mand, hvis Fortjenester vare fastere

grundede end hans Herkomst. Saaledes skuffe de Bedste sig ofte, og give ofte Bevæggrunde Rum, der ikke taale en nærmere Undersøgelse, medens de troe, at have al Ret paa deres Side. Den deeltagende Guardian havde bemærket det Vaklende og Uvisse i Friherrens Beslutning og blev bevæget til at bede om at han maatte vie Parret, ved den hemmelige Bekymring for at den svage Fader kunde, naar Livets Scener igjen omgave ham, som saa mange andre Fædre, blive tilbøielig til, at spørge den timelige Glands, og ikke hans Barns sande Lykke, til Raads.

Da Adelheid var protestantisk, blev der ingen Messe læst; en Forsømmelse, der ikke i mindste Maade skadede Forbindelsens lovmæssige Kraft. Med jomfruelig Beskedenhed, men med en Qvindes Fasthed, hvis Tilbøieligheder og Grundsætninger ere ophøiede over de smaa Svagheder, der ved saadanne Leiligheder vel ofte gjøre den vaklende, der ingen af disse to væsentlige og store Egenskaber besidde, aflagde hun Eden om uforanderlig Troskab og Kjærlighed. Løftet om Kjærlighed og Beskyttelse blev af Sigismund udtalt med simpel, mandig Ærlighed, thi efter hans Følelser kunde et heelt, hendes Lykke helliget Liv neppe gjengjælde hendes ophøiede, ægte qvindelige, urokkelige Troskab.

„Gud velsigne Dig, min Elskede!“ — sagde den gamle Melchior, da han henbøiet over sit knælende Barn, kjæmpede for at berolige et Hjerte, der, mod sin

Eiers Villie, syntes at ville sprænge sine Baand; — „Han velsigne Dig, min Dyrebare, nu og evigt! Forsynet har berøvet mig dine Brødre og Søstre, men ved at lade mig beholde Dig, har det rigeligt velsignet mig. Vor Ven Gaetano her har prøvet det, der endnu var mere bittert — men lad os endnu haabe — lad os endnu haabe. Og Du, Sigismund! maa, da Balthazar ikke erkjender Dig, antage en Fader saadan som Himlen vil sende Dig ham. Alt det Forbigangne er forglemt, og Willading har, saaledes som mit gamle Hjerte, en ny Besidder og en ny Herre."

Den unge Mand omfavnede med Ømhed Friherren, hvis ædle Charakteer han kjendte, og for hvem han følde den Agtelse, der var naturlig i hans nærværende Stilling. Han vendte sig derpaa med et langsomt Blik til Signor Grimaldi. Dogen havde efter sin Ven bragt Bruden sin Lykønskning og just trykket Adelheid et varmt, faderligt Kys paa Kinden.

„Jeg anraaber Maria og hendes hellige Søn for Dig!" — sagde den ædle Fyrste med Værdighed; — „Du tiltræder nye og alvorlige Pligter, men en Engels Aand og Uskyldighed, en Mildhed, som dit Kjøns Blidhed ikke gjør til Svaghed, og en Charakteer, hvis Kraft snarere hæver, end svækker hin Mildhed, kan formindske denne lunefulde Verdens Ønder, og Du tør med Rette haabe af Livet en rig Deel af den Lyksalighed, som den unge Indbildningskraft afmaler sig

med saa gyldne Farver. Og Du" — lagde han til i det han henvendte sig til Sigismund og omfavnede ham; — „hvem Du endog maa tilhøre ved Forsynets Villie, Du er mig nu med Rette dyrebar. Melchior af Willadings Datters Ægtefælle vilde stedse have Fordring paa hans ældste og kjæreste Ven, men vi ere forenede ved et Baand, der har en forunderlig, høitidelig Hemmeligheds hele Interesse. Min Fornuft siger mig, at jeg bliver straffet for tidligere letsindig Stolthed og Selvklogskab, ved det at jeg er Fader til et Barn, som Faa, hvad Stand de end høre til, vilde erkjende som deres, medens mit Hjerte gjerne smigrede sig med det Haab, at være Fader til en Søn, af hvem en Keiser selv vilde være stolt. Du er og er ikke af mit Blod. Uden Masos Beviser og den døendes Munks Vidnesbyrd vilde jeg uden Betænkning erklære Dig offentligt for min Søn — men hvem Du endog er ved Fødselen, Du har min Kjærlighed ganske og ubeskaaren. Plei med Ømhed den spæde Blomst, som Forsynet har betroet til din Beskyttelse, Sigismund! Elsk den, som Du elsker din egen Sjæl; en Qvindes ædle, tillidsfulde Kjærlighed er altid en Stytte, ofte en seierrig Bistand for Mandens vakklende Grundsætninger. — O, havde det behaget Gud at føre Angiolina tidligere til mig, hvor ganske anderledes kunde vor Liv da være blevet. Den dunkle Uvished vilde da ikke nu hænge over de kosteligste menneskelige Fø-

lelser, og min Afskedstime vilde have været velsignet. Himlen og alle dens Helgener beskytte eder Begge, mine Børn, og vedligeholde eders nærværende Uskyld og Kjærlighed."

Den ærværdige Doge taug. Den Kraft, der havde sat ham i Stand til at tale, forsvandt og han vendte sig bort, for at græde stille og for sig selv, som det sømmede hans Rang og Alder.

Hidindtil havde Margaretha tiet og betragtet Ansigterne af de forskjellige Talende, og med Begjærlighed indsuget hvert Ord. Raden var nu til hende. Sigismund knælede ned for hende, trykde hendes Hænder til sine Læber, saa at man saae, at hendes høie, skjøndt strænge Charakteer havde efterladt dybe Spor i hans Hukommelse. I det hun unddrog sig for hans krampagtige Haand — thi den unge Mand følde just nu dybt det Bittre i at maatte løse hiint tidligere Baand, der i hans Øine, formedelst sin Hemmelighedsfuldhed, havde noget Romantisk; — adskilde hun Lokkerne paa hans høie Pande, saae ham længe i Ansigtet, og undersøgde hvert Træk, indtil dets mindste Skygge.

„Nei," — sagde hun, i det hun smerteligt rystede paa Hovedet; — „i Sandhed, Du tilhører os ikke, og Gud har viist sig naadig imod os, da han tog det uskyldige Barn til sig, hvis Sted Du saa

længe har indtaget uden at vide det. Du var mig kjær, Sigismund! — meget kjær, thi jeg troede at Du var under min Slægts Forbandelse; had mig ikke, naar jeg siger Dig, at mit Hjerte nu er i Graven hos —"

„Moder!" — raabde den unge Mand bebreidende.

„Ja, jeg er endnu din Moder;" — svarede Margaretha med et smerteligt Smiil; — „Du er en ædel Yngling, og ingen Omvæxling kan forandre dit Hjerte. Det er en grusom Skilsmisse, Balthazar! og jeg veed ikke, om Du har gjort Ret i at bedrage mig; thi Ynglingen voldte mig ligesaa megen Kummer, som Glæde — Kummer, bitter Kummer, da han skulde være fordømt til at leve under vor Families Forbandelse; men det er nu forbi, — han er ikke vor — nei, han er ikke vor!"

Disse Ord klang saa smerteligt, at Sigismund bedækkede sit Ansigt med begge Hænder og hulkede høit.

„Naar de Lykkelige og Stolte græde, er det paa Tiden, at de Arme tørre deres Taarer;" — lagde Balthazars Kone til, i det hun saae sig omkring med en Blanding af Qval og Stolthed, der kjæmpede med hinanden i hendes Ansigt. Thi, hvad hun end maatte sige, var det dog tydeligt, at hun kun med dyb Smerte og under en bitter Sjælekamp, frasagde sig sin Rettighed til den ædle Yngling; — „Vi have i det mindste

een Trøst, Christine! — Alle ville nu ikke foragte os, der ikke nedstamme fra vor Slægt. Har jeg Ret, Sigismund? — Du vil ikke, som Verden, see paa os og hade dem, Du engang elskede?"

„Moder! — Moder! for den hellige Jomfrues Skyld, piin ikke min Sjæl saaledes!"

„Jeg vil ingen Mistillid sætte til Dig, Dyrebare, Du har ikke diet mit Bryst, men Du har hørt alt for mange gode Lærdomme af mine Læber, til at Du kan foragte os — og dog tilhører Du os ikke; — det vil vise sig, at Du er en Fyrstes Søn, og Verden forhærder Hjertet saa meget — og de, paa hvilke Skjæbnens Haand hviler saa tungt, blive mistænksomme —"

„For Guds Skyld, ti, Moder! eller Du knuser mit Hjerte!" —

„Kom hid, Christine! Sigismund, denne Pige gaaer med din Gemalinde; vi sætte den største Tillid til hendes Adel og Grundsætninger, som Du har ægtet, thi hun er bleven prøvet og er befunden værdig. Elsk Barnet; hun var din Søster og dit Hjerte var hende ganske hengivet."

„Moder, Du vil faae mig til at forbande den Time, jeg blev født!"

Skjøndt Margaretha ikke kunde overvinde den kolde Mistillid, som Vanen havde indvirket i alle hen-

des Følelser, følde hun sin Haardhed og taug. Hun bøiede sig ned, kysde den unge Mands kolde Pande, omfavnede sin Datter paa det inderligste, bad et Minut indstændigt over hende, og overgav den bevidstløse Pige i Adelheids Arme. Naturens skrækkelige Kamp blev undertrykt af en overmenneskelig Villie, og hun vendte sig langsomt mod den stumme, dybt grebne Mængde, der neppe havde draget Aande under denne Udvikling af en ædel Charakteer.

„Tvivler nogen her" — spurgde hun strængt, — „om Balthazars Uskyldighed?"

„Ingen, gode Kone, Ingen!" — svarede Amtmanden, i det han tørrede sine Øine; — „Gaa hjem i Fred og Gud være med Dig!"

„Han er frikjendt for Gud og Verden!" — tilføiede Walliseren med mere Værdighed.

Margarethe tilvinkede Balthazar, at han skulde gaae foran og lavede sig til at forlade Kirken. I Døren vendte hun sig engang om, og kastede et langt Blik paa Sigismund og Christine. De to Sidste holdt grædende hinanden omfavnende og Margarethes Sjæl længdes efter at blande sine Taarer med de saa inderligt Elskedes. Men fast i sine Beslutninger nedkjæmpede hun Strømmen af sine Følelser, der vilde være bleven saa frygtelig i sin Hæftighed, dersom den havde gjennembrudt Skrankerne og fulgde, med tørre, bræn-

bende Dine, sin Mand. De steeg ned af Bjærget med en Tomhed i Hjertet, der lærde endogsaa dette forfulgte Par, at der gives Smerter i Naturen, der langt overgaae alle kunstlede Qvaler i Livet.

Den nyligt fortalte Scene undlod ikke, at gjøre et mægtigt Indtryk paa Tilskuerne. Maso foer med Haanden over Dinene, og syntes greben af en stærkere Medfølelse, end han i dette Øieblik fandt for godt at lade sees, medens Pippo og Conrad udgjøde Taarer i Overflødighed. Den Første lagde i Gjærningen en saadan varm Følelse for Dagen, som ikke ganske er uforenelig med Sorgløshed og Mangel paa Grundsætninger. Han bad endogsaa om den Gunst, at maatte kysse Brudens Haand, og ønskede hende, i hvis Selskab han havde udstaaet saa stor en Fare, ret inderligt Lykke og Velsignelse. Hele Selskabet skildes nu ad under gjensidige Yttringer af hjertelige Følelser, hvilket beviser at Naturen, hvor Mange der end ere tilbøielige til at bekjæmpe og krænke deres Medmennesker paa Livets store Landevei, dog har indplantet dem nogle mægtige, forsonende Egenskaber, for at lade dem beklage de Misbrug, ved hvilke de ere blevne saa vanartede.

Da man havde forladt Kirken, lavede samtlige Reisende sig til at drage bort. Amtmanden og Walliseren drog, meget tilfredse med dem selv, som om de ganske havde opfyldt deres Pligt, i det de overgav

Maso til Hines Bevogtning, ned til Rhonen, og taelde underveis om den selsomme Tilskikkelse, der havde bragt en Søn af Dogen i Genua for dem i en saa fortvivlet Stilling. De gode Augustinere hjalp de Reisende, der stege ned ad den anden Side af Passet, i deres Sadler, og opfyldte Gjæstfrihedens sidste Pligt, i det de ledsagede dem med Ønsker om deres lykkelige Ankomst til Aosta.

Veien over Collen er allerede bleven beskreven. Den vinder sig langs med Randen af den lille Sø, og gaaer nogle hundrede Skridt fra Klosteret forbi det Sted, hvor det gamle Jupiterstempel stod. Hiinside den nordlige Ende af det lille Bækken, hvor den gjennemskjærer Grændsen af Piemont, bryder den gjennem den raae Klippevæg, vender sig et kort Stykke en **corniche** omkring Randen af en frygtelig Afgrund, og styrter sig derpaa pludseligt ned i Italiens Sletter.

Da man ingen unødvendige Vidner ønskede at have ved de Oplysninger, Maso havde lovet at meddele, havde man ladet Pippo og Conrad forlade Bjærget førend den øvrige Deel af Selskabet, og Muulæseldriverne maatte blive noget tilbage. Der hvor Veien forlader Søen, steeg de Alle af, for at stige ned af den første steile Skraaning, hvorved Pierre gik foran med Dyrene. Da man kom til det Sted, hvor Klosteret for sidste Gang er synligt, blev Maso staaende

og vendte sig om, for endnu engang at betragte den ærværdige, af Uveiret stærkt medtagne Bygning.

„Du nøler?" — bemærkede Friherren af Willading, der frygtede for at han vilde flye.

„Signori, endogsaa et Blik paa en Steen er noget vemodigt, naar man veed, at man aldrig faaer den mere at see. Jeg har ofte besteget Bjærget, men jeg vil ikke vove det mere. Thi endskjøndt den hæderlige og ærværdige Dommer og den ædle Amtmand ville vise en Doge af Genua Ærefrygt i hans Nærværelse, ville de maaskee mindre tage Hensyn paa hans Værdighed, naar han er fraværende. Adio caro San Bernando! Som jeg, er Du eensom og slagen af Lynet, og ligesom jeg har Du, skjøndt raa at see til, din Nytte. Vi ere begge Vaertegn, — Du siger den Reisende, hvor han skal søge Sikkerhed; jeg advarer ham, hvor Farer true ham."

Der gives i den mandlige Tale en Værdighed, der vækker vor Medfølelse. Alle de, der hørde denne Tale til Augustinerens Bolig, vare overraskede af dens Simpelhed og Betydning. De fulgde den Talende tause til det Sted, hvor Veien første Gang sænker sig pludseligt. Stedet passede til Maledettos Hensigt. Skjøndt endnu paa samme Side som Søen, var Klosteret, Toppen af Bjærget og alt, hvad det indeholdt, med Undtagelse af nogle korte Striber af den stenede

Vei, unddraget for deres Blikke ved den mellemliggende Klippevæg. Nedenunder gabede Afgrunden, vild og mørk, Alt ovenover, nedenunder og rundt omkring var nøgent og chaotiskt, som Jordens Elementer, førend Skaberens Ord lød. Indbildningskraften kunde neppe tænke sig et Billede paa større Eensomhed.

„Signori!" — sagde Maso, i det han med Ærefrygt tog Huen af og taelde med megen Rolighed; — „Naturens Forvirring ligner min Charakteer. Her er alt sønderrevet, øde og vildt; men Taalmodighed, Menneskekjærlighed og Ædelmodighed kunne forvandle endogsaa disse Klippetoppe til en Bolig for dem, der leve for Andres Vel. Der er ingen saa ganske uden Værd, at han jo kan bruges til noget. Vi ere Billeder af Jorden, vor Moder; unyttige, vilde og værdløse, eller gjengjældende denUmage, man anvender paa os, efterfom man behandler os fom Mennesker eller forfølger os fom vilde Dyr. Naar de Store, de Mægtige, de Ærede bleve de Svages og Uvidendes Venner og Raadgivere, istedet for Lænkehunde, der knurre ad Alle, og bide efter dem, der true at træde deres Forrettigheder for nær og lade deres Ulveskrig høre hver Gang et frygtsomt Lam bræger, saa vilde Guds skjønneste Værk ikke saa ofte blive forqvakklet; jeg har levet som fredløs og maa sandsynligviis døe som saadan; men den bittreste Smerte, jeg nogensinde følde, har den Haan beredt mig, der anklagede min Natur for en Fordærvelse, der dog ene

og alene er en Frugt af eders Uretfærdighed. Denne Steen" — han stødte med sin Fod et Klippestykke af Veien og ned i Afgrunden; — „er ligesaa meget Herre over sin Bevægelse, efterat min Fod har rullet den affted, som den Arme, Uerfarne, der foragtet, hjælpeløs, mistænkt og fordømt, endnu førend han har syndet, bliver kastet ind i Verden, kan byde over sin Bane i Livet. Min Moder var skjøn og god. Hun manglede kun Kraft til at modstaae en Mands Kunster, der, æret af alle dem, der omgav hende, undergravede hendes Dyd. Han var stor, adelig, mægtig, medens hun havde lidet andet end Skjønhed og Svaghed. Signore — hun var for svag. Jeg var Straffen for hendes Brøde. Jeg kom ind i en Verden, hvor Alle foragtede mig, førend jeg havde gjort noget, der fortjende deres Had."

„Nei, det er, at overdrive!" — udbrød Signor Grimaldi, der i sin Begjærlighed efter at opsnappe hvert Ord af Masos Læber, neppe trak sin Aande.

„Vi begynde, Signore! hvor vi have endt, mistroiske og begjærlige efter at opspore hvad der meest kan skade Andre. En ærværdig og from Munk, der kjendte min Historie, vilde vinde en Sjæl for Himmelen, som Verdens Krænkelser allerede havde drevet til Helvedes Rand. Forsøget slog feil. Prækener og Lærdomme" — vedblev Maso bittert leende, — „ere kun

svage Vaaben mod jævnlige Krænkelser; istedetfor at være Kardinal eller Kirkens Overhoved er jeg hvad I seer. Signor Grimaldi, den Munk, der antog sig mig, var Pater Girolomo. Han sagde din Skriver Sandheden; thi jeg er en Søn af den stakkels Annunziato Altieri, der engang af Dig blev anseet værdig til en flygtig Opmærksomhed. For min Sikkerheds Skyld kaldte jeg mig et andet af dine Børn. Et tilfældigt Bekjendtskab med et Værktøi af din frygtelige Fjende og Slægtning, hvorved jeg kom i Besiddelse af de Papirer, der vare bortrøvede med den lille Gaetano, bød mig Midler til Bedrageriet. Beviser for Sandheden af dette skulle blive Dig overleverede i Genua; Hvad Signor Sigismondo angaaer, da er det Tid at vi ophøre med at være Medbeilere. Vi ere Brødre, kun med den Forskjel, at han er fremspiret af et Ægteskab, men jeg af en ubødet, næsten uangret Forbrydelse."

Et Skrig af Alle, i hvilket Smerte, Glæde og Overraskelse var blandet, afbrød den Talende. Adelheid kastede sig i sin Ægtefælles Arme, og den blege, i sin Samvittighed trufne Doge, stod med udbredte Arme, som et Billede paa Sønderknuselse, Glæde og Skamfuldhed. Hans Venner omringede ham med trøstende Ord og Tegn paa deres Kjærlighed, thi de Stores Smerte gaaer sjeldent ubemærket forbi, som de Fattiges Sukke.

„Lad mig trække Aande!" — raabde Fyrsten; — „Luft, eller jeg qvæles! Hvor er Annunziatos Barn? — Jeg vil i det mindste erstatte det den Uret, jeg tilføiede dets Moder."

Det var for sildigt. Offeret for en Andens Forbrydelse havde med sorgløs Dristighed styrtet sig ud over Randen af Afgrunden, og var, i det han ilede ad en kortere, men farligere Sti til Aosta, saa langt borte, at han ikke kunde høre ham. Neptun fulgde ham. Det var klart at han vilde skynde sig at komme før Conrad og Pippo, der valgde den mere besøgte Vei. Efter nogle Minutters Forløb bøiede han om en Klippetop, og var ikke mere at see.

Man hørde aldrig mere til Il Maledetto. I Genua erholdt Dogen hemmeligt Bekræftelse paa alt hvad han havde hørt, og Sigismund kom i lovlig Besiddelse af sin Fødselsret. Denne Sidste gjorde mange ædelmodige, men unyttige Forsøg paa at finde sin Broder. Med en fiin Følelse, som man neppe havde kunnet vente, havde den Bandlyste bortfjernet sig fra en Skueplads, der, som han følde, ikke mere passede til hans Levemaade, og man fik aldrig at vide hvor han havde begivet sig hen.

Den eneste Trøst, som hans Slægtninger erholdt, blev dem til Deel ved en Begivenhed, der overleverede Pippo i Retfærdighedens Hænder. Førend sin Henret-

telse tilstod han, at han og Conrad havde dræbt Jacques Colis, og at de, ubekjendt med det Middel Maso selv brugde, for at skjule sine Skatte, havde betjent sig af Neptun for at bringe de røvede Klenodier uopdagede over Grændserne af Piemont.

Ende.